

NGUYỄN NHƯ PHONG

BÍ MẬT NHỮNG CUỘC ĐỜI

*Tiểu
thuyết*

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

BÍ MẬT NHỮNG CUỘC ĐỜI

Tác giả: Nguyễn Như Phong

NXB Công An Nhân Dân

TVE-4U

Sưu tầm text: ngqphuc2011

Làm ebook: Bộ Cặp

Trại giam của Công an tỉnh Nam Sơn nằm trên một quả đồi thấp cách trung tâm thành phố khoảng sáu cây số có tên là đồi Dẻ vì thế mà cũng được mọi người gọi bằng cái tên Trại đồi Dẻ.

Người ta kể rằng, ngày xưa ngày xưa, khi mà những vạt rừng còn chạy dài từ chân núi Hoàng Sơn đến tận gần thị xã thì khu vực này mọc rất nhiều cây dẻ và trên quả đồi có nhiều cây dẻ cổ thụ to cỡ một người ôm. Có hai địa danh được coi là nơi chứa nhiều bí ẩn và huyền bí ở tỉnh là đồi Dẻ và đầm Tà. “Ma già đồi Dẻ, ma trẻ đầm Tà”, các bà các mẹ cứ lấy câu đó để dọa trẻ con, cái chính là ngăn không cho chúng ra đó chơi.

Đầm Tà là một khu đầm rộng có đến hơn năm trăm hécta bạt ngàn lau sậy, là nơi trú ngụ của các loại chim bắt cá như cò, le le, cốc. Có ba đứa trẻ cả gan lấy thuyền thúng bơi ra giữa đầm và chẳng may bị vòi rồng hút ráo cả lên trời và từ đó, vào những đêm trăng xuống, thi thoảng người ta lại nghe thấy giữa thình không tiếng trẻ con nói léo nhéo. Còn ở đồi Dẻ, nghe nói vào cái dịp đói năm 1945, có một lần người ta thấy có đến một chục người già ôm nhau nằm chết đói trên đồi Dẻ. Hóa ra đó là một số người của làng Bến quyết ra đi để chết cho gia đình đỡ một miệng ăn và thế là họ chọn đồi Dẻ... Dân quanh vùng quyên góp lập cho họ một miếu thờ và từ ngày đó, đồi Dẻ bỗng trở nên linh thiêng.

Nhưng đến năm 1965 thì Ty Công an tỉnh Nam Sơn chọn nơi này để xây dựng trại giam. Nghe nói là chính ông Phó ty Công an tỉnh bổ nhát búa đầu tiên đập miếu thì chỉ ba ngày sau, ông phát bệnh đau đầu rồi hóa người quẫn trí. Nhưng rồi trại giam vẫn cứ được xây và quy mô ngày càng mở rộng hơn. Năm 1990, trại được đầu tư lớn, xây lại gần như toàn bộ. Trại có bốn khu giam. Khu A là dành cho bệnh xá của phạm nhân,

nhà trẻ, nhà giam những người bị tâm thần hoặc bị bệnh truyền nhiễm. Khu B gồm hai dãy, có mười phòng giam là khu phạm nhân nữ. Khu C là khu lớn nhất, gồm sáu dãy nhà giam và có ba mươi phòng giam, mỗi phòng diện tích khoảng hơn bảy chục mét. Khu này giam đủ loại tội phạm và với nhiều mức án khác nhau. Còn khu D là khu dành riêng cho những loại tội phạm đặc biệt nguy hiểm và phạm nhân bị kết án tử hình đang chờ thi hành án.

Khu D có mười buồng giam tử tù và mỗi buồng chỉ giam một người. Buồng giam tử tù rộng khoảng 6m², trong đó có một bệ xi măng dài 2,2m rộng 1,1m là nơi cho tử tù nằm, góc trong cùng là hố xí và một vòi nước. Nhưng sau này, với lý do phải đảm bảo tuyệt đối an toàn cho tử tù được sống khỏe mạnh cho đến lúc ra trường bắn chịu sự trừng phạt của pháp luật, người ta quyết định bỏ vòi nước và thay vào đó là một xô nhựa loại 30 lít. Mùa hè thì cứ hai ngày tử tù được tắm một lần còn mùa đông, khi nào họ cần tắm thì báo và quản giáo cho phạm nhân tự giác mang nước vào cho tử tù tắm.

Gần đây, khi mà trại giam xây được khu lò hơi để nấu ăn thì nước nóng dâng ra dư thừa và thế là khi nào trời rét quá, tử tù được “ưu tiên” tắm nước nóng. Lúc đầu thì ai cũng nghĩ đó là chuyện đơn giản. Nhưng rồi có lần một đoàn khách nước ngoài thuộc một tổ chức nhân đạo nào đó đi đến trại và họ vô cùng ngạc nhiên khi thấy tử tù được tắm nước nóng và thế là khi trở về, họ ca ngợi chính sách nhân đạo của trại hết lời.

Hồi xây dựng, khi thiết kế có mười buồng giam tử tù, ông Chủ tịch tỉnh đã phê phán công an là dự báo tình hình tội phạm bằng con mắt bi quan. Cái lý của ông là xã hội ngày càng phát triển, càng văn minh, dân càng giàu thì tội phạm phải càng ít đi, vì thế chỉ cần xây bốn buồng tử tù là được. Ai ngờ đến cuối những năm 90 của thế kỷ XX, tội phạm cứ tăng vùn vụt và các buồng giam đều quá tải. Riêng tử tù, có lúc lên đến hơn hai chục, mà chủ yếu là buôn bán ma túy, vì thế nhiều khi phải lấy các

buồng giam khác để giam tử tù. Mỗi lần như vậy thì quản giáo đến khổ bởi họ phải thực hiện thêm bao nhiêu phần việc ngoài nhiệm vụ.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban của quản giáo khu D - Khu biệt giam phạm nhân bị án tử hình chỉ 3 giờ 30 chiều.

Trời nóng ngột ngạt. Không khí như đông lại. Những cây dẻ còn sót lại trong trại giam đứng im phăng phắc.

Trong các buồng giam ở khu B phạm nhân nữ, nhiều ả cởi trần phơi những cặp vú thồn thện bất chấp cả những lời cảnh cáo của các quản giáo nữ. Đi qua hành lang của các phòng giam nữ, một loại mùi đặc trưng của nhà tù bốc ra đến khó chịu. Các khu giam phạm nhân nam cũng bốc mùi hơi người nhưng còn dễ chịu hơn rất nhiều so với mùi ở khu phạm nhân nữ. Đó là mùi hơi người nồng nặc, mùi của hàng trăm loại mồ hôi, rồi mùi son phấn, mùi của hàng chục hũ dưa, cà, mùi nước mắm, mùi thức ăn... những thứ mùi đó quện vào nhau khiến người nào lần đầu tiên đến nơi này đều có cảm giác lờm lợm trong cổ.

Và những lúc thời tiết khó chịu thế này, thì có một nơi khá hơn cả chính là ở khu D, bởi lẽ mỗi tử tù được ở một buồng vì thế môi trường chưa bị “ô nhiễm”.

Tại phòng giam dành cho phạm nhân đã bị kết án tử hình. Trần Hùng Lân hay còn gọi là Lân “xồm” vì có bộ râu quai nón đen nhánh ôm lấy khuôn mặt vuông vức, đang ngồi đọc truyện. Từ ngày vào trại giam, không ngày nào là Lân không ngêu ngao đọc Tam quốc, Thủy hử, Tây du ký rồi đôi lúc cao hứng anh ta đọc ngâm thơ Đường, thơ chữ Hán của cụ Nguyễn Du.

Các cán bộ quản giáo đã từng trông coi Lân ai cũng phải công nhận là anh ta có trí nhớ lạ kỳ. Riêng Tam quốc diễn nghĩa, Lân có thể đọc vanh vách từng chương hồi mà nếu so với bản gốc thì không sai là bao. Đã có

lần Lân đổ các quản giáo là mang Tam quốc đến, cán bộ đọc bất cứ một câu nào thì Lân đọc ngay được đoạn tiếp theo. Mấy anh lính cảnh sát bảo vệ trẻ không tin, họ bảo nhau mang truyện tới và chỉ đến khi đó mọi người mới phục tài của Lân. Ban đêm thì Lân hay đọc cho một gã tử tù tên là Vũ Văn Cao ở buồng bên nghe, còn ban ngày thì chỉ khi nào hứng chí anh ta mới đọc.

Mồ hôi vã ra trên bộ mặt Lân. Anh ta cởi phăng áo, rồi lấy áo lau mồ hôi và lẩm bẩm:

– Lạ quá, cuối thu rồi mà sao còn nóng thế không biết.

Rồi Lân ngân nga đọc bài thơ kết thúc Tam quốc:

“Gươm Cao tổ Hàm Dương thưởng nợ

Vàng phù tang soi đỏ góc trời

Chân nhân Bạch Thủy nổi ngôi

Quạ vàng bay bổng tuyệt vời mây xanh.

Vận suy dĩ thương tình Hán đế

Mảnh ô kim đã xé non đoài.

Tiểu thay Hà Tiến vô tài

Gian thần Đống Trác giữ ngôi triều đình...”

Có tiếng mở khóa cửa lạch cạch, Lân ngừng đọc quay ra nhìn. Đó là hai anh cảnh sát bảo vệ cùng một quản giáo xuất hiện với một phạm nhân tự giác vào buồng giam. Mấy người này Lân đã quá quen thuộc. Người quản giáo có dáng người thấp đậm và có mái tóc chố vàng hoe, chố đen nhánh nhưng có chỗ thì bạc đến tận chân tóc. Anh đeo quân hàm đại úy và có tên là Lê Huy Tự. Anh có mái tóc bạc trước tuổi và cứ nhuộm đi nhuộm lại bằng những loại thuốc rẻ tiền vì thế mái tóc trở nên nhom nhoam. Hai cảnh sát bảo vệ thì đều là lính cảnh sát nghĩa vụ đeo quân hàm trung sĩ, còn người tù tự giác tên là Hòa, phạm tội lừa đảo bị kết án ba năm tù và được giữ lại trại, chuyên phục vụ cơm nước cho tử

tù. Hòa ngày trước vốn là kỹ sư xây dựng làm ở Công ty Cầu đường số I thuộc tổng công ty của Lâm, vì thế giữa hai người cũng có tình cảm.

Đại úy Tự cười và nói với Lâm:

– Anh có trí nhớ tuyệt thật đấy. Đêm hôm qua, tôi nghe anh đọc Tam quốc thuộc lòng mãi đến gần 1 giờ sáng.

– Chào cán bộ. Sao hôm nay lại vào giờ này. Cán bộ muốn kiểm tra sức khỏe của tôi phải không. Chắc là tôi sắp ra dựa cột!

Đại úy Tự cảnh giác đứng xa mặc dù trong số tử tù, Lâm là người luôn có thái độ đúng mực. Nhưng với các tử tù, cảnh giác thì không bao giờ thừa và điều ấy đã ăn sâu vào tiềm thức của quản giáo:

– Nếu anh có phải đi dựa cột, tôi cũng chỉ được phép biết trước một vài giờ thôi.

– Tôi thấy chính quyền quá khắt khe đối với cả những người chỉ còn nằm chờ chết - Lâm nói với giọng mỉa mai - Tôi xem phim nước ngoài, thấy họ thông báo cho tử tù trước một ngày, lại cho gặp vợ con, gia đình... Đàng này, cứ úp úp, mở mở. Hai, ba giờ sáng mới dựng con người ta dậy lôi đi. Xử án thì xử công khai mà thi hành án thì cứ giấu giếm giếm giếm.

Anh quản giáo đánh trống lảng:

– Mai gió mùa đông bắc về. Trời rét đấy! Anh có muốn tắm không?

– Thảo nào trời oi quá. Rất cảm ơn cán bộ. Tôi xin được đi tắm. Mà này, tôi có một kiến nghị gửi lên các cấp lãnh đạo. Cán bộ chuyên giúp nhé.

– Anh kiến nghị điều gì?

– Tôi muốn kiến nghị là phải cho những người như tôi được chọn hình thức chết. Tự uống thuốc độc, tự treo cổ hoặc ra pháp trường. Thích chết kiểu nào thì tùy. Quan trọng là loại chúng tôi ra khỏi đời sống xã hội, thế là xong. Tôi đã đi xem tử hình từ ngày còn thanh niên, ghê lắm.

Vừa lúc đó, một cảnh sát rất còn trẻ, đeo quân hàm hạ sĩ gọi:

– Anh Tự ơi! Lên phòng họp gấp.

Đại úy Tự lau bàu:

– Lại họp. Sáng đã họp mất ba tiếng liền. Sắp đến giờ nghỉ rồi, lại họp!

Tự nói rồi quay sang hai cảnh sát bảo vệ:

– Hai cậu trông cho anh Lân tắm nhé. Hôm nay có cần tắm nước nóng không?

Nói rồi Tự vội vàng đi lên nhà chỉ huy. Trần Hùng Lân cười hì hì:

– Chưa phải tắm nước nóng. Chắc mai lại có chú nào ra dựa cột chứ gì. Không khéo đến lượt tôi đấy.

Lân đột nhiên nghiêm nét mặt hỏi Hòa:

– Hôm nay ngày bao nhiêu âm lịch, chú mày?

Hòa nhanh nhẩu:

– Ngày mừng chín! Vâng, mừng chín tháng mười âm lịch.

Lân bấm ngón tay, nét mặt càng lúc càng căng thẳng. Hồi lâu, hần thở dài rồi nói với hai cảnh sát:

– Quê xấu quá. Nếu quê này đúng, tôi chỉ còn được sống tính bằng giờ.

– Em gọi đầu cho anh trước nhé - Gã tù tự giác hỏi.

Lân gật đầu hờ hững. Hai anh cảnh sát bảo vệ an ủi:

– Chưa dựa cột đâu. Chúng tôi nghe đầu anh được ân xá đấy.

– Làm gì có chuyện đấy. Vả lại, tôi cũng không muốn sống nữa. Mình chết đi gia đình bớt một gánh nặng, những người đã từng ăn tiền của mình hàng tỉ thì vui mừng. Tất nhiên cũng có những người buồn đó là con cái mình, bạn thân của mình... (!).

– Anh căn cứ vào đâu mà bảo sắp bị xử bắn?

– Tôi vừa bói dịch được quẻ thuần Khảm. Đó là một trong Tứ đại hung quái. Người đang bị bệnh, đang gặp nạn mà gặp quẻ này thì nguy hiểm vô cùng.

Tại phòng họp của Ban Giám thị trại giam. Có bốn người trong Ban Giám thị, một số quản giáo, trong đó có một người nom đã đứng tuổi, tóc bạc quá nửa đeo quân hàm trung tá, đó là ông Vân, một người đã hàng chục năm rồi chỉ làm mỗi nhiệm vụ trói tử tù vào cột, bịt mắt họ lại và khi bắn xong thì ông lại khâm liệm tử tù và cho vào quan tài. Vì vậy, cứ cuộc họp nào mà Ban Giám thị triệu tập ông là mọi người biết ngày mai sẽ có thi hành án tử hình. Dự cuộc họp còn có Thượng tá Trần Quang Vũ, Trưởng phòng Cảnh sát điều tra. Vũ có nét mặt khắc khổ, già trước tuổi nhưng có nụ cười rất đôn hậu.

Trung tá Vũ Minh, Trưởng giám thị trại giam thông báo:

– Báo cáo các đồng chí, hôm kia Chủ tịch nước đã bác đơn xin ân xá của hai phạm nhân bị kết án tử hình đó là Lê Văn Thân và Phan Hồng Hải. Hội đồng thi hành án đã họp và quyết định sáng mai sẽ tiến hành thực hiện bản án với hai phạm nhân này và phạm nhân Trần Hùng Lân. Hải là đồng bọn cùng với Lân. Riêng phạm nhân Lân thì các đồng chí biết rồi. Anh ta không làm đơn xin ân xá.

Một sĩ quan thuộc Phòng Cảnh sát điều tra ngồi góc phòng lên tiếng:

– Thế mà nhiều người cứ bảo thể nào tay Lân này cũng thoát chết vì khối quan chức đã ăn tiền của hắn phải lo cứu. Hôm nọ mấy tay nhà báo còn tuyên bố chắc như đinh đóng cột là không có chuyện thằng Lân bị tử hình.

Lại một sĩ quan khác nói chen:

– Làm gì có chuyện đó. Tham ô hơn ba chục tỉ, chủ mưu giết hai người mà không tử hình thì còn gì đất nào nữa.

Trung tá Vũ Minh xoa tay:

– Các đồng chí trật tự. Kế hoạch sáng mai là thế này: 2 giờ 30 phút ta làm thủ tục. Trung đội 1 Cảnh sát bảo vệ và quản giáo khu D chịu trách nhiệm áp giải phạm nhân. Giám đốc Công an tỉnh đã phân công Tiểu đoàn Cảnh sát Bảo vệ và Hỗ trợ Tư pháp cử đội hành quyết. Anh em sẽ có mặt ở trường bắn lúc 4 giờ sáng. Còn bác Vân - Anh quay sang nói với một người trung tá già, đeo quân hàm đã bạc phết - Bác giúp cho công tác chuẩn bị ngoài pháp trường. Cũng đề nghị bác nhớ là phải truyền nghề cho hai đồng chí này.

Anh lại chỉ vào hai anh đeo quân hàm thượng úy.

Trung tá Vân cười nhăn nhó:

– Báo cáo Ban Giám thị, tôi vừa nghe tin là có quyết định nghỉ hưu đã chuyển về rồi. Lần này, xin Ban Giám thị cho tôi được thôi đi thi hành án. Công việc thì tôi tin là hai đồng chí Tân và Hỉ làm được.

– Thôi, xin bác cố gắng nốt cho. Cũng là để rèn thêm cho anh em trẻ. Đúng là bác có quyết định nghỉ hưu rồi, nhưng tôi đề nghị Ban Giám đốc để bác làm thêm một năm nữa. Khi nào có người thay thế được bác thì tính sau.

Người trung tá già thần mặt ra không biết nói thế nào. Bỗng dưng anh đứng dậy nói với giọng bùi ngùi:

– Báo cáo các đồng chí lãnh đạo. Tôi xin các đồng chí thương cho. Tôi phải làm công việc thi hành án tử hình có dễ đến hàng trăm tên. Gần ba chục năm làm công việc này... nhiều lúc ám ảnh lắm. Cũng cố nghĩ là họ làm nên tội, họ phải chịu... nhưng dù sao thì đó cũng là con người. Tôi xin làm nốt lần này. Lần này thôi. Lần này thôi nhé. Con trai tôi vừa

bị vợ nó bỏ rồi. Con dâu tôi nó không chịu nổi cứ mỗi khi nghĩ đến công việc của tôi, là bố chồng nó...

Ông nói bằng giọng nghèn nghẹn rồi từ hai hốc mắt sâu trên gương mặt gầy, già trước tuổi ứa ra những dòng nước mắt.

Mọi người im phăng phắc không ai biết nói thế nào. Trung tá Minh an ủi:

– Anh em rất hiểu bác. Thôi vậy, nếu bác nói thế, đơn vị cũng thông cảm. Thế nào, hai đồng chí được giao “kế tục sự nghiệp” của bác Vân có ý kiến gì không?

Một anh tên là Hỉ đứng dậy ấp úng:

– Chúng tôi... chúng tôi cũng đã làm đơn, xin Ban Giám thị cho thôi làm việc đó ạ. Cấp trên kỷ luật thế nào chúng tôi cũng chịu và nếu có đưa chúng tôi đi Tây Bắc, Tây Nguyên thì cũng được... Còn công việc này, quả thật là không làm nổi.

Mọi người không ai ngờ lại xảy ra chuyện này. Vũ Minh thở dài:

– Thôi được, lát nữa Ban Chỉ huy Cảnh sát bảo vệ ở lại họp với tôi. Còn bây giờ, kế hoạch thi hành án thì cũng giống như mọi lần trước thôi.

Anh nói xong rồi thở dài sườn sượt.

Trong phòng giam, tử tù Trần Hùng Lân đã tắm xong. Anh ta chải đầu gọn ghẽ và bảo gã tù tự giác:

– Mà biết không, mỗi khi trở trời chuyển mùa, đi câu sướng lắm.

– Em tưởng trở trời cá không đi ăn. Đến người còn mệt nữa là.

– Mà biết đếch gì. Tao đẻ ra ở ven hồ, lớn lên sống bằng nghề câu cá trộm. Tao chỉ nhìn tắm cá biết ngay đó là loại cá gì, cá to hay bé, thậm chí còn đoán được nó nặng bao nhiêu cân.

– Đòi đi câu của anh đã được con to nhất là bao nhiêu cân.

– Ba chục cân. Cá trắm đen. Tao câu được ở đầm Trị, cạnh Phủ Tây Hồ. Lần đó, tao ròng con cá đúng ba tiếng đồng hồ.

Hai anh lính cảnh sát bảo vệ lắng nghe, chợt một anh nhếch mép nói mĩa:

– Ông chỉ nói phét. Cá ở hồ làm gì có đến ba chục cân.

Lân liếc nhìn anh ta bằng ánh mắt khinh khỉnh:

– Này, ông lính trẻ. Ngày mai, tôi tiễn ông đi ô-tô về Hà Nội, đến đầm Trị, hỏi mấy tay chủ hồ là có phải cách đây 10 năm, vào mùa thu, thằng Lân “xồm” đã câu được con cá trắm đen nặng 30 cân không nhé. Chà, vầy nó to như trôn bát, cứng như sừng. Hôm đó, nếu cả bộ lực không đánh đúng “alô” của nó thì chưa biết thế nào.

– Alô là cái gì? - Một anh cảnh sát hỏi:

– Là cái mồm, hiểu chưa!

Thấy Lân có vẻ cáu, hai cảnh sát cảnh giác ngay và giục gã tù tự giác:

– Thôi, ra đi.

Tự ngấn người, hỏi lại:

– Nó nói thế à?

– Vâng, anh không tin lát nữa xuống bảo anh ta nói lại cho mà nghe.

Tự thở dài:

– Thế thì giỏi quá. Đúng là sáng mai bắn anh ta với hai thằng nữa đấy.

Nghe Tự nói, anh cảnh sát tròn mắt hỏi lại:

– Chúng em có phải ra bảo vệ trường bắn không?

– Chắc chắn là có. Chú mày sợ à?

– Vâng, em thấy ghê lắm. Có khi em phải giả vờ ốm thôi?

Tự lắc đầu :

– Sao chúng mày hèn thế. Đã làm đơn xin ở lại công an chưa?

– Em làm rồi.

– Vậy thì tốt nhất là rút đơn về. Công an mà hèn nhất như mày thì về đi.

Anh lính trẻ gãi đầu:

– Bố em bảo là sẽ “chạy” cho em về cảnh sát giao thông.

Nghe nói vậy, Tự chán nản xua tay:

– Làm cảnh sát giao thông? Muốn ra đường cướp à!

Tự nói rồi quày quả đi về phòng trực, anh cảnh sát nhìn theo chừng hừng. Tự treo chiếc mũ lên móc, rồi nói với ba quản giáo khác:

– Sáng mai bán thẳng Lân, thẳng Thân và thẳng Hải. Tối nay các cậu phải ở lại trực hết đấy nhé.

Rồi anh gật gù:

– Cứ nghe đồn thẳng Lân biết xem bói, hôm nay mới biết nó bói giỏi.

– Nó bói giỏi cái gì hả anh - Một anh quản giáo hỏi.

– Lúc nãy nó tự xem bói cho nó và nó nói là chỉ sống được tính bằng giờ thôi.

Thẳng Hòa đứng bên ngoài lắng nghe rồi vội xách xô nước lảng đi.

Cuộc họp tan. Cuối cùng thì Vũ Minh cũng thuyết phục được ông Vân tham gia buổi thi hành án ngày mai. Hai anh chàng lúc trước từ chối đi thi hành án với bất cứ giá nào, nay thấy ông Vân miễn cưỡng nhận lời cũng thay đổi thái độ và nhận nhiệm vụ. Ông Vân bảo hai người cùng với năm cảnh sát nữa đi ra pháp trường để chôn cọc trời tử tù. Còn ông thì trở về phòng làm việc của mình để lấy những chiếc băng đen bịt mắt. Ông kiểm tra kỹ lưỡng từng cái băng cách kéo căng ra, giơ lên ánh đèn xem có bị thùng hay không rồi xếp lại để vào ngăn tủ. Trong ngăn tủ của ông, có một chồng băng đen. Rồi ông lấy cái kéo chuyên để tỉa cành cây để sẵn trong tủ bên cạnh chồng băng đen bịt mắt và đi ra vườn hoa trước khu biệt giam tử tù.

Mười năm trước, chính ông đề nghị Ban Giám thị trại cho cải tạo khu vườn trồng rau trước khu D thành vườn hoa. Khi được Ban Giám thị đồng ý và giao cho ông phụ trách thiết kế, xây dựng, ông đã rất vui và lao vào công việc với một sự hứng thú đặc biệt. Ông mời hẳn một kiến trúc sư chuyên thiết kế công viên, cây cảnh về để giúp và tự mình đi chọn từng giống hoa trên Hà Nội đem về. Mà ông cũng chỉ chọn trồng mỗi một loại hoa hồng nhưng có đến hai chục loại khác nhau. Nhiều nhất

vẫn là loại hồng bạch leo giàn, hoa nhỏ trắng muốt và thơm ngát. Cũng vì thế mà ông Vân rất thích những lúc rảnh rỗi ra chăm sóc vườn hoa.

Rất nhiều lần ông đề nghị với Ban Giám thị cho mở một cánh cửa sắt để tử tù được nhìn thấy vườn hoa. Thế rồi chẳng hiểu từ khi nào, ông lại có một thói quen là nếu hôm sau phải thi hành tử hình thì chiều hôm trước, thế nào ông cũng tha thân ngoài vườn hoa với một cây kéo tỉa cành loại nhỏ trong tay. Ông nhặt từng chiếc lá sâu, nhổ từng ngọn cỏ gấu và ông làm công việc đó tỉ mỉ đến lạ lùng. Và với những tử tù đã từng giam lâu ở trại, họ nhận ra điều đấy.

Hùng Lâm đứng trong phòng giam nhìn qua lỗ tò vò và thấy ông Vân tần ngần cắt từng chiếc lá sâu trên những cây hồng bạch nở hoa rực rỡ. Bỗng nhiên anh ta rùng mình.

Lại có tiếng mở cửa lạch cạch. Lần này vẫn là Hòa, quản giáo Tự và hai cảnh sát bảo vệ khác. Hòa mang cơm vào cho Lâm. Cửa vừa mở, Lâm hỏi ngay:

– Có phải người đang tỉa hoa kia là ông Vân không?

– Đúng rồi. Sao anh biết? - Quản giáo Tự hỏi.

– Tôi bị giam ở đây hai năm ba tháng mười bốn ngày. Tôi thấy cứ mỗi lần ông ấy ra vườn tỉa hoa hồng vào buổi chiều là sáng sớm hôm sau, có thằng dựa cột.

Đại úy Tự ngẩn người:

– Ông ấy rất quý vườn hồng này. Ngày nào ông ấy chả ra đây.

– Bình thường ông ấy ra lúc sáng sớm. Các anh tin tôi đi. Cái nhìn của kẻ sắp chết không đến nỗi nào đâu. Ngày mai chắc là đến lượt tôi phải không?

Tự cười nhắc nhó:

– Thôi, anh ăn cơm đi. Toàn suy diễn lung tung.

– Hy vọng là ngày mai tôi được ra pháp trường. Sống thế này khổ hơn chết.

Lân nói với giọng dửng dưng như không rồi lấy thìa xúc cơm ăn ngon lành. Xuất ăn của tử tù là một bát cơm lớn, trong đó có cả rau muống luộc, mấy miếng cà bát muối thấm xì, một khúc cá mè kho khô, ngoài ra còn có một ca nước rau, tất cả đồ dùng cho bữa ăn đều là bằng nhựa, kể cả chiếc thìa. Trước kia, tử tù còn được ăn cơm bằng đũa, nhưng 5 năm trước, có một gã đã lấy đũa nhét vào lỗ tai rồi ngã người xuống nền nhà, chiếc đũa tre xuyên từ lỗ tai trái sang tai phải và gã chết ngay. Từ đó, tất cả đồ dùng của tử tù đều bằng nhựa.

Trong buồng giam nóng ngột ngạt, Tự bảo Hòa:

– Anh trông cho anh Lân ăn, trong này nóng quá, tôi đứng ngoài này.

Nói xong, ba người kéo nhau ra đứng ngoài cửa sắt.

Trong phòng giam, gã tù tự giác im lặng nhìn Lân hồi lâu bằng ánh mắt ái ngại. Chợt Lân ngẩng lên, bắt gặp cái nhìn của gã, hẩn hởi nhỏ:

– Sao, có chuyện gì mà nhìn tao như vậy.

Hòa liếc nhìn ra cửa rồi thì thào:

– Sáng mai, đến lượt anh đấy. Cả anh Hải nữa.

Lân sững người:

– Thật không?

– Thật! Em nghe quản giáo Tự nói ở nhà trực.

– Cả thằng Hải nữa à. Tội cho nó quá, vì mình mà nó phải chết.

Lân bỏ bát cơm xuống, thẩn thờ:

– Lần đầu tiên mình tự xem bói cho mình. Sao mà đúng thế. Thế nào, việc tao nhờ mày từ ngày trước có lo được không?

– Dạ, có chứ ạ!

Hắn nói rồi lần trong gấu quần lấy ra một nửa lưỡi dao cạo râu đưa cho Lân. Lân nhét vội vào dưới gối.

– Cám ơn mày. Khi nào mày ra tù, mày nhớ gặp con gái tao, nói là số tiền tao chôn ở gốc cây mít, nó đào lên, giữ lấy mà dùng. Tao cho mày một ngàn đôla.

– Nhưng em nói thế nào để con gái anh tin. Mà gốc mít ở đâu.

– Mày cứ nói là đã giúp tao không phải ra trường bắn. Còn gốc mít nào, con tao khắc biết.

– Em cám ơn anh. Nhưng em không không dám nhận số tiền đó đâu. Ngày xưa gia đình em chịu ơn anh nhiều rồi. Thôi chúc ông anh “đi” can đảm.

– Yên tâm đi. Tao thừa can đảm để tự lo lấy cuộc đời mình. À, mày để lại cho tao nhiều nước uống nhé.

Họp bàn kế hoạch thi hành án xong, Thượng tá Trần Quang Vũ phóng xe máy về nhà và anh chợt thấy đầu óc mình rỗng tuếch. Từ trại giam về nhà anh chỉ không đầy chục cây số nhưng Vũ đi hết hơn nửa tiếng. Nghĩ đến ngày mai phải đi giám sát thi hành án Trần Hùng Lân, anh thấy trong lòng ập đến bao cảm xúc khó tả.

Anh về đến nhà rồi lẳng lặng lấy cơm cho đứa con trai lớn ăn. Đó là một thằng bé bị dị tật bẩm sinh do chất độc da cam. Thằng bé ngồi ngật ngưỡng trên chiếc xe đẩy thì thoảng lại toét miệng ra cười ngây dại. Chị Thực, vợ Vũ người gầy khô như hạc, nét mặt u uất của một người đàn bà vất vả và chịu nhiều đau khổ. Trong lúc Vũ cho con ăn, chị lặng lẽ ngồi

trước bàn máy tính và đánh máy. Bấy lâu nay, chị nhận tài liệu về nhà đánh thuê. Vũ cho con ăn xong, anh xấp xếp lại mâm cơm rồi bảo vợ:

– Em nghỉ tay ra ăn cơm đi.

– Vâng, hôm nay em phải cố cho xong tập tài liệu này. Sáng mai họ đến lấy và trả tiền luôn. Ông này trả cao lắm. Ba ngàn một trang đấy.

– Anh biết ông ấy rồi. Con ông ta ngày trước xuýt bị ngồi tù oan. Anh điều tra và minh oan cho con ông ta. Chắc ông ấy thuê em đánh với giá cao cũng là để trả ơn thôi.

– Em có biết đâu.

Chị nói rồi đi ra ăn cơm. Thấy chồng lặng lẽ ăn, chị linh cảm là anh đang suy nghĩ về một điều gì đó nên gặng hỏi:

– Anh lại có việc gì phải nghĩ à?

Vũ gượng cười:

– Làm nghề này lúc nào mà chả nghĩ. Ăn xong, lát nữa anh đến thăm mấy đứa con nhà thằng Lân. Mấy đứa ngoan lắm, may mà chúng không phải sống với mẹ Lệ ngày nào, chứ không thì hỏng hết.

– Ai bảo đâm đầu vào lấy con cave ấy. Hồi chị Mai mới mất được nửa năm, em biết chuyện anh Lân định lấy con Lệ làm vợ, em đã gàn rồi. Nhưng lúc đó anh ta bảo thà lấy dĩ về làm vợ... Nghe thế, em cũng chẳng buồn nói nữa.

– Anh Lân liệu có thoát tử hình không?

Quang Vũ thở dài:

– Không thoát được. Vả lại, nó có làm đơn xin tha tội chết đâu?

– Sao anh ấy đại thế. Cứ làm đơn đi, biết đâu Chủ tịch nước tha cho. Chết hay không bằng sống dở.

– Tội nó nặng quá. Tham ô đến gần ba chục tỉ, lại chủ mưu giết hai người nữa, làm sao tha được. Nó quá biết điều ấy mà.

Chị Thục buông bát đĩa thở dài:

– Giá cứ sống bằng nghề câu trộm hay đi bán thịt lợn thì lại còn được yên ấm cửa nhà. Một bước lên voi, rồi lại một bước xuống vực. Em nhớ mãi hồi em chữa, anh ta đi câu được cá chép, thì thoảng lại cho để nấu cháo ăn.

Rồi chị trách chồng:

– Sao hồi anh ấy mới phạm tội, anh không bảo cho anh ta biết.

– Nói nhưng nó có nghe đâu. Nó tưởng nó là con nuôi chủ tịch tỉnh, con nuôi Thứ trưởng nên không ai có thể làm gì được nó. Có ai nghĩ nó chỉ là thằng bán thịt lợn mà một chốc lên quan, điều hành cả một công ty lớn đâu?

– Anh đến đó bao giờ về, em chờ cửa?

– Em cứ ngủ đi nhé. Có lẽ hôm nay, anh phải ở các cháu.

Chị Thục dường như hiểu ra chuyện, chị nói run run:

– Sáng mai tử hình anh Lân à?

Vũ nhìn vợ hồi lâu rồi lặng lẽ gật đầu.

Ngọn đèn cao áp ngoài vườn hồng đã tỏa ánh sáng vàng rực rỡ. Nhưng khi những tia sáng đó luồn qua được khe cửa lọt vào buồng giam tử tù thì chỉ còn là một thứ ánh sáng vàng ệch. Còn trên trần phòng giam, một bóng đèn 40W luôn luôn sáng bất kể ngày hay đêm. Hồi mới vào phòng giam, Lân ghét cay ghét đắng cái thứ ánh sáng đỏ đùng đục như mắt người mất ngủ này. Nhưng rồi thời gian cũng làm cho con người ta quen tất cả. Quen từ cách sống trong buồng giam tử tù đến quen ngủ ngày, thức đêm. Cứ sau mỗi một đêm dài đằng đẳng chờ đợi rằng không hiểu ngày mai có phải đến lượt mình không và khi nghe thấy tiếng kèn

báo thức của một đơn vị bộ đội đóng cách đó gần cây số thì các tử tù thở phào nhẹ nhõm và lăn ra vùi mình vào giấc ngủ ngủ nướng, cho đến khi quân giáo đánh thức dậy ăn trưa.

Trần Hùng Lân nằm ngửa mặt lên trần nhà và nhắm mắt lại. Từ chiều đến giờ, khi nhận được tin ngày mai sẽ bị thi hành án, bỗng dưng Lân thấy trong lòng mình nhẹ hẫng đi và thậm chí còn thấy thanh thản. Có lẽ đó là tâm trạng của một người đã chán sống đến cùng cực và chỉ mong chờ cái chết đến coi như một sự giải thoát. Cũng có lúc Lân thoáng rung mình khi nghĩ đến cảnh mình sẽ bị trói vào cột, bị nhét giẻ vào miệng cho khỏi kêu gào, bị bịt mắt và... Nhưng sự sợ hãi đó qua đi rất nhanh và thay vào là cảm giác khoan khoái nhẹ nhõm khi Lân tin chắc rằng mình có đủ can đảm để tự chấm dứt cuộc đời mình.

“Không hiểu công an sẽ nghĩ thế nào khi mà họ đến dựng mình dậy để đưa ra pháp trường thì mình đã đi rồi?- Lân thầm nghĩ và mỉm cười với vẻ khoái chí - Thế nào cũng có anh bị kỷ luật và thiên hạ tha hồ bàn ra tán vào. Kể thế cũng chẳng hay gì, mình chết lại để khổ cho người khác. Giá như có giấy bút thì viết lại mấy chữ, như vậy sẽ chẳng còn phiền hà cho ai và cũng còn được sự tha thứ của người đời”.

Rồi Lân nằm xuống sàn, ngón tay cái và ngón trỏ của bàn tay phải cứ mân mê nửa lưỡi dao cạo...

“Tôi sinh ra trong một gia đình nghèo. Bố tôi là một người có chữ theo đúng những nghĩa tốt đẹp nhất của từ này. Ông giỏi chữ Hán và từng là thầy đồ gõ đầu trẻ giỏi có tiếng ở thị xã Nam Sơn. Khi thấy thời thế đổi thay, chữ Hán không thể đem lại cơm áo, ông xoay sang học tiếng Pháp và cũng học rất giỏi rồi đi làm thông ngôn cho một viên quan tư. Và cũng vì như vậy mà sau này cuộc đời ông không thể nào mọc mủi sủi tăm lên được. Chính quyền chưa bao giờ tỏ ra tin tưởng vào phẩm chất chính trị của ông, mặc dù không ít người từng là học trò của ông và

sau này giữ nhiều chức vụ quan trọng ở tỉnh, thậm chí ở cả Trung ương. Và không chỉ có thế, bố tôi lại biết bốc thuốc và xem tử vi, xem quẻ dịch có tiếng ở vùng. Mẹ tôi là một người phụ nữ đẹp nhưng bất hạnh bởi bà ốm đau bệnh tật liên miên và ngược hẳn với bố tôi, mẹ tôi không biết chữ ngoài tên Chủ tịch Hồ Chí Minh, tên chồng và tên của chính mình. Bố mẹ tôi sinh được bốn người con, hai trai hai gái, nhưng anh tôi đã mất khi mới có ba tuổi vì bị rắn độc cắn vì vậy tôi là con cả.

Nhà tôi nằm ở ven một hồ lớn ở phía ngoài thị xã. Tôi là thằng không thích học hành mà ngay từ nhỏ tôi chỉ thích đi câu. Tuy vậy, tôi cũng là thằng thông minh, bởi vì ngay từ nhỏ tôi đã thuộc khá nhiều chữ Hán đến mức độ có thể đọc được rất nhiều hoành phi, câu đối. Và cũng chẳng hiểu sao tôi lại rất mê những bộ sách tiêu biểu của Nho giáo như Đại học, Luận ngữ... Bố tôi dạy chữ Hán rồi cả tiếng Pháp cho tôi và có điều lạ lùng là nếu tôi học ngang học tắt, học truyền khẩu thì rất nhập tâm, nhưng nếu học theo bài bản thì tôi không sao nhớ nổi. Rồi không chỉ có thế, ông còn dạy tôi xem tử vi, xem bói dịch và tôi cũng có thể tự hào mà nói rằng, tôi có “căn” học những thứ đó”.

Trần Quang Vũ phóng xe máy đến nhà Hùng Lân. Anh dừng lại một quán ven đường mua mấy quả bưởi Sài Gòn.

Nhà của Lân là một tòa nhà khá to, nằm ven đường quốc lộ. Tầng một thì đã cho một công ty thuê làm văn phòng. Ba đứa con của Lân, một gái hai trai, ở tầng hai, còn tầng ba thì vẫn đang bỏ trống vì không ai dám mua cả mặc dù tòa án đã tuyên bố tịch thu toàn bộ tầng một và tầng ba và thông báo bán phát mại. Nhưng từ khi tuyên án đến nay, không có ai dám đến mua cả. Thật ra đây là một cách rất tế nhị của tòa án nhằm giữ lại ngôi nhà cho ba đứa con của Lân. Hồi xử án, khi Hội đồng xét xử tuyên bố như vậy, nhiều người đã thắc mắc và họ thấy ngay được cái sự vô lý đằng sau quyết định đó. Nghe nói là sau phiên tòa, chính chị thẩm

phán của tòa án tỉnh đã nói với Hương Ly, con gái lớn của Lân là đừng bao giờ nghe ai mà bán phần tầng hai của ngôi nhà, dù họ có trả giá cao đến đâu. Vì sẽ không ai ngu gì đi mua ngôi nhà không những phải đi chung cầu thang mà còn chung cả công trình phụ. Và như vậy, trong thời gian chờ người đến mua (mà chắc chắn là không có) thì ba chị em cứ cho thuê tầng một để lấy tiền ăn học và sử dụng luôn cả tầng ba.

Năm nay, Hương Ly, con gái lớn của Lân đã vào tuổi 18. Cô có vóc người đẹp và đôi mắt buồn u uất.

Thấy Vũ, Ly reo lên:

– Cháu chào bác Vũ. - Rồi Ly quay vào phía buồng trong gọi - Lực ơi, Long ơi, bác Vũ đến đây này.

Lực và Long chạy ào ra, cả ba đưa quây lấy Vũ.

- Cháu chào bác ạ.

– Thế nào, hai đứa học được chứ. Bác xin lỗi các cháu. Dạo này bác bận quá, không đến thăm các cháu thường xuyên được.

Ly mời nước rồi nói:

– Bác đừng lo cho chúng cháu. Nhà bác còn nhiều việc bận hơn. Bác gái dạo này có khỏe không?

– Cũng tạm tạm. Cháu học hành thế nào? Nghe nói vừa rồi được biểu dương trong Hội nghị Thanh niên xuất sắc toàn tỉnh phải không. Ly cười buồn:

– Chị em chúng cháu bảo nhau, bây giờ phải học vì danh dự... vì danh dự bác ạ. Bố cháu thế nào hả bác. Hôm nọ cháu xin vào thăm, chả hiểu thế nào, bố cháu bảo bị ốm, không ra được. Cháu biết là bố cháu không muốn gặp chúng cháu. Trông người dữ tướng thế thôi nhưng khi gặp chúng cháu thì bố chỉ khóc thôi.

– Bác biết. Bố cháu cũng là người đa cảm.

Ly bảo hai em:

– Các em vào học bài đi, chị có chuyện riêng muốn nói với bác Vũ.

Chờ cho hai em vào phòng trong, Ly hỏi nhỏ:

– Cháu nghe Đài Tiếng nói Việt Nam đọc tin là Chủ tịch nước đã bác đơn xin tha tội chết của mấy người, trong đó có chú Hải. Bố cháu có trong số ấy không bác?

– Bố cháu không làm đơn, cháu biết rồi còn gì?

– Một chị quen với cháu làm ở tòa án cho biết, từ khi Chủ tịch nước bác đơn cho đến khi thi hành án, nhanh lắm, có khi chỉ hai, ba ngày.

– Việc đó bác không rõ lắm. Này thế nhà dưới cho thuê được bao nhiêu? - Vũ lảng sang chuyện khác. Nhưng Ly không trả lời mà vẫn hỏi:

– Bác mà không rõ ư? Cháu nghe nói, khi thi hành án tử hình bác bao giờ cũng phải có mặt để chứng kiến.

Vũ lắc đầu:

– Bác đang hỏi cháu chuyện nhà cho thuê kia mà?

– Được năm triệu một tháng. Nhưng cháu vẫn đi làm gia sư dạy thêm môn văn cho ba đứa học sinh lớp 10, tháng được gần 2 triệu. Tiền thuê nhà cháu gửi tiết kiệm hết, còn mấy chị em sống bằng tiền cháu làm thêm. Cháu để dành hết số tiền cho thuê nhà để sau này cho em cháu đi học ở Singapore hoặc Trung Quốc.

Ly nhìn như xoáy vào mắt Vũ. Ánh mắt của cô làm Vũ lúng túng. Anh vội uống nước để nén sự uẩn khúc trong lòng của mình. Ly nhận ra

điều đó, cô hỏi ngay:

– Bác Vũ, bác có điều gì khó nói với cháu phải không? Nếu không phải chuyện bố cháu thì còn chuyện gì nữa đây?

Vũ im lặng. Anh cảm thấy không cần phải nói dối, nhưng anh vẫn không đủ can đảm nói ra sự thật. Vũ ngồi lặng đưa ánh mắt nhìn đi chỗ khác.

– Cháu hiểu cả rồi. Bao giờ họ bắt bố cháu đi.

– Lúc này cháu phải dừng cảm, Ly ạ. Bác tin cháu...

Ly cầm cốc nước run run rồi nói với giọng quả quyết:

– Cháu hứa với bác, sẽ không làm bất cứ điều gì dại dột. Cháu xin bác hãy tin cháu.

– Bác tin cháu chứ. Vì thế hôm nay bác mới đến đây. Bác muốn ở lại đây với các cháu có được không?

– Thế thì tốt quá. Bố cháu trước ngày bị bắt có nói với cháu rằng, vì bố cháu không nghe lời bác nên đã gây họa cho chính mình và cho cả nhà... Lần trước cháu vào thăm, bố cháu có dặn, nếu bố có chết thì cũng đúng tội, nhưng các con... các con phải kính trọng bác Vũ... coi bác ấy như cha.

Nói xong, Ly ôm mặt khóc nức nở.

Cũng vào khoảng thời gian đó. Tại một biệt thự sang trọng. Hoàng, nguyên là Phó tổng giám đốc Tổng Công ty Xây dựng miền núi Nam Sơn của tỉnh Nam Sơn và người tình là Nguyễn Thị Lệ đang ngồi ăn cơm.

Hoàng trạc gần 50 tuổi, người to béo, đầy đà, mắt nhỏ hùm hụp và đầy vẻ gian xảo. Ngày xưa khi Hoàng làm Trưởng phòng Kỹ thuật thì

Lân vẫn chỉ là kẻ bán thịt lợn ngoài chợ thị xã. Nhưng chỉ tám năm sau, Lân đã trở thành xếp của Hoàng. Và khi Lân làm Tổng giám đốc thì Lân lôi Hoàng lên ghế Phó tổng và giao cho phụ trách tài chính. Nhưng Hoàng vốn là kẻ gian hùng tham lam. Thời kỳ đầu, chính hắn là người đã bày mưu tính kế cho Lân trong nhiều phi vụ làm ăn, đồng thời giúp Lân triệt hạ những ai không ăn cánh trong công ty. Để trả ơn Hoàng giúp đỡ, Lân đã cất nhắc hắn lên ghế Phó tổng giám đốc. Nhưng khi phát hiện thấy Lân có dấu hiệu bị công an để ý, hắn quay lưng lại ngay... Nhưng đó là chuyện sẽ kể về sau.

Còn Nguyễn Thị Lệ, vốn là một ả cave tại một quán karaoke ngoài thị xã và trước đã từng sống với Hoàng. Nhưng khi thấy Lân mê Lệ thì Hùng đã “bán” ả cho Lân. Là kẻ háms tiền nên Lệ đã bám chặt lấy Lân. Bằng nhiều thủ đoạn, Lệ đã trói được Lân vào trong vòng tay của mình. Khi thấy Lân sắp bị sụp đổ, ả đã cuõm đi của Lân không ít tiền và khi Lân bị bắt thì ả đến ở luôn với Hoàng.

Lệ thấy Hoàng rót rượu, ả giằng chai ra:

- Mình uống ít thôi nhé. Hôm nay có đi khám bệnh không?
- Em yên tâm đi. Anh khỏe mọi nhẽ. Từ hôm uống hết hai lạng sừng tê giác thấy người ngợm khỏe hơn rất nhiều.
- Thảo này, em thấy anh mãnh liệt hơn ngày trước đấy.
- Em hài lòng... về anh chứ? - Hoàng kéo Lệ vào lòng mình cột nhà - So với ngày xưa, giờ thế nào?
- Quả là có hay hơn nhiều. Mà thôi, bệnh tật đầy mình, huyết áp thì cao ngất ngưỡng, tim thì bắt đầu sa, cho nên bia rượu ít thôi, mà cũng phải cai cả “khoản” kia đấy.
- Cái gì, cai cả khoản kia... Hừ, rượu không được uống, thuốc không được hút, gái không được chơi... Thế là sống thực vật à? Thà chết còn hơn. Em biết không, ông thượng tọa Thích Thanh Tịnh ở chùa Quan Sơn chứ. Ăn chay cả đời, thuốc không, rượu không, gái thì càng không...

Vậy mà năm 53 tuổi cũng toi. Mà lại vì ung thư phổi chứ. Hồi xưa, thằng Lân nó đọc cho anh nghe một bài thơ của cụ Nguyễn Du, bài gì không nhớ, nhưng có hai câu, anh rất nhập tâm: “Nhân sinh vô bách tải. Hành lạc đương cập kỳ”. Nghĩa là “Người ta chả mấy ai sống được trăm tuổi, vậy thì hãy mau mau đi tìm thú vui đi”.

Lệ cau mặt:

– Anh đừng nhắc đến tên lão Lân “xồm” ấy nữa. Ghê bỏ mẹ! Mà này, sao mãi không bắn lão ấy nhỉ? Ác giả ác báo.

Hoàng bĩu môi:

– Bây giờ sao muốn hắn chết nhanh thế. Có vậy mới dễ tiêu số tiền kia chứ gì? Thế hồi xưa bỏ anh sang với hắn, sao mà mặn nồng như vợ chồng Ngâu. Hắn ác gì với em nào.

– Anh đừng nói nữa. Chính anh đem tôi dâng cho lão ấy còn gì nữa.

Hoàng cười lấy lòng:

– Thôi mà em. Bỏ chuyện xưa đi. Chỉ biết bây giờ anh em mình lại có nhau. “Đời ta gương vỡ lại lành” em nhỉ!

Hoàng nói rồi luôn tay xuống váy Lệ.

Có tiếng chuông điện thoại, Lệ ra cầm máy:

– Alô, tôi nghe đây... chú Cang đấy ư?

– Chị Lệ đấy à. Anh có nhà không?

– Có, chú gặp anh hay nói luôn với chị đi...

Lệ lắng nghe, nét mặt thay đổi liên tục.

– Thế à... Thế à! Sao chú biết! Thôi, chị chả ra chốn ấy đâu. Sợ lắm!

Lệ buông máy, nói với Hoàng bằng giọng buồn giả tạo:

– Anh à, sáng mai bắn anh Lân và thằng Hải rồi. Thằng Cang bảo có ra xem thì ra.

– Ai nói?

– Thăng Cang, cháu gọi ông Vân ở trại giam bằng cậu. Đang là cảnh sát bảo vệ của trại giam. Ông Vân là người chuyên trói tử tù vào cột rồi khi tù bị bắn xong, ông ấy lại khâm liệm cho họ.

– Khiếp, sao lại có cái nghề ghê thế. Em buồn thật hay... hay giả vờ đấy?

– Cũng có nghĩ một tí. Thế còn anh? Đau lòng lắm à?

– Đau thì không, nhưng dù sao thì cũng là... cũng là...?

– Hừ, cũng là thoát đi một nỗi ám ảnh chứ gì. Này, em báo cho anh biết, với anh, lão Lân quá tử tế đấy. Lão ấy mà khai ra thì anh cũng vào kho lâu rồi. Thôi mai lão ấy chết, anh cũng nên có chút hương hoa oản quả, lên chùa cầu siêu cho lão ấy.

Hoàng bỗng cười sảng sặc:

– Em rót rượu cho anh... rót hai ly. Anh muốn uống với thằng Lân.

Lệ ngơ ngác nhưng rồi cũng rót rượu ra hai ly. Hoàng cầm hai ly rượu cụng vào nhau:

– Thôi Lân à, từ nay âm dương cách biệt. Mà cũng đừng oán tao. Đời nó là vậy. Tao hứa bao giờ bốc mộ cho mày, tao sẽ xây cho mày một ngôi mộ to... thật to. Nào, uống đi!

Hoàng ngửa cổ uống cạn cả hai ly rượu. Hoàng lại với chai rót ra hai ly:

– Em uống với anh. Anh em mình mừng cho nó được lên thiên đàng.

– Này, uống ít thôi. Không khéo lại chết vì rượu đấy!

– Chết vì rượu và chết trên giường với đàn bà là hai cái chết may mắn đấy. Còn phải ra pháp trường để chết thì...kinh quá. Mà này, liệu thằng Lân và thằng Hải có biết là sáng mai bị tử hình không nhỉ?

– Có ma biết. Nào, thôi uống hết ly này rồi đi ngủ nhé.

Cả hai uống hết ly rượu rồi Hoàng lại rót ra uống nữa. Lệ đi vào phòng trong. Hoàng vội mở cặp da, lấy ra một viên thuốc Viagra màu xanh và uống vội...

Ông Thạc, Thứ trưởng Bộ Phát triển Kinh tế, đang chơi tennis ở một sân tại Hà Nội. Những người chơi cùng ông đều là cán bộ cao cấp cả. Mỗi khi ông Thạc thắng được một quả, ở ngoài lại có mấy đệ tử tung hô tán thưởng:

- Tuyệt chưa! Đã bảo coi chừng cú rợt của sếp mà.
- Sếp phải cho bên ấy “bài học nhớ đời”
- Đánh cho không còn “đường về quê mẹ”, sếp ơi!
- Hoan hô sếp. Cứ thế này, năm nay Bộ tổ chức giải tennis mở rộng xếp mình vô địch là cái chắc.

Ông Thạc chiến thắng. Bên đối phương sang bắt tay ông Thạc.

- Anh chơi giỏi quá. Tôi không nghĩ là ở tuổi anh còn di chuyển nhanh như vậy.

Ông Thạc ra ghế ngồi nghỉ. Người thì đưa khăn cho ông lau mồ hôi, người thì khúm núm cởi giày...

- Anh tháo giày cho thoáng chân. Hôm nay trời hơi oi.

Một phụ nữ tuy đã có tuổi nhưng lại có vẻ đẹp hấp dẫn, đặc biệt là đôi mắt cứ như cháy lên. Chị ta tên là Huyền, trước kia là diễn viên múa của đoàn văn công tỉnh, sau Lân đưa về công ty và hiến cho Thứ trưởng Thạc. Chị ta kéo ghế ngồi gần ông Thạc rồi rót nước từ trong chiếc phích nhỏ mang theo:

- Anh uống ngụm nước linh chi này cho khỏe. Linh chi cổ ngàn năm đấy.

Ông Thạc vừa nhấp được mấy ngụm thì có một thanh niên đi vào ghé tai ông thầm thì... Ông ngơ ngác rồi hỏi lại:

– Thật không?

– Thưa anh thật ạ. Danh sách những người bị thi hành án ngày mai, bọn phóng viên Báo An ninh thế giới có rồi.

– Đúng là bọn ma xó, cái gì chúng nó cũng biết. Hôm nọ việc ở Bộ mình kín như thế mà chúng nó cũng tầm được.

Tự nhiên, ông Thạc cười rạng rỡ và bảo Huyền:

– Em à, xem có nhà hàng nào hay, chúng ta kéo đến giải sầu đi.

– Thiếu gì chỗ hay, nhưng đối tượng là ai? Mục đích gì? Nếu chỉ là anh và em thì khác.

– Không, gọi cả mấy đứa kia đi. Cũng cần uống chén rượu để tiễn đưa linh hồn một con người.

– Ai vậy anh? - Người phụ nữ nũng nịu hỏi.

– Thăng Lân và cả thằng Hải nữa. Sáng mai chúng nó dựa cột rồi.

Người phụ nữ giật mình lộ vẻ hoảng hốt:

– Bắn à?

– Ủ, mà sao em tái mặt đi thế kia. Thương xót nó quá ư?

– Dạ... dạ không... Nhưng cũng thấy thế nào ấy!

– Mẹ kiếp, vì nó mà mình xuýt bật bãi kỳ bầu cử vừa rồi. Cũng may là ông bà ông vải linh thiêng phù hộ.

Trong phòng trực ban của quản giáo khu C. Kim đồng hồ chỉ 7 giờ tối.

Lân “xồm” đã ngồi dậy dựa lưng vào tường buồng giam, ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

“...Tôi sống hình như không có tuổi học trò bởi lẽ tôi phải lo kiếm sống quá sớm. Bố tôi mất đi khi tôi mới 15 tuổi. Và thế là trong gia đình, tôi trở thành người trụ cột. Tôi phải kiếm tiền bằng đủ thứ nghề: câu cá trộm, đi làm phụ xe cho một bác tài lái xe khách đường dài. Năm tôi 17 tuổi thì người ta bảo tôi đi bán thịt lợn. Và thế là tôi mua một phần thịt ở chợ thị xã.

Đúng là bán thịt lợn có kiếm ra tiền thật nhưng cũng rất vất vả. Đêm nào tôi cũng phải dậy từ 3 giờ sáng, cùng một thằng em họ mổ lợn. Khi gần sáng thì húp vội vàng bát cháo lòng rồi mang thịt ra chợ bán. Tôi vốn tính xởi lởi, mua bán dễ dàng, cho nên hàng lúc nào cũng đông người mua. Thường khi mặt trời đứng bóng là tôi bán hết thịt và về nhà. Tôi đưa hết tiền cho mẹ tôi để quản lý. Hôm nào lãi nhiều mẹ tôi vui lắm nét mặt rạng rỡ hẳn lên. Trong những ngày đó gương mặt của mẹ là niềm vui của tôi. Ăn cơm xong, tôi lăn ra phản ngủ một giấc. Và khi ngủ dậy lại phóng xe môkích đi mua lợn đem về chuẩn bị cho sáng hôm sau”.

Tuổi thanh niên của tôi cứ thế trôi đi quanh phần thịt. Tôi không còn biết mơ ước, không thêm muốn gì cả. Niềm vui duy nhất của tôi là bán thịt hết sớm, đưa tiền cho mẹ đếm và nhìn thấy nụ cười mãn nguyện của người.

Nhưng nói đến tuổi thơ của tôi thì không thể không nhắc đến những kỷ niệm của tôi với cái hồ ông Hoàn, nằm ở phía đông nam thị xã. Ngày xưa xưa xưa xưa, hồ có tên là Cốc vì có nhiều chim cốc về bắt cá. Nhưng đến năm 1970 thì lại được bà con gọi là “hồ ông Hoàn”. Chuyện đổi tên này cũng có sự tích của nó. Hồi còn làm Chủ tịch tỉnh, ông Lê Quang Hoàn đã cho nạo vét, sửa sang lại hồ rồi cho trồng cây xung quanh, trong khi đó, nhiều người bảo lấp hồ đi để lấy đất xây nhà tập thể. Và cũng chỉ vì quyết tâm giữ lại hồ cho thị xã, ông đã đối đầu với khá nhiều cán bộ của UBND tỉnh và họ kéo bè kéo cánh “đánh” ông lên bờ xuống ruộng.

Rồi ông bị kỷ luật, mất chức Chủ tịch. Cay đắng cho phận mình và giận thế đời đen bạc, lại cộng với chuyện gia đình không vui, ông Hoàn lấy một chiếc thuyền thúng chèo ra giữa hồ rồi dùng súng ngắn bắn vào đầu. Sau cái chết của ông, không còn ai dám nghĩ đến lấp hồ nữa và nhờ vậy, thị xã mới có một nơi được coi là phong cảnh sơn thủy hữu tình.

Cũng vì nhớ ơn ông giữ hồ cho thế hệ sau, người dân tự đổi tên hồ Cốc thành “hồ ông Hoàn”. Hồ rộng chừng hơn năm chục hécta và ngày xưa là nguồn cung cấp cá theo chế độ tem phiếu cho cả thị xã. Để khai thác cá ở hồ, Phòng Nông nghiệp thị xã lập hẳn một đội canh nông để nuôi và bảo vệ. Trẻ con đứa nào câu trộm mà họ tóm được thì cầm chắc là bị bẻ cần, kèm theo vài cái bóp tai, vài cú đá đít. Tôi cũng đã nhiều lần bị họ bẻ cần câu và tên của tôi đưa vào danh sách những đứa trẻ hư cho đồn công an thị xã. Nhưng một lần tôi được bố cho đi theo lên Hà Nội chơi, tới thăm một ông nhà văn nhà ở ngay sát hồ Tây. Ông là nhà văn nhưng nghe nói vì dính vào một vụ việc nào đó mà từ đấy không ai dám in tác phẩm của ông nữa. Không đủ sống với đồng lương ít ỏi, ông phải kiếm thêm bằng cách câu cá trộm ở hồ Tây. Chỉ sau hai ngày ở với ông, tôi đã học được vô khối cách câu và các thủ đoạn lừa bảo vệ.

Thấy tôi mê câu và cũng là đứa “sát cá”, ông tặng cho tôi một chiếc máy câu Xanh Êchiên của Pháp, cộng với hơn một trăm mét cước và ba bộ lưỡi câu lục do tự tay ông làm bằng dây đàn Piano. Những bộ đồ câu đó đối với tôi thật quả là một gia tài. Trước đây, tôi chỉ đi câu bằng cần trúc với đủ loại cước lằng nhằng vì vậy chỉ bắt được những con cá bé, còn dính cá lớn, nó kéo đứt cước ngay. Bằng chiếc cần câu có máy và cách câu hiện đại tôi đã trở thành “con ma” câu cá trộm và Đội Canh nông không có cách nào bắt được tôi. Cá câu được không những chỉ để ăn, mang đi biếu thậm chí còn bán được. Trong những năm chiến tranh chống Mỹ, tôi đóng học phí, mua sách vở, may quần áo... hoàn toàn bằng tiền từ câu cá trộm.

Nhưng từ sau thập niên 90 chả hiểu vì lý do gì mà Đội Canh nông bị giải tán rồi hồ ông Hoàn không ai đầu tư thả cá nữa nhưng cá lưu vẫn

còn và ngày càng hiếm. Theo thời gian, những bộ đồ câu của tôi ngày càng hiện đại. Chiếc máy Xanh Êchiên đã được thay thế bằng máy câu Nhật; chiếc cần câu trúc cũng được thay bằng cần Hàn Quốc có thể rút ra hay thu gọn lại. Và tất nhiên là tôi không còn phải đi câu để kiếm sống mà chỉ đi câu để giải trí theo đúng những nghĩa tốt đẹp nhất.

Cuộc đời của tôi cứ tưởng sẽ quanh quanh phản thịnh, nhưng đã đổi thay khi vào một buổi chiều, tôi mang cần câu ra hồ ông Hoàn câu cá...

Lân mang cần ra hồ câu đi ven hồ và đến thẳng một nơi mà vẫn thường ngồi câu. Đó là một góc khuất nhất của hồ được và cũng là nơi sâu nhất. Mùa nước cạn thì ở chỗ này nước cũng còn phải gần mét rưỡi, còn vào dịp tháng Bảy, tháng Tám âm lịch, mực nước phải trên ba mét, vì vậy, chỉ người được mệnh danh là “thợ câu” như Lân mới dám câu ở đây. Trên bờ hồ là rặng bạch đàn đã có đến hơn ba chục năm tuổi. Vỏ cây nào cũng mọc thối và loang lổ như những bức tường vôi bị mưa nắng. Lân lấy cần trong túi câu ra, lắp máy câu, đo độ sâu, chỉnh phao, lắp bộ lưỡi câu lục vào rồi thả thính. Thính câu do Lân tự làm lấy. Đó là một thứ thức ăn tổng hợp gồm ngô, cám gạo được ủ cho lên men, thơm như rượu nếp cái. Những thứ đó lại được trộn với gạo rang tán mịn và có thêm một chút đậu tương rang hơi cháy. Hồ bây giờ ít cá cho nên từ lúc thả thính đến lúc câu được có khi phải mất hàng giờ. Cá to bao giờ cũng vào ăn muện cho nên người câu giỏi trước hết phải là người có tính kiên trì và am hiểu tập tính ăn mồi của từng loại cá.

Thả thính xong, Lân để cần câu lên bờ, lấy chiếc mũ cối làm gối và gối đầu lên nằm ngả trên bãi cỏ, vắt chân chữ ngũ và hút thuốc lá phì phèo rồi khi điếu thuốc vừa hết thì cũng là lúc cơn buồn ngủ ập đến. Lân thiếp đi trong giấc ngủ nhẹ nhàng, thanh thản.

Cùng đi với ông ta còn hai người nữa. Họ mở cốp xe lấy ra túi câu, ghế ngồi và mang đến dưới một gốc cây bạch đàn lớn. Trong khi một người loay hoay lắp máy câu, một người lấy nilon trải ra bãi cỏ và bày ra bìa lon, thịt lợn hun khói, xúc xích...

Lân ngồi dậy, theo dõi những người mới đến bằng con mắt tò mò. Nhìn cách họ lắp máy câu, rồi đo độ sâu, dò ổ để thả thính, Lân biết ngay đây là người mới tập tọng vào nghề. Chỉ có điều nhìn túi câu và ghế câu thì cũng biết họ là dân... thừa tiền. Lân nhếch mép cười vẻ coi thường rồi nằm xuống vắt tay lên trán.

Lúc đó Lân hoàn toàn không biết người đang được phục vụ câu kia là ông Trần Đức Hiến, Chủ tịch tỉnh. Còn hai người đi theo ông ngoài tay lái xe tên là Lý thì người kia là Phan Hồng Hải. Đó là một gã thanh niên có vóc người lùn, cặp mắt nhỏ nhưng rất lanh lợi. Hải vốn là tay buôn ô tô, xe máy và đã từng là đại gia trong những năm đầu thập niên 90 của thế kỷ trước. Hồi ấy, phong trào đưa xe du lịch secondhand sang Trung Quốc đang rầm rộ. Hải đã lập được đường dây mua bán xe từ Campuchia về và đưa sang Trung Quốc. Chỉ trong một năm, hăn bán trót lọt hơn 200 xe và trở thành tỷ phú.

Nhưng vận đỏ không kéo dài mãi, hăn bị Cục Cảnh sát Kinh tế của Bộ Công an bắt vì tội buôn lậu, trốn thuế và lừa đảo. Phải mất khá nhiều tiền cho Viện Kiểm sát, Tòa án tỉnh, Hải mới được nhận mức án 4 năm tù, nhưng chưa được 2 năm thì hăn được ân xá ra trước thời hạn. Với số tiền còn giữ được, Hải lao vào kinh doanh xe máy, nhưng lần này, hăn biết giữ gìn hơn.

Trong khi Hải và tay lái xe chuẩn bị, ông Hiến vẫn chấp tay sau lưng ngó trời, ngó nước.

– Thưa anh, mời anh uống bia. Chờ lát nữa cá vào sẽ câu - Phan Hồng Hải lễ phép nói.

– Ai là chủ hồ này? - Ông Hiến hỏi.

– Thưa anh, hồ này xưa kia là của Phòng Nông nghiệp thị xã nhưng bỏ hoang đã 3 năm nay. Cá không nhiều nhưng đã có cá thì to lắm, không có cá nhỏ đâu. Hôm nay, nếu son, ông anh sẽ được con “khủng long”.

– Các cậu biết không, ở Hà Nội, những hồ như thế này cho dân chơi thuê câu là hái ra tiền đấy.

– Hồ ở Hà Nội chán lắm. Hầu hết là bị ô nhiễm quá mức. Nghe nói Hồ Tây ô nhiễm tới mức con ốc vặn còn bị di dạng. Những loại hồ sạch sẽ như ở quê mình, hiếm lắm. Em nói thật nhé, nếu đầu tư tốt thì đây là nơi giải trí bậc nhất và cũng là nơi hái ra tiền đấy - Hải nói.

Ông Hiến nói luôn, cậu tìm hiểu cho tôi xem UBND thị xã định xử lý hồ này thế nào. Nếu thuận lợi ta thuê lại. Có hồ này, cho làm một vài nhà sàn, thả thêm cá, hằng tuần mời các anh trên Hà Nội về câu giải trí, chả tốt à.

Phạm Hồng Hải tán thưởng:

– Ý tưởng của ông anh hay quá. Em gọi tay chủ tịch thị xã đến đây anh nói chuyện nhé.

– Thôi, lúc nào các cậu làm cái việc này giúp tôi. Nhưng mà phải tìm người tin cẩn đứng tên đấy. Họ biết tôi đầu tư hồ câu thì không khéo lại đơn lên tận Trung ương.

– Anh khỏi lo, chúng em sẽ thực hiện ý định của anh. Mời anh cầm cần. Em thấy có tấm sỏi rồi. Tấm mịn và dày như thế này chắc là cá chép đấy.

Nghe nói thế, ông Hiến khệnh khạng ngồi vào ghế, cầm cần câu. Hải vội vàng lấy ô che cho ông ta. Mồ hôi vã ra trên bộ mặt béo nung núc của ông Hiến.

Cách đó không xa, Lân ngồi dậy và nhìn ra chỗ ổ thính. Mắt Lân sáng lên khi thấy có tằm dưới hồ sủi lên to như đầu đũa búng lên thưa thớt. Nhìn những hạt tằm này, Lân tưởng tượng ra dưới tầng nước sâu gần 3m đang có một chú cá trôi Ấn Độ khoảng trên 2kg lượn lờ quanh ổ thính. Cá to khi vào ăn bao giờ cũng điềm đậm và nếu là con đã từng một lần bị bộ lưới câu lục lấy đi mất vài cái vảy thì chúng sẽ cảnh giác vô cùng.

Tằm dưới hồ vẫn hờ hững búng lên. Lân khoan thai thả lưới câu xuống bằng những động tác chính xác và quen thuộc. Chiếc phao chìm chìm trong làn nước xanh lục và đầu phao sơn đen chỉ nhô lên trên mặt nước như một hạt đậu đen.

Thời gian chờ cá cắn câu trôi đi rất nhanh. Mắt Lân nhìn như bị hút vào chấm đen của phao. Không hề có một sự chuẩn bị nào trước chứng tỏ đang có cá, chiếc phao lịm xuống một cách dịu dàng...

Chỉ chờ có vậy, Lân búng mạnh đầu cần câu. Một cảm giác nặng trĩu và lưới câu như mắc phải khúc gỗ khiến Lân ngây ngất. Con cá mang cả bộ lục xé nước lao vút đi. Lân thả dây dù. Máy câu rít lên ro ro, đầu cần trĩu xuống. Tiếng máy câu rít làm ông Hiến giật mình nhìn sang. Con cá chạy lao ra khoảng năm chục mét rồi lại đâm ngược vào bờ. Lân phải guồng dây câu thật nhanh và chạy giật lùi để làm sao luôn giữ được độ căng vừa phải. Và chỉ vùng vẫy được vài phút, chú cá mệt dần và nổi lên mặt nước. Lôi cá vào bờ, Lân dùng vợt xúc cá rồi lấy một chiếc khăn to đè chặt con cá xuống bãi cỏ và dùng chiếc kìm nhọn gỡ những lưới câu đang bám quanh mang nó. Cho cá vào túi xong, Lân lại thấy có tằm... Cá trôi to thường đi có đôi - Lân biết chắc như vậy và buông cần. Quả nhiên, chỉ vài phút sau, Lân lôi lên một con cá trôi khoảng 3kg nữa.

Trong khi đó bên phía ông Hiến phao vẫn lặng không nhúc nhích.

Nghe tiếng máy câu của Lân rít, ông Hiến lại giật mình.

Đến khi Lân câu được con cá thứ 3 thì ông Hiến nổi cáu. Ông bảo Hải:

– Các cậu làm thính như... cứt ấy. Thằng kia nó giật liên tục, thế mà đây chả thấy động tĩnh gì?

– Cá đến chậm thường là cá to. Em thấy có tăm sủi phía ngoài... Nó đang vào đấy anh ạ. Tăm mây như thế này là chép đấy. Được chép mới là cao thủ...

– Cao với chả thấp. Ngồi ê cả mông chả được gì.

Phan Hồng Hải chạy ra chỗ Lân và hỏi:

– Này, ông anh, dùng câu thính gì mà cá vào nhiều thế?

– Anh hỏi làm gì?

– Ông biết ai ngồi đằng kia không? Chủ tịch tỉnh đấy. Ông anh làm thế nào cho ông ấy câu được mấy con cá, chứ không được con nào, chết chúng em.

Lân tỏ ý bất cần:

– Bảo ông ấy đem ra ố này mà câu. Tôi đi kiếm chỗ khác.

– Thôi ông anh. Thằng em xin ông anh làm quân sư cho chủ tịch một lát.

– Cũng được, anh ra bảo ông ấy đem cần lại đây.

Gã bèn chạy ra nói với ông Hiến. Ông ta khệnh khạng đến, nhắc túi cá của Lân lên xem, khen nắc nỏm:

– Chú em giỏi quá nhỉ. Chắc là tay câu chuyên nghiệp.

– Cháu mê câu từ bé. Chú câu ố của cháu. Đang có tăm vào. Con này là trắm cỏ, chắc khoảng trên 3kg.

– Mà nói như Long Vương ấy - Ông Hiến bủ môi.

– Rồi chú xem - Lân khẳng định.

Ông Hiền loay hoay thả cần. Lân đỡ lấy cần của ông và nói:

– Ôi giời, sao chú dùng bộ lưỡi câu cá rô phi thế này. Phải thay lưỡi thôi. Bộ này chỉ câu cá rô phi, loại từ dăm lạng trở xuống.

Ông Hiền quắc mắt nhìn hai gã đệ tử. Hai người lấm lét sợ hãi. Lân mở hộp câu lấy cho ông bộ lưỡi câu lục mới:

– Cháu biểu chú bộ này. Làm bằng thép của dây đàn piano đấy. Loại này cá hàng chục cân cũng phải chết.

Ông Hiền thả cần, phao nổi lên trên mặt nước đến 5cm. Lân cười, giảng giải:

– Chú cho phao thấp xuống. Chỉ nhô lên nửa phân thôi. Có vậy mới dễ câu.

Ông Hiền điều chỉnh phao và thả cần câu tiếp. Vài phút sau, phao chìm xuống. Lân hét:

– Giật!

Ông Hiền giật và xuýt ngã bổ chửng vì giật quá mạnh. Đầu cần còn bị vít xuống nhưng ông Hiền không biết buông dây. Lân lại hét:

– Buông cước.

Ông Hiền thả ngón tay giữ cước, máy câu rít lên ro ro. Con cá lao như tên bắn. Ông Hiền sung sướng đến mê mê khi gò con cá. Lân đứng dậy chỉ huy:

– Chú dựng đầu cần lên, kéo mạnh vào... lại thả cho nó chạy. Con này lưỡi đóng đúng vây lái nên chạy khỏe lắm. Cứ cho nó chạy chán đi.

Một hồi lâu sau, con cá mệt lử, ông Hiền lôi nó vào bờ. Quả nhiên đó là chú cá trăm cỏ, to như cái phích hai lít.

Anh chàng nhân viên của hồ câu có bộ mặt béo tròn lấy chiếc cân treo ra móc vào con cá:

– Ba cần tưới anh ạ.

Ông Hiến quay sang hỏi Lân:

– Thằng cháu này giỏi thật. Mà tên là gì? Ở đâu đấy. Từ nay chú đi câu, mà theo được không?

Lân bất ngờ khi nghe ông hỏi vậy. Và chỉ thoáng chút suy nghĩ, Lân gật đầu:

– Vâng ạ, cháu cũng đang rảnh. Khi nào chú muốn đi, cứ gọi, cháu chuẩn bị thính bã cho.

Thế là từ đó, Lân trở thành một đệ tử của ông Hiến và chuyên phục vụ ông đi câu. Dần dà, ngày tháng trôi đi, ông Hiến quý Lân và coi Lân như một thành viên trong gia đình. Vợ chồng ông sinh được bốn cô con gái không có con trai, vì thế những công việc nặng trong nhà, ông đều giao cho Lân làm. Từ chỗ gọi chú xưng cháu, Lân chuyển sang chú xưng con lúc nào không biết. Và không chỉ có thế, thi thoảng ông cho Lân đi theo đến những cuộc chiêu đãi, rồi những cuộc gặp gỡ với nhiều quan chức cao cấp ở Trung ương về.

Mỗi lần tổ chức tiệc ở nhà ông, Lân là người được giao tổ chức. Vì vậy, nhiều người trong tỉnh đã nhìn Lân bằng con mắt tử tế hơn và cũng không ít người ngạc nhiên, tại sao một thằng bán thịt lợn như Lân lại có thể cặp kè với ông chủ tịch tỉnh. Bản thân Lân cũng nhiều lúc tự hỏi, tại sao ông Hiến và cả gia đình ai cũng rất quý Lân, nhưng không giải thích được và Lân cho rằng hình như mỗi “lương duyên” này là do trời định đoạt thì phải.

“Một hôm, Lân xách đến cho ông ba quả tim lợn...”

Ông Hiến đang ngồi đọc báo, mà hình như ông có chuyện gì đang phải suy nghĩ cho nên cứ đọc được vài dòng ông lại để tờ báo xuống ngóng ra cổng. Bà vợ ông thấy vậy liền hỏi:

– Ông đợi ai thế ?

– Tôi chả đợi ai cả, nhưng cứ thấy trong người nó bồn chồn thế nào ấy.

– Nếu ông không bận lắm thì gọi thằng Lân đến mà hai chú cháu đi câu.

– Bà có sáng kiến hay quá. Tôi sẽ gọi thằng Lân... Bà chuẩn bị chút gì chiều nay chúng tôi uống rượu.

Ông Hiến vừa nhắc máy điện thoại định gọi cho Lân thì có tiếng chuông gọi cửa.

Bà vợ ông chạy ra và khi thấy Lân, bà reo lên:

– Ôi, sao thiêng thế. Chú vừa nhắc đến anh xong. May quá, ông ấy đang buồn.

Lân đưa cho bà ba quả tim lợn:

– Có mấy quả tim ngon, để cô nấu cháo cho chú ăn sáng.

Ông Hiến nói:

– Mày vẽ chuyện. Bây giờ có rảnh không, chú cháu mình đi câu tối một bữa. Mới có người biếu chú một lọ thuốc chống muỗi hay lắm và hai lọ thuốc nhử cá của Trung Quốc

Lân nhìn ra đường rồi bật cười:

– Gió tây chú ạ. Gió này mà đi câu, có nhét thính vào mồm nó cũng lắc ra. Câu bây giờ là vô ích. Chỉ có chờ đến đêm, khi hết gió tây có gió đông nam thì câu được.

– Thế thì thôi vậy. Nhưng mà Chủ nhật này, tao với mày lên Hà Nội câu nhé. Một anh bạn hứa đưa tao ra hồ Tây câu.

– Thế thì tuyệt quá. Lâu lắm rồi con không được câu cá ở hồ Tây. Cá chép hồ Tây là ngon nhất đấy.

Lân thấy ông Hiến có một chiếc lọ lộc bình, trên đó có vẽ hoa lá, chim bay và mấy cô gái yếu điệu thướt tha kèm theo mấy chữ Hán viết theo lối đá thảo. Lân nhìn và đọc:

– “Quốc sắc thiên hương”. Cái lọ đẹp quá. Nhưng chơi lọ lộc bình này là phải có đôi chú ạ.

– Thằng này giỏi. Đúng là phải có đôi. Còn một chiếc tao cất ở phòng trong. Mà vào lấy ra đây.

Lân vào phòng trong lấy ra chiếc bình nữa đặt ở hai bên tủ chè rồi tấm tắc khen:

– Cái này là đồ sứ Giang Tây thời hiện đại, nhưng công nhận là họ làm giả cổ rất giỏi. Đồ sứ Bát Tràng của ta, “dân” thì ít mà “gian” thì nhiều.

Ông Hiến bật cười, bỗng nghiêm nét mặt lại hỏi:

– Ngày xưa mày học hành thế nào mà sao tao thấy mày cái gì cũng biết thế? Lắm lúc chú cũng muốn bố trí cho mày một công việc nào đó, nhưng không biết bố trí công việc gì cho phù hợp.

Lân thoáng nhú mày rồi nói bừa:

– Con tốt nghiệp Đại học Ngoại thương, nhưng do nhà nghèo, đành phải về bán thịt lợn kiếm tiền nuôi mẹ, nuôi em. Hoàn cảnh nhà con, chú lạ gì.

– Chà, khá nhỉ. Thảo nào, tao thấy mày tiếng Pháp, tiếng Anh, chữ Hán đều biết. Mai mang bằng tốt nghiệp lên đây cho tao - Ông Hiến hào hứng nói.

Lân gãi đầu:

– Bằng và hồ sơ đại học con vẫn gửi ở chỗ thằng bạn trên Hà Nội để nhờ nó xin việc. Con đi lấy về ngay.

– Nhanh lên. Tao sẽ bảo tổ chức đưa mày làm ở Phòng Kinh doanh của Công ty Xây dựng Hoa Ban Trắng.

Nói rồi ông Hiến gọi điện thoại cho giám đốc công ty:

– Anh Tuấn hả... Tôi đây, Hiến đây!

– Dạ, em chào anh.

– Đạo này công ty làm ăn được không?

– Thưa anh cũng yếu lắm ạ.

– Căn bản là cái phòng quản trị kinh doanh làm ăn rất kém, mang nặng tư tưởng bảo thủ, quen mãi với cơ chế bao cấp, xin, cho rồi.

– Thưa anh, đúng quá ạ. Chúng em đang đau đầu vì phòng quản trị kinh doanh. Anh Thảo trưởng phòng thì ốm đau liên miên. Hơn nữa, anh ấy lại không được học hành gì về kinh doanh...

– Thôi được rồi, tôi giới thiệu cho cậu một cán bộ có năng lực nhưng chẳng gặp thời. Đã tốt nghiệp Đại học Ngoại thương, giỏi ba ngoại ngữ... Hiện đang chờ việc trên Hà Nội. Nhưng tôi thuyết phục nó về... Tôi coi như con cháu trong nhà mà.

– Thế thì tốt quá!

– Mai nó đến trình diện. Còn bằng cấp thì nó lấy trên Hà Nội về nộp sau, được không?

– Dạ, đã là con của chủ tịch thì bằng cấp là chuyện nhỏ mà anh. Bây giờ là phải tìm người thực tài anh ạ.

– Rồi, cứ thế nhé. Tôi sẽ viết thư cho Ban Giám đốc. Mà này, tôi giới thiệu người, nhưng các cậu phải kiểm tra trình độ, nhớ nó không làm được, đừng đổ tại chủ tịch nhé.

– Ấy chết, anh đã giới thiệu thì chúng em yên tâm quá còn gì.

Tối hôm đó, trong bữa cơm ở nhà ông Hiến. Lân cầm ly rượu nói nghẹn ngào:

– Thưa chú, thưa cô! Bố mẹ con sinh ra con nhưng vì hoàn cảnh nhà nghèo nên không lo cho con được. Nay chú đã lo con có công ăn việc làm, con không biết lấy gì để cảm ơn chú và gia đình. Nhà ta không có con trai, nếu cô chú không chê, con xin... xin cô chú chấp nhận con... làm anh của các em đây.

Ông Hiến và vợ cũng cảm động trước tấm lòng của Lân, ông chưa kịp nói gì thì Minh, cô con gái út mới mười hai tuổi đã reo lên:

– Bố đồng ý đi. Con thích có anh trai lắm. Đứa nào bắt nạt, anh ấy sẽ cho chúng nó biết tay.

Trừ một cô lớn nhất đang đi học ở Pháp, còn ba cô con gái ông Hiến đều rất vui khi thấy có thêm ông anh. Bà Lưu, vợ ông Hiến lấy ly ra rót rượu cho đủ mỗi người một ly. Bà trình trọng nói:

– Nào, xin mọi người nâng ly chúc mừng gia đình ta thêm một thành viên mới.

Ngày hôm sau, Lân lên Hà Nội, đến nhà một thằng bạn chuyên làm hồ sơ đại học giả:

– Mà y lo khẩn cấp cho tao 1 bằng tốt nghiệp Đại học Ngoại thương và tất nhiên là cả hồ sơ, phiếu điểm.

– Có cần học bạ phổ thông trung học không - Gã kia lạnh lùng hỏi.

– Có thì càng tốt.

– Mày ghi tên, tuổi, địa chỉ, quê quán, quá trình học từ lớp 1... ra tờ giấy này, rồi đi chụp ảnh mang lại đây. Chiều tới lấy, được không?

– Thế thì tốt quá.

– Nhưng mà gấp, lại đòi hỏi đầy đủ, giá hơi cao đấy.

– Bao nhiêu?

– 3 triệu.

– Cũng được. À, tao cần thêm một chứng chỉ ngoại ngữ tiếng Anh nữa, bằng C.

– Chuyện đơn giản. 5 trăm ngàn nữa.

Lân rút tiền trong túi ra đếm và đưa cho hắn. Gã nheo mắt nhìn Lân rồi cười tinh quái:

– Chắc kiếm được cái ô nào chạy việc cho rồi phải không? Cái ngữ đọc rộng biết nhiều như mày cũng dễ lòe người ta lắm.

Lân cười khùng khục:

– May hơn khôn. Dưng mà mày nhớ giữ kín cho tao nhé.

– Thằng hâm! Tao chả lo giữ cho thân tao à.

Ông nhận hồ sơ của Lân và niềm nở:

– Chúng tôi rất mừng khi thấy bác Hiến quyết định đưa anh về đây. Trong lúc tình ta đang bị chảy máu chất xám nghiêm trọng mà anh về xây dựng quê hương, thật quý hóa quá.

Thế rồi không để cho Lân giải bày, ông nói luôn về tình trạng chạy ăn từng ngày của công ty và tất nhiên là không quên than phiền và đổ mọi tội lỗi cho đội ngũ cán bộ cấp dưới.

Ngay chiều hôm đó, ông cho họp các cán bộ chủ chốt và trình trọng giới thiệu Lân với mọi người:

– Thừa các đồng chí, đây là anh Lân, con trai của đồng chí chủ tịch tỉnh, đã tốt nghiệp Đại học Ngoại thương. Lẽ ra anh Lân nhận công tác ở một công ty lớn thuộc Bộ Thương mại nhưng vì thấy công ty chúng ta đang thiếu cán bộ có trình độ nên đồng chí chủ tịch đã đưa về cho chúng ta. Trước mắt sẽ là trợ lý kinh doanh cho trưởng phòng. Đề nghị mọi người nhiệt liệt hoan nghênh.

Nói rồi ông vỗ tay trước. Mọi người vội vã hưởng ứng. Nhưng Lân cảm nhận được rõ ràng là tất cả mọi người đều đang nhìn mình bằng con mắt tò mò, pha chút ngạc nhiên. Tự dưng, một cảm giác ngại ngùng xen lẫn sợ hãi dâng lên trong lòng. Bởi vì Lân biết ở đây có người đã từng mua thịt lợn của mình. Nghĩ như vậy, Lân muốn đứng dậy chuồn khỏi phòng họp, nhưng cũng thừa biết số phận mình lúc này như mũi tên đã rời khỏi dây cung. Chỉ có điều là nó bay đi đâu mà thôi.

– Nào xin mời anh Lân phát biểu đôi lời - Ông Tuấn nói.

Lân hơi giật mình và lộ vẻ lúng túng, nhưng rồi nhanh chóng lấy lại bình tĩnh. Hít một hơi dài cho trấn tĩnh, Luân từ tốn:

– Kính thưa anh Tuấn, Giám đốc công ty. Thưa các anh trong Ban Giám đốc, thưa anh Thảo, Trưởng phòng Quản trị kinh doanh, thưa các anh, các chị. Tôi rất may mắn là đã được về công tác ở tỉnh nhà mà lại trong một công ty có truyền thống lâu năm như ở đây. Tôi xin hứa với Ban Giám đốc, với anh chị em là sẽ đem hết khả năng của mình ra phục vụ. Tôi cũng mong được sự giúp đỡ, chỉ bảo của các anh, các chị đi trước. Tôi cũng mong một xin các anh các chị hãy cứ coi tôi như tất cả những người đang thử việc tại đây, đừng ai nghĩ tôi là con chủ tịch.

Nghe Luân khiêm tốn nói thế, mọi người tỏ vẻ hài lòng và vỗ tay.

Khi cuộc họp ra mắt kết thúc, mọi người ra về vừa đi vừa bàn tán:

– Ông Hiến có con trai từ khi nào nhỉ?

– Biết đâu đấy. Có khi ông ấy gửi ở đâu, nay mới đem về thì sao.

– Tớ trông mặt thẳng cha này quen lắm.

– Lạ gì, nó bán thịt lợn ở chợ thị xã. Mà thẳng này học hành bao giờ nhỉ?

– Thôi đi, “biết thì thừa thốt, không biết thì dựa cột mà nghe”. Giám đốc mình bảo anh ta là con chủ tịch thì hẳn là con chủ tịch. Hơn nữa, tay Luân cũng nói vậy cơ mà. Chả lẽ dám mạo danh ư? Cứ để xem làm ăn ra sao.

Chiếc đồng hồ trong phòng trực ban khu giam phạm nhân tử hình chỉ 7 giờ tối.

Chương trình thời sự trên kênh VTV1 của Đài Truyền hình Việt Nam bắt đầu, các quản giáo và cảnh sát bảo vệ xúm trước chiếc tivi màn hình

14 inch. Đúng lúc đó, Trung tá Vũ Minh, Trưởng giám thị trại giam tới. Anh nói với Đại úy Tự.

– Hôm qua có quyết định mới về tăng tiền bồi dưỡng cho những người đi thi hành án tử hình rồi đấy.

– Bao nhiêu hả anh?

– Đội trưởng Đội Hành quyết được bồi dưỡng 35.000 đồng, còn chiến sĩ được 15.000 đồng.

– Thế cảnh sát bảo vệ, quản giáo? - Một cán bộ hỏi.

– Không có gì cả!

Một cán bộ quản giáo đeo cấp hàm thiếu tá, nhưng quân hàm đã bạc phếch cười nhạt:

– Cứ hô hào chống tiêu cực tham nhũng... muốn chống thì phải chống bằng cơ chế chính sách, nói xuông thế nào được. Mấy hôm nay, báo chí cứ làm om lên vì mấy tay cảnh sát giao thông nhận tiền mãi lộ. Năng như thế này, đứng 8 tiếng ngoài mặt đường, bồi dưỡng cả ngày được 3 ngàn, thử hỏi có được nổi một chai Lavie không. Tôi mà là người có chức có quyền, tôi bắt thẳng phóng viên nào cao giọng chửi công an, cho đi làm cảnh sát giao thông 1 tháng xem chúng nó còn “trong sạch” được không?

Vũ Minh lườm viên thiếu tá nói:

– Cậu nói năng chẳng cân nhắc gì cả. Mình là lực lượng vũ trang. Đồng lương có thế, chế độ đãi ngộ có thế, ai chấp nhận thì phải nghiền răng mà làm. Gian khổ mấy cũng phải hoàn thành nhiệm vụ. Còn thích giàu có thì đi ra ngoài...

– Tôi thấy chẳng có quốc gia nào lại mang lực lượng vũ trang như công an đi giữ gìn trật tự giao thông, đi dẹp lòng lề đường, đi quản lý hộ khẩu, đi chữa cháy. Đã là lực lượng vũ trang là phải dùng vào việc đấu tranh địch - ta, chú đi giải quyết việc dân sự thì là mang búa tạ đập ruồi;

chỉ tổ làm cho dân ghét. Mà lực lượng vũ trang, cái quan trọng nhất là uy tín, là danh dự.

– Thôi, bây giờ không phải là lúc tranh luận. Việc đó có cấp trên lo. Các cậu kiểm tra sổ ngày mai bị thi hành án chưa.

Đại úy Tự rút rề:

– Báo cáo anh, riêng trường hợp Trần Hùng Lân thì... hẳn biết là bị bắn rồi ạ.

Vũ Minh giật mình:

– Cái gì, hẳn biết à? Thông tin từ đâu lọt ra. Mà vừa mới họp xong cơ mà.

– Lúc chiều, chúng tôi cho hẳn tắm vì nghĩ mai có gió mùa đông bắc. Hẳn tự xem bói cho mình và bảo hẳn chỉ còn sống tính bằng giờ nữa thôi.

Nghe nói vậy, Vũ Minh tươi nét mặt:

– À, nếu vậy thì không ngại. Bói toán, chuyện nhảm nhí.

Ngừng một lát, anh hỏi lại:

– Hẳn xem bói kiểu gì?

– Hẳn hỏi ngày âm lịch rồi tự lập quẻ Dịch. Hẳn bảo là gặp phải quẻ... quẻ hung quái (!). Báo cáo anh, nghe anh em cảnh sát điều tra kể lại thì Lân “xồm” xem tử vi, xem bói Dịch rất giỏi.

– Giỏi thì sao không tự xem cho mình từ trước để tránh họa đi. Mà thôi, đến gần nửa đêm, các cậu kiểm tra lại nhé.

– Theo tôi thì không nên anh ạ. Chúng ta chưa kiểm tra tử tù tử hình ban đêm bao giờ. Nếu kiểm tra, sợ chúng nghi ngờ.

- Có gì đâu, các cậu kiểm tra tất cả các buồng. Lấy lý do nào đó thì tùy.

Đại úy Tự và một tổ cảnh sát bảo vệ đi kiểm tra một số buồng giam tù tử hình.

Có khuôn mặt ngơ ngác.

Có khuôn mặt lộ rõ vẻ bất cần và chửi làu bàu: “Ông đang mơ thấy ngủ với bồ thì kiểm tra làm... mất cả hứng”.

Có khuôn mặt hoảng hốt: “Có chuyện gì đấy cán bộ. Mai bắn em à?”.

Đến buồng giam Lân “xồm”.

Lân đang ngồi, thấy cán bộ vào, hăn vội nằm xuống và lấy tay che ánh đèn pin của cảnh sát bảo vệ:

- Có chuyện gì mà đi kiểm tra giờ này thế cán bộ.
- À, kiểm tra đột xuất. Hôm nọ, hai thằng tù tử hình trốn mất, khối người bị kỷ luật rồi đấy.
- Tôi nghe nói chúng bị bắt lại ngay rồi cơ mà.
- Ba ngày sau mới bắt được.
- Hai thằng ngu. Trốn tù xong lại chuồn về quê... Thật đại đột quá.
- Mấy đêm nay anh có ngủ được không?
- Tôi ngủ được cán bộ ạ. Đối với tôi bây giờ, chết nhanh ngày nào, giờ nào là hạnh phúc đối với tôi sớm ngày ấy, giờ ấy.
- Anh bi quan quá - Một hạ sĩ cảnh sát bảo vệ nói chen vào. Lân nhìn anh ta bằng con mắt coi thường.
- Thưa ông cán bộ trẻ. Ông chỉ bằng tuổi con gái đầu của tôi thôi và ông đang ở tuổi ăn chưa no, lo chưa tới, cho nên ông chưa biết gì về cuộc đời để có thể dạy bảo khuyên can tôi. Chắc ông cũng chỉ nói được đến vậy, còn nói thêm nữa thì ông không biết nói gì. Nhưng thôi, lão Tử đã dạy thế này: Đời người ta luôn phải đi trên những đoạn đường khác nhau

mà không ai biết trước đoạn đường sắp đi có cái gì, lành hay dữ, phúc hay họa. Cái chết đến có nghĩa là ta rẽ sang con đường khác, mà không ai biết con đường ấy ra sao, dẫn người ta xuống địa ngục hay lên thiên đường? Vậy cứ đi... thì mới rõ con đường ấy là thế nào! Các cán bộ kiểm tra xong chưa. Tôi đến giờ đọc Tam Quốc cho thằng Cao nghe rồi.

Nói xong, Lâm gọi to:

– Cao ơi!

Từ buồng bên, có tiếng trả lời:

– Em nghe đây.

– Hôm qua đọc đến hồi nào rồi?

– Đang đọc dở hồi “*Gia Cát Lượng đau lòng khóc Bàn Thống/ Trương Dực Đức vì nghĩa tha Nghiêm Nhan*”.

Đại úy Tự dẫn tổ kiểm tra đi sang dãy nhà khác và vào buồng giam tử tù Phan Hồng Hải.

Hải đang thiu thiu ngủ. Nghe tiếng lạch cạch mở cửa, hấn hốt hoảng vùng dậy:

– Em... em bị bắn à?

Tự lắc đầu:

– Chúng tôi đi kiểm tra bình thường thôi.

Hải đổ vật xuống, người run bần bật.

– Em sợ quá. Bây giờ mới hơn 7 giờ phải không các cán bộ.

– Đúng rồi.

– Cán bộ có nghe tin gì về đơn xin tha tội chết của em không?

– Chúng tôi không được biết.

Hải bỗng nghiêng rằng:

– Mẹ cha thằng Lân “xồm”, vì mày mà ông phải chết. Ông mà có chết thì sẽ làm ma hại cả ba đời con cháu mày.

– Thôi, anh ngủ đi nhé.

Các quản giáo khóa cửa cẩn thận rồi đi. Hải lắc lảo nhìn quanh vẫn chưa hết sợ hãi.

Có tiếng gõ từ phía tường bên kia. Đó là tiếng gõ theo kiểu tín hiệu đánh moóc mà phạm nhân nghĩ ra rồi truyền cho nhau. Nhưng để nghe được tiếng ” moóc” này, phải là những phạm nhân từng ở tù lâu. Phan Hồng Hải học được cách liên lạc này từ cái đận bị tù lần trước.

Hải lắng nghe tiếng “moóc” gõ lúc nhanh, lúc chậm và tự dịch trong đầu:

– “Sáng mai, có ba thằng bị bắn”.

Hải dấm vào tường hỏi lại :

– “Ai”.

Tiếng bên kia gõ trả lời:

– “Tao chưa biết nhưng có thể là thằng Lân. Nó chờ lâu quá rồi”.

Hải hỏi lại:

– “Mày có cách nào hỏi gấp. Nếu thằng Lân bị thì có lẽ cả tao nữa”.
“Được rồi, hãy chờ!”.

Tại nhà ông Hiến nguyên chủ tịch tỉnh. Lúc này ông đã nghỉ hưu.

Ông Hiến và gia đình đang ăn cơm. Thấy nét mặt ông ủ dột, bà vợ ông hỏi:

– Hôm nay ông làm sao thế? Tôi thấy ông nhai cơm cứ như nhai rơm?

– Tôi hơi mệt.

– Không phải. Hình như ông có điều gì buồn phiền?

Ông Hiến đặt bát cơm xuống, nghĩ ngợi hồi lâu rồi nói:

– Sáng mai bán thẳng Lân và thẳng Hải rồi.

Bà vợ giật nảy người, rơi bát xuống sàn.

– Thế... thế ông không cứu được chúng nó à?

– Cứu làm sao được. Tội nó nặng quá.

Cô con gái út ông Hiến thở dài và cũng bỏ ăn:

– Giá như anh ấy... anh ấy đừng gặp bố và cứ đi bán thịt lợn thì lại tốt.

Bà mẹ quắc mắt:

– Cô ăn nói với bố cô thế à. Bố cô cho nó công ăn việc làm, cho nó quyền cao chức trọng, cho nó tiền bạc... Nó là thẳng vong ơn bội nghĩa. Vì nó mà bố cô khốn khổ mấy năm nay.

– Con nói xin bố mẹ tha lỗi. Bố hạ cánh an toàn như thế còn là may đấy.

Ông Hiến buồn bã:

– Con nó nói đúng đấy! Giá như nó đừng gặp tôi... giá nó đừng gặp tôi... Đúng đấy!

Tại nhà Trần Hùng Lân. Kim đồng hồ chỉ 7 giờ 30 phút tối.

Thượng tá Vũ ngồi như bất động. Anh nhìn đăm đăm lên bàn thờ, trên đó có hai bức ảnh bố, mẹ Trần Hùng Lân. Anh thở dài rồi đến ban thờ

thắp hương, chắp tay vái ba vái và đứng thần ra.

“Thầy ơi, cô ơi! Xin thầy cô đừng trách con. Con nhớ ngày xưa thầy dạy con chữ Nho và bắt con học đi học lại mãi câu “Muốn tề gia thì trước tiên phải biết tu thân. Muốn tu thân thì trước tiên phải thành ý...”. Con và Lân đều học thầy...”.

Nghĩ đến đây, nước mắt Vũ bỗng ứa ra.

Anh nhớ lại ngày còn bé khi anh mới 10 tuổi, bố anh dắt anh đến gặp ông giáo Hàn, là bố của Lân...

Bố Vũ đặt một chai rượu, một bao thuốc lá Tam Đảo, một gói chè Ba Đình lên ban thờ, thắp hương rồi cung kính nói với ông Hàn:

– Anh ạ, giáo dục bây giờ người ta dạy thế nào ấy. Tôi thấy trẻ con ngày càng hư. Bé như mắt muối mà cãi bố, cãi mẹ nhem nhem. Những nề nếp gia phong cứ bay mất dần. Đã thế nhà trường dạy nhiều thứ mà trẻ con không hiểu và học như học vẹt. Tôi gửi cháu cho anh, xin anh dạy cho cháu chữ Hán... Dạy theo kiểu như chúng mình đi học ngày xưa. Trước hết là phải có lễ có nghĩa anh ạ.

Ông giáo Hàn cười:

– Cha mẹ sinh con, giờ sinh tính, cũng chả biết sau này chúng nó thế nào đâu. Thôi thì cứ dạy, cứ bảo, cứ làm gương cho chúng. Để con ra mà không dạy là cha có lỗi, trò học dốt là lỗi tại thầy. Các cụ đã dạy thế rồi. Được, anh cứ để cháu sang tôi dạy cùng với thằng Lân. Mà này, tôi phải nói trước là tôi cũng hơi dữ đòn đấy.

– Yêu cho roi cho vọt mà anh. Hồi xưa, khi tôi và anh đi học, chỉ không thuộc một chữ là thầy bắt quỳ lên mảnh gai mít...

– Bây giờ thì không thể như thế được rồi. Nhưng con mình, dạy được đến đâu thì phải cố mà dạy.

Bố Vũ lấy ra một mảnh giấy nhỏ trên đó ghi ngày tháng năm sinh của Vũ.

– Cũng nhờ anh lập cho cháu một bảng tử vi, để sau này biết cái vận, cái hạn của nó thế nào mà còn tránh.

Ông giáo Hàn cầm tờ giấy xem rồi hơi tươi nét mặt:

– Thăng nhà anh được mùa sinh. Nó sẽ đi từng bước, từng bước chắc chắn trên con đường đời. Nó khác thằng Lân nhà tôi, bạo phát, bạo tàn.

– Thú thực với anh, nhà tôi thì cứ tin vào chuyện bói toán, nhưng tôi... tôi thì không.

– Cũng chẳng sao anh ạ. Đời người ta có vận và có mệnh, chẳng ai giống ai.

– Tôi nghe nói vận và mệnh nhưng chả hiểu gì.

– Mệnh con người là cái cha mẹ để cho, là cái sinh ra đã có. Ví dụ anh thì to lớn, tôi thì gầy gò; hoặc người sống dai, người chết yếu... Nhưng vận thì lại khác. Vận là những cơ hội, những tác động của khách quan vào đời sống của người ta. Vận là do hoàn cảnh khách quan đem lại. Người ta không thể điều khiển nó mà chỉ có thể nắm bắt nó, tận dụng nó. Người nào nắm bắt được vận của mình khi nào vượng, lúc nào suy để mà biết tiến, biết thoái trên đường đời thì đó là người giỏi. Xưa nay các bậc thánh nhân, các bậc trí giả đều là những người nắm được vận của mình thậm chí nắm được vận của cả một quốc gia. Các cụ có câu “Nhất số, nhì mệnh, tam vận, tứ mộ phần “

Ông bố Vũ gãi đầu:

– Tôi là người đi buôn bè, những điều anh nói khó hiểu quá. Ngày xưa nhà nghèo, cha mẹ nuôi cho đi học được có hai năm. Anh biết quá còn gì?

– Đơn giản thế này thôi. Khi anh biết vận anh đến thì lao vào mà làm, gắng sức mà làm. Còn khi vận suy thì hãy lùi lại, giữ gìn những thứ mình đã có và bằng lòng với những gì đã có.

– Anh nói vậy thì tôi hiểu. Nhưng biết lúc nào vận đến, lúc nào vận suy.

Ông giáo Hàn cười tinh quái:

– Thế mới sinh ra thầy bói.

Thế rồi từ sau lần đó, mỗi tuần mỗi buổi chiều, Vũ đến nhà ông giáo Hàn học chữ Nho cùng với Lân.

Lân học rất thông minh, chữ viết đẹp và luôn được ông giáo Hàn khen. Nhưng Lân lại chóng quên và cái đó trái ngược với Vũ. Vũ học chậm nhưng chắc. Đã học được chữ nào là như in vào óc chữ đấy.

Một hôm, ông Hàn viết chữ Hán lên bảng rồi dạy:

– “*Tri chi vi tri chi. Bất tri vi bất chi. Thị chi dã*”.

Lân và Vũ gào to:

– “*Tri chi vi tri chi. Bất tri vi bất chi. Thị chi dã*”.

Lân đọc xong cười khúc khích. Ông giáo Hàn vung thước gõ xuống bàn nghiêm giọng:

– Mày cười gì! Đọc lại - Nói rồi ông xóa sạch chữ trên bảng.

Lân đọc lúng túng:

– Tri... chi... chi bất... bất chi! - Lân quên không đọc được.

– Đọc thế à. Đầu óc mày để đâu hả. Để đâu?

– Con không đọc được, nghe cứ... cứ lú lo như chim hót ấy.

Ông giáo Hàn nổi nóng, vụt thước lên lưng Lân, rồi ông viết lại dòng chữ và bảo Vũ:

– Cháu hiểu câu này không?

– Thưa... thưa thầy. Cháu chỉ nhớ chữ “Tri” là biết, còn “bất tri” là “không biết” ạ.

– Thằng Lân, mày biết nghĩa không.

– Biết chứ ạ... có... có nghĩa là - Lân lại ấp úng - Biết thì biết, không biết là không biết.

Ông giáo Hàn ngồi phịch xuống ghế, thở dài. Rồi ông cao giọng giảng giải:

– Biết thì nói là biết. Không biết nói là không biết. Đó chính là biết... là người hiểu biết. Thằng Vũ không biết, nó nhận ngay là không biết, đó là đứa hiểu biết. Còn mày, không biết lại dám nói là biết... Vậy thì mày là đứa thế nào? Là đứa không biết, con ạ.

Lúc nghỉ, Lân lờm Vũ:

- Sau này mày sướng hay tao sướng.
- Tao không biết. Nhưng bây giờ mày sướng vì mày có bố giỏi, dạy mày học. Bố tao quanh năm suốt tháng đi buôn bè.
- Dưng mà bố mày có tiền. Buôn bè giàu lắm.
- Tao chả biết bố tao giàu bao nhiêu, nhưng tao thích bố tao ở nhà.
- Bố tao lắm chữ nhưng không có tiền. Bố mày ít chữ lại lắm tiền. Tao thấy chữ có ăn được đâu.
- Thế sao hôm qua thầy dạy “Hữu thư chân phú quý”.
- Xì, nhiều chữ như ông Nguyễn ở xóm Đông là cùng chứ gì? Ông ấy là nhà văn, viết năm, sáu quyển sách dày cộp, thế mà quanh năm vác rá đi vay gạo. Tao thấy chỉ có nhiều tiền là sướng. Theo mày, thế nào là sướng.
- Thầy dạy rồi “Tri túc thường lạc”, biết đủ là vui sướng.
- Mày đúng là con mọt chữ. Nhưng mà học dốt như mày, chữ viết xấu như mày. Sau này không kiếm nổi miếng cơm mà ăn đâu.

Vũ nghe Lân nói mà thấy ảm ức.

Một hôm, bố Vũ mang gạo đến biếu ông giáo Hàn sau một chuyến đi buôn bè từ Tuyên Quang về:

- Em mua được ít gạo nếp nường ở mạn ngược, giấu mãi mới thoát được về đến đây. Biếu thầy dăm cân để ăn tết.

- Cảm ơn anh!
- Thằng Vũ nhà em học hành thế nào hả thầy.
- Nó học chậm nhưng có tư chất.
- Em nghe nói cháu Lân nhà thầy học giỏi và viết chữ đẹp lắm.
- Nó học nhanh nhưng học trước, quên sau. Ở trường các thầy cô cũng kêu nó như vậy.
- Tử vi của cháu sau này có khá không?
- Đời nó sẽ gặp những dịp may bất ngờ và rồi cũng bị họa vì những cái may đó. Tôi cố dạy cháu chữ Hán, dạy nó xem bói để sau này có cái nghề mà sống. Thằng này càng làm to, càng giàu có thì họa càng lớn.

Nhưng rồi Vũ chỉ học chữ Hán với Lân được hơn một năm thì phải bỏ vì trường phổ thông phản đối cách dạy học của ông giáo Hàn và cho là nhồi nhét vào đầu trẻ em tư tưởng phong kiến.

Một buổi, Vũ và Lân đang học thì có mấy ông cán bộ của Phòng Giáo dục thị xã và một nhân viên công an áo vàng đến.

Ông Trưởng phòng Giáo dục thị xã nói danh thếp:

- Chúng tôi được bà con phản ánh là ông bắt con mình và cháu Vũ học những tư tưởng bại hoại, lạc hậu của chế độ phong kiến. Hôm nay mới được tận mắt nhìn thấy.

Ông giáo Hàn nhìn người trưởng phòng bằng con mắt khinh bỉ. Ông nói mỉa mai:

- Ngày xưa, tôi đã từng là người dạy chữ cho anh. Nhờ chữ của tôi mà nay anh lên quan lên chức và có lẽ là nhờ những tư tưởng phong kiến ấy mà anh nên người đấy. Tôi dạy chữ Hán cho con tôi, cháu tôi thì việc gì đến chính quyền.

Anh Trưởng phòng ngược ngùng:

– Tình thầy trò thì để lúc khác. Còn bây giờ là việc của chính quyền. Ông dạy cho con cháu ông nhưng ông phải hiểu con cháu ông là công dân của Nhà nước. Chúng đã được nhà trường dạy dỗ.

Anh công an nói:

– Chúng tôi được lệnh cấp trên mời ông ra đồn công an thị xã làm việc. Còn bây giờ, đề nghị ông từ nay không được mở lớp dạy chữ Hán tại nhà nữa.

Nói rồi cả đám người lại kéo nhau đi. Khi họ khuất ngoài ngõ, ông giáo Hàn xoa đầu Vũ:

– Thôi con ạ, thầy không được dạy con nữa rồi. Con về đi. Những điều thầy dạy, con nhớ điều gì nhất.

Vũ khoanh tay, nước mắt rơi lã chã:

– Con nhớ... Con nhớ Khổng Tử... con nhớ thầy dạy là khi chăm sóc cha mẹ phải luôn vui vẻ, như thế là có hiếu.

Ông giáo Hàn cười buồn:

– Thế là được. Con nhớ một điều ấy là được rồi.

Hôm sau, ông giáo Hàn lên đồn công an thị xã từ đầu giờ sáng. Và đâu chỉ có công an làm việc với ông mà có cả đại diện Phòng Giáo dục; Sở Văn hóa Thông tin... Họ đã thay nhau lên án ông giáo Hàn.

Anh Phó chủ tịch Ủy ban Hành chính thị xã nói gay gắt:

– Chính quyền cách mạng phấn đấu bao nhiêu năm gian khổ, bao nhiêu người hy sinh cũng chỉ vì nhằm xóa bỏ cái chế độ phong kiến lạc hậu. Mà Nho giáo là đại diện tiêu biểu cho phong kiến. Vậy mà ông Hàn lại công khai dạy “Tam tự kinh” cho bọn trẻ. Đành rằng đó là con ông,

còn cháu Vũ là người được họ nhờ ông. Nhưng ông phải biết rằng, hai cháu đó là công dân tương lai của nhà nước Việt Nam dân chủ cộng hòa.

Ông Hàn hơi cúi đầu, ngồi lặng im.

Anh Trưởng phòng Giáo dục cao giọng:

– Chúng tôi đã hỏi thầy cô giáo ở trường cấp I, cháu Lâm và cháu Vũ học sút kém hẳn. Đặc biệt là cháu Lâm hay xuyên tạc những bài hát cách mạng. Đã vậy, cháu lại cậy là mình giỏi chữ Trung Quốc hơn các bạn cho nên không chịu học hát. Bài gì nhỉ... à bài “tung phách hùng” ... tức là bài “Đông phương hồng” ca ngợi Mao Chủ tịch.

Anh công an thị xã, vẫn đeo xà cọt ngang người, phát biểu với giọng rất quan trọng:

– Kính thưa đồng chí Phó chủ tịch thị xã, thưa các đồng chí. Theo cấp trên cho biết, sắp tới, rất nhiều khả năng đế quốc Mỹ sẽ dùng không quân đánh phá miền Bắc xã hội chủ nghĩa. Thậm chí ta đã phát giác ra những kế hoạch của chúng là cho quân đổ bộ lên khu vực Vĩnh Linh, lấy đó làm bàn đạp tấn công vào hậu phương lớn, ngăn cản sức chi viện cho tiền tuyến lớn. Chính vì vậy, chúng ta phải chuẩn bị đối phó một cách chủ động, tích cực. Và một trong nhiều biện pháp là chúng ta phải đồng lòng, nhất trí, phải vững mạnh về tư tưởng, không được giao động. Cách dạy dỗ trẻ con như của ông Hàn đây là mang nặng tư tưởng phong kiến, thiếu tinh thần lạc quan cách mạng... Một số bài thơ của ông vừa in trên Báo Văn nghệ đã thể hiện thái độ hoài nghi vào chế độ mới. Đây, tôi đã chép được ba bài, lát nữa đồng chí Phó chủ tịch nghiên cứu thêm.

Anh Trưởng phòng Giáo dục để thêm vào:

– Bài thơ “Mưa đầu hè” của ông Hàn lại có những câu tầm tối đến thế này: “*Mưa rơi rơi mãi rơi hoài/ Mờ trời, mờ đất, mờ người đợi nhau*”. Chết thật thôi, giữa lúc cả nước đang sôi nổi thi đua thực hiện kế hoạch năm năm lần thứ hai, vậy mà lại có những câu thơ lạc lõng đến thế, biểu tượng hai mặt thâm đến thế.

Mọi người nhìn ông Hàn bằng ánh mắt cảm phẫn.

Ông Hàn vẫn ngồi bất động.

Cho đến lúc mặt trời đứng bóng thì ông được về.

Ông đi lảo đảo trên đường và khi về đến nhà, ông nằm vật ra. Bà giáo Hàn bê mâm cơm đến:

– Thầy thẳng Lân dậy xơi cơm. Hôm nay họ bảo ông việc gì mà lâu thế. Tôi ở nhà cứ lo lo là...?

Ông giáo Hàn ngồi dậy, mở lòng bàn. Bữa cơm đạm bạc có rau muống luộc, mấy quả cà, đĩa vừng, một bìa đậu phụ luộc. Bà giáo mở vung nồi cơm. Nồi cơm toàn những lát khoai khô cọng hạt cơm. Bà nhìn ông như có lỗi:

– Mai mới đến hạn đóng gạo của tổ nhà mình...

Ông cười buồn:

– Có cơm độn khoai ăn là tốt rồi. Tôi sợ mấy ngày nữa còn không có mà ăn. Mình chạy ngay về quê, nói với các cậu cho mượn một sào đất... Hôm nọ các cậu hứa rồi. Phải về trồng thêm ngô khoai mà ăn thôi.

– Sao thầy nó nói lạ thế? Có chuyện gì với chính quyền à?

– Hôm nay họ quy tôi là phản động, là cố tình truyền bá tư tưởng hủ bại của Nho giáo. Họ lại lấy ba bài thơ tôi đã in ở Báo Văn nghệ hời nọ ra phê phán và bảo đó là biểu tượng hai mặt, là chống Đảng. Rồi họ bắt tôi viết bản tự kiểm điểm, tôi không chịu... Chắc thế nào họ cũng bắt tôi thôi. Ông Nguyễn, nhà văn ở xóm Đông cũng bị quy là chống đối và đưa đi cải tạo rồi.

Ba ngày hôm sau, một buổi trưa, ông giáo Hàn đang ngủ thì công an, dân quân thị trấn và cán bộ thị xã đến. Họ đọc lệnh bắt ông Hàn đi tập

trung cải tạo. Một nhân viên công an mặc áo vàng, đeo xà cọt, đồng dặc:

– Mời ông Hàn đứng dậy nghe lệnh của Chủ tịch Ủy ban Hành chính thị xã.

Ông giáo Hàn đứng dựa lưng vào cột nhà, nét mặt lạnh lùng, chấp nhận. Bà giáo Hàn đứng góc nhà sợ run bần bật. Lân và ba đứa em cùng với Vũ đứng ngoài sân sợ hãi dòm vào.

Anh công an đọc tiếp:

– Mặc dù đã được chính quyền nhiều lần giáo dục, được bà con ở khu phố góp ý, giúp đỡ, nhưng ông Hàn vẫn không chịu từ bỏ những tư tưởng cũ kỹ, lạc hậu mà còn mở lớp dạy học trái với quy định của chính phủ. Không những thế, ông Hàn còn bí mật lưu giữ và truyền bá những văn hóa phẩm độc hại.

Vì những lẽ trên, Chủ tịch Ủy ban Hành chính thị xã Hòa Phương quyết định đưa ông Hàn đi trường giáo dục cải tạo. Thời gian là 18 tháng.

Nghe đến thế, bà giáo Hàn run lên, lao vào ôm lấy ông Hàn:

– Giời ơi là giời. Nhà tôi dạy học chứ làm gì nên tội mà bắt nhà tôi đi tù.

Ông Hàn trừng mắt lên hỏi:

– Tôi lưu giữ và truyền bá văn hóa phẩm độc hại nào?

Anh cán bộ của Sở Văn hóa cười nhạt:

– Ông không phải thắc mắc. Tôi hỏi ông: Ông đã mang các quyển Nhân văn giai phẩm Mùa xuân cho ai? Ông đã đưa sách chữ Hán truyền bá tư tưởng Nho giáo cho ai? Ông cứ vào trại cải tạo rồi cán bộ sẽ cho ông xem những chứng cứ đó. Ai còn gửi cho ông tài liệu tiếng Pháp, ông biết chứ.

– Đó là tập thơ của Pháp do một ông nhà thơ gửi cho tôi để dịch.

– Đó là thơ của bọn thực dân, ông nghe chưa?

Ông Hàn hiểu ra, gật gù cười đau khổ:

– À ra thế. Vậy thì tôi phải đi cải tạo là đáng rồi - Nói xong, ông quay về phía bà giáo Hàn:

– Mình đừng khóc. Tôi đi ít ngày rồi về thôi mà. Biết đâu vào trại chả học thêm được nghề nào đó.

– Tất nhiên rồi. Lao động sẽ giúp ông gột rửa được những tư tưởng cũ kỹ trong cái đầu của ông - Một anh cán bộ nói cắt ngang với giọng trịch thượng.

Khi họ dẫn ông Hàn ra, Lân nhìn mọi người bằng con mắt nảy lửa. Ông giáo Hàn thấy ánh mắt của con, ông hơi rùng mình. Ông nói với anh công an:

– Xin anh cho tôi vài phút. Tôi muốn viết lại cho nhà tôi và các cháu một chữ. Một chữ thôi.

Anh công an gật đầu:

– Ông viết nhanh lên nhé.

Ông giáo Hàn quay rất nhanh vào nhà. Ông lấy bút lông thấm mực trong nghiên rồi vung bút viết lên tường vôi trắng trong nhà chữ “Nhẫn” to tướng. Ông ghi ngày tháng ở dưới rồi dặn bà giáo Hàn:

– Tôi đi rồi, mình hãy dạy các con và thằng cháu Vũ chữ “Nhẫn” này nhé.

Hôm sau, Vũ và Lân ngồi viết chữ “Nhẫn” trong vở tập viết. Chờ mỗi đứa viết xong một trang, bà giáo Hàn giảng giải:

– Các con có hiểu chữ nhẫn này không?

Lân láu tấu:

– Nhẫn là nhẫn nại, chịu nhịn nhục ạ.

– Thế còn thẳng Vũ, chữ nhẫn này là thế nào? - Bà giáo hỏi Vũ.

– Thưa bác, chữ nhẫn gồm hai chữ “đao” và “tâm” gộp lại. Bộ “đao” ở trên bộ “tâm” ở dưới. Quả tim mà bị dao đâm vào thì đau đớn lắm, nhưng phải chịu đựng ạ.

Bà giáo Hàn hơi cười hài lòng:

– Đây mới là hiểu chữ con ạ - Bà nói với Lân như thế rồi bảo:

– Bây giờ mỗi đứa viết ra những suy nghĩ về chuyện ông giáo bị bắt hôm qua. Lấy chữ “Nhẫn” mà bình.

Hình ảnh ông giáo Hàn bị bắt đưa đi tập trung cải tạo đã ám ảnh Vũ suốt nhiều năm và cho đến giờ, mỗi khi phải ký lệnh bắt ai, Vũ lại nhớ tới thầy giáo Hàn và tự nhủ lòng mình: Hãy thương người ta như thương thân mình. Cũng vì sự ám ảnh đó mà từ khi còn nhỏ Vũ ghét cay ghét đắng những người công an. Thế rồi sau khi ông giáo Hàn bị bắt đưa đi cải tạo nửa tháng thì một hôm, ông bác họ của tôi là một cán bộ công an nghe nói làm rất to ở Hà Nội, đi xe com-măng-ca về chơi.

Chiếc xe com-măng-ca chạy từ từ trên con đường làng.

Bọn trẻ con nhảy cẫng lên chạy theo xe và hò hét:

– Ôtô về! Ôtô về!

Xe dừng trước ngõ vào nhà ông Hàn, từ trên xe, một người cán bộ công an cao lớn, xách cặp da và đeo súng ngắn oai vệ bước xuống. Bà mẹ Vũ đang bấm bèo cho lợn thấy ông, vội buông dao:

– Ôi, bác Tâm! Sao nhà em bảo bác đi B rồi.

– Tôi đã có tên được cử đi, nhưng chưa biết bao giờ. Chú ấy đâu?

– Nhà em mang tre ra trận địa tên lửa để ủng hộ cho bộ đội làm hầm. Sắp về rồi bác ạ.

– Thế là tốt. Bọn Mỹ đánh phá ngày càng ác liệt. Chú thím nhớ phải làm hầm cho cẩn thận. Làm một cái hầm chữ A ngoài vườn, rồi đào dưới bộ phận này cái nữa. Ban ngày thì chạy ra hầm chữ A, ban đêm thì chui ngay xuống phần.

– Hầm chữ A nhà em làm rồi. Bác ngồi chơi, em đi làm cơm ù một tý là xong thôi.

Ông Tâm xua tay:

– Không, thím đừng làm cơm. Tôi có chút quà cho chú thím - Nói rồi ông đỡ lấy cái túi từ tay người lái xe và bày lên bàn - Tôi cho thằng cháu Vũ năm thếp giấy để làm vở viết, cho chú ấy hai bao thuốc, và cho thím hai hộp thịt này. Còn đây, tôi mang biếu thầy giáo Hàn.

Bà mẹ Vũ ngơ ngác:

– Bác chưa biết gì à?

– Biết cái gì! Sao?

– Thầy giáo Hàn bị đưa đi cải tạo lao động rồi.

Ông Tâm ngơ ngác:

– Thầy Hàn làm gì mà phải đưa đi cải tạo?

– Em chỉ biết là họ bảo vì thầy dạy chữ Nho thằng Vũ nhà em và cho thằng Lân rồi thầy cho ai đó mượn sách... mượn sách giai phẩm gì đó.

– Đi lâu chưa?

– Được nửa tháng rồi.

Ông Tâm thở dài rồi bảo:

– Tôi nhờ thím mang những thứ này cho bà giáo Hàn. Thím đừng nói gì cả nhé. Tôi sẽ tìm hiểu sớm chuyện này. Thôi, tôi đi đây.

Ông nhìn thấy Vũ đang đứng ở gốc cau liền hỏi:

– Cháu Vũ đấy à, bác mang vở viết cho cháu đấy. Học giỏi nhé, lớn lên bác cho đi làm công an bắt gián điệp.

Vũ phản ứng ngay:

– Cháu không thèm làm công an! Công an ác lắm.

Bà mẹ Vũ mắng át đi:

– Vũ, không được nói hõn.

Ông Tâm kéo Vũ vào lòng:

– Sao cháu lại bảo công an ác. Các chú công an làm gì cháu nào?

Bà mẹ Vũ đỡ lời:

– Bác đừng để bụng. Ngày trước nó mê công an lắm, chỉ thích làm công an đi bắt gián điệp, nhưng từ hôm nó nhìn thấy công an đến bắt thầy Hàn thì nó ghét công an lắm.

Ông Tâm cười khẽ lắc đầu:

– Trẻ con bây giờ ghê thế đấy! Đừng bảo là chúng nó không biết gì nhé.

Ông nói tiếp:

– Cháu đi ô tô với bác lên đồn công an. Bác cháu mình cùng nghe xem vì sao thầy Hàn của bác và của cháu bị bắt nhé.

Vũ trở mặt:

– Bác là học trò thầy Hàn.

– Ủ, thầy Hàn nuôi bác hồi xưa và dạy bác chữ đấy.

Ông Tâm đưa Vũ lên đồn công an thị xã. Các cán bộ công an thấy ông vội đứng dậy giơ tay chào. Anh trưởng đồn công an thị xã mời ông Tâm:

– Thủ trưởng mới về ạ.

– Tôi đi công tác qua, nhân thể tạt vào thăm thầy giáo Hàn. Nhưng lại nghe nói là thầy đã đi cải tạo tập trung.

Anh trưởng đồn tái mặt:

– Báo cáo thủ trưởng, Chủ tịch Ủy ban Hành chính thị xã duyệt ạ. Mới đi được nửa tháng rồi.

– Thầy Hàn là cơ sở bí mật của tôi trong kháng chiến chống Pháp. Gia đình nhà thầy đã nuôi giấu tôi, thầy còn dạy chữ cho tôi. Thầy còn nuôi giấu cả đồng chí Bí thư tỉnh ủy nữa đấy. Công lao của thầy rất lớn. Tôi không thể tin được một người như thầy Hàn mà lại có tư tưởng chống Đảng. Tôi có lỗi là chưa kịp báo cáo làm các chế độ khen thưởng cho thầy. Đồng chí đưa tôi xem hồ sơ duyệt tập trung cải tạo thầy Hàn.

Anh trưởng đồn gọi một sĩ quan cấp hàm thiếu úy tới:

– Đồng chí lấy hồ sơ của ông... à, của thầy giáo Hàn ra cho thủ trưởng Tâm xem.

Thiếu úy vội chạy đi, mấy phút sau đem một cặp hồ sơ dày đến và đưa cho ông Tâm. Ông đeo kính chăm chú xem một lát rồi đập bàn:

– Có thể này mà các đồng chí nỡ đem người ta đi tập trung cải tạo. Dạy trẻ con chữ Nho, dạy quan điểm đạo đức của Khổng Tử cho chúng là có tội à? Cho mượn mấy quyển Nhân văn giai phẩm là có tội à? Giữ trong nhà sách của Khổng Tử là có tội à? Thế còn đây... đây là quyển gì đồng chí biết không? - Ông giở vào mặt anh trưởng đồn một quyển sách mỏng bên ngoài có chữ Hán - Quyển gì anh biết không?

– Thưa... thưa thủ trưởng, tôi chưa rõ ạ!

– Đây là tập thơ Nhật ký trong tù của Bác Hồ bằng nguyên bản chữ Hán đấy. Lại còn đây nữa. Đây là những cuốn vở thầy Hàn chép lại những bài thơ của Bác và tự viết lời bình. Sao, cũng là tài liệu phản động à.

Ông trì chiết:

– Các đồng chí làm thế này thì dân biết trông cậy vào ai? Các đồng chí phải coi mỗi người dân là một phần máu thịt của mình chứ. Bắt họ, xử họ nếu họ phạm tội là cần thiết, nhưng phải biết đau nỗi đau nhân tình chứ. Nếu cha mẹ, họ hàng đồng chí mà có người bị bắt đưa đi cải tạo vì những lý do này, vì sự dốt nát này thì đồng chí nghĩ sao?

– Báo cáo thủ trưởng... báo cáo thủ trưởng, tôi xin lỗi!

– May mà các đồng chí chưa, tổng người ta vào tù đấy. Chiều hôm nay, đồng chí cho chuyển toàn bộ hồ sơ của thầy giáo Hàn lên Cục Chấp pháp của Bộ. Đồng chí rõ chưa?

– Báo cáo thủ trưởng, rõ!

Nhưng bây giờ thái độ của họ khác xưa rất nhiều. Chỉ có điều thầy Hàn là sống trầm lặng hẳn. Năm 1966, cuộc chiến tranh phá hoại của Mỹ ra miền Bắc ngày càng ác liệt, thế là Vũ đi sơ tán khỏi thị xã và việc học của Vũ ở thầy Hàn cũng chấm dứt.

Năm Vũ học đến lớp 9 thì thầy giáo Hàn mất. Lân bỏ học sau khi học xong lớp 7, suốt ngày chỉ lang thang đi câu cá, câu ếch, thậm chí cả đi bắt rắn để kiếm tiền giúp mẹ nuôi các em. Khi Vũ đang học lớp 10 thì có đợt tuyển quân, Vũ xung phong đi bộ đội. Hôm có giấy gọi nhập ngũ, Vũ gặp Lân:

– Chủ nhật tao lên đường nhập ngũ rồi.

Lân trố mắt nhìn Vũ:

– Mà y đại thế, ở Quảng Trị đánh nhau rất to.

Vũ nói:

– Tao thấy ở trường bọn lớp 10 xung phong đi nhiều lắm, đi đợt này may ra còn được đánh nhau, chứ đi đợt sau khéo giải phóng miền Nam rồi.

Lân cười sằng sặc:

– Thôi, “một xanh cỏ, hai đỏ ngực”. Mà y thích làm anh hùng thì cứ đi. Nhà tao thì không phải đi bộ đội.

– Tại sao?

– Bố tao bị quy là phản động. Tao có xung phong cũng chẳng ai cho đi.

– Lẽ ra tao cũng không phải đi vì nhà chỉ có mỗi mình tao là con trai. Nhưng thấy mọi người lên đường, năm nhà sốt ruột lắm.

– Sao mày không học hết lớp 10 rồi hãy đi.

– Đánh giặc xong về học cũng được.

Lân bần thần hồi lâu rồi bảo:

– Tao có hai thứ tặng mày mang đi.

– Cái gì vậy.

– Chờ tao một chút.

Lân chạy vào buồng lấy ra một cuộn cước, một gói lưỡi câu bày lên bàn:

– Mày cầm theo. Biết đâu chả có lúc kiếm được cái ăn ở sông suối Trường Sơn.

Lân gói cả lại, nhét vào túi Vũ rồi lấy bút lông, chấm vào nghiên mực và viết vào một tờ giấy kẻ ôly chữ “Phúc”. Nét chữ của Lân bay bướm thoáng đạt. Lân ghi cả ngày tháng năm rồi cầm lên hong ra nắng cho khô. Lân gấp lại làm tư nhét vào túi áo Vũ:

– Mày cầm đi cho may mắn.

Vũ vẫn đứng lặng trước ban thờ. Mắt ngân ngấn nước khi nhớ lại những ngày tốt đẹp đã qua.

Ly rón rén đứng sau lưng Vũ, hai tay cầm bức ảnh đen trắng khổ 13x18 của Lân. Cô đặt lên ban thờ. Hai đứa em của Ly mở cửa trông thấy, chúng sững người rồi òa lên khóc nức nở.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban của quản giáo chỉ 8 giờ tối.

Cả khu biệt giam tù tử hình vắng lặng. Đàn chuột cống bắt đầu chạy lên chúng gí mũi vào từng cánh cửa sắt của các buồng giam.

Lân vẫn đọc truyện Tam quốc cho gã tử tù ở buồng bên tên là Cao nghe, mà là đọc không có sách:

“... Nếu Tào Tháo đến thì tướng quân làm thế nào?

Vân Trường đáp:

– Dem quân ra chống cự.

Khổng Minh lại hỏi:

– Nếu cả Tào Tháo và Tôn Quyền đem quân đến thì tướng quân tính sao?

Vân Trường đáp:

– Chia quân ra chống lại.

Khổng Minh nói:

– Nếu vậy thì Kinh Châu nguy mất. Tôi có tám chữ này, tướng quân phải học thuộc thì mới giữ được Kinh Châu.

Vân Trường hỏi:

– Tám chữ gì vậy, xin quân sư cứ dạy.

Khổng Minh nói:

– Bắc cự Tào Tháo, đông hòa Tôn Quyền...”.

Thôi, hôm nay dừng ở đây. Tao mệt quá. Mai lại đọc tiếp nhé.

Tiếng gã tử tù từ bên kia vọng sang:

– Anh ạ, mai có thằng ra đi đấy.

– Sao mà biết, ai vậy!

– Em thấy chiều nay ông Vân ra tĩa hoa bắt sâu ở vườn hồng. Hồi xưa, khi em mới bị án 3 năm, được làm tự giác ở trại này, em biết. Ông ấy được giao việc trói phạm vào cọc, bịt mắt, bắn xong lại hạ xác xuống, khâm liệm. Hôm nào thi hành án tử hình là thế nào chiều hôm trước ông ấy cũng ra vườn hồng.

– Mày giỏi thật. Chiều nay tao cũng nghĩ như vậy. Thôi, ngủ đi. Biết đâu sáng mai chẳng đến lượt mày hoặc lượt tao?

Lân ngồi dựa lưng vào tường. Mắt nhìn lên bóng đèn điện đỏ đục trên trần nhà... và nhớ lại.

“Đời người ta có những khi gặp may đến mức nằm mơ cũng không thấy. Tôi làm trợ lý cho ông Thảo, Trưởng phòng Kinh doanh được 3 tháng thì ông Thảo bị ốm nặng, thế là giám đốc vội vã cho đề bạt tôi làm phó phòng nhưng phụ trách phòng thay ông Thảo. Ông ta làm như vậy cũng là để lập công với bố nuôi tôi và cái ghế ông muốn nhắm tới là Giám đốc Sở Xây dựng của tỉnh.

Một buổi sáng Chủ nhật, ông ta đến nhà bố nuôi tôi...”

Ông Hiền đang cho con khướu ăn thì ông Tuấn đi ô tô tới. Ông mang theo một túi quà khá to:

– Em chào anh - Ông Tuấn lễ phép - Ôi, ông anh có con khướu mun đẹp quá. Nó hót thế nào hả anh?

– Sao đến sớm thế. Cậu ôm gói gì to thế kia?

– Thưa anh, em vừa đi công tác ở Trung Quốc về ạ. Có ít thang thuốc cải lão hoàn đồng em cắt ở bên đó mang về biếu anh.

– Làm quái gì có thuốc “cải lão hoàn đồng” trên đời này. Nếu có, các bậc đế vương khối người đã chả chịu chết trẻ. Cậu vào nhà đi.

– Vâng, cũng là nói cho thêm sắc màu thôi anh ạ.

– Thăng Lân nhà tôi, nó nói câu rất hay: “Thuốc tốt thì chỉ chữa được bệnh chứ không chữa được mệnh”. Càng ngẫm càng thấy đúng. Người ta ai chẳng có số mệnh, khi mệnh đó đã hết thì có thuốc gì.

Nghe chủ tịch nhắc đến Lân, ông Tuấn vội xun xoe:

– Tuổi trẻ bây giờ trí tuệ nó sáng láng, dám nghĩ, dám làm. Cậu Lân về, cứu cả công ty em đấy Chủ tịch ạ.

– Cậu quá lời rồi. Nó là thằng trợ lý... mà trợ lý là gì, anh biết rồi đấy.

– Không anh ơi - Ông Tuấn hào hứng - Chính Lân đã tham mưu cho ông Thảo thăng thầu được hai dự án mở rộng con đường nhánh từ mình sang Sơn La. Mỗi dự án hơn hai chục tỉ. Thế là cả công ty em sống được rồi.

Ông Hiền nghiêm nét mặt:

– Nó mà tham mưu được à? Tôi không gọi đến nóng cả điện thoại cho các anh ở Bộ Giao thông thì cứ ngồi đấy mà chờ?

Tuấn cười nịnh:

– Vâng, chúng em biết là nhờ có bóng anh. Nhưng cũng phải công nhận là cậu Lân năng động, quyết đoán, mà nghĩ ra việc. Một người lo bằng cả kho người làm.

Chủ tịch Hiền thở dài:

– Một thời gian nữa, Chính phủ sẽ có một dự án xóa đói giảm nghèo rất lớn cho ba huyện miền núi của tỉnh ta. Số tiền đầu tư là hơn 500 tỉ đồng. Các anh ấy yêu cầu ta phải chuẩn bị lực lượng để tiếp nhận tiền thực hiện dự án. Vì thế, Sở Xây dựng, Sở Giao thông và nhiều ban, ngành khác phải tăng cường cán bộ giỏi, đủ sức làm việc. Quan điểm của tôi là kiên quyết phát huy nội lực. Cái gì ta làm được, phải gồng mình lên mà làm. Trung ương cứ rót vốn về đây, còn ta thực hiện.

– Quan điểm của anh rất mới. Các ban, ngành khác em chưa rõ, nhưng Sở Xây dựng thì... thì nội bộ hình như có vấn đề.

– “Hình như” gì nữa - Ông Hiến thẳng thắn nói - Nội bộ nát như tương. Suốt ngày nói xấu nhau rồi lại còn xì tài liệu nội bộ cho mấy thằng nhà báo chuyên viết theo kiểu đâm thuê, chém mướn. Hôm nọ, tôi bức quá, khi ông Toán, Chủ tịch Hội Nhà báo tỉnh đến xin tiền tổ chức giải bóng bàn, tôi bảo: “Các anh cho nhà báo thi đấu bóng bàn làm gì. Nên tổ chức thi môn thọc gậy bánh xe và ném đá giấu tay”.

Ông Tuấn cười lấy lòng:

– Thế thì chắc ông Toán ngượng lắm.

– Sự thật nó là thế. Mấy vụ án công an làm vừa rồi khi điều tra ra đều có bàn tay nhà báo tham gia chạy án. Mà thôi, cậu am hiểu xây dựng, cậu tiến cử cho tôi một người làm Giám đốc Sở được không?

Tuấn ngồi thần mặt rồi mạnh bạo nói:

– Kể ra... kể ra nếu em... em về làm phó cho anh Chung Giám đốc Sở thì cũng hay. Em làm giám đốc công ty đã lâu, phải bươn chải kinh doanh, thấy mình không còn sức bật nữa. Cũng nhân hôm nay, em xin ý kiến anh. Em định xin phép anh cho đề bạt Lâm trước mắt làm Phó phòng Kinh doanh nhưng phụ trách phòng vì anh Thảo lại sắp phải đi viện rồi.

– Thế phó phòng cũ đâu mà không đôn lên?

– Thừa anh, có một cô phó phòng nhưng vừa nghỉ đẻ. Vả lại cô ta không biết làm kinh doanh mà chỉ làm công tác tổ chức thôi.

Ông Hiến đứng dậy, đi lại trong phòng một lát rồi nói:

– Việc cơ quan của anh tôi không can thiệp. Nếu thằng Lâm có đủ năng lực đủ phẩm chất thì các anh tính, chớ có bắt “đẻ non, đẻ ép”. Còn nếu quyết tâm đề bạt thì cần phải tiến hành theo đúng các thủ tục đã quy định.

– Anh cứ yên tâm. Em sẽ không để anh phải lo lắng đâu.

– Tôi tin ở anh. Lúc nãy anh nói gì nhỉ... à, anh muốn về làm phó giúp việc cho Giám đốc Sở hả. Không được. Không thể giúp việc cho cái tay “nửa ông, nửa thằng” ấy được. Phải làm trưởng, chứ không làm phó.

Hai ngày sau, một cuộc họp cán bộ chủ chốt của công ty dưới sự chủ trì của Giám đốc Tuấn được tổ chức để xét đề bạt Trần Hùng Lân.

Phó giám đốc công ty là Duy có vẻ khó chịu:

– Tôi vừa nghe anh Tuấn trình bày ý định đề bạt anh Lân. Đúng là Phòng Kinh doanh cần cán bộ phụ trách. Nhưng anh Lân... mới về làm được mấy tháng. Mình đề bạt như vậy có vội không? Người ta lại bảo là nịnh con nuôi Chủ tịch. Theo tôi, anh cứ nên cho bỏ phiếu kín. Nếu quá hai phần ba thì ta đề bạt, còn nếu dưới thì cứ để bồi dưỡng thêm. Phòng Kinh doanh nếu thiếu cán bộ, cử một phó giám đốc kiêm trưởng phòng.

– Đúng đấy, cứ cho bỏ phiếu kín - Một người nói.

– Đề bạt bây giờ sớm quá.

Thấy ồn ào và mọi người có thái độ không đồng tình, Tuấn lúng túng chưa biết nói thế nào thì Hoàng, Trưởng phòng Kỹ thuật đứng lên phát biểu:

– Tôi đề nghị các anh, các chị nghĩ cho kỹ. Thứ nhất, ai đã kiếm về cho công ty ta hai dự án vừa rồi - anh Lân đấy. Thứ hai, anh Lân là ai? Là con nuôi Chủ tịch tỉnh đấy. Còn vì sao Chủ tịch lại đưa anh ấy về đây mà không để ở Hà Nội thì mọi người phải tự tìm hiểu lấy. Còn chuyện bỏ phiếu tín nhiệm, chúng ta đều là cán bộ, là đảng viên cả, việc gì mà không dám bộc lộ chính kiến của mình. Tôi đề nghị cứ cho biểu quyết giơ tay. Ai dám... ai dám trả thù những người không giơ tay nào?

Ông Tuấn phấn khởi vì có người ủng hộ, tuy nhiên ông ta vẫn khôn khéo:

– Những điều anh Hoàng nói vừa rồi là rất thật lòng. Thôi, nếu các đồng chí bầu khoản thì ta để khi khác bàn. Tôi sẽ tranh thủ thêm ý kiến của Ban Tổ chức chính quyền tỉnh

Phó giám đốc Duy thấy vậy có ý sợ nên thay đổi:

– Thì ta cứ bàn thêm luôn đi. Tôi thì cũng muốn đề bạt anh ta, bởi lẽ rõ ràng đó là người có năng lực. Chỉ ngại là ta làm nhanh quá, sợ bên ngoài miệng tiếng thôi.

– Cứ sợ mồm thiên hạ thì chỉ còn nước về hưu may ra mới thoát - Hoàng lên tiếng - Theo tôi, cứ cho biểu quyết hôm nay.

Ông Tuấn thấy vậy liền hăng hái:

– Thôi, ta cứ làm luôn cho gọn. Không cần bỏ phiếu, giơ tay là được. Nào, ai đồng ý đề bạt anh Lâm thì giơ tay.

Nói xong, ông Tuấn giơ tay rõ cao. Hoàng nhanh nhẩu giơ theo và mọi người sau phút ngập ngừng, rụt rè rồi cũng giơ tay, duy có một cô gái có nét mặt cương nghị là ngồi im - đó là Lê Thị Hồng, Trưởng phòng Hành chính - Tài vụ.

Ông Tuấn đếm rồi đồng dục:

– Như vậy là mười một trên mười hai người dự họp đồng ý. Đề nghị ta đưa vào biên bản họp rồi làm văn bản xin ý kiến lãnh đạo Sở và Ban Tổ chức chính quyền tỉnh. À, theo tôi, Chi bộ Phòng Kinh doanh cũng nên hướng dẫn cho cậu Lâm làm thủ tục kết nạp Đảng đi. Vừa làm thủ tục, vừa bồi dưỡng. Khi nào chín muồi, ta kết nạp. Có như vậy sau này mới còn đường phấn đấu.

Thế là không đầy một tuần sau, Lâm được nhận quyết định đề bạt phó phòng và được giao phụ trách phòng vì ông trưởng phòng đi bệnh viện cắt hành tá tràng. Lâm và Hoàng nhanh chóng trở thành chiến hữu với

nhau. Hoàng tuy là dân làm kỹ thuật, nhưng lại rất mưu mẹo trong việc nhìn người và đấu đá trong nội bộ. Cả Ban Giám đốc, Hoàng không coi ai ra gì, nhưng không hiểu sao Hoàng lại rất nể Lân.

Một lần Hoàng theo Lân đi câu khi ngồi bên cạnh, Hoàng tâm sự:

– Người ta bảo “làm đầy tớ thẳng khôn còn hơn làm thầy thẳng dại”. Làm việc với mấy ông Ban Giám đốc mới thấy đúng những đồ “bút bi hết mực”. Suy nghĩ làm ăn thì toàn quan điểm xưa như trái đất. Cấp trên ho một tiếng thì sợ rúm cả lại... Tôi nói thật với ông, nếu người như ông mà làm giám đốc là anh em được nhờ đấy.

– Ông nói quá rồi. Tôi chưa có kinh nghiệm làm kinh doanh. Mấy hợp đồng vừa rồi cũng là do may mắn mà thôi.

– Tôi ở đây lâu, tôi lạ gì các ông ấy. Cuối năm nay hoặc muộn lắm là đầu sang năm, ông Duy nghỉ hưu, thì ông phải chiến đấu giành cho được cái ghế ông Duy. Tôi xem các gương mặt ở đây, không ai được như ông.

– Ông nghĩ xa quá. Tôi xin vái cả nón. Chẳng đến thứ tôi đâu.

– Ông tưởng tôi nịnh ông, nói đả bôi à? Nghe nói ông giỏi chữ Nho, đọc sách thánh hiền nhiều, thế mà không biết nắm lấy cơ hội này thì biết bao giờ mới có cơ hội nữa đây?

Nghe Hoàng nói đến hai chữ “cơ hội”, Lân bỗng cảm thấy bàng hoàng trong người và ngồi thần ra. Thậm chí khi phao chìm ngấm, Lân cũng không giật, Hoàng phát hiện ra điều ấy và cười tinh quái:

– Ông nên suy nghĩ nghiêm túc về những điều tôi nói.

Lân thăm dò:

– Tôi nghe nhiều người nói, ông là kỹ sư giỏi nhất ở đây, mà tại sao con đường quan lộ có vẻ gập ghềnh thế.

– Cũng là vì chưa gặp chủ thôi. Nhưng tôi cảm thấy bây giờ thì đã tìm thấy rồi đấy.

Thế là từ đó, Lân với Hoàng gắn bó với nhau và vô cùng tâm đầu ý hợp, đi đâu cũng có nhau. Trong các cuộc họp Lân và Hoàng kẻ tung người hứng và Lân cảm thấy mình đã có quyền lực. Thậm chí có lúc vợ Lân bảo: “Anh và anh Hoàng cứ như phải lòng nhau”.

Hoàng khôn ngoan, ranh ma, rất biết cách chỉ huy công nhân khai khổng khối lượng công trình, bớt xén vật liệu và rất giỏi xin bổ sung tiền. Hoàng cũng là người đầu tiên đưa Lân vào con đường ăn chơi vương giả. Nhưng người đầu tiên phát hiện ra chân tướng Hoàng lại chính là vợ Lân.

Mai, vợ Lân là một phụ nữ không đẹp nhưng có duyên. Mai có vóc người đậm, da ngăm đen, mặt tròn thoát nhìn nom không có nét con gái. Nhưng hễ nói chuyện với Mai, nhìn nụ cười, ánh mắt thì mới thấy đúng là cái duyên trời cho đã lặn vào trong. Mai là cô giáo dạy văn và cũng nổi tiếng là cô giáo dạy văn giỏi ở một trường trung học phổ thông.

Lân và Mai lấy nhau hoàn toàn do gia đình gả bán. Bố Mai và bố Lân đều là học trò của ông giáo Hàn ngày xưa. Và một hôm đến chơi, thấy bố Lân ngỏ ý muốn tìm vợ cho Lân với mục đích là thêm người đỡ đần việc nhà và cũng là để quản lý Lân, thì ông bèn gả luôn con gái cho Lân. “Con gái em xấu người nhưng đẹp nét. Bác cứ tin em đi. Vả lại, vợ chồng lấy nhau sống trong bốn bức tường, có ai đem vợ ra đường mà khoe đâu?” - Ông nói với bố Lân như vậy.

Chỉ sau một lần xem mặt, bố Lân ưng Mai ngay và bắt Lân phải cưới. Lúc đầu, tôi cũng khó chịu nhưng khi cưới về thì lại thấy vợ chồng hợp nhau. Mai chăm lo việc nhà, khéo cư xử, lại là người đọc sách nhiều vì thế rất được bố chồng yêu quý. Lân cũng thực sự nể vợ bởi lẽ cảm thấy trí tuệ và sự hiểu biết của vợ hơn hẳn mình. Lấy nhau được một năm thì vợ Lân sinh bé gái đặt tên là Hương Ly. Nhưng phải bảy năm sau, vợ chồng Lân mới sinh thêm 2 cậu con trai. Khi bố mẹ Lân lần lượt qua đời trong có bốn năm, việc nhà, việc họ dồn hết lên vai vợ Lân. Và từ khi Lân được làm ở Công ty Hoa Ban Trắng rồi được đề bạt thì cuộc sống

gia đình đã bắt đầu có xáo trộn. Lân sống sang trọng hơn, đi đêm về hôm nhiều hơn, rượu chè nhiều hơn và qua những cuộc điện thoại, những cuộc gặp gỡ bạn bè, Lân đã biết bàn mưu tính kế nhiều hơn. Vợ Lân cảm thấy một nỗi lo lắng đầu tiên còn mơ hồ nhưng sau đã dần dần ăn vào tiềm thức.

Lần đó, Lân và Hoàng lên Hà Nội, vào một quán karaoke, xem con gái múa thoát y vũ. Sau đó Lân và Hoàng đã có một đêm hành lạc đến quên cả trời đất... chiếc áo sơ mi của Lân khoe choét vết son môi...

Mai đem bộ quần áo của chồng vứt trên giường đi giặt. Cô chợt sững người khi thấy trên vai, trên ngực áo có những vết son môi hồng nhạt. Mai đưa lên mũi ngửi. Đúng là mùi son và còn cả mùi nước hoa. Cô bồn thần mấy lần định ngâm áo vào chậu nhưng rồi lại thôi.

Hồi lâu sau, Mai tặc lưỡi, cho áo vào ngâm riêng một chậu khác và cô lấy xà phòng sát thật kỹ vào những vết son.

Chiều hôm đó, ăn cơm xong, khi chỉ còn hai vợ chồng, Mai bảo:

– Anh bây giờ là người có vị trí, lại được thiên hạ nể trọng vì là con nuôi bác Hiến, vì thế ăn chơi cũng nên chọn chỗ kín đáo.

Lân đặt chén nước xuống bàn, nhìn vợ khó chịu:

– Cô dò xét tôi đấy à?

– Là em nói thế để anh giữ gìn.

– Cô nói vậy là phải dựa trên cái gì chứ. Hay cô cho là tôi đi với gái điếm!

– Đi hay không thì chưa biết! Nhưng dấu vết của gái điếm thì trên áo anh rất rõ đấy.

Lân nghiêng răng nhìn vợ rồi bỗng cười xòa:

– À, son môi chứ gì? Bọn... Bọn đoàn ca nhạc! Con gái bây giờ tợn quá. Chả quen biết gì nhưng vào bàn tiệc là... là ai cũng hôn được.

Mai cười nhạt tỏ ý khinh bỉ. Nụ cười của Mai không qua khỏi mắt Lân. Anh ta cảm thấy một nỗi bức bối từ đâu ùn ùn dâng lên:

– Này, tôi nói cho cô biết, với thằng này, đừng nên có thái độ hỗn xược như vậy.

Mai lẳng lẳng lấy hương thấp lên ban thờ rồi bỏ vào buồng.

Đúng như những kịch bản đã được dàn dựng dưới bàn tay đạo diễn của Chủ tịch Trần Đức Hiến. Một năm sau khi Lân được đề bạt Phó phòng và phụ trách Phòng Kinh doanh, rồi Trưởng phòng, ông Tuấn thì được đưa sang làm Giám đốc Sở Xây dựng. Ông Duy lên làm Quyền giám đốc và tất nhiên cần phải có một người chuẩn bị thay thế ông Duy.

Buổi họp các cán bộ chủ chốt của Công ty Hoa Ban Trắng diễn ra vào buổi chiều.

Ông Tuấn trình trọng giới thiệu một nữ cán bộ trạc tuổi gần 40, ăn mặc sang trọng và từ dáng đi, cách nói đều toát lên vẻ lịch lãm:

– Thưa các đồng chí, hôm nay, đến dự họp với chúng ta có đồng chí Thúy, Phó trưởng Ban Tổ chức chính quyền thành phố. Đồng chí Thúy sẽ truyền đạt lại cho các đồng chí ý kiến chỉ đạo của lãnh đạo tỉnh về một số việc liên quan đến công tác tổ chức của công ty ta.

Mọi người vỗ tay lớp bớp. Lân nhìn như bị hút vào người phụ nữ với cặp kính cận mang vẻ đẹp cao sang và phảng phất nét buồn mơ hồ. Ánh mắt của Lân bị Thúy phát hiện. Cô hơi cau mày tỏ ý không bằng lòng nhưng rồi lại tỏ ra bối rối khi gặp cái nhìn lạ lùng ấy. Thúy đứng lên:

– Thưa toàn thể các đồng chí, hôm nay, lãnh đạo UBND tỉnh trao cho tôi hai nhiệm vụ. Thứ nhất, thông báo với các đồng chí về quyết định đề bạt, điều động cán bộ, mà cụ thể ở đây là quyết định đề bạt đồng chí Tuấn làm Giám đốc Sở Xây dựng. Thứ hai, truyền đạt ý kiến của lãnh đạo về việc xem xét lựa chọn một đồng chí Phó giám đốc. Trước hết tôi xin đọc quyết định đề bạt đồng chí Tuấn.

Thúy thông thả đọc quyết định, đôi lúc ngược nhìn trộm Lân:

– Căn cứ vào nhu cầu công tác và theo đề nghị của Trưởng ban Tổ chức Chính quyền tỉnh. UBND tỉnh quyết định: Đề bạt đồng chí Hoàng Đình Tuấn, Giám đốc Công ty Xây dựng Hoa Ban Trắng làm Giám đốc Sở Xây dựng tỉnh.

Mọi người vỗ tay nồng nhiệt. Thúy trao quyết định cho Tuấn rồi nói tiếp:

– Tôi xin đọc quyết định thứ hai về việc bổ nhiệm đồng chí Lê Duy làm quyền Giám đốc Công ty Xây dựng Hoa Ban Trắng.

Với Phó giám đốc Duy, được giao giữ quyền Giám đốc là điều chưa bao giờ ông dám mơ bởi lẽ ông đã quá tuổi đề bạt và việc nghỉ hưu chỉ còn tính bằng tháng. Khi Thúy đọc xong, ông đứng lên phát biểu, giọng run run:

– Tôi... tôi xin cảm ơn sự quan tâm của cấp trên. Chúng tôi xin hứa sẽ cố gắng... sẽ đoàn kết, phấn đấu xây dựng công ty ngày càng phát triển.

Các nhân viên phục vụ mang rượu vang, hoa quả ra. Mọi người nâng cốc chúc mừng ông Tuấn, ông Duy. Trong lúc mọi người vui vẻ hoan hỉ thì Lân vẫn bị gương mặt của Thúy ám ảnh và thi thoảng lại liếc trộm. Thúy cũng nhìn trộm Lân và tự nhiên cảm thấy nao lòng.

Chờ mọi người hết ly rượu và yên lặng trở lại, Thúy nói tiếp:

– Các đồng chí thấy đấy, như vậy là công ty ta đang thiếu một Phó giám đốc và không lâu nữa cũng phải có người thay anh Duy, để anh được nghỉ ngơi theo chế độ. Vừa rồi, việc đồng chí Toàn, Phó chủ tịch tỉnh mất đột ngột ngay tại phòng làm việc đã làm lãnh đạo tỉnh ủy, ủy ban rất ân hận. Lẽ ra đồng chí Toàn được nghỉ ngơi từ năm kia, nhưng thấy đồng chí còn khỏe, lại có năng lực nên không cho nghỉ. Đùng một cái, mới đưa ra bàn chuyện nghỉ vào lúc nào cho thích hợp thì đồng chí đã mất. Không kịp vui với con, với cháu giờ nào.

Trở lại việc lựa chọn cán bộ, quan điểm của lãnh đạo tỉnh là: cần phải chọn người ở độ tuổi có thể phát triển lâu dài, được đào tạo cơ bản, tất nhiên không phải cứ là thợ xây thì mới biết chỉ đạo làm nhà... Giỏi ngoại ngữ và quan trọng hơn là phải có khả năng kinh doanh. Các đồng chí biết đấy, Chính phủ sắp duyệt cho chúng dự án xây dựng vùng kinh tế mới ở ba huyện miền núi. Đây là dự án rất lớn, nếu công ty chúng ta không có cán bộ giỏi liệu có thể đáp ứng yêu cầu không? Hay là để các công ty từ Hà Nội kéo về ăn miếng bánh này?

Mọi người cười ồ lên trước cách nói ví von của Thúy. Thúy ngồi xuống nhìn một lượt rồi dừng lại ở Lân và hơi gật đầu.

– Tôi đề nghị các đồng chí cứ dân chủ thảo luận. à, đề nghị cử một đồng chí làm biên bản ghi các ý kiến.

Quyền giám đốc Duy phát biểu:

– Nếu đối chiếu theo các tiêu chuẩn của lãnh đạo tỉnh đưa ra thì tôi e rằng công ty không có ai. Tôi đề nghị cấp trên tìm hộ người khác.

Hoàng đứng phắt dậy:

– Sao anh Duy lại nhìn cán bộ của mình khắt khe như vậy. Như anh chẳng hạn, ngày xưa anh có học xây dựng ngày nào đâu mà học thú y, ngoại ngữ thì càng không biết một chữ, các lớp lý luận chính trị cao cấp anh chưa đi ngày nào. Vậy mà anh vẫn làm Phó giám đốc mười hai năm đó thôi. Và chưa ai nói là anh không biết làm việc. Anh được đề bạt quyền Giám đốc là chứng tỏ khả năng của anh. Vậy mà sao anh không nghĩ đến chọn cán bộ tại chỗ có hơn không.

– Nói có lý lắm - Một cán bộ hưởng ứng.

– Đồng chí nói tiếp đi - Thúy khuyến khích - Chúng ta rất cần sự dân chủ trong công tác cán bộ.

Hùng nhấp một ngụm rượu vang rồi tiếp:

– Công tác cán bộ là khâu then chốt, là nguyên nhân của mọi nguyên nhân dẫn đến thành công. Nếu đối chiếu theo các tiêu chuẩn mà chị Thúy vừa phát biểu thì tôi thấy tại sao chúng ta không xem xét đến đồng chí Lâm nhi. Đồng chí ấy học Đại học Ngoại thương chính quy hẳn hoi, giỏi tiếng Anh, biết tiếng Pháp, giỏi chữ Hán, khả năng ngoại ngữ của đồng chí Lâm ai chả biết. Còn về sự năng động, giỏi kinh doanh thì từ ngày về đến nay, đồng chí ấy đã tìm kiếm cho công ty chúng ta ba dự án lớn và nói một cách không quá đáng thì chính đồng chí Lâm đã cứu công ty chúng ta khỏi sự phá sản. Tôi đề nghị giới thiệu anh Lâm làm Phó giám đốc.

Trưởng phòng Tài chính Lê Thị Hồng đứng lên, từ tốn nói:

– Anh Hoàng nhận xét về anh Lâm có phần đúng, nhưng chưa đủ. Ai không biết anh Lâm chứ riêng tôi, tôi rất biết anh Lâm vì ngày xưa tôi là học trò của ông giáo Hàn. Và theo chỗ tôi biết thì anh Lâm đã bao giờ học hết lớp 10 đâu mà có bằng đại học. Đề bạt anh Lâm đến thế này theo tôi là quá nhanh rồi. Các anh chị thử tìm xem cả tỉnh này, có ai đề bạt nhanh như thế không. Chúng ta đề bạt nhanh, thiên hạ sẽ nghĩ sai về anh Lâm, cho là cậy thế quen biết Chủ tịch tỉnh. Làm như vậy, không khéo tổn hại đến uy tín của đồng chí Chủ tịch.

Tất cả nhìn nhau lặng im trước ý kiến của Hồng. Lâm đứng lên nói quả quyết:

– Tôi rất tán thành ý kiến của chị Hồng. Về việc tôi đi học đại học, xin tổ chức cứ điều tra. Trong hồ sơ của tôi có đủ học bạ các năm phổ thông. Có thể mấy năm cuối cấp, tôi đi học ở Hà Nội và những ngày nghỉ tôi hay về quê đi câu nên chị Hồng nghĩ là tôi bỏ học. Tôi biết các đồng chí ở đây chắc chắn không chấp nhận sự gian dối. Tôi mong chị Thúy cử ngay cán bộ đi xác minh và tôi chỉ trở lại đây làm việc khi nào có ý kiến chính thức của cán bộ kiểm tra. Thứ hai, đúng là việc đề bạt tôi có hơi nhanh, nhưng tôi nghĩ rằng, tôi đã không phụ sự tin cậy của lãnh đạo.

Rồi Lân nhét sổ tay vào cặp:

– Xin chào các đồng chí.

Nói xong, Lân lạnh lùng ra khỏi phòng họp.

Ông Tuấn tái mặt mắng Hồng:

– Sao cô ần nói hồ đồ thế. Cô căn cứ vào đâu mà bảo cậu Lân không đi học.

Hồng không vừa:

– Đề nghị tổ chức cử tôi đi xác minh. Nếu tôi sai, tôi sẽ công khai xin lỗi anh Lân và chịu kỷ luật.

Ông Duy xua tay:

– Thôi, thôi! Bây giờ không phải là lúc đôi co. Nếu cô thắc mắc về cậu Lân, cô cứ phát đơn kiện. Còn việc xác minh, sẽ có cơ quan chịu trách nhiệm. Nào trở lại việc cậu Lân, tôi cũng nhất trí với đồng chí Hoàng. Các đồng chí cho biểu quyết.

Nói rồi, ông giơ cao tay. Tất nhiên, những người khác cũng lăm lét nhìn nhau nhưng rồi cũng giơ tay cả, trừ Hồng.

Thúy cười rạng rỡ:

– Việc bằng cấp của anh Lân, nếu chị Hồng và còn ai đó thắc mắc cứ làm đơn. Chúng tôi sẽ đề nghị Thanh tra tỉnh làm rõ. Còn việc làm thủ tục đề bạt, tôi đề nghị các đồng chí cho làm nhanh. Đồng chí Chủ tịch đi theo đoàn của Chính phủ thăm ba nước Bắc Âu, một tuần nữa mới về, lúc đó ta có thể báo cáo chính thức.

Cuộc họp tan, khi tiễn Thúy ra xe, ông Tuấn nói nhỏ:

– Rất cảm ơn cô đã giúp chúng tôi. Lát nữa, 6 giờ 30, mời cô đến khách sạn Sao Mai, cá nhân tôi muốn được cảm ơn cô.

– Anh định mời những ai.

– Rất ít thôi, vài ba anh em thân tín. Nếu cô đồng ý, tôi cho mời cậu Lân.

Thúy ngần ngừ rồi gật đầu:

– Tùy anh!

Tối hôm đó, tại nhà hàng trên tầng 8 của khách sạn Sao Mai, tân Giám đốc Công ty Xây dựng Hoàng Đình Tuấn mời Thúy, Hoàng và Lân.

Tuấn cười, nói bằng giọng nịnh bợ:

– Nói thật với cô Thúy, nếu không có Chủ tịch quan tâm chỉ đạo và giao việc của tôi cho cô thì chưa chắc đã thành công. Cô làm công tác tổ chức rất quyền biến.

Thúy nói gạt đi:

– Cái chính là ở bản thân anh. Cấp trên chỉ là một phần thôi. Này, cô Hồng là người thế nào mà sao có vẻ chao chát thế nhỉ.

Hoàng nói chen vào:

– Tính cô ta từ xưa vẫn thế, chất đàn bà thì ít, đàn ông thì nhiều. Nhưng đó là một kế toán trưởng siêu hạng đấy. Ngày xưa khi cô ấy còn là kế toán trưởng, đừng có ai chỉ sai được một hào.

Thúy cười buồn:

– Phụ nữ mà cực đoan quá cũng khổ - Rồi Thúy quay sang Lân - Nghe nói vợ anh Lân đảm lắm phải không?

Lân gật đầu:

– Vâng, rất đảm chị ạ, nhưng phải tội tư duy cũ quá.

– À, tư duy mới có nghĩa là để các anh thoải mái đi ăn chơi, thoải mái la cà các quán karaoke chứ gì?

– Không, tôi không thuộc loại người đó. Chỉ có điều mình làm ăn bây giờ phải có quan hệ, phải đầu tư thời gian. Vợ khắt khe, xét nét quá và không thông cảm cũng cản trở ít nhiều.

Thúy cười hài lòng và nâng cốc chúc sức khỏe:

– Hôm nay, nếu việc của anh Lâm không xong, tôi không biết ăn nói với các anh lãnh đạo ở tỉnh thế nào. Ông Hiến thì giao việc ở công ty cho tôi, nhưng chỉ đạo rất chung chung mà hình như cũng không muốn đề bạt anh Lâm thì phải.

– Bố tôi ngại mang tiếng lắm. À, có lẽ chị nên cho cán bộ đi xác minh...

– Thôi, anh nghĩ ngợi chuyện đó làm gì. Đàn bà chúng tôi vẫn được coi là “sâu sắc như coi đưng trâu”. Anh đừng chấp nê phụ nữ. Sau này nếu anh làm lãnh đạo cũng nên độ lượng với cánh đàn bà chúng tôi.

Buổi tiệc tan, Tuấn biểu Thúy một gói quà. Mọi người tiễn cô ra ô tô, khi Lâm đi ngang Thúy, cô hỏi:

– Vì sao lúc đó anh bỏ cuộc họp. Đàn ông gì mà dễ tự ái thế.

Lâm nói nhỏ:

– Em tha lỗi cho tôi. Tôi chạy trốn ánh mắt của em đó.

Sở dĩ Lâm dám nói điều đó bởi Lâm biết Thúy đã gần 5 năm sống cô đơn. Chồng Thúy bị tai nạn ô tô mất sớm. Thúy ở với đứa con gái đã học lớp 6. Cũng có vài người muốn đến với Thúy nhưng chính vẻ đẹp kiêu sa cùng với sự thông minh, sắc sảo và quyền lực của một người làm tổ chức đã làm cho không ai dám đến thật gần.

Sự mạnh bạo của Lâm đã làm bùng cháy ngọn lửa tình yêu bị Thúy tự chôn vùi đi trong mấy năm qua. Hôm sau, Lâm đến nhà Thúy vào buổi tối...

Lân đến nhà Thúy lúc chị vừa ăn cơm xong. Nhà Thúy không rộng lớn nhưng đồ đạc khá sang trọng. Lân rất ngạc nhiên khi thấy có một tủ sách khá đồ sộ.

Thúy:

– Mời anh ngồi chơi. Em chuẩn bị cho cháu đi học thêm.

Con gái Thúy, tên là Hà Thu, khoảng 12 tuổi xách hộp đàn violon:

– Cháu chào bác ạ.

– Chào cháu. Cháu có hộp gì to thế - Lân hỏi xong và thấy mình đại.

Thu tròn mắt:

– Bác không biết là cái gì đây à?

Lân cười trừ không trả lời.

Thúy đỡ lời:

– Con, bác Lân giỏi thứ khác chứ có đi học nhạc như con đâu - Chị quay sang Lân - Phiền anh làm ơn trông giúp nhà cho mấy phút, tôi đưa cháu đến trường rồi quay về ngay.

Lân lúng túng:

– Như thế không tiện đâu. Hay chị để tôi đưa cháu đi cho.

Thu vội vàng giãy nảy:

– Không, cháu muốn mẹ đưa đi cơ.

– Anh thông cảm. Em sẽ về ngay thôi.

Hai mẹ con đi rồi, Lân ngơ ngẩn đứng trước tủ sách rồi lại ngắm nghía bức ảnh Thúy đang kéo đàn violon.

Lát sau, Thúy về. Cô hỏi:

– Anh có sốt ruột không?

– Cháu đi học có xa lắm không?

– Cháu đến học thêm ở Trường cao đẳng Nhạc họa thành phố. Khoảng chín giờ rưỡi thì em lại đi đón cháu.

Lân liếc nhìn đồng hồ - mới chưa đến 7 giờ tối. Thúy pha nước cam mời Lân rồi nói:

– Thú thực là em cũng rất lo cho việc của anh. Trước khi đi Bắc Âu, anh Hiến bảo em phải tìm cách gây dựng cho anh. Cũng may là mọi việc tạm ổn. Nhưng anh phải cẩn thận với cô Hồng đấy nhé. Cô ấy là người rất cực đoan và hễ muốn làm cái gì là quyết tâm làm bằng được. Nói thật để anh chuẩn bị, anh Hiến và các anh trong Thường vụ cũng chuẩn bị giao cái ghế giám đốc ấy cho anh đấy. Mọi việc chỉ còn tùy thuộc vào anh thôi.

Lân đưa đẩy:

– Có em đây, anh còn lo gì?

– Em chỉ làm công tác hậu trường thôi. Chính vẫn là ở anh. Tay Hoàng ra mặt ủng hộ anh, nhưng đó cũng là con người cơ hội. Anh chờ em chút đã.

Thúy nói xong rồi vào buồng thay quần áo. Lát sau, cô đi ra trong bộ váy ngủ sang trọng. Lân choáng ngợp trước vẻ đẹp kiều sa của Thúy.

– Hai mẹ con ở thế này cũng buồn nhỉ?

– Vâng, vắng đàn ông cũng quạnh nhà lắm. Nhưng số phận nó thế rồi.

– Tại em không muốn, chứ anh biết có ít người đến đâu?

Thúy cười buồn:

– Em không muốn đi bước nữa. Hai mẹ con sống thế này, yên tĩnh cũng rất hay. Ít năm nữa, gả chồng cho nó, mình lên bà, chăm cháu ngoại... Thế là đủ. Là xong một đời người.

- Ôi, còn lâu lắm! Em lo xa quá.
- Hôm nay, có anh đến nhà, nhà ấm hẳn lên.
- Nếu em không hắt hủi, anh muốn làm ngọn lửa ở đây - Lân nói rất cải lương.

Thúy cười ngặt nghẽo:

– Anh hãy làm ngọn lửa cho vợ anh, như thế tốt hơn. Đàn ông các anh dễ thề thốt lắm. Nhưng dù sao hôm nay em cũng rất vui và anh cũng nên thường xuyên đến đây. Mà này, nếu bà chị biết thì đừng có trách em đấy.

Lân chỉ chờ có thể liền xán vào. Thúy gục đầu vào vai Lân rồi đẩy ra.

– Người anh sao có mùi lạ quá! Mùi cá phải không? Tanh ghê.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban của quản giáo khu C chỉ 20 giờ 20 phút.

Trong phòng giam, Lâm vẫn ngồi bó gối, mắt nhìn lên ngọn đèn vàng ệch.

“Tôi cũng không hiểu tại sao Thúy lại đến với tôi nhẹ nhàng đến vậy. Càng gần Thúy, tôi càng thấy mình thua kém về nhiều mặt. Thúy am hiểu văn hóa nghệ thuật, có vốn hiểu biết văn hóa rộng và có lối sống khác hẳn nhiều người. Vì thế, lắm lúc tôi tự hỏi mình là tại sao Thúy yêu tôi. Xét cho cùng tôi chả có gì để so sánh với Thúy cả. Hay chả lẽ, Thúy chỉ cần tôi trong lúc cô đơn.

Từ khi có Thúy, tôi như thay đổi hẳn cuộc sống của mình. Tôi biết chọn cho mình những bộ đồ hợp mốt, sang trọng. Tôi biết thắt caravat một cách thành thạo và biết chọn mặc áo nào thì nên dùng caravat màu gì. Tôi chịu khó đọc sách báo hơn, duy có một thứ mà tôi không thể học được, đó là âm nhạc. Có lúc Thúy bắt tôi nghe đi nghe lại một bản nhạc thánh phòng, nhưng với tôi, đó là cả một cực hình và có lúc tôi đã ngủ luôn trên ghế.

Thế rồi chuyện tình ái vụng trộm của tôi với Thúy dù đã kín đến mấy nhưng vẫn bị lộ.

Lân đang ngồi trong phòng làm việc thì ông Duy đến:

– Có điều này, tôi muốn hỏi cậu, nhưng trước hết, đừng có cho là tôi tò mò.

– Vâng! Anh cứ hỏi.

– Hình như giữa cậu và cô Thúy có mối quan hệ “trên mức tình cảm” phải không?

Lân quắc mắt nhìn ông Duy, ánh mắt làm ông sợ hãi:

– Ai nói với anh điều đó! Tôi muốn biết kẻ nào đơm đặt chuyện này? Mà thế nào là “trên mức tình cảm” chứ! Mức tình cảm đo bằng thước hay bằng kilôgam?

– Cậu chớ nổi nóng. Nếu không phải thì thôi. Thiên hạ đàm tiếu, tránh sao được. Có điều là cũng nên cẩn thận.

– Vậy là anh cũng nghi cả tôi, nên mới khuyên tôi cẩn thận có phải không.

Đúng lúc đó thì Hoàng vào.

– May quá, gặp hai anh. Tôi muốn các anh cho ý kiến chỉ đạo về việc xử lý đoạn đường ở cây số năm. Gặp phải một mạch nước đùn lên mạnh đến trôi cả đá.

Ông Duy bảo:

– Phòng kỹ thuật đề xuất phương án thế nào?

Lân nổi nóng:

– Có anh Hoàng đây, tôi hỏi luôn. Anh có nghe ai đồn thổi chuyện tôi với chị Thúy không?

Hoàng nghiêm mặt và đóng kịch rất giỏi:

– Cái gì? Đồn anh và chị Thúy làm sao? Quan hệ bất chính à? Tôi chưa nghe thấy bao giờ.

Rồi Hoàng thở dài:

– Gần đây, cơ quan chúng ta có một số người rỗi việc, suốt ngày ngồi đờm đặt chuyện, nói xấu người này, bới móc người kia. Nào là đồn anh Duy có trang trại 5 hécta ở huyện Sóc Sơn; nào là đồn tôi mua ô tô rồi cho công ty nước ngoài thuê; lại cả chuyện mánh mung dự án nọ, dự án kia, rồi chuyện bên B lại quả cho bên A... Lại còn có cậu ở Phòng Hành chính tự tiện trả lời phỏng vấn của truyền hình... Tôi đề nghị anh Duy nên có thái độ nghiêm khắc với số người rách việc này.

Ông Duy thở dài:

– Cũng muốn giảm bớt số ăn không ngồi rồi lắm, nhưng toàn là con ông cháu cha, hoặc là chỗ quen biết. Nếu làm sòng phẳng, trên văn phòng công ty phải bớt đi được ba chục người. Riêng Phòng Hành chính quản trị bớt được một chục.

Lân cười nhạt:

– Nếu anh thật sự muốn tạo công ăn việc làm cho đội quân rách việc ấy, cũng đơn giản thôi.

– Cậu có cách nào?

– Lập thêm một đội xây lắp và sau này phát triển thành công ty xây lắp. Tôi thấy cứ đà này chúng ta sẽ phải nâng Công ty Hoa Ban Trắng lên thành tổng công ty. Người lớn không thể mặc áo trẻ con được.

– Tôi cũng nghĩ là chúng ta nên nâng công ty lên cấp tổng... Đồng thời đề nghị ủy ban giao thêm cho chúng ta một số đơn vị đang dở sống dở chết. Xu thế phát triển kinh tế mới là tập nhiều đơn vị lại thành tập đoàn - Hoàng nói thêm.

Duy hờ hững:

– Nếu được vậy thì tốt quá. Cậu Lân chủ động vào việc đi. Cậu có thể với ủy ban. Cậu nói, họ dễ chấp thuận hơn.

Ông Duy ra ngoài, còn lại Hoàng và Lân. Hoàng bảo:

– Đây, đúng là anh nên cẩn thận tí chút với cô Thúy. Bên ngoài đồn nhiều đấy. Bọn mình là đàn ông, dễ nói về chuyện ấy.

– Ông bảo tôi nên thế nào bây giờ?

– Yêu phụ nữ bây giờ thì dễ, nhưng chạy trốn khỏi họ thì là một nghệ thuật đấy.

– Được, để rồi tôi tính.

– Mà này, ông còn phụ thuộc vào cô Thúy, làm thế nào đừng để cô ta nổi giận.

– Tôi hiểu. Còn việc ở công ty, ông cố gắng giúp.

– Anh yên tâm. Chuyện gì tôi ngu chứ việc này tôi không đến nỗi đâu.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban của quản giáo khu giam phạm nhân tử hình chỉ 20 giờ 25 phút.

Phan Hồng Hải lo đến không nằm yên và cứ chốc chốc lại gõ vào tường hỏi xem có thông tin gì mới không, nhưng đáp lại là sự yên lặng.

Hải chợt nổi nóng, đập đầu vào tường và gầm rú điên dại: “Các ông ơi, giết tôi đi. Giết tôi đi, bắn tôi đi!”. Tiếng của Hải vang động, nhưng với các quản giáo thì hình như họ quá quen với những tiếng kêu gào như thế này của phạm nhân bị kết án tử hình cho nên cũng chẳng ai động lòng.

Quản giáo Tự bảo một chiến sĩ:

– Cậu ra bảo thằng Hải đừng có làm ồn lên. Để cho người khác ngủ.

– Mặc xác nó anh ạ. Đẳng nào nó cũng chỉ sống được mấy giờ nữa.

Một quản giáo trẻ hỏi:

– Không hiểu nếu phạm nhân biết giờ chết của mình thì họ sẽ nghĩ gì nhỉ?

Tự nói:

– Cũng có mấy trường hợp phạm nhân biết bị tử hình. Cách đây ba năm, có thằng biết bị tử hình, nó bèn lấy bàn chải đánh răng nhét vào lỗ tai rồi rồi nằm nghiêng đập xuống sàn, chết ngay. Còn trường hợp như thằng Tài thì lại xé quần áo bện thành dây và tự mình xiết cổ cho đến chết. Nhưng cũng có người bình tĩnh đón nhận cái chết đến mức lạnh lùng mà đó thường là những người tự trọng.

– Hay bây giờ mình cho thằng Hải biết... - Một chiến sĩ trẻ nói rụt rè.
Quản giáo Tự quắc mắt:

– Cậu muốn tước quân tịch phải không.

– Em nói đùa vậy thôi.

Tại phòng giam của Trần Hùng Lân. Lân nằm và hai tay vòng lên gối đầu...

“Tôi thì đã có cách giải thoát để khỏi phải ra trường bắn rồi, nhưng còn thằng Hải... Nó là đứa hung hãn, liều lĩnh nhưng lại cũng là đứa rất sợ chết. Có một lần nó bị sốt xuất huyết và chỉ khóc vì lo là sẽ chết. Có nên báo cho nó biết không nhỉ? Nếu biết bị bắn ngày mai, nó sẽ như thế nào. Tôi sợ nó không chịu nổi... Hay là tôi cùng nó ra pháp trường. Chết có bạn bè có lẽ vẫn hơn. Nhưng chắc chắn nó căm thù tôi lắm. Hôm tòa xử, chính nó đã chửi tôi là dục đồ, lôi kéo nó vào con đường phạm tội. Thôi, Hải ơi, mày tha lỗi cho anh. Anh phải ra đi bằng cách của anh thôi. Anh không sợ chết nhưng quả thật là anh không thích chết khi bị xử bắn.

Ngày còn trẻ, anh đã xem xử bắn một lần rồi. Khiếp lắm... Hồi ấy, vào mùa đông năm 1973, người ta đưa một tên cướp của giết người, là người làng tôi, về xử bắn tại địa phương với mục đích là răn đe giáo dục...

Trường bắn đặt ở ngoài bờ sông và quay lưng vào chân đê. Người đến xem đông nghịt. Lân cũng đứng chen trong số người ra xem thi hành án tử hình kẻ cướp của giết người. Kẻ bị bắn Lân nào có lạ gì. Đó là con trai út của vợ chồng ông Tái ở đầu làng. Ông Tái bị chết vì bom Mỹ năm 1967, để lại bà Tái với ba người con trai lộc ngọc. Người anh cả đi bộ đội và vẫn đang chiến đấu ở Lào, người thứ hai thì đi làm công nhân ở mỏ than Hà Lâm, còn người con út thì lại chơi bởi lêu lổng và sớm đù đện với bọn du thủ du thực trên Hà Nội. Với bản tính ngỗ ngược và liều lĩnh, hăn cầm đầu một nhóm lưu manh chuyên nghiệp chuyên móc túi ở chợ Đồng Xuân. Nhóm này đã giết chết hai người và gây ra rất nhiều vụ trộm cắp và cả cướp. Công an Hà Nội phải mất nhiều công sức lắm mới bắt được bọn chúng.

Cọc trói phạm nhân là một cây gỗ to như bắp đùi. Trong số những người ra xem thi hành án thì có gia đình phạm nhân, bà mẹ của kẻ tử tù đã ngoài bảy mươi và lại bị lừa hầu như không còn nhìn thấy gì. Bà phải nhờ một đứa cháu gái đưa ra pháp trường.

Khi mặt trời lên ngang đầu ngọn tre thì xe ô tô đưa tử tù ra trường bắn.

Công an trói phạm nhân vào cọc.

Vị đại diện tòa án đọc bản án và quyết định thi hành án tử hình. Đội hành quyết tiến vào vị trí. Súng trường CKC giương lê sáng quắc.

Đúng lúc đó, từ trong đám đông, bà mẹ tử tù hét lên: “Con ơi là con. Mẹ đây!”. Thế rồi bà mẹ mù lao bổ về phía đứa con và vấp ngã lăn ra bãi. Công an, dân quân sau phút bất ngờ vội lao theo giữ bà lại, nhưng rất vất vả vì bà lồng lên như một con thú mất con. Bà không ngớt kêu gào: “Cho tôi gặp con tôi! Con ơi là con... Con ơi!”. Kẻ bị tử hình nghe tiếng mẹ, hăn ú ớ không hét được vì đã bị nhét giẻ vào miệng. Nhưng bằng một sức mạnh kinh khủng, hăn vùng vẫy và nhổ cả cây cọc bắn

được chôn cầu thả trên nền đất cát và mặc dù bị bịt mắt, hấn công cả cây cọc bắn lao bổ về phía tiếng người mẹ. Hấn vấp ngã rồi lại vùng dậy... Cả trường bắn náo loạn. Nhân dân ủa vào kêu gào không được bắn ở làng. Gạch đá ném vào công an, dân quân vù vù. Mấy ông trong Hội đồng thi hành án chạy thẳng. Và phải mất đến nửa giờ đồng hồ, công an, dân quân mới đưa kẻ bị tử hình trở lại xe...

“Sau này, tôi biết là hình thức xử bắn đem về nơi người ta sinh sống đã bị bỏ. Nhưng tôi biết rõ là xử bắn không giáo dục được ai cả”.

Tại một nhà hàng khá sang trọng. Ông Thạc, Thứ trưởng và những người đệ tử đánh tennis với ông hồi chiều đang uống rượu.

Lúc này, kim đồng hồ tại nhà hàng đã chỉ 20 giờ.

Một gã đệ tử của ông Thạc nâng ly:

– Em xin chúc mừng ông anh.

– Có cái gì mà mừng.

– Ông anh cứ giấu em. Chuyển này ông anh trúng đại biểu Quốc hội thì cái ghế Bộ trưởng ngoài anh ra, còn ai dám ngồi vào.

Ông Thạc cười rạng rỡ:

– Việc mất còn ngay trước mắt lắm lúc còn không biết được, huống chi việc của hàng năm sau. Chuyện ấy không quan trọng.

Huyền ngồi lặng lẽ, nét mặt trĩu nặng suy tư. Ông Thạc âu yếm:

– Em có mệt lắm không?

Huyền giật mình:

– Không, không. Em bình thường.

– Hình như em đang nghĩ gì?

– Vâng, em nghĩ đến anh Lân. Liệu anh ta có biết là ngày mai bị bắn không nhỉ?

– À ra thế - Ông Thạc hơi mĩa mai - Em đi với anh mà lại mơ về cái thằng tù tử hình ấy.

– Anh đừng nói phũ thế. Dù sao thì cũng nhờ có anh ấy mà chúng mình gặp nhau.

Ông Thạc thở dài:

– Đời người ta không biết thế nào. Đang sống nguây nguẩy, chỉ đoán một cái, thế là xong. Về thằng Lân, suy đi nghĩ lại, nó cũng vẫn còn thằng có chút tử tế. Chớ nếu nó khai bung bét thì không hiểu hậu quả còn đi đến đâu.

Huyền gật đầu:

– Dù sao thì đó cũng là người có nhân cách.

– Em nói gì lạ vậy. Nó mà có nhân cách ư? Thế tại sao nó để cho vợ nó phải chết, tại sao nó hạ độc thủ giết cô Hồng kế toán, rồi nó bày trò nghiệm thu giả những đoạn đường và bao chuyện tà đình khác.

Huyền cười nhạt:

– Có những người đang sống, đang đương chức đương quyền, đang cao giọng rao giảng răn dạy người khác, nhưng chắc gì đã là người có nhân cách. Còn có kẻ như Lân, sắp đến giờ ra pháp trường rồi, nhưng suy đi nghĩ lại, đó vẫn là người có chút nhân cách.

Ông Thạc khó chịu ra mặt, nhưng do sợ mất lòng Huyền nên đành xoa dịu:

– Em hôm nay triết lý quá.

Mấy gã đang ngồi ăn nháy nhau. Một người ra thanh toán tiền và rí tai với nhân viên lễ tân gì đó. Lát sau hẳn quay ra:

– Em mời anh chị lên tầng trên uống trà, nhân tiện xem bộ phim Titanic.

Huyền lắc đầu từ chối:

– Thôi, mọi người cứ vui vẻ đi. Em có việc phải đi.

Ông Thạc nín lại:

– Kìa em, ở lại thêm lúc nữa đi. Rồi anh đưa em về.

– Đừng, em tự về thì tốt hơn. Em đến nhà một người quen.

Một gã nháy mắt với ông Thạc rồi vội vàng:

– Chị để em đưa đi.

– Cảm ơn chú. Tôi đi taxi. Mấy anh em cứ vui vẻ đi.

Huyền đi ra, một người đi theo. Ra đến sảnh của nhà hàng, anh ta nói:

– Chị ạ, việc của em... nhờ chị nói thêm với sếp. Em biết ông anh chỉ nghe mỗi chị. Em không quên ơn chị đâu.

– Chú cứ yên tâm, tôi đã hứa là tôi sẽ làm. Các chú nên đưa anh ấy về sớm và không cho uống thêm rượu nữa. Tim anh ấy có vấn đề đấy.

– Dạ, chị cứ yên tâm.

– Tôi nói trước, các chú mà đưa mấy con cave vào vui thú là không xong với tôi đâu.

– Chết, chị cứ lo xa. Chúng em đâu dám. Mà nói thật, ông anh chỉ mê mỗi chị thôi.

– Tôi không tin lắm vào đức hạnh của đàn ông thời nay. À, chú có mang tiền ở đấy không?

– Chị cần bao nhiêu?

– Khoảng vài triệu.

Hắn rút trong túi ra, đưa cho chị một xấp đôla.

Huyền đếm lấy 5 tờ loại 100 đôla còn đưa lại. Gã kia không cầm:

– Chị cứ giữ mà dùng. Có đáng gì đâu.

– Không, tôi chỉ vay chú thế này thôi. Chiều mai tôi gửi lại chú.

– Chị nói thế là coi em như người ngoài rồi. Em làm ăn được, chỗ này có đáng gì.

– Việc nào đi việc nấy - Huyền đùa cợt - Xã hội văn minh, tình ái nhập nhằng nhưng tiền nong phải dứt khoát.

Một chiếc taxi lao đến, Huyền vẫy xe dừng lại và lên xe đi.

Trong phòng trà, ông Thạc nửa nằm nửa ngồi trên salông có vẻ mệt. Một gã nói:

– Bà chị hôm nay có chuyện buồn, nên để bà chị về. Em sẽ có cách làm cho ông anh khuây khỏa.

Ông Thạc từ chối với vẻ lấy lệ:

– Thôi, hôm nay tớ cũng không thích thú gì. Cứ nghĩ đến chuyện thăng Lân lại thấy buồn.

– Ồi dào, anh mắc cái bệnh thương người. Anh gây dựng cho nó nào có ít, vậy mà đã được nó báo ơn gì hay chỉ vài lạng cao hổ mà có giới biết là cao hổ hay cao chó. Hôm nay, em gọi mấy con bé, bảo chúng nó múa bụng cho anh xem.

Nói rồi gã chạy ra ngoài. Và một nhóm ba cô gái đẹp, cao ráo vào phòng.

Tiếng nhạc nổi lên nghe tức ngực.

Ba ả cave nhảy với nhau rồi bắt đầu cời áo... Ông Thạc chờ người ra nhìn những thân hình uốn éo...

Huyền đi taxi đến nhà Lân. Nhìn thấy Vũ, cô đứng sững lại. Ly, con gái lớn của Lân kéo chị vào.

- Cô vào đi. Bác Vũ đấy mà.
- Cô biết, quá biết bác Vũ - Rồi chị quay sang Vũ - Em chào anh.
- Chào chị Huyền. Lâu lắm không gặp chị.
- Vâng, em thấy anh khác nhiều đấy. Hình như anh già sớm thì phải.
- Cái nghề này nó không cho phép người ta trẻ chị ạ.

Huyền nói với Ly:

– May quá, lại gặp bác Vũ ở đây. Các cháu cho phép cô nói chuyện riêng với bác Vũ một lát nhé.

Ly lễ phép:

- Dạ, cháu xin phép cô.

Vũ hỏi:

- Sao hôm nay em tới đây?
- Em cũng đang định hỏi, sao anh lại ở đây?

Vũ cười buồn:

- Tôi vẫn thi thoảng qua thăm các cháu.
- Nhưng hôm nay chắc anh sẽ ở lại đây cho tới sáng mai.

Vũ giật mình:

- Chị nói gì tôi không hiểu?

Huyền cười đau khổ và đến ban thờ. Cô thắp một nén hương lên bát hương mà Vũ và Ly vừa làm cho Lân.

- Anh còn giấu em nữa ư? Thế bát hương này là để làm gì?

Huyền để phong bì đôla lên bàn thờ, đứng chấp tay vái một vái rồi quay lại chỗ Vũ:

– Nếu anh cho phép, em xin được ở đây với anh, với các cháu cho tới... tới sáng mai.

Vũ thở dài rồi nói quả quyết:

– Vậy thì tốt quá. Nhưng có phiền cho chị không?

– Em còn tự do hơn anh mà. Em biết anh Lân sống thủ đoạn, thậm chí tàn độc với không ít người, trong đó có cả anh, nhưng với em, anh ấy là người tốt

Ngoài phòng trực ban khu biệt giam. Kim đồng hồ chỉ 8 giờ 35 phút.

Trời bắt đầu chuyển gió. Mưa rào đổ xuống sầm sập. Ngọn gió se lạnh đầu mùa mang theo hơi nước dịu dàng luồn qua lỗ cửa tò vò trên sát trần buồng giam làm mạng nhện bám trên đó rung rung. Lân khoan khoái vươn ngực hít từng sợi gió mới hiếm hoi. Nét mặt Lân dần ra nom thanh thản lạ lùng.

Mùa đông đến là những tháng ngày như thế nào nhỉ?

Đó là ngày gió mùa đông bắc thổi cuốn bay những đồng tro trên những cánh đồng trơ gốc rạ sau ngày gặt vụ mùa. Trên những cành xoan khẳng khiu treo lủng lẳng những chùm quả vàng suộm là có những con chim chào đứng co ro, xù lông giữ hơi ấm.

Đó là những ngày nước con sông Đáy cạn kiệt trong xanh. Dưới bến sông, từng đàn cá mương nổi lên nhao nhao nhặt nhạnh thức ăn từ những rổ rau cải, rau cần của người dân ven thị xã. Nghĩ đến đàn cá mương, Lân lại thấy nhớ cái cảm giác nhoi nhói khi đàn cá lao vào rút những mụn ghẻ trên người. Ngày còn bé, Lân bị ghẻ kèngh ghẻ càng. Tắm nước lá xoan không khỏi và mỗi lần nặn nốt ghẻ rồi lấy mũi kim dò tìm bắt con ghẻ là một cực hình. Thế là Lân ra xông, ngâm mình xuống và để cho đàn cá mương rửa những vẩy ghẻ. Đầu tiên thì cũng đau nhưng rồi khi quen lại thấy thích thú.

Đó là những ngày sau bữa ăn tối khi là ngô bung, khi thì cơm độn khoai, hay độn củ dong giềng... mà cũng chẳng mấy khi được ẩm bụng, bốn anh em Lân quần lấy nhau trên ổ rơm và đắp chung nhau chiếc chăn dạ đã rách tướp. Gió bắc lửa hun hút sắc như dao cứa qua vết nứt của

vách nhà thưng bằng rơm trộn bùn. Sương từ mái tranh gieo xuống tàu chuối sau nhà lộp bộp, nghe giá buốt. Bố Lân ngồi đọc Luận ngữ của Khổng Tử, thỉnh thoảng lại thở dài nảo nuột.

Đó là những ngày mấy anh em ngồi quanh bếp lửa, ném những hạt thóc nếp mới đi mót ngoài đồng về. Sau một tiếng nổ “bục” ầm ập, hạt thóc nổ bung ra, trắng muốt. Nhặt vội hạt bỏng bỏ vào lòng bàn tay rồi mặc kệ những tàn tro xám còn bám quanh vỏ trấu, Lân ném vào miệng rồi nhả vỏ trấu, thổi phù ra ngoài.

Mùa đông, đó là những ngày Lân lê bàn chân nẻ nứt toác rớm máu, lặn lội trên cánh đồng trũng, tìm bắt những con cá rét cóng đờ ra...

Bây giờ, hình như mùa đông đến hờ hững hơn. Sự no đủ, sự dư thừa cái mặc đối với những người như Lân đã làm cho mùa đông trở nên thi vị hơn, thích thú hơn và đáng yêu hơn.

Ngoài phòng trực ban, quản giáo Tự hỏi một sĩ quan thiếu tá, là Đội trưởng Cảnh sát bảo vệ:

– Thế nào, chiều này làm công tác tư tưởng cho hai cậu kia ra sao.

– Nói thế nào cũng không được. Hóa ra sau lần đi thi hành án tử hình bảy đứa buôn ma túy lần trước, một cậu thì ốm mất ba ngày, một cậu sợ không ăn ngủ được và sút mất ba cân. Cô vợ ở nhà thì tuyên bố là ly dị nếu như còn tham gia thi hành án tử hình.

Quản giáo Tự lắc đầu:

– Sao chúng nó đại dột thế. Kể với gia đình làm gì. Tôi làm quản giáo ở khu C này hơn chục năm rồi, vợ con vốn chỉ biết là mình đang cai quản một đội phạm nhân tự giác, đi nuôi lợn trồng rau.

– Chúng nó có kể đâu. Báo chí tường thuật buổi thi hành án, nói tên ra, thế là các bà vợ làm om lên.

- Vậy ngày mai ai làm việc đó.
- Thôi thì Ban chỉ huy đội phải làm việc đó vậy.
- Ông phải nghĩ như kiểu ông Vân là khi người ta đã phải chết thì giúp họ chết sớm giờ nào hay giờ đấy.
- Cũng cố nghĩ như vậy nhưng đâu có đơn giản. Thế mới biết ông Vân có bộ thần kinh thép.
- Hôm nọ có tay nhà báo đến hỏi ông Vân, anh ta thống kê ra, từ năm 1970 cho đến nay, ông Vân đã tham gia thi hành án tử hình hơn 400 tên tội phạm rồi.
- Nghe khủng khiếp thật.
- Thế mà ông ấy lảng mạn ra phết. Vẫn tham gia hội diễn văn nghệ. Ông ấy kéo nhị và hát xẩm hay đáo đẽ. Cách đây bảy năm lại còn bồ bịch lung tung cả. Và rồi chẳng hiểu sao cả vợ lẫn bồ cuối cùng lại quý nhau. Ông ấy ốm, nằm viện, vợ đến chăm ban ngày, bồ chăm ban đêm.
- Anh đội trưởng cười khoái chí, rồi hỏi:
 - Lúc này đi kiểm tra, thằng Lân thế nào rồi?
 - Nó đọc Tam quốc cho thằng Cao ở buồng bên nghe.
 - Theo ông, nếu biết thằng Lân bị tử hình, ai sẽ là người vui mừng?
 - Tôi không biết rõ, nhưng hôm nọ nghe đội trưởng trọng án của Phòng Cảnh sát điều tra nói thì chắc chắn là có hai người đang mong ngày, mong đêm thằng Lân chết, đó là tay Hoàng và và lão Thạc, Thứ trưởng Bộ Phát triển kinh tế.
 - Vụ án này mới chỉ xử ngọn mà không xử gốc - Đội trưởng Cảnh sát bảo vệ nói - Lẽ ra phải quy trách nhiệm cho việc: Ai đề bạt nó từ một thằng bán thịt lên ghế Tổng giám đốc Công ty Hoa Ban Trắng.
 - Ồi dào, ông lạ gì cách điều tra, xét xử của mình. Chỉ dám tằm từ vai trở xuống.

Lân vẫn nằm, một tay vòng lên gối đầu, còn một tay cầm nửa lưỡi dao lam.

“Ngày xưa, có một lần bố tôi bảo rằng, tử vi của tôi xấu lắm, bạo phát, bạo tàn. Tôi cũng được học xem tử vi, được học xem bói dịch và tôi có thể tự hào vỗ ngực mà rằng: Tôi xem không đến nỗi nào. Và có lẽ nhờ biết xem tử vi mà tôi đã được một người nâng đỡ, đó là ông Thạc, khi ông ấy mới chỉ là Phó cục trưởng. Lần đó, ông về tỉnh tôi để làm việc triển khai dự án xây dựng khu kinh tế ở ba huyện miền núi...”.

Lân đang ở nhà ông Hiền đánh máy cho ông một công văn gửi Chính phủ.

Lân kê chiếc máy tính xách tay đời mới lên đùi:

– Bố cứ đọc từ từ thôi. Con có phải nhân viên đánh máy chuyên nghiệp đâu.

– Được rồi... Đến đâu rồi nhỉ?... À, thế này nhé: Việc Chính phủ quyết định đầu tư cho ba huyện 503 tỉ đồng để xây dựng khu kinh tế mới là một chủ trương lớn, rất hợp lòng dân. Đảng bộ, chính quyền tỉnh Nam Sơn rất vui mừng và đang có những triển khai nhiều biện pháp tích cực, nhằm phát huy tối đa hiệu quả của đồng vốn đầu tư.

Ông dừng lại, nhấp ngụm nước rồi nói:

– Mà này, mà chuẩn bị tối nay tiếp ông Thạc với bố. Ông này quan trọng lắm. Phó cục trưởng Cục Đầu tư cơ bản đấy. Lúc này, tao mời ông ấy đến nhà, ông ấy chưa nhận lời chính thức. Mà chuẩn bị cho bố một lạng cao hổ loại tốt, một cái mật gấu và có lẽ phải thêm dăm triệu nữa.

– Việc ông Thạc bố cứ để con lo. Còn mấy lạng cao tốt, bố để mà dùng. Con có loại cao khác biểu ông ấy và thêm ít tiền nữa. Nhưng gặp ở chỗ nào hả bố?

– Ông ấy muốn đến nhà mình. Tiền có rót về hay không là nhờ mồm của lão này đây. Mà không biết chứ để có một dự án được hưởng tiền từ ngân sách Nhà nước, chi phí vào đó cũng tốn vô cùng. Chỉ riêng chi cho các đoàn khảo sát lập dự án của Bộ Nông nghiệp, Bộ Giao thông, Bộ Xây dựng... từ đầu năm đến giờ cũng hết cả trăm triệu. Dự án thì chưa ký, tiền thì chưa thấy, nhưng suốt ngày có điện thoại rồi thư gửi về giới thiệu công ty nọ công ty kia. Tao cũng tính rồi, mình ăn cả thì không được, cũng phải xẻ cho một số công ty của mấy bộ một nửa số việc, còn tình giữ lại, cho các công ty của tỉnh. Mà phải thận trọng với công ty của thằng Thư. Nó tuy là công ty tư nhân, nhưng thế lực lớn lắm. Nó là cháu gọi ông Nam bằng cậu vì thế chỗ nào nó cũng quen biết. Năm năm trước, nó lập công ty, số vốn chỉ có ba trăm triệu, thế mà bây giờ có gần hai chục tỉ. Ta biết là ông Nam sẽ tung con bài đấu thầu đây.

– Con có chơi với thằng Thư nhưng không thân.

– Chơi với nhau ở mức nào?

– Cũng vừa phải thôi. Nhưng quả thật đó là đứa rất biết làm ăn.

Vừa lúc đó, có tiếng còi ô tô. Ông Hiến biết là ông Thạc tới liền vội chạy ra đón. Ông Thạc bắt tay ông Hiến với thái độ uể oải và nét mặt có vẻ khó chịu.

Ông Hiến đơn đả:

– Mời anh vào nhà.

Ông Thạc vào nhà và với vẻ rất bề trên, ông nhìn quanh rồi gật gù:

– Chà, nhà Chủ tịch tỉnh mà nom giản dị thế này. Cũng là vị quan thanh liêm đây.

Ông Hiến cười, nói bổ bã:

– Không dám nhận là thanh liêm đâu. Nếu thực sự thanh liêm thì lẽu chả có mà ở chứ đừng nói là có ngôi nhà thế này.

– Đấy mới là bi kịch của cán bộ thời nay. Công chức Nhà nước, ai cũng đi làm nhưng chẳng ai làm việc hết sức cả. Không làm việc nhưng vẫn có lương. Ai cũng có lương nhưng lương không đủ sống. Lương không đủ sống nhưng ai cũng vẫn sống và thậm chí sống khỏe, sống giàu có. Anh có biết tại cuộc họp Chính phủ tháng vừa rồi, Thủ tướng đã phải kêu lên vì thất thoát quá lớn trong đầu tư xây dựng cơ bản. Khoảng trên hai chục phần trăm. Vậy tiền đó đi đâu? Chả lẽ mang cúng chùa hết à?

Nói rồi ông Thạc giơ tay lên trời với điệu bộ rất Tây. Ông Hiến gọi Lân:

– Bác Thạc đến đây này Lân ơi.

Từ trong buồng, Lân ra chào:

– Cháu chào chú ạ.

– Con trai anh đấy à?

– Vâng, cháu lớn đấy.

– Thảo nào, giống bố thế - Ông Thạc nói đái boi, mặc dù khuôn mặt ông Hiến và Lân khác nhau xa. Rồi ông hỏi tiếp.

– Thế anh chàng này đang làm gì?

– Cháu nó tốt nghiệp Đại học Ngoại thương, tôi không cho làm ở Hà Nội mà bắt về tỉnh. Giờ đang làm Phó giám đốc Công ty Hoa Ban Trắng.

Ông Thạc trầm ngâm:

– Dự án Chính phủ duyệt xong, anh phải cho khẩn trương triển khai ngay. Nên chọn lấy vài ba công ty có kinh nghiệm, có bề dày, đảm nhiệm những việc khó. Rút bài học từ vụ án tham ô ở Mường Mây. Chỗ nào ngon, các công ty của tỉnh chia nhau xơi hết. Đến lúc gặp việc khó, các công ty của Bộ bỏ chạy, thế là tắc. Cấp trên giục thì bảo nhau làm báo

cáo lão. Vừa rồi Thủ tướng kỷ luật Chủ tịch tỉnh ở mức cách chức là quá nhẹ rồi.

– Anh cứ yên tâm. Chúng tôi sẽ lấy vụ án Mường Mây làm bài học cho mình.

Lân pha cho ông Thạc một ly sữa nóng:

– Chú uống cốc sữa này cho đỡ đau bụng.

Ông Thạc ngạc nhiên:

– Sao cậu biết tôi đau bụng.

– Lúc chú vào cổng, cháu thấy chú cứ ấn ngón tay cái vào mỏ ác, nét mặt hơi nhăn nhó... Đó chắc là triệu chứng đau vùng thượng vị.

– Thăng này giỏi - Ông Thạc thốt lên - Chú bị đau đến hơn chục năm rồi, chữa kiểu gì cũng không khỏi.

Lân cười:

– Nếu chú không chê, cháu xin chữa cho chú. Nếu quá một tháng, không khỏi, cháu xin đền.

– Lúc đó thì tôi đã toi rồi, anh đền cái gì đây.

– Chưa, chú còn thọ lâu, rất lâu. Cháu sẽ lấy thuốc cho chú. Còn chiều nay, chú cứ ở đây uống rượu thoải mái với bố cháu. Mai bắt đầu uống thuốc. à, cháu xin lỗi chú. Chú có nhớ ngày sinh tháng đẻ không?

– Để anh làm gì?

– Cháu lập cho chú bảng tử vi rồi xem mệnh chú thế nào? Nói thật là nếu mệnh hết thì uống thuốc gì cũng vô ích.

Ông Hiền tán tụng thêm:

– Nó xem tử vi và bói dịch khá lắm đấy.

– Lạ nhỉ, thanh niên như cậu mà biết xem tử vi và bói dịch. Tôi tưởng các cậu chỉ giỏi học những thứ ăn nhanh.

– Ngày xưa, thầy cháu dạy cháu xem tử vi và bói dịch cũng là để sau này nếu có bề gì thì còn kiếm được miếng cơm mà ăn

– Cũng hay thật. Đã có thời tưởng như bói toán, đi lễ chùa chiền là đi vào dĩ vãng, thế mà nay lại bùng phát mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Nghe nói cảnh sát điều tra của Bộ Công an đang điều tra một vụ tham ô ở Công ty Dịch vụ Nông nghiệp số 2, chỉ riêng tiền cho bà giám đốc đi lễ chùa mỗi năm cũng gần năm trăm triệu.

– Cái gì? - Ông Hiến tròn mắt - Năm trăm triệu tiền đi lễ?

– Thế mới gọi là đốt tiền Nhà nước.

Rồi ông Thạc mở cặp lấy ra hai bản tử vi:

– Một bản lập bằng máy tính điện tử. Một bản do ông Giáo sư Quốc lập cho, nhưng mỗi ông giải một cách.

Lân cầm bản tử vi được lập bằng máy tính:

– Lập tử vi thì không khó, máy tính lập rất chuẩn, nếu ta nhớ chính xác ngày giờ sinh. Cháu xem cho chú bằng bản này.

Lân chăm chú xem rồi nói ngân nga:

– Chú năm ngoái bị “phục binh” chính chiếu nên làm gì cũng bị cản trở. Người phá chú ác nhất chính là cấp trên trực tiếp của chú. Năm nay chú có “Thái âm, Thái dương” vô chính diệu sáng rực mà lại “Thái dương cư Ngọ”, nên sáng lắm. Tháng Năm âm lịch này chú sẽ được đề bạt mà rất nhẹ nhàng, bất chiến tự nhiên thành... Chà chà, chú sẽ đứng dưới một người và đứng trên muôn người ở Bộ Phát triển kinh tế. Thành công đến bất ngờ vào lúc chú không muốn.

Ông Thạc sung sướng đến đỏ mặt:

– Đúng quá, năm ngoái lão Cục trưởng chơi mình mấy quả sát ván.

– Mệnh chú cao lắm, có tử vi đứng cung mệnh, kẻ nào hại chú một thì phải chịu họa mười. Nếu vậy thì tháng tư này, lão Cục trưởng sẽ chắc

chắn đứt.

– Đứt về cái gì?

– Phi bệnh tật thì họa từ mồm mà ra. À mà này, chú là người đào hoa lắm đấy nhé.

– Ồi giờ ơi, cậu giỏi quá. Lão Cục trưởng của tôi đang ung thư gan giai đoạn cuối. Cậu vừa nói gì nhỉ? Tôi đào hoa ư? Kể cũng lạ nhỉ, mình không đẹp trai, ăn nói thì nhất một, thế mà khối cô cũng phải lòng.

– Anh đúng là có vóc dáng đào hoa - Ông Hiến đưa đẩy. Lân hỏi:

– Cháu ghi lại cho chú từng tháng nhé.

– Thế thì tốt quá, cháu cứ xem thật kỹ. Nhất là tai họa giáng vào tháng nào. Ông Hiến ra ngoài này, tôi có chút chuyện cần trao đổi.

Hai người ra ngoài sảnh và nói chuyện với nhau. Nét mặt của cả hai đều lộ vẻ căng thẳng.

Lân xem đủ cho ông cả các tháng còn lại của năm và cuối cùng gạch chân những dòng chữ viết in hoa “Tháng Chạp năm nay sẽ được vinh thăng bất ngờ với một chức vụ cao hơn ngoài sự mong muốn”.

Ông Thạc và Hiến quay trở vào. Hai người hình như đã bàn xong một việc lớn nên họ vui vẻ lắm.

Lân đưa cho ông Thạc bản tử vi. Ông xem và nét mặt rạng rỡ:

– Lân đầu tiên có người giải tử vi cho chú kỹ lưỡng và có bài bản như thế này.

Ông vỗ vai Lân:

– Tôi và bố anh đã bàn kỹ một việc rồi, trong đó có phần của công ty anh.

– Công ty của cháu làm sao hả chú.

– Phải nâng cấp lên thành tổng công ty và cháu sẽ phải nắm chức tổng giám đốc. Không gì tin cậy hơn là chính người trong nhà. Thời buổi này

phức tạp, các mối quan hệ đan xen, các lợi ích kinh tế chông chéo. Nếu chọn cán bộ không đúng, không chừng ăn thì không được mà sẽ rước họa vào thân đấy.

Ông Hiền nói:

– Chú Thạc sẽ cho mày đi học một lớp quản lý kinh doanh ở Singapore ba tháng. Tuần tới làm thủ tục đi, còn việc ở nhà, tao sẽ lo.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban của quản giáo khu D chỉ 8h30 phút

Ngoài trời mưa mỗi lúc một nặng hạt. Mưa giăng giăng trên những hàng rào dây thép gai. Mưa quất rào rào xuống những tàu lá chuối ở hàng chuối sát bên tường trại giam

Trong phòng giam, Lân vẫn nằm ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

“Một tháng sau đó, ông Cục trưởng của ông Thạc chết vì ung thư gan, ông Thạc được lên thay và rồi được đưa vào danh sách chọn nguồn Thứ trưởng. Thế là tôi trở thành người được ông yêu quý đặc biệt. Bất kỳ việc lớn việc bé gì ông đều nhờ tôi xem bói trước. Và không chỉ có thế, ông còn giới thiệu người đến để tôi xem tử vi.

Trong con mắt của nhiều người thì tôi đã trở thành một kẻ có thế lực, tôi cứ tưởng từ nay, con đường quan lộ trải rộng thênh thang trước mắt, nhưng hóa ra chưa đủ”.

Có những người phụ nữ thông minh sắc sảo đến mức lạ kỳ. Thúy là một trong những người như thế. Có thể nói vì là ở một cơ quan lãnh đạo cao nhất tỉnh cho nên Thúy nhìn mọi sự việc xa hơn tôi nhiều”.

Lân và Thúy nằm nói chuyện với nhau. Lân âu yếm:

- Anh đi học ba tháng ở Singapore em có đồng ý không?
- Anh cần phải đi, bởi lẽ trong con mắt của không ít người, anh vẫn chỉ là người nhờ có ông bố nuôi nâng đỡ mà lên nhanh như điều.
- Bố nuôi chứ không phải là em à?
- Em thì chỉ làm hậu trường thôi. Họ vẫn cho là anh có cái gì đó mang chất khôn vặt, láu cá, chứ không phải là người... có bề dày tri thức.

Nghe đến thế, Lân vùng dậy:

- Thì em biết đấy, anh học hành có được bao nhiêu.
- Em biết, vì thế kiến thức văn hóa, xã hội của anh nông cạn lắm. Cho nên đến những chỗ đông người, nhất là khi ở đó có những người thuộc hàng sĩ phu, anh chớ có nói chuyện nhiều và không được tranh luận. Cái gì mình hiểu biết thì hãy nói.

Lân gật gù đồng ý. Thúy nói tiếp:

- Anh cần phải tỏ ra cho thiên hạ thấy là mình hiểu biết sâu sắc ở tầm chiến lược về kinh tế.

Lân nhăn mặt:

- Không có thì tỏ ra thế quái nào được.

Thúy cười ranh mãnh:

– Anh không nghe người ta nói à: Ngại nhất tiền không nhiều, chưa làm được thì thuê. Đơn giản thôi, anh hãy lên Hà Nội, tìm ra một vài ông thừa chữ, thừa kiến thức nhưng... thiếu tiền. Đặt các ông ấy viết cho một số bài và đưa in ở một số tạp chí chuyên ngành, một vài tờ báo có đông độc giả.

– Đặt bài loại gì?

Thúy cười:

– Anh chỉ thông minh trên giường thôi. Hãy thuê họ viết cho những bài kiểu thế này “Phát triển kinh tế trang trại là con đường xóa đói giảm nghèo cho miền trung du, miền núi”, hoặc “Chống tham nhũng phải bắt đầu từ cơ chế quản lý” hoặc “Hãy đưa cần câu cho nông dân...”. Đại loại là những vấn đề đao to búa lớn, nghe thì rất oách nhưng vô bổ và dễ lòn được những ông lãnh đạo, bởi vì làm lãnh đạo bây giờ có mấy người chịu đọc sách đâu.

– Khiếp, sao em bôi bác lãnh đạo thế.

– Anh hiểu họ làm sao bằng em. Không nói đâu xa, ở tỉnh này, Bí thư tỉnh ủy rồi cả Chủ tịch tỉnh là ông bố nuôi anh chẳng bao giờ đọc báo, chứ đừng nói là đọc sách. Hằng ngày, ở văn phòng có bộ phận điểm báo cho các ông ấy. Những bài nào liên quan đến tỉnh mình thì tóm tắt cho các ông ấy đọc, còn không thì thôi. Báo thì vẫn đặt mua cả xấp, nhưng sáng để chỗ nào, chiều vẫn nguyên đó. Đi đâu, nói gì, đọc diễn văn diễn võ đều là do trợ lý soạn hoặc do chính nơi tổ chức hội họp viết sẵn. Bọn em cứ nói mỗi lần các vị ấy lên diễn đàn là “đi đọc thuê”.

Anh dự nhiều cuộc họp ở tỉnh anh lạ gì. Làm cấp trên sướng nhất là dễ ra lệnh, dễ yêu cầu. Cái gì cũng bảo cấp dưới phải thế này, phải thế nọ... Mà thôi, khắc làm, khắc biết. Đi câu còn phải học mới phân biệt được tằm cá, hương hồ làm lãnh đạo.

Nghe lời Thúy, Lân lên Hà Nội, đến nhà gã bạn chuyên làm bằng cấp giả.

Nhìn thấy Lân, hắc cười khùng khục:

– Thế nào, những thứ đó giúp ích cho ông nhiều chứ?

– Tất nhiên rồi.

– Tôi biết, ông bây giờ đã có tý chức tý quyền. Nào, định nhờ thằng này phù phép cho việc gì nữa đây?

Lân gãi đầu:

– Tôi cần ông tìm cho ba người am hiểu về kinh tế vĩ mô và đặt họ viết bài.

– Tưởng gì, vậy thì dễ thôi. Làm luận án thạc sĩ, tiến sĩ, giáo sư... đều có thể thuê người làm được. Tôi có một số ông bạn có thể tin cậy được. Mà này, viết thì không khó nhưng in vào tạp chí nào, báo nào thì lại là cả một vấn đề đấy nhé.

– Tôi hiểu. Ông lo từ A đến Z cho tôi.

– Được rồi, tôi sẽ hỏi ngay cho ông. Nào, ông ra đề tài đi.

– Tôi không biết chọn đề tài gì, nhưng hôm qua đọc báo, thấy có cuộc hội thảo, nhiều tay giám đốc trách nhiệm hữu hạn than phiền vì bị coi rẻ... Hỏi họ xem có viết được về vấn đề này không. Ngoài ra, tỉnh tôi đang chuẩn bị xây dựng khu kinh tế mới, ông xem thế nào?

Gã kia cầm máy điện thoại, bấm số thoăn thoắt rồi cao giọng nói:

– Em chào bác “thiến sót”... Hí hí, tiến sĩ bây giờ dân gian gọi là thế mà. Vâng, em đang có chương trình xóa đói giảm nghèo cho bác đây... Cũng cần mấy bài nghiên cứu kinh tế như tháng trước em đặt bác. Vâng! In càng nhanh càng tốt. Vâng! Dĩ nhiên là văn nào tiền nấy. Vâng! Nửa tháng nữa sẽ có bài hả? Tốt rồi. Tiền nong ông anh khỏi lo đi. Cứ in ra sớm một ngày thưởng một trăm ngàn. Xong chưa... OK. Chào!

Buông máy xuống, gã quay sang nói với Lân:

– Nhuận bút một triệu rưỡi một bài, tiền chi cho Tổng biên tập 500 ngàn nữa... chơi được không?

– OK!

Lân nói ráo hoảnh rồi mở cặp lấy tiền đưa cho gã .

Nửa tháng sau, những bài báo Lân thuê viết đã được in trên các tạp chí có tiếng. Bằng thái độ tế nhị và khiêm nhường, Lân đưa cho Hoàng coi và bảo:

– Ông xem giúp hộ tôi mấy bài vừa in này. Có gì ông góp ý để tôi tính viết thêm mấy vấn đề khác nữa.

Hoàng cầm hai quyển tạp chí có in bài của Lân về phòng đọc lướt qua rồi mang sang khoe với nhân viên trong Phòng kỹ thuật, trong số đó có cả Trưởng phòng Hành chính - Tài vụ Vũ Thị Hồng:

– Ông Lân vừa có hai bài báo làm chấn động giới quản lý kinh tế.

– Cái gì mà chấn động. Ông thì cứ nói phét - Hồng bữu môi.

Hoàng giở một quyển tạp chí ra đọc đồng dặc:

– Dòng tai ra mà nghe: “Sự bất bình đẳng giữa doanh nghiệp Nhà nước và doanh nghiệp tư nhân, nguyên nhân và giải pháp khắc phục”. Vấn đề hay chưa. Còn bài thứ hai là đây...

Hoàng lại giở một quyển tạp chí khác:

– Bài này lại còn khủng khiếp hơn: “Bài học về quản lý, điều động và sử dụng cán bộ qua một số vụ án kinh tế lớn gần đây”.

Mọi người xúm lại xem. Một người bảo:

– Tốt nhất là đem photocopy, chứ chia nhau đọc thì đến bao giờ.

– Thế mới biết ông này sâu sắc thật. Đấy cứ bảo ông ấy không học hành tử tế. Riêng các câu ông ấy trích của Lênin, của Mác, cũng đủ biết ông ấy đọc nhiều đến thế nào.

– Chả bù cho mấy ông nhà mình. Hôm qua, tớ thấy Quyền giám đốc Duy đọc Đô-rê-môn rất say sưa.

Hồng nói chen vào:

– Tôi đến nhà anh Lân chơi với chị Mai, chả thấy có tủ sách, thì không hiểu ông ấy đọc ở đâu nhỉ?

Hoàng bữu môi:

– Người ta đọc thế nào phải khai với nhà bà à? Có nhiều người suốt ngày khoe đọc sách nọ, xem phim kia, nhưng mà gì... mà gì nhỉ? “Đa thư loạn mục”, đọc lăm mà có hiểu biết gì đâu. Đọc ít, có chọn lọc, đọc xong rút ra vấn đề gì, đó mới là quan trọng.

Một nhân viên nhanh nhẹn đem bài báo đi photocopy về chia cho mỗi người một bản.

Tại văn phòng của Chủ tịch Trần Đức Hiến. Anh Chánh văn phòng Ủy ban và anh Giám đốc Sở Nông nghiệp đang làm việc với ông Hiến để bàn về việc nâng Công ty Hoa Ban Trắng lên thành tổng công ty. Họ làm việc đã lâu và ông Hiến kết luận:

– Thế nhé, các cậu cứ về chỉ đạo cho công ty họ làm báo cáo. Cần phải nêu rõ nếu đưa lên thành tổng công ty thì có lợi gì và hại gì. Tôi thì không thích lắm cái mô hình tổng công ty vì như vậy lại đẻ ra một bộ máy trung gian. Mà thôi, các cậu cứ làm, nhưng phải tham khảo ý kiến của các anh trên Bộ.

– Vâng ạ - Anh Chánh văn phòng nói - Báo cáo anh còn việc này nữa. Hôm qua, các anh ở Viện Chiến lược kinh tế có giới thiệu hai bài nghiên

cứu của cậu Lân...

– Cái gì? - Ông Hiến hỏi vẻ ngạc nhiên - Nó nghiên cứu cái gì.

– Thưa anh đây ạ - Anh ta lấy hai quyển tạp chí, lật trang cho ông Hiến xem - Em đọc không sót một từ. Thú thật là em phải kính nể anh Lân. Anh ấy viết hay quá, vấn đề lớn mà anh ấy đề cập nhẹ như không, lại sinh động nữa. Nhất là bài “Bài học về đề bạt, quản lý và sử dụng cán bộ qua một số vụ án kinh tế lớn gần đây”. Thật tuyệt vời. Em đề nghị anh cho chuyển hai bài này thành tài liệu học tập và đưa về đọc, thảo luận ở từng cấp chi bộ Đảng và tổ chức Đoàn Thanh niên.

Ông Giám đốc Sở Nông nghiệp tán tụng:

– Đúng là phải coi đây là tài liệu học tập. Hôm qua em phải nhờ người mua ở trên Hà Nội, chứ tạp chí này về đây quá ít.

– Tạp chí lý luận kén người đọc lắm - Ông Hiến nói - Các anh trao đổi với Tuyên huấn tỉnh ủy, hỏi ý kiến các anh ấy nên như thế nào. Nếu những vấn đề nó viết thật sự có giá trị và cần thiết thì chỉ cho một số người có nghiên cứu, chứ làm cái gì mà coi như tài liệu học tập. Mà phải cẩn thận đấy, không khéo lại làm hỏng thằng Lân. Được khen dễ phồng mũi tưởng mình đã giỏi lắm.

Trong phòng giam, Lân ngồi dậy.

Lân lấy nửa lưỡi dao cạo râu ướm vào cổ rồi lại ướm vào cổ tay và khẽ nhếch mép cười đau khổ.

– “Đúng như Thúy đã dự tính, tiếng tăm của Lân ở tỉnh nổi lên như cồn sau mấy bài nghiên cứu đó. Ngay trong công ty, một người thường tỏ thái độ coi thường Lân nhất là cô Hồng thì nay cũng bắt đầu nói với Lân bằng ngữ điệu tử tế hơn. Giấy mời của các ban, ngành kinh tế, các tổng công ty gửi đến Lân ngày một nhiều hơn. Nhiều hội nghị, mỗi khi

Lân bước vào là mọi người nhìn Lân bằng ánh mắt kính trọng. Thậm chí, có hội nghị lớn, người ta còn đặt Lân phát biểu. Dĩ nhiên là Lân nhận lời, nhưng mỗi lần như vậy, Lân vất vả vô cùng. Lân phải yêu cầu họ đưa trước tài liệu, chương trình hội nghị, thành phần tham gia và ai sẽ đọc tham luận. Sau đó, Lân mang lên Hà Nội và nhờ những người am hiểu viết cho bài phát biểu. Mang về nhà, Lân học thuộc lòng. Nhờ giỏi, Lân là thằng có trí nhớ rất tốt cho nên thường chỉ sau vài lần đọc, Lân đã nắm được tinh thần cơ bản của nội dung bài viết. Và thế là khi lên diễn đàn, Lân đọc rất diễn cảm, thậm chí có lần còn nói vo và được mọi người đánh giá là rất chuẩn mực.

Có một lần, Sở Kinh tế đối ngoại mời Lân đọc tham luận trong một hội nghị bàn về thu hút đầu tư nước ngoài. Lân đã bỏ ra ba triệu đồng để nhờ một anh trên Bộ Đầu tư soạn cho một bài tham luận với tiêu đề: “Cần trải thảm đỏ đón các nhà đầu tư về tỉnh Nam Sơn”. Dự hội nghị hôm đó có ông Bí thư tỉnh ủy.

Sau khi Lân kết thúc bài tham luận, cả phòng hội thảo hơn ba chục người vỗ tay rất lâu. Ông Bí thư đi vòng sang tận bàn Lân ngồi và bắt tay:

– Văn kỳ thanh bất kiến kỳ hình. Tôi nghe nói là đồng chí có nhiều bài nghiên cứu rất được các nhà quản lý kinh tế chú ý, hôm nay mới được nghe, được thấy - Bí thư tỉnh ủy nói với giọng chân thành.

– Cám ơn chú - Lân lễ phép.

– Sao lại là chú. Cứ gọi nhau bằng đồng chí. Những ý kiến của đồng chí phát biểu hôm nay rất thú vị và có rất nhiều nét mới.

Rồi ông quay sang các quan chức đang dự hội thảo:

– Đúng là chúng ta phải trải thảm đỏ mời các nhà đầu tư nước ngoài. Hãy dành những điều kiện thuận lợi nhất cho các nhà đầu tư, đó chính là con đường để xóa đói giảm nghèo ở tỉnh ta và phát triển kinh tế. Tôi hoan nghênh những ý kiến của đồng chí Trần Hùng Lân.

Trong lúc giải lao, ông Tuấn lúc này là Giám đốc Sở Xây dựng nói với Bí thư tỉnh ủy và Giám đốc Sở Kinh tế đối ngoại:

– Thưa anh, nói thì có thể các anh cho là tôi nói quá, nhưng quả thật, cậu Lân là gương mặt sáng giá nhất của Công ty Hoa Ban Trắng đấy ạ. Nói thật với các anh, không có cậu ấy thì công ty chết lâu rồi.

Giám đốc Sở Kinh tế đối ngoại thêm vào:

– Tôi nghe hình như chuyện đề bạt cậu ta lên Phó giám đốc có gì trục trặc phải không?

– Báo cáo hai anh, vâng ạ. Cũng chẳng có lý do gì lớn, nhưng một số người trong công ty và cả trên Sở Nông nghiệp và Phát triển Nông thôn cứ ngại là cậu ta được đề bạt nhanh quá.

Đúng lúc đó, Thúy tới. Bí thư tỉnh ủy hỏi luôn:

– Thế nào cô Thúy. Tổ chức chính quyền tỉnh nghĩ sao về việc này?

Thúy liếc nhìn Lân đang đứng cách đó không xa bằng ánh mắt ranh mãnh rồi hờ hững:

– Thưa anh, việc đề bạt cán bộ quan trọng nhất là từ cấp cơ sở. Chúng em trên này cũng chỉ là nơi xem xét thôi.

– Cô nói thế là không chuẩn rồi. Cần phải chủ động phát hiện ra những cán bộ có tài, có phẩm chất và giới thiệu để phát triển, đó mới là việc quan trọng. Cô lạ gì tình trạng mất đoàn kết trong các cơ quan, bộ máy chính quyền hiện nay. Đừng trông mong sự vô tư của họ trong khâu tuyển chọn cán bộ. Cô nghe họ nói gì chưa: “Bằng gì cũng không giá trị bằng bằng lòng”.

– Dạ, em hiểu.

– Chỉ tiếc là Giám đốc Sở Nông nghiệp không có mặt ở đây để nghe những ý kiến của anh về công tác cán bộ - Ông Giám đốc Sở Kinh tế đối ngoại lại để thêm.

Bí thư tỉnh ủy vậy Lân lại. Ông ân cần hỏi han:

– Nghe nói anh đã học Đại học Ngoại thương và đỗ loại giỏi, lại thông thạo mấy ngoại ngữ, thế sao không chọn thủ đô làm “khu kinh tế mới”?

Lân cười và ra vẻ khiêm tốn:

– Báo cáo Bí thư, trình độ như em đã có gì. Em đang định năm tới lên Hà Nội học cao học và ôn luyện thêm ngoại ngữ. Nhưng chỉ sợ ít thời gian.

Ông Bí thư gật gù:

– Làm cán bộ bây giờ phải có chí học tập như anh mới được. Đúng là chúng ta đang thiếu người tài, nhưng nhiều khi người tài có được trọng dụng đâu. Thậm chí nhiều cơ quan còn sợ người tài, đó mới là điều nguy hiểm.

Sau buổi hội thảo được một ngày, lúc Lân đang viết một câu tiếng Pháp lên bảng: “Aussitôt dit, Aussitôt fait” và đứng đọc thì ông Thủy, Giám đốc Sở Nông nghiệp và Phát triển Nông thôn đến. Mai chạy ra đón đả:

– Em chào bác ạ - Rồi Mai quay vào nhà gọi Lân - Bác Thủy tới chơi.

Lân ra đón:

– Em chào anh.

– Chào cô cậu. Tôi thật có lỗi. Cậu Lân về làm ở công ty có tới ba năm rồi mà lần đầu tiên tôi mới tới thăm nhà.

Ông Thủy vào nhà và nhìn vào dòng chữ tiếng Pháp trên bảng rồi hỏi:

– Câu này là nghĩa thế nào hả Lân.

– Thưa anh, câu châm ngôn của Pháp có nghĩa là “hễ nói là làm”. Việt Nam ta thì gọi là “Việc hôm nay chớ để ngày mai”. Còn nói như bác Nguyễn Văn Linh thì là “những việc cần làm ngay”.

Ông Thủy gật đầu tán phục:

– Đấy, học ngoại ngữ là phải hiểu cho đến tận gốc rễ như thế mới là học.

– Em mời bác xơi nước - Mai lễ phép nói. Ông Thủy đỡ lấy chén nước từ tay Mai rồi nói:

– Hôm nay tôi tới đây cũng là muốn nói với cô chú chuyện này. Hôm qua, tôi nghe mấy anh đi dự hội thảo về có nói lại là đồng chí Bí thư trách chúng tôi là hẹp hòi, không biết nhìn người và quá chậm trễ trong việc đề bạt chú Lân.

– Chết, sao anh nói thế. Em đứng đó, Bí thư có nói gì đâu?

– Chú đừng giấu. Tôi biết hết cả rồi. Việc đề bạt chú, không phải lãnh đạo Sở có khó khăn gì. Công lao của chú với công ty, chúng tôi biết lắm chứ. Trình độ của chú, ai cũng biết cả. Chỉ có điều là ở dưới công ty, cũng còn có những ý kiến chưa thuận mà chủ yếu là họ sợ việc đề bạt chú nhanh quá thì chưa chắc đã có lợi cho chú và cho anh Hiền.

Lân lại gạt đi:

– Thôi mà chú, chuyện tổ chức cháu có thắc mắc gì đâu. Quan trọng là phải làm việc chú ạ.

– Tôi thì ngại nhất là Bí thư và Chủ tịch hiểu lầm. Ngày mai, tôi sẽ chỉ đạo cho công ty làm thủ tục cho chú ngay. Nếu các cụ có ý kiến gì chưa vừa lòng, chú làm ơn giải thích giúp.

Lân cười thoải mái:

– Ông anh cứ cả nghĩ.

– Để cấp trên hiểu lầm khổ lắm, chú chưa biết đâu. Mà này, ngày xưa có thời kỳ tôi là học trò của ông giáo Hàn đấy nhé.

Tại nhà Trần Hùng Lâm. Kim đồng hồ chỉ 20 giờ 30 phút.

Trời vẫn mưa sầm sập. Vũ và Huyền ngồi như bất động. Mỗi người đang theo đuổi những suy nghĩ của riêng mình.

Huyền thấy nén hương trên bát hương của Lâm đã gần tàn, cô đứng dậy châm nén khác rồi quay lại hỏi Vũ:

– Nếu như cứ mưa thế này cho đến mai thì liệu có hoãn thi hành án không?

Câu hỏi bất ngờ làm Vũ khó trả lời. Anh nhếch mép cười đau khổ:

– Chắc chắn là không thể mưa đến sáng được. Nhưng nếu mưa to quá thì có khi phải hoãn thật.

– Sáng mai anh cũng phải có mặt chứ?

– Vâng, tôi buộc phải đến.

– Sao anh không giả vờ ốm.

Vũ lắc đầu:

– Tôi cũng muốn đưa tiền anh ấy đi chu đáo.

– Rồi sau đó...!

– Tôi sẽ làm tất cả những gì có thể với tư cách là những người bạn thuở nhỏ.

– Chỉ có thể thôi ư?

– Sao chị hỏi vậy. Hẳn có điều gì làm chị đang suy nghĩ.

– Em nghe nói là anh có lần trong khi hỏi cung anh Lâm, anh đã hứa là sau vụ án này, dù kết cục thế nào, anh cũng xin thôi nghề cảnh sát điều tra.

– Chuyện đó thì đúng.

– Và anh không thay đổi ý định chứ.

– Vâng! Tôi không chịu đựng nổi nữa. Chị hiểu cho, phải đi điều tra một người là bạn mình, là người mình từng chịu ơn không ít, với tôi đó là những ngày nặng nề khủng khiếp. Và nếu tôi không thôi công việc này, biết đâu tôi lại phải điều tra một người bạn nữa.

Ly nhẹ nhàng đi ra chỗ hai người. Huyền kéo Ly ngồi xuống:

– Cô và bác Vũ đang nói với nhau những chuyện thuộc về tình người. Cháu có đủ dũng cảm nghe không?

Ly gật đầu cương quyết:

– Cháu biết kết cục sẽ như thế này kể từ một hôm bố cháu mang một vali... không, một chiếc cặp loại lớn, trong đó xếp đầy đôla... Đó là vào một buổi tối.

Ly ngồi đọc báo. Một chồng báo, báo nào cũng có bài nói về Dự án Xây dựng khu kinh tế Nam Sơn. Với những dòng tít dữ dội: “Họ đã ăn cắp tiền của Dự án Nam Sơn như thế nào?”; “Những khuất tất trong vụ án kế toán trưởng Vũ Thị Minh Hải bị giết hại”

“Trần Hùng Lân - chuyên gia kinh tế hay là một trùm mafia”...

Cô đọc những tít bài và người cứ run lên. Cô cầm những tờ báo xé vụn ra ném cả vào thùng rác với đầy vẻ căm hờn. Đúng lúc đó Lân về, tay xách một chiếc cặp có khóa số loại lớn.

Nhìn thấy Ly đang xé báo, Lân giữ tay con gái lại:

– Xé làm gì hả con. Tất cả đều hết rồi.

– Bố ơi, sao lại thế này. Bố nói thật với con đi. Báo chí họ viết về bố đúng hay sai?

Lân thở dài mệt mỏi:

– Con tha lỗi cho bố. Báo chí viết đúng đấy con ạ.

– Trời ơi! Thế bố phải làm gì đi chứ?

– Không làm gì được nữa con ạ. Bố nghĩ rằng chỉ ngày mai, thậm chí có thể lát nữa bác Vũ sẽ tới bắt bố.

– Bác Vũ bắt bố ư? Sao lại thế... Bố với bác Vũ chơi với nhau từ xưa cơ mà?

– Nhưng bố là kẻ phạm tội. Bác ấy là công an. Bác ấy phải chấp hành lệnh cấp trên và phải thực hiện nhiệm vụ với trách nhiệm và lương tâm của bác ấy.

– Nhưng bác ấy là bạn của bố. Sao bác ấy không cứu bố. Sao bác ấy không báo cho bố biết...

– Bác ấy đã làm tất cả... Nhưng bố... tại bố không biết nghe, không biết dừng lại. Bố cứ nghĩ là bố sẽ có nhiều người bảo vệ, chỉ ít ra những người cùng hội cùng thuyền, nhưng họ bỏ chạy hết. Họ phải lo cho cái ghế của mình, lo giữ vị trí của họ. Mà thôi, đó là chuyện còn dài. Bây giờ con nghe bố đây. Con hãy nhìn thẳng vào mắt bố đây. Tội của bố, nếu bị bắt đưa ra xét xử, chắc chắn án rất nặng.

– Rất nặng là thế nào? Bao nhiêu năm tù?

– Cao hơn cả tù chung thân con ạ. Bố biết rất rõ.

Ly định nói điều gì đó, Lân giơ tay ngăn:

– Con đừng hỏi bố điều gì. Nghe bố dặn đây.

Lân mở cặp cho Ly thấy hàng chồng đôla xếp ngay ngắn trong cặp. Ly tròn mắt há miệng định hỏi, nhưng Lân lại ngăn:

– Đây chỉ là số tiền rất nhỏ bố còn giữ lại được. Đồng tiền này thì rõ ràng là chả sạch sẽ gì. Nhưng người ta sống không thể không có tiền. Bố không giao cho con bây giờ đây. Bố sẽ giữ ở một nơi... Bố mang về quê, bố sẽ cất ở một chỗ mà bố vẫn yêu thích. Sau này con sẽ biết.

Ly đóng cặp nắp cặp lại:

– Bố đem nộp cho công an đi, nếu bố thấy đây là tiền bẩn. Con không cần thứ tiền này.

– Con nghe bố nói đã. Khi nào ba chị em lâm vào cảnh túng quẫn cùng cực, không còn đường thoát, con hãy dùng số tiền này. Bằng không, con cứ để nó trong lòng đất. Con gái ạ, bố biết con là người có nghị lực, có ý chí, bố xin con hãy hiểu cho lòng bố.

– Bố đem nộp công an đi bố ạ. Con xin bố, như thế bố sẽ nhẹ tội và chúng con cũng được thanh thản.

– Con ơi, bố có đem nộp hết số tiền này, có bán cả gia sản đi cũng không cứu nổi. Bố biết rõ cái giá mình phải trả mà.

Ly bĩu môi:

– Thế mà cứ bảo bác Vũ tốt. Với bạn bè, tốt là bắt xử tù hay sao?

Lân đấm tay xuống cặp:

– Con! Bố cấm con không được nói hỗn với bác Vũ. Con còn trẻ, chưa hiểu hết việc đời. Việc của con bây giờ là học... học thật giỏi và thay bố, thay mẹ chăm sóc lo cho hai em. Thôi hãy nghe lời bố. Thời gian chưa hết đâu. Bố xin con... xin con!

Nói rồi Ln quỳ thụp xuống gục đầu vào lòng Ly, nước mắt giàn giụa.

Vài phút sau, Ln đứng phắt dậy và choàng áo mưa, lấy xe máy đi, mang theo cặp tiền.

Lân phóng xe trong đêm mưa mù mịt về quê. Về căn nhà xưa từng ở. Nhà bây giờ đã bỏ không và chỉ còn là nơi có một bàn thờ lạnh lẽo. Ln mở cổng dắt xe vào nhà rồi đóng kín cổng lại, thắp lên một ngọn nến. Ln đi xuống bếp lấy một chiếc xẻng. Rồi lấy một chiếc vò sành vứt ở góc bếp. Ln gói số đôla đó vào từng túi nilon nhỏ. Mỗi túi là 2 tập. Mỗi tập là 10.000 đôla. Tổng cộng khoảng 10 túi. Ln gói rất cẩn thận và gói xong thì hơi lên ngọn nến dán mép nilon lại. Rồi Ln xếp vào vò sành. Lấy nilon bịt miệng vò, dùng dây dù quấn kỹ bên ngoài. Rồi lại cho cả vào một túi nilon to, buộc túm lại.

Lân đem xuống vườn, đến bên gốc cây mít và dùng xẻng đào một hố sâu chôn vò tiền xuống, chèn, lấp rất kỹ. Xong rồi, Ln nhặt ít gạch vỡ vứt lên phía trên chỗ vừa chôn tiền.

Mấy ngày sau. Ly trở về quê. Cô cứ tha thẩn đi trong nhà để xem bố sẽ giấu tiền ở đâu. Cô cúi xuống gặm phản rồi chui vào xem nền đá hoa có bị cạy lên không. Cô xuống bếp tìm tòi, nhưng không phát hiện ra điều gì khác lạ. Cô ra sân đứng nhìn xuống vườn và khi thấy cây mít đang sai quả thì cô giật mình. Ly nhớ lại mùa hè, Lân rất thích ra mắc võng dưới gốc cây mít. Đó là cây mít dai. Quả không to nhưng múi mít rất dày, hạt nhỏ. Lân rất thích ăn mít dai và cũng chỉ ăn quả của cây này. Lời của Lân còn như văng vẳng bên tai: “Bố mang về quê. Bố sẽ cất ở một chỗ mà bố vẫn yêu thích. Sau này con sẽ biết”. Ly xăm xăm đi xuống chỗ cây mít và mắt cô lóe sáng khi thấy một chỗ đất mới đào, đang nhào nhoét nước mưa. Vết đất đó còn rất mới, không bị lá cây rơi phủ mà chỉ có mấy hòn gạch vỡ... Ly đứng lặng hồi lâu rồi nhặt thêm gạch vứt vào đó và vơ thêm ít lá cây rải xuống.

Trở lại nhà Lân. Ba người lại ngồi im lặng. Huyền thở dài:

– Đàn ông có kiểu thương con rất lạ. Cháy bỏng hơn, dữ dội và lo cho con hơn. Vợ thì chưa chắc thương lắm, nhưng con thì bao giờ cũng là tất cả. Người ta bảo “hùm dữ không ăn thịt con”, đàn ông là vậy.

– Còn số tiền, cháu sẽ xử lý thế nào? Mà tại sao cháu không nộp từ trước.

– Theo bác, có nên đem nộp không? Liệu con cái có nên tố cáo cha mẹ không?

Vũ cười buồn:

– Đó không phải là tố cáo. Nhưng thế có khi là cứu bố cháu đấy.

– Bố cháu bị mười hai năm vì tội tham ô, bị tử hình vì tội chủ mưu giết người... Vậy nộp có ích gì?

– Có ích chứ. Cháu sẽ được thanh thản hơn.

- Bây giờ bác có cho cảnh sát đến đào lên không?
- Bác chưa biết sẽ làm gì, nhưng có lẽ bác cũng đào sâu chôn chặt bí mật đó trong lòng, trừ khi cháu quyết tâm khai quật bí mật đó.

Ly quả quyết:

- Cháu đã có cách của cháu. Bác và cô cứ yên tâm. Cháu rất muốn được thanh thản. Còn chị em cháu sẽ sống bằng sức lực, trí tuệ của mình.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban quản giáo khu D chỉ 21 giờ.

Tại khu giam tù tử hình. Mưa vẫn rơi xối xả.

Phạm Hồng Hải không sao nằm yên được. Hắn vật vã, hết nghiêng bên phải lại sang trái rồi ngồi dậy, nhìn lơ lảo ra phía cửa sắt.

Bỗng có tiếng gõ theo tín hiệu moóc từ bên kia vọng sang.

Hải chồm dậy, áp tai vào vách tường lắng nghe. Tiếng tín hiệu moóc lúc nhanh lúc chậm và thông báo là:

- “Sáng mai có bản. Hình như là Lân “xồm”.

Hải hơi dẫn nét mặt, nhẹ nhõm. Hắn gõ lại hỏi:

- “Chính xác không?”.

Tiếng gõ trả lời:

- “Chính xác”.

Hải lại hỏi:

- “Còn ai nữa”.

Tiếng gõ trả lời:

- “Không biết”.

Hải thở hắt ra, mồ hôi lại ướt đầm bộ mặt gầy, xanh nhợt nhạt.

Hắn nằm vật xuống, hai tay dang rộng, vẻ thoải mái.

Lại có tiếng gõ tiếp, nhưng lần này là từ đâu đó truyền đến. Nghe tiếng mơ hồ, xa xôi. Hải hiểu rằng vẫn đang tiếp tục có thông tin mới.

Hắn gõ hỏi đứa phòng bên:

– “Có chuyện gì đấy?”.

Tiếng gõ trả lời:

– “Chờ lát nữa”.

Tự nhiên, linh tính mách bảo cho hắn thấy có điều chẳng lành sắp đến với mình. Hắn cảm thấy một sự bức bối, ngột ngạt dâng lên mỗi lúc một mãnh liệt trong còn người hắn.

Chỉ vài phút sau, lại có tiếng gõ:

– “Mai bắn ba đứa. Có Lân và mày”.

Hải run bần bật, gõ hỏi lại: “Có tao à?”.

Tiếng gõ trả lời:

– “Có mày. Vĩnh biệt!”.

Hải gục xuống, bất tỉnh.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban vẫn chỉ ở lúc 21 giờ.

Trần Hùng Lân nằm bình thản, tay vẫn cầm chắc nửa lưỡi dao cạo.

Lân nhắm mắt lại. Những gương mặt thân quen lướt qua trong đầu Lân. Đó là hình ảnh Mai, vợ Lân, lúc cô bị ốm sắp chết. Mai quờ quạng

nắm lấy tay Lân, thều thào: “Em không sống được nữa rồi. Em xin anh hãy xa con Lệ, nó là yêu tinh đấy. Hãy thương lấy các con”.

Nghĩ đến vợ, Lân rùng mình. Rồi lại hình ảnh của Lệ, của Hoàng lướt qua và đến Vũ.

Nhớ đến Vũ, Lân chợt thấy tỉnh táo hơn.

“Vũ ơi, tao dặn con gái tao rồi. Chúng nó sẽ coi mày như cha. Mày đừng giận tao nữa. Tao làm nên tội, tao phải chịu. Nhưng không hiểu mày có dám đến nhà tao không? Mày là công an, có chức tước, con đường quan lộ của mày còn dài lắm. Tao với mày sinh cùng năm, nhưng số phận mày tốt hơn tao bởi vì mày được tháng sinh, giờ sinh... Tao không thể nào quên được cái lần chúng mình gặp nhau sao bao năm xa cách”.

Vũ mặc bộ quân phục công an, đeo cấp hàm đại úy và đi xe ba bánh về quê. Anh lái xe, còn trên thùng xe là Thục, vợ anh, bụng chứa vượt mặt.

Lân đi xe máy qua, trông thấy Vũ, reo to:

– Vũ! Phải Vũ không?

– Lân à! Tao đây.

Vũ đỗ xe vào lề đường, Lân cũng dừng xe chạy ào đến.

Vũ giới thiệu:

– Đây là Thục, vợ tao. Chúng tao cưới nhau ở trong Đắk Lắk.

– Chào chị. Tôi là Lân, học cùng Vũ từ bé.

– Chào anh, em có nghe nhà em nói.

– Tao mới được chuyển công tác về tỉnh. Đi xa mãi, định lập nghiệp ở Đắk Lắk nhưng nhớ quê quá, vả lại, hoàn cảnh tao, mày lạ gì... Xin mãi mới được.

– Mày về công an tỉnh à?

- Ở, làm Phó phòng Cảnh sát điều tra.
- Ở Đắc Lắc, mà là trưởng công an huyện cơ mà?
- Nhưng mà về đây không còn ghế. Vả lại, mình cần về nhà, chứ có cần chức tước gì đâu. Thôi, chiều nay mà về ăn cơm với tao. Bây giờ lên quan rồi phải không?
- Quan gì? Đang tạm giữ quyền Trưởng phòng Kinh doanh.
- Thế là tốt rồi. Nhớ nhé, chiều lại nhà.
- Được rồi, hôm nay tao rồi. Đang định đi câu một lát đây.
- Mà đi câu, được cá mang về uống rượu cho vui.
- Được thì chắc rồi, nhưng có cá to không mới là quan trọng. Thôi, tao đi nhé.

Chiều hôm đó, Lân đi câu và đem đến ba con cá đựng trong túi lưới. Hai con cá chép và một con cá trắm khá to.

Ông bố Vũ thì ốm nằm liệt giường. Vũ đang xúc cháo cho ông. Lân ngơ ngác nhìn và thấy nhà Vũ nghèo quá. Tự nhiên Lân thấy áy náy.

Vũ:

- Mà ngồi chơi. Sao mà lăm cá thế.
- Hai con chép này để cô ấy nấu cháo, ăn cho mát thai. Con này, luộc lên, tao với mà uống rượu.

Vũ hỏi bố:

- Bố nhớ ai kia không?

Ông cụ giương cặp mắt lơ lơ nhìn rồi lắc đầu. Vũ nói:

- Anh Lân, con trai thầy Hàn đấy.

Ông cụ nhớ ra, gật đầu.

Vũ giải thích:

– Bố tao bị ốm lâu rồi. Tai biến mạch máu não. Hai năm rồi, toàn cô em gái và cậu em rể trông - Vũ chỉ vào một người con trai đang vợ quần áo bẩn của ông cụ đem đi giặt.

Lân lắc đầu:

– Mà y tệ quá, thế mà không cho tao biết.

– Thì cũng là hai nhà xa. Mà y ở đầu thị xã, tao ở cuối... Mà thôi, tao về thế này là tốt rồi.

Lân đưa cá cho Thực:

– Chị buông hai con chép này vào thùng rồi mai nấu cháo mà ăn. Còn con này... Mà thôi, chắc chị mệt lắm, để tôi nấu cho.

Thực gạt đi:

– Anh cứ để em. Ở Đắk Lắk, em vẫn đi tưới cà phê được cơ mà.

Lân nhìn quanh quất:

– Trời nóng thế này, quạt máy đâu?

Cậu em rể ngập ngừng:

– Dạ, có mỗi cái, nhưng bị cháy hôm qua rồi. Em chưa kịp mua.

Rất tự nhiên, Lân đi lại, xem xét nhà rồi lắc đầu:

– Chết thật, nhà cửa chả có gì đáng tiền.

– Thì ông thấy đấy. Lương của tôi không đủ về phép. Mỗi tháng cố chắt bóp gửi chút ít mua thuốc cho ông. Ở trong kia cũng có được nửa

hécta cà phê nhưng khi chuyển ra đây bán lại cho cậu em vợ. Cũng chả được là bao.

– Nhìn ông đeo quân hàm đại úy, tướng oai và lắm tiền. Thôi, ông cứ chăm cụ đi. Tôi chạy về cơ quan một lát rồi quay lại.

– Ông định chuồn đấy à?

– Không, chuồn là thế nào. Cứ làm cơm đi. Tôi uống rượu với ông chiều nay mà.

Trời về chiều. Thục và cô em gái đã làm cơm xong và bày mâm nhưng không thấy Lân trở lại. Vũ thắc mắc:

– Quái lạ! Thằng này đi đâu nhỉ. Nó bảo là quay về sớm, thế mà đến giờ chưa thấy đâu.

Anh vừa nói dứt lời thì có tiếng ô tô đỗ ngoài cổng. Lân và hai người nữa khệ nệ đem các thứ vào: Hai chiếc quạt cây, nồi cơm điện, ấm đun nước và một thùng mì tôm.

Vũ ngơ ngác:

– Ông làm cái gì thế này.

– Ông đừng ngại, bạn bè với nhau... Thú thật, tôi có lỗi quá. Ông ốm đau như thế mà mình vô tình.

Vũ vò đầu vò tai:

– Ông làm thế này, tôi khó xử quá.

– Đừng có câu nệ! Coi như để tôi chuộc lỗi với cụ.

Bữa cơm chiều thật đầm ấm và cảm động. Sau hai ly rượu, Vũ nói:

– Tôi đi bộ đội rồi đến năm 1980 thì chuyển ngành sang công an. Lúc làm lính hình sự, lúc đi truy quét FULRO, lúc làm cảnh sát giao thông, rồi có khi lại sang làm an ninh... Rồi làm từ tổ trưởng đến đội phó, đội trưởng rồi phó huyện, trưởng huyện... Cứ... cứ tuần tự nhi tiến.

– Thì tôi nhớ, ngày xưa, bố tôi bảo ông tiến chậm nhưng mà chắc. Thế ông cưới vợ hồi nào?

– Lâu rồi. Nhà tôi cũng là bộ đội, nhưng giải ngũ và làm văn thư ở nông trường cà phê. Lấy nhau chục năm rồi mà lần này mới hy vọng có thằng cu.

– Chắc chắn chứ.

– Chắc rồi. Siêu âm con trai. Ba tháng nữa nằm ỗ.

Rồi Vũ hào hứng kể từ những ngày quân ngũ, những ngày đi truy quét FULRO, về mưa nguồn suối lũ ở núi rừng Tây Nguyên. Lân và mọi người ngồi nghe với ánh mắt đầy sự cảm phục. Vũ nói với mọi người:

– Nhà tôi đây cũng là thương binh đấy chứ. Cô ấy cũng từng đi cùng bộ đội truy quét FULRO, bị thương rồi mới chuyển về nông trường làm.

Thục lờm yêu chồng:

– Anh, chuyện xưa quá rồi mà.

Lân hỏi:

– Quên chưa hỏi Thục. Em quê ở đâu?

– Em ở Thái Bình, theo bố mẹ vào Đắk Lắk từ sau giải phóng rồi mới đi bộ đội.

Thục và mọi người ăn xong, đi sang ngồi chăm bố. Vũ và Lân ngồi tiếp tục uống rượu. Chợt Vũ vén ống quần lên, để lộ cổ chân sần sùi những nốt mụn.

Lân hỏi nhỏ:

– Chân ông bị lở nước à?

Vũ thở dài:

– Tôi bị nhiễm chất độc da cam ông ạ. Chân và đùi bị nhiều lắm.

– Không có thuốc gì chữa được à?

– Làm gì có thuốc chữa. Nói thật với ông, tôi muốn có con cũng là do bị thế này đây. Lần này vợ có chữa, mừng thì có nhưng mà lo thì cũng không ngủ được. Không có con, khổ một nhẽ, nhưng có con mà nó tàn tật thì... khổ nó mà cực cả mình.

Vũ nói tiếp với vẻ đau khổ:

– Cũng đã nhiều lần tôi khuyên Thục đi lấy chồng khác, nhưng cô ấy không chịu. Nói thật với ông, có lúc tôi nghĩ kế ruồng rẫy vợ, mong cô ấy tức giận mà bỏ đi. Nhưng càng thế thì cô ấy lại càng thương tôi hơn.

Lân ái ngại:

– Tôi thấy nhiều ông đi bộ đội bị nhiễm chất độc da cam. Sinh con đều bị tàn tật. Khổ lắm. Mẹ thằng Mỹ, suốt ngày cứ dờ giọng giả nhân giả nghĩa...

Ngừng một lát, Lân hỏi thêm:

– Thế ông định cho cô ấy làm gì?

– Trước mắt cứ lo đẻ con đã rồi khắc tính. Ngày xưa thầy dạy thế nào nhỉ... xe đến trước núi khắc có đường.

Lân quả quyết:

– Được rồi, cứ để cô ấy sinh mẹ tròn con vuông đã. Tôi sẽ lo việc cho cô ấy! Về công ty tôi làm văn thư, được chứ gì?

– Thế thì tốt quá. Tôi cảm ơn ông trước.

– Ông khách khí bỏ mẹ. Lẽ ra, hồi trong Đắk Lắk, nhà ông khó khăn thế, ông phải gọi cho tôi.

- Cũng nghĩ là còn chưa đến nỗi.
- Giá ông về làm ở Phòng Cảnh sát kinh tế thì tốt hơn. Này, hay tôi bảo ông già tôi nói với công an tỉnh chuyển ông sang cảnh sát kinh tế.
- Chớ làm thế. Công an tỉnh nhận tôi về thế này là quý hóa lắm. Và lại, tôi không có nghiệp vụ về kinh tế. Tôi chỉ giỏi làm trọng án thôi.
- Ồi dào, ông lại câu nệ rồi. Làm điều tra trọng án, ăn gì? Suốt ngày gặp bọn cướp của, giết người... Lấy đâu ra màu mè. Ông rách thế này, sang làm kinh tế, chỉ cần có doanh nghiệp họ giúp đỡ là khá ngay.
- Không được, dứt khoát không. Vừa về đây đã xin xỏ, mang tiếng chết. Tôi là thằng chấp hành mệnh lệnh quen rồi, ngấm vào máu rồi. Cấp trên bảo gì, cố mà làm tròn.
- Tùy ông thôi. Kể ra ông sang làm kinh tế, tôi cũng có khi được nhờ. Thời buổi này, làm doanh nghiệp sờ chỗ nào cũng ra tội. Có người che chở cho, yên tâm lắm.

Kim đồng hồ chỉ 21 giờ 15 phút.

Vũ cùng Huyền và Ly ngồi lặng lẽ. Huyền hỏi:

- Các em cháu biết gì chưa?
- Biết cả rồi.
- Chúng nó đâu?

– Dạ... dạ - Ly lúng túng.

Vũ giật mình:

– Sao, có chuyện gì vậy.

– Dạ, không. Lúc này, cháu cho hai đứa uống thuốc... thuốc seduxen, chúng nó ngủ rồi ạ.

Vũ đứng bật dậy:

– Có thật không đấy!

– Thật ạ - Nói rồi Ly kéo Vũ và Huyền đứng dậy vào buồng xem hai đứa em Ly đang ngủ ngon lành.

Vũ sờ tay lên trán hai đứa và thấy một đứa trở mình, một đứa chép miệng nói mê, anh mới yên tâm.

– Ai bày cho cháu cách này.

– Dạ, bố cháu ạ!

Vũ và Huyền ngạc nhiên. Huyền định hỏi thì Ly đã giải thích:

– Lần trước cháu vào thăm bố, lúc cán bộ quản giáo không để ý, bố cháu viết cho cháu và dặn... để cháu lấy cho bác và cô xem.

Rồi Ly mở tủ, lấy ra một mảnh giấy nhỏ tí xíu. Trên đó là những dòng chữ bé li ti: “Bố biết ngày bố phải ra đi không còn lâu nữa. Con hãy chăm lo cho hai em. Có gì khó khăn, đến gặp bác Vũ. Bác ấy không bỏ rơi các con đâu. Nếu con biết ngày bố bị tử hình thì không được cho các em biết. Cho chúng nó uống thuốc ngủ để chúng khỏi sợ...”.

Đọc xong những dòng chữ đó. Huyền vội quay đi để lấy ống tay áo quệt nước mắt.

Tại nhà hàng Sao Mai. Kim đồng hồ chỉ 21 giờ 15 phút.

Ông Thạc ngắm nhìn hai ả cùng với hai gã đệ tử đang ôm nhau nhảy cuồng loạn. Một ả đến bên ông, cởi cúc áo ngực:

- Sao anh không nhảy với với em.
- Anh không biết nhảy.
- Anh nghe nhạc thế này, có khó chịu không?
- Có, nhạc to quá. Khó thở lắm.
- Anh muốn thật vui không?
- Có chứ - Ông Thạc quờ quạng xoay lưng, xoa người ả cave. ả móc từ trong áo ngực ra một viên thuốc màu xanh:

- Anh uống viên này đi. Đảm bảo sẽ thấy yêu đời và... yêu em hơn!
- Ma túy à?
- Không, thuốc bổ thần kinh thôi.

Một gã thấy ả đang cho thuốc ông Thạc liền xán đến:

- Còn viên nào không, cho anh một viên.
- Chỉ còn viên này thôi - ả lại móc ra viên nữa, màu hồng nhợt nhạt - Viên chúa đây. Đắt lắm.

– Tiền là giấy lộn em ơi! Đêm nay, anh em mình vui hết cỡ nhé - Hắn nói rồi gí cho ả mấy tờ đôla. ả nhét vội vào áo ngực, ả kia thấy thế vội giăng ra khỏi vòng tay của gã đang nhảy với mình:

- Quên em à?
- Quên là thế nào. Đây, tạm chia phần nhé.

Rồi gã dúm cho mỗi ả ít đôla rồi cao giọng:

- Mà này, nếu đêm nay anh buồn, thì từ lần sau anh chào các đây nhé.
- Buồn thế nào được anh nhỉ - ả kia ôm lấy ông Thạc.

Ông Thạc thấy tên kia uống thuốc với bia, thế là ông cũng yên tâm uống viên màu xanh. Hai gã đệ tử thấy vậy thì nháy mắt cho nhau ranh mãnh.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban của quản giáo khu D chỉ 21 giờ 15 phút .

Lân vẫn nằm, tay phải vòng lên đỡ đầu bàn tay cầm chặt lưỡi dao lam. Có tiếng gõ trầm đục vào tường. Lân nghe và biết đó là tù nhân đang thông tin cho nhau bằng tín hiệu đánh moóc. Cái trò này Lân không sao học được và cũng chỉ có đám phạm nhân đã từng nhiều lần ngồi tù mới biết cách gõ và cách nghe. Từ tù Vũ Cao cũng gõ trả lời. Hồi lâu sau, Vũ Cao hét lớn:

– Anh Lân ơi, mai bắn người đấy.

Lân gào to:

– Tao không biết.

– Em vừa được chúng nó gõ cho biết là mai bắn ba người, có anh và thằng Hải.

– Thế à? Vậy thì tốt rồi.

Vũ Cao bên kia gào to nhưng tiếng vọng sang nghe cũng chỉ âm âm:

– Anh có nhả gì không?

– Không. Tao muốn đi lắm rồi. Sớm giờ nào là tốt giờ đấy.

– Thằng Hải cũng biết rồi và phát điên anh ạ.

– Sao mà hèn thế không biết.

– Ông anh xuống dưới ấy lập công ty trước đi rồi khi nào em xuống, cho em kiếm một chân.

Lân bật cười:

– OK. Tao cho mày làm phó.

– Cái gì cũng được. Trên trần gian đã thất nghiệp đi cướp của giết người. Xuống âm phủ mà cũng thất nghiệp nữa thì khổ quá. Chào ông anh! Dũng cảm ông anh nhé.

– Yên tâm đi, tao có cách của tao. Vĩnh biệt thằng em.

“Lạ nhỉ, tại sao chưa gì mà thằng Hải đã phát điên. Mà như thế có lẽ may cho nó. Điên thì còn biết gì nữa. Ngày mai, lúc làm thủ tục bắn, có khi nó lại tưởng là được đi du lịch đâu đó thì thật là sung sướng... Thấm thoát thế mà mười năm rồi. Ờ, đúng mười năm... Kể từ cái hôm đi câu gặp ông Hiến cho đến lúc chuẩn bị chết này là đúng mười năm, nhưng có thể dư ít ngày... Cái hôm được đề bạt phó giám đốc Công ty Hoa Ban Trắng cũng là vào một ngày cuối thu đầu đông và trời mưa như thế này...”.

Tại hội trường của Công ty Hoa Ban Trắng. Các cán bộ chủ chốt từ cấp đội trưởng trở lên đều có mặt đông đủ. Trên sân khấu, treo một tấm bảng có dòng chữ màu đỏ: “Lễ công bố quyết định thành lập Tổng Công ty Hoa Ban Trắng”.

Dự buổi lễ, ngoài những cán bộ của công ty như ông Duy, Lân, Hùng, Vũ Thị Minh Hải và một số người nữ thì có Thúy, ông Hiến, ông Thạc và một số cán bộ khác của các bộ, ngành từ Hà Nội về dự. Lân ngồi hàng ghế thứ hai.

Mở đầu buổi lễ là chương trình ca múa nhạc chào mừng do đoàn văn công của tỉnh trình diễn. Người ra giới thiệu chương trình là một cô gái nom không còn trẻ lắm nhưng có nét đẹp dịu dàng. Sau một tiết mục hợp

xướng với bài hát: “Việt Nam trên đường chúng ta đi” là tiết mục múa “Chim công”.

Ông Thạc nhìn như bị hút vào cô diễn viên múa với trang phục là con công đầu đàn trong bầy công. Ông hỏi ông Hiến:

– Cái “con công chúa” là ở đoàn nào về đây?

Ông Hiến không biết bèn quay lại hỏi Lân. Lân lắc đầu và vội chạy lên hậu đài hỏi người phụ trách. Lát sau, Lân quay về rỉ tai ông Hiến:

– Cô ta là Huyền, người Hà Nội, nhưng chả hiểu sao, học xong trường múa lại về tỉnh mình. Cũng đã có một đời chồng. Chồng làm công an, mà lại làm cảnh sát hình sự. Anh chàng chịu không nổi những đêm đi diễn của vợ, thế là bỏ nhau. Cô ấy đang xin nghỉ việc để về Hà Nội.

Ông Hiến nói lại điều đó với ông Thạc. Ông gật gù và vẫy một cô nhân viên của công ty đang ôm những bó hoa nhỏ để phát cho những ai muốn lên tặng hoa. Cô gái mang hoa tới, ông Thạc chọn ra hai cành hồng.

Màn múa kết thúc, ông Thạc cầm hai bông hoa lên. Anh cán bộ của ủy ban nhanh nhẩu đến bên micro, đồng dục giới thiệu:

– Thưa các quý vị đại biểu, người lên tặng hoa các diễn viên múa là anh Đỗ Đình Thạc, Thứ trưởng Bộ Đầu tư và Phát triển Kinh tế.

Ông Thạc tặng hoa cho một diễn viên rồi tặng hoa cho Huyền. Ông nắm chặt bàn tay nhỏ nhắn của cô và nhìn thẳng vào mắt cô với một cảm xúc khó tả.

Sau chương trình văn nghệ là đến chương trình lễ chính.

Anh Chánh văn phòng Ủy ban giới thiệu đại biểu.

Ông Hoàng Nam, Phó chủ tịch tỉnh đọc lời phát biểu nêu bật ý nghĩa của việc thành lập Tổng Công ty Hoa Ban Trắng:

– “... Trước nhu cầu xây dựng và phát triển kinh tế của tỉnh Nam Sơn, việc nâng cấp Công ty Hoa Ban Trắng lên Tổng Công ty, trực thuộc UBND tỉnh là một bước tiến mới, thể hiện tinh thần đổi mới tư duy trong làm ăn, theo tinh thần nghị quyết đại hội đảng bộ tỉnh lần thứ 11. Tổng Công ty Hoa Ban Trắng hoạt động trên nhiều lĩnh vực như xây dựng cơ bản; giao thông vận tải; kinh doanh hàng xuất khẩu; đào tạo công nhân kỹ thuật để phục vụ cho tỉnh và xuất khẩu lao động...”.

Sau khi Phó chủ tịch Hoàng Nam đọc xong, anh Chánh văn phòng lên công bố quyết định của Chủ tịch UBND tỉnh về thành lập công ty và đồng đạc:

– Sau đây, Ban tổ chức xin mời Ban lãnh đạo Tổng Công ty lên ra mắt. Chúng tôi xin kính mời đồng chí Đoàn Văn Duy, Quyền Tổng giám đốc, đồng chí Trần Hùng Lâm, Phó tổng giám đốc, đồng chí Đoàn Văn Quận, Phó tổng giám đốc... Nào, xin mời bộ ba “xe pháo mã” lên cho mọi người được diện kiến.

Ông Duy, Lâm và anh Quận lên sân khấu.

Lãnh đạo tỉnh lên tặng hoa, chụp ảnh lưu niệm. Riêng ông Hiến vẫn ngồi im lặng với thái độ dửng dưng như không.

Khi đi xuống, ông Duy rủ tai Lâm:

– Này, lát nữa ông phát biểu cảm ơn nhé. Tôi nói vo dở lắm, hơn nữa, cậu là gương mặt mới.

Lâm hơi bắn khoăn:

– Anh là Quyền giám đốc... em nói sao tiện.

– Đừng ngại. Tôi sẽ nói với chánh văn phòng.

Rồi rất nhanh nhẹn, ông Duy đến nói với anh chánh văn phòng. Anh ta gật đầu đồng ý rồi lại lên giới thiệu:

– Sau đây, xin mời đồng chí Trần Hùng Lâm, Phó tổng giám đốc lên phát biểu.

Lân thông thả lên bục và nói với vẻ xúc động:

– Trước hết cho phép tôi được thay mặt Ban Giám đốc và hơn một ngàn cán bộ, công nhân viên của Tổng Công ty Hoa Ban Trắng, xin kính chúc sức khỏe các đồng chí lãnh đạo tỉnh, lãnh đạo Bộ Đầu tư và Phát triển Kinh tế và quý vị đại biểu có mặt hôm nay. Chúng tôi xin hứa với các đồng chí sẽ đoàn kết nội bộ, đổi mới cách nghĩ, cách làm để từng bước đưa tổng công ty phát triển xứng đáng với sự tin cậy của các đồng chí. Xin trân trọng cảm ơn.

Tiếng vỗ tay vang dậy. Ông Thạc ghé tai ông Hiến:

– Thăng này hay. Nói năng ngắn gọn, khúc triết. Không sáo rỗng, dài dòng như mấy ông vừa được thăng quan, thăng chức.

Buổi lễ kết thúc. Ông Thạc bắt tay Lân:

– Một lần nữa, chúc mừng cháu. Bây giờ chú phải về Hà Nội để chuẩn bị họp lãnh đạo Bộ. Ngày kia, Chủ nhật, cháu lên Hà Nội, chú có nhiều điều cần trao đổi.

– Chú ơi, cơm chuẩn bị xong rồi. Chú ở lại ít phút thôi.

– Không, chú đã nói với bố cháu rồi. Vả lại, bây giờ nên tránh tối đa những cuộc tiệc tùng. Ăn có được là bao nhưng phí phạm và mất thời gian lắm.

– Nếu chú đã quyết, cháu không dám cản. Chủ nhật cháu lên thăm chú.

– Ờ, khi nào lên gọi điện cho chú. À này, mà quan tâm cho chú cô diễn viên tên là Huyền nhé. Nghe nói nhà cô ta có khó khăn...

Là người tinh ý, Lân hiểu ra ngay:

– Chú cứ yên tâm. Hôm nào thuận tiện, cháu đưa Huyền lên chỗ chú.

– Thế thì tốt, nhưng phải cẩn thận nhé.

– Tất nhiên rồi.

Các cán bộ chủ chốt của tỉnh xúm đến chào ông Thạc với thái độ xun xoe, nịnh bợ.

Ngay tối hôm đó, Lân tìm đến nhà Huyền. Hai mẹ con ở trong một căn phòng nhỏ có 14m² tại khu tập thể của đoàn văn công. Đó là một dãy nhà cấp 4 tồi tàn, mái ngói trần cốt ép. Trong nhà vừa là nơi ngủ, vừa là bếp... Con gái Huyền đang học xướng âm. Huyền dạy con bằng bài hát “Làng tôi” của Văn Cao.

– Nào, bắt đầu... con phải nhớ chỗ đảo phách nhé. Đồ mi son lá son...

Lân hăng giọng:

– E hèm...! Chào chị Huyền!

Huyền quay ra:

– Ô, Phó tổng giám đốc... Sao rông lại đến nhà tôm đột ngột thế này?

– Hai mẹ con đang làm gì thế?

– Em dạy cháu học nhạc.

– Cháu xinh quá. Xem ra cái gì đẹp nhất của mẹ đều truyền sang nó.

– Đàn ông các anh chỉ được cái giỏi tán. Chắc là mê cô nào ở đoàn, đang đi tìm lại vào nhâm nhà phải không? - Huyền hỏi đùa.

Lân lắc đầu:

– Không, tôi được lệnh của chủ tịch là phải đi tìm hiểu hoàn cảnh nơi ăn chốn ở của anh chị em văn công để có kế hoạch xây lại nhà tập thể.

– Ôi giời! Thế thì còn gì bằng. Anh xem đấy, ăn ở thế này gần chục năm rồi. Phụ trách đoàn nhiều lần phải gửi thư, đơn đi khắp nơi xin giúp đỡ nhưng có ai quan tâm đâu.

Lân đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi:

– Nghe nói chị có ý định trở về Hà Nội.

– Vâng! Nói thật với anh, ngày xưa tôi cũng chỉ vì bất đắc chí mà chạy trốn khỏi Hà Nội để về đây, những mong yên thân. Nhưng bây giờ thì thay đổi rồi. Tôi sẽ từ bỏ nghề diễn viên và về Hà Nội. Cậu em tôi đi Pháp định cư, giao lại cho tôi một căn nhà, hiện đang bán cà phê...

– Diện tích có khá không?

– Được hơn hai chục mét. Dưới bán cà phê, trên có một gác xép. Hai mẹ con sống thế là đủ.

– Sống thế thì khổ quá. Chị cứ chuẩn bị về Hà Nội đi, có khó khăn gì tôi sẽ giúp.

Huyền lắc đầu, cảnh giác:

– Cám ơn anh. Tôi tự khắc lo được.

Lân hiểu ra:

– Chị đừng hiểu sai ý tôi. Việc lo cho chị, đó là lệnh cấp trên đấy.

– Ai vậy?

– Tất nhiên là lãnh đạo tỉnh và thậm chí trên cả tỉnh.

Huyền cười nhạt:

– Sao lại có ban lãnh đạo tử tế với dân nghệ thuật thế nhỉ? Nhưng thôi, có người quan tâm đến là quý lắm rồi phải không anh Lân.

– Chủ nhật này, tôi có việc phải về Hà Nội, chị có đi không?

Huyền mừng rỡ:

– Thế à, tốt quá. Tôi cũng đang muốn về để chia tay cậu em. Đang định hai mẹ con đi xe máy về. Nhưng con bé không được khỏe...

– Sáng Chủ nhật tôi đến đón chị và cháu. Đưa chị về nhà xong, tôi đi công việc. Đến chiều sẽ quay lại đón chị. Vậy là được chứ gì?

– Cám ơn anh.

Hôm sau, Lân gọi điện thoại cho ông Thạc:

– Chiều Chủ nhật, cháu đưa Huyền đến nhà chú nhé.

– Thằng hâm. Sao lại đưa đến nhà chú. Đến một nhà hàng nào đấy để làm quen. Bước đầu cứ thế đã. Mọi việc tính sau. “Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” mà.

– Cháu thấy lần này là “hữu duyên” đấy.

Chiều Chủ nhật, Lân tự lái xe đón Huyền và con gái đến một nhà hàng sang trọng ở Hà Nội. Ông Thạc đã chờ sẵn. Huyền nhìn Lân với vẻ không hài lòng:

– Sao anh bảo là có cả chú Hiến ở đây?

– Cũng phải nói dối thế... Mà có phải lúc nào thật thà cũng có lợi đâu.

– Chào cô Huyền. Sáng nay, trong lúc làm việc nghe Lân nói là có đưa Huyền về thăm bà. Chiều nay, nhân bữa cơm mừng cho cậu Lân, tôi nói mời cô đến luôn cho vui.

Nghe nói vậy, Huyền tươi tỉnh hơn:

– Thế mà cái anh Lân này không nói ngay ra là anh phải làm cả “chủ trì” lẫn “chủ chi”.

Bữa tiệc tối hôm đó diễn ra vui vẻ và hết sức đúng mực. Vẻ đẹp đôn hậu và phảng phất chút kiêu kỳ của Huyền làm cho ông Thạc phải rất cẩn trọng trong từng câu nói. Ông thăm dò:

– Anh nghe nói Huyền định trở về Hà Nội, mà lại sống bằng nghề bán cà phê. Hay là anh sắp xếp cho em một công việc ở Bộ nhé, hoặc tại một công ty nào đó.

Huyền lắc đầu:

– Em không biết gì ngoài múa, hát chèo, hát chầu văn... Có lẽ nghề phù hợp với em hơn cả là đi hát giá chầu.

– Ồi giờ, nghề đó bây giờ hái ra tiền đấy - Ông Thạc thốt lên - Nhưng làm gì đã đến mức đấy. Thôi, tùy em, nhưng anh luôn mở rộng cửa đón em.

Rồi ông quay sang Lân:

– Không biết nhau thì thôi. Chứ đã biết, đã coi nhau như bạn bè thì phải có trách nhiệm với nhau. Anh nói thế Huyền nghĩ sao?

Huyền lúng túng và trong thâm tâm cô cũng lờ mờ hiểu được vì sao ông Thạc lại quan tâm đến cô như vậy:

– Dạ... cháu... à... em thì biết gì được mà giúp ạ!

Lân cười:

– Tiếng Pháp có câu rất hay: “Chacun pour tout. Tout pour chacun...” nghĩa là “Một người vì mọi người, mọi người vì một người...”. Trước tiên là anh Thạc giúp Huyền đã, rồi sau hẵng hay.

Ông Thạc nói:

– Lân nói phải. Sau này nếu Huyền về Hà Nội, có khó khăn gì, cháu phải cố gắng giúp đỡ.

– Vâng ạ, chú cứ yên tâm.

Và thế là cô chấp nhận làm bồ nhí của ông Thạc. Hằng tháng, tôi có trách nhiệm cung cấp tiền bạc cho cô sinh sống. Tôi biết rất rõ trong thâm tâm, Huyền không yêu gì ông Thạc. Nhưng cũng từ ngày có ông Thạc, cuộc sống của Huyền đã được thay đổi rất nhiều, điều quan trọng là ông Thạc mê say Huyền như điên đảo vì thế cũng dần dà chiếm được cảm tình của cô phần nào. Thời gian trôi đi, Huyền tự cảm thấy mình như vợ của ông Thạc vì thế nhiều lúc cô cũng quan tâm, chăm sóc ông. Khi tôi lên chức Phó tổng giám đốc công ty được hai tháng thì dự án xây dựng vùng kinh tế mới của ba huyện được Chính phủ cho phép thực hiện, với tổng số vốn đầu tư là hơn 500 tỉ đồng.

Và thế là cuộc chiến khốc liệt giữa Tổng Công ty Hoa Ban Trắng với nhiều công ty khác bắt đầu nổ ra. Đứng sau mỗi tập đoàn kinh tế là những nhân vật họ không bao giờ xuất đầu lộ diện, nhưng tiếng nói của họ trong mơ hồ lại có sức nặng của tiền tỉ”.

Một buổi chiều, tại nhà ông Hiến.

Lân, ông Hiến, Hoàng và hai chuyên viên của Bộ Đầu tư và Phát triển Kinh tế và cả Phan Hồng Hải đang đứng quanh một chiếc bàn lớn. Trên đó có tấm bản đồ khổ to. Bên cạnh là hàng chồng tài liệu liên quan đến dự án.

Ông Hiến hỏi Lân:

– Anh đã nghiên cứu kỹ dự án này chưa?

– Thừa bố, con đã được trực tiếp làm việc với nhiều đoàn khảo sát và cùng họ lập dự án nên con hiểu rất kỹ ạ.

– Bây giờ thế này - Ông Hiến quay sang nói với tất cả mọi người - Tôi không trực tiếp theo dõi dự án này mà do anh Nam, Phó chủ tịch phụ trách xây dựng cơ bản chỉ đạo và là trưởng ban quản lý dự án. Anh Nam là ai, như thế nào thì thằng Hải và hai cậu này - ông chỉ hai chuyên viên của Bộ - sẽ cho biết kỹ. Nghe nói anh Duy vừa đi thử máu lại và bị viêm gan siêu vi B nặng lắm. Bệnh có thể phát bất cứ lúc nào. Vì thế, gánh nặng sẽ dồn lên vai anh Lân, cho nên mấy anh em phải bảo ban nhau mà làm. Trước hết, các anh hãy lo các cuộc đấu thầu sắp tới.

Nói xong, ông Hiến xách cặp ra ô tô đi luôn. Hoàng nói:

– Mấy ngày hôm nay báo chí ồn ào lên tiếng đòi phải thay đổi quy chế đấu thầu, không được chỉ định thầu như trước, đòi phải thực hiện công bằng giữa doanh nghiệp Nhà nước và doanh nghiệp tư nhân, thậm chí đòi phải để đại biểu Hội đồng nhân dân tham gia Ban Quản lý dự án và Công an kinh tế cũng phải liên đới chịu trách nhiệm nếu để xảy ra chuyện thất thoát tài sản.

Lân gật đầu:

– Tôi biết. Các anh nghiên cứu kỹ các bài báo đó chưa? Chỉ do hai người viết thôi và trong đó một người là anh họ tay Thư, Giám đốc Công ty TNHH Anh Thư. Tay Thư này lại gọi ông Nam bằng cậu...

Phan Hồng Hải lầu bầu:

– Em lạ gì thằng Thư, nó cậy là cháu ông Nam, kiếm được khối hợp đồng béo bở. Năm ngoái, riêng vụ lắp đặt hệ thống cấp nước cho khu dân cư mới ở phía nam thị xã, nó cũng kiếm được hơn 5 trăm triệu.

Hoàng lên tiếng:

– Công ty này mới thành lập được 4 năm, số vốn ban đầu có 3 trăm triệu, vậy mà bây giờ có gần 20 tỉ. Nó đang định làm khu du lịch sinh

thái rộng gần một trăm héc-ta ở khu vực ven sông Đà.

Lân nghiêm mặt:

– Nói thật với các anh, tôi đang bí mật điều tra về một số công ty có máu mặt đang có ý định chia sẻ miếng bánh này của chúng ta. Anh Hoàng vừa nói, Công ty Anh Thư có hơn hai chục tỉ, trong khi đó, tổng số hợp đồng công ty này ký được mấy năm rồi chỉ chưa đầy 50 tỉ. Vậy lấy đâu ra lãi lớn thế. Theo tôi biết, công ty này là nơi rửa tiền của nhiều người, trong đó không ít quan chức ở Hà Nội, thành phố Hồ Chí Minh và cả một số bộ, ngành nữa. Khu vực du lịch sinh thái Đà Châu, hẳn dự định đầu tư gần 160 tỉ. Số cổ đông mới đóng góp hơn 20 tỉ và kỳ lạ nhất là hẳn chưa phải vay ngân hàng... Vậy tiền ở đâu ra?

Phạm Hồng Hải góp lời:

– Ngày xưa, thằng Thư đã có tiền án vì tội buôn bán ma túy. Nó đã bị 5 năm tù, nhưng ở được 3 năm thì ra.

Lân sáng mắt lên:

– Thế à? Sao mình không biết thông tin này nhỉ.

– Nó bị bắt ở Lai Châu. Nghe nói hồi vụ án Xiêng Phênh, Công an Hà Nội cũng đã định bắt nó nhưng chứng cứ còn non.

Lân nói một cách quyết đoán:

– Trong dự án này, chúng ta phải bằng mọi cách chiếm cho được hai phần số vốn đầu tư cho xây dựng cơ bản. Nếu cần, chúng ta nhường phần xây dựng trường học, bệnh viện, nhà y tế xã cho các công ty khác; kể cả việc xây dựng lại trụ sở UBND huyện và huyện ủy. Riêng trụ sở công an của ba huyện, ta phải giành lấy hợp đồng mặc dù giá trị mỗi nhà này không lớn.

Ngừng một lát, Lân nói tiếp và giọng đầy chất thủ lĩnh:

– Anh Duy là người có suy nghĩ rất cũ. Hôm qua tôi bàn với anh ấy thì anh ấy rất sợ trách nhiệm và thâm tâm chỉ mong hạ cánh an toàn. Vì

vậy, tôi đã nói với anh ấy trao cho tôi làm Phó giám đốc thường trực và trực tiếp chỉ đạo thực hiện dự án. Như vậy sẽ có thuận lợi hơn vì dù sao mấy ngày nữa anh Duy cũng phải đi viện rồi.

Trong lúc mọi người đang bàn luận thì có một người ra sa-lon uống nước hút thuốc vật. Đó là một chuyên viên của Cục Đầu tư cơ bản mà thực chất là người của ông Thạc đưa xuống nhằm kiểm soát việc thực hiện dự án. Anh ta tên là Đoàn. Thấy thái độ có phần kỳ quặc của Đoàn, Hoàng dò hỏi:

– Sao anh Đoàn im lặng thế? Chắc sắp có cao kiến gì chăng?

Đoàn cười nhạt:

– Làm ăn bây giờ, nó giống như rót dầu qua một chõng tiền xu. Chỉ cần một đồng bị lệch lỗ là hỏng hết. Các anh phải xác định đây là dự án được Chính phủ đặc biệt quan tâm và là tính chính trị của dự án lớn hơn ý nghĩa kinh tế. Liệu cái vùng đất khi ho cò gáy chó ăn đá, gà ăn sỏi đó làm cái gì cho ra vài tỉ đồng mỗi năm? Liệu có công ty nào dám đầu tư vào vùng đất này không? Chắc chắn không? Vì thế, nếu các anh chưa gì đã lo mách mung, xà xẻo vào dự án này thì là hỏng đấy.

Đoàn nhìn mọi người bằng con mắt kẻ cả:

– Vì thế trước hết hãy tìm mọi cách cho cả nước hiểu là làm dự án này sẽ vô cùng gian khổ và phải đòi hỏi tinh thần lao động cộng sản.

Lân vỗ tay:

– Đúng là chí lớn gặp nhau. Tôi đã nghĩ đến điều đó và có dự định thế này...!

Tại phòng họp của Giám đốc Công an tỉnh, Đại tá Trần Văn Công.

Ngoài Đại tá Công còn có Thượng tá Vũ Luân, Phó giám đốc phụ trách cảnh sát; Thượng tá Nguyễn Văn Sơn, Phó giám đốc phụ trách an

ninh; Trung tá Lê Toàn, Trưởng phòng An ninh kinh tế; Trung tá Tình, Trưởng phòng Cảnh sát kinh tế và Quang Vũ, Phó phòng Cảnh sát điều tra, phụ trách điều tra án kinh tế.

Đại tá Trần Văn Công là người thấp, đậm, mặt hơi tròn, nhưng có ánh mắt rất linh hoạt sắc sảo.

Đại tá Công:

– Thừa các đồng chí, Ban Giám đốc triệu tập các đồng chí họp đột xuất là có một việc như sau: Các đồng chí đã biết, để thực hiện công cuộc xóa đói giảm nghèo cho ba huyện miền núi ở tỉnh ta Chính phủ đã quyết định cho triển khai Dự án Nam Sơn 03 với tổng số vốn đầu tư là hơn 500 tỉ đồng. Trong số tiền này thì một nửa dành cho xây dựng cơ bản như mở đường, xây dựng trường học, bệnh viện, trạm xá, xây dựng nhà máy thủy điện... Còn một nửa dành cho việc định canh, định cư; thay đổi cơ cấu kinh tế, chuyển dịch mục đích nông nghiệp; mở rộng ngành nghề thủ công, trồng rừng; thay đổi giống vật nuôi... Ban Quản lý dự án đã được thành lập do đồng chí Hoàng Nam, Phó chủ tịch phụ trách xây dựng cơ bản làm trưởng ban và thành viên có một số các đồng chí khác. Văn bản thì các đồng chí đã có.

Ngừng một lát, đại tá nói tiếp:

– Hiện nay, tình hình đang có những diễn biến phức tạp trong việc các công ty tranh giành các hợp đồng xây dựng trong dự án. Nếu không có những biện pháp đúng, ngăn chặn kịp thời những biểu hiện tiêu cực trong xây dựng cơ bản của dự án thì dễ xảy ra thất thoát lớn. Trước đây, mỗi một công trình lớn, cấp trên thường yêu cầu công an tỉnh phải có phương án bảo vệ, chống tham ô, lãng phí... Nhưng với dự án này, chúng ta đã bị loại ra ngoài. Thậm chí công an các huyện cũng chỉ được thông báo rất chung chung về dự án này. Đó là dấu hiệu không bình thường.

Thượng tá Luân nói luôn:

– Đề nghị đồng chí giám đốc cứ phân tích cái “không bình thường” đó. Theo tôi, đây cũng là quan điểm mới của lãnh đạo tỉnh. Trước kia, việc gì tỉnh cũng đưa công an vào vì thế đã dẫn đến việc một số việc hình sự hóa quan hệ dân sự. Chúng ta không tham gia là đúng. Càng làm, càng đối đầu với dân, với chính quyền.

Thượng tá Sơn phát biểu:

– Tôi lại thấy khác. Với tất cả những thông tin mà Cơ quan An ninh nắm được thì tình hình sẽ phức tạp bởi rất nhiều công ty tư nhân sẽ tham gia phần việc của dự án. Trong đó không ít các giám đốc có lý lịch xuất thân vào loại bất hảo. Giám đốc Công ty TNHH Anh Thư chẳng hạn, từng đi tù về tội buôn ma túy... Thế mà vẫn được cấp giấy phép.

Theo tôi, lực lượng công an vẫn phải vào cuộc, nhưng bằng cách riêng của mình. Trước mắt, cần thu thập thông tin về các công ty không đủ độ tin cậy để cho Ban Quản lý dự án biết mà cảnh giác.

Thượng tá Luân cười khẩy:

– Tôi đảm bảo với các anh, nếu họ phát hiện công an có hoạt động gì quanh dự án thì họ không để yên đâu.

Trung tá Tình, Trưởng phòng Cảnh sát kinh tế đứng phắt dậy:

– Báo cáo giám đốc. Thời gian gần đây, không riêng gì ở tỉnh ta mà trên toàn quốc đều xảy ra những vụ án tham nhũng nghiêm trọng, đặc biệt là việc thất thoát trong xây dựng cơ bản. Theo thông báo của Cục Cảnh sát kinh tế, thì thất thoát trong xây dựng cơ bản của cả nước ở mức 25-30%. Vậy số tiền thất thoát đó đi đâu? Chả lẽ thành vàng mã à? Đó là một số tiền khổng lồ đấy. Vậy nếu chúng ta không làm tham mưu cho cấp ủy, chính quyền địa phương để bảo vệ quá trình thực hiện dự án thì xảy ra mất mát, ai chịu trách nhiệm đây? Tiền là tiền Nhà nước, mà tiền Nhà nước là tiền dân. Vì thế tôi đề nghị đồng chí giám đốc báo cáo lãnh đạo Tỉnh ủy, Ủy ban, dứt khoát phải để lực lượng công an tham gia Ban

Quản lý dự án. Còn nếu không, chúng ta báo cáo lên Bộ. Buông lỏng thế này là hữu khuynh.

Giám đốc Công chỉ mọi người:

– Các đồng chí cứ phát biểu thẳng thắn, nói hết quan điểm của mình đi. Thú thực là tôi cũng rất lo cho việc thực hiện dự án này.

Trung tá Tình xin nói tiếp:

– Hiện nay, theo nguồn tin trinh sát, sẽ có khoảng mười hai công ty làm đơn vào đấu thầu các công trình làm đường, xây nhà, xây cầu... Trong số này, có bốn doanh nghiệp Nhà nước mà lớn nhất là Tổng Công ty Hoa Ban Trắng. Còn các doanh nghiệp tư nhân thì nổi lên hơn cả là Anh Thư. Tuy nhiên, đằng sau mỗi doanh nghiệp này thì có khá nhiều quan chức ngấm ngầm vận động, bảo vệ. Vì vậy, chúng ta làm bất cứ điều gì cũng sẽ đụng đến các quan chức.

Thượng tá Luân xua tay:

– Đồng chí Tình nhìn ra vấn đề rồi đấy. Theo tôi chớ có dại mà vào cuộc.

Cuộc họp tan, Tình đến phòng làm việc của Quang Vũ. Tình hỏi:

– Khi nào vợ anh sinh cháu.

– Cũng sắp rồi, chắc chỉ sang tháng.

– Sao lúc này anh không phát biểu gì?

– Mình mới về, chưa am hiểu lắm tình hình, cho nên không dám có ý kiến.

– Anh thấy anh Luân phát biểu như vậy là có ý gì?

– Chắc anh ấy ngại đụng độ.

Tình cười:

– Thời buổi này, các mối quan hệ bị đan xen nhau, các lợi ích kinh tế chồng chéo, phụ thuộc lẫn nhau rất ghê gớm. Nói thật với anh, ngồi ghế của tôi lúc nào cũng lo nơm nớp. Mỗi vụ án xảy ra, điều đầu tiên là phải dò xem đối tượng là con cháu, họ hàng ông bà nào; nếu không nó là đệ tử của ai. Với ông Luân, không đùa được đâu. Ba vụ án vừa rồi buộc phải cho chìm xuống đấy.

Vũ tròn mắt:

– Ba vụ nào?

– Một vụ cố ý làm trái ở Chi cục Thuế; một vụ tham ô ở Công ty Xây lắp điện II; một vụ buôn lậu ô tô, xe khung gầm, tay lái nghịch. Ông Luân chỉ đạo rất lạ lùng và mặc dù họp thì vẫn nói như sách là phải xử lý nghiêm, đúng người, đúng tội, không chừa một ai; nhưng khi đi vào cụ thể thì ông ấy hành bọn tôi lên bờ xuống ruộng. Và rồi cuối cùng khi phải cho đình chỉ điều tra thì sau này mới biết họ có quan hệ như thế nào?

– Về chỗ anh Luân, tôi cũng có nghe nhiều lời đồn đại...

– Ông ấy là “cạ” với Phó chủ tịch tỉnh Trần Đức Hiên; cực thân với ông Thạc trên Bộ Đầu tư và Phát triển Kinh tế. Ở tỉnh này, nhiều khi giám đốc nhà mình không có quyền bằng ông Luân đâu. Ông ấy đang quyết tâm lên giám đốc kỳ này đấy.

– Nhưng anh Công đang còn tuổi kia mà.

– Thì còn tuổi, nhưng nhiều người đang muốn đá về Tổng Cục Cảnh sát hay An ninh.

Ngừng một lát, Tình thở dài:

– Mình là cấp dưới, đi dò xét cấp trên cũng là điều chẳng hay ho gì. Nhưng khốn nỗi, làm cái nghề công an này mà không biết, không có

thông tin đa chiều thì chỉ có về đi gác cổng mà thôi. Nghe nói anh thân với Trần Hùng Lâm lắm phải không?

– Vâng, chúng tôi học với nhau từ bé.

– Tớ có biết. Nhưng nói để anh biết, tay Lâm này không phải tay vừa đâu. Rất ghê gớm đấy, bởi lẽ đằng sau anh ta là rất nhiều người có thể lực.

Vũ hỏi:

– Theo anh thì Lâm ghê gớm ở điểm nào?

– Một người đang từ gã bán thịt lợn, chỉ sau 5 năm nhảy lên làm Phó tổng giám đốc một doanh nghiệp Nhà nước mà thực chất là nắm quyền toàn bộ, thì có phải là người bình thường không?

– Nhiều khi con người ta gặp may thôi! Chứ với tôi, Lâm cũng là người tốt.

– Thì bây giờ có ai bảo anh ta xấu đâu. Nhưng phải biết đề phòng. Tôi nói thật, từ ngày anh về phòng, qua mấy vụ án mà anh chỉ huy điều tra, tôi rất khâm phục. Mà anh biết vì sao tôi dám nói với anh những điều vừa rồi không?

Vũ lắc đầu. Tình nắm lấy tay Vũ vẻ tin cậy:

– Vì tôi biết anh là người trung thực và là người chơi được.

“Những điều mà anh Tình nói không phải tôi không biết, nhưng biết nói với ai, tâm sự với ai? Tôi thì mới chuyển về công tác và còn đang cố gắng ổn định vị trí của mình. Khi nghe anh Tình nói về Lâm, thật ra, tôi cũng nghĩ nhiều về con người này. Nhưng Lâm xấu với ai, thủ đoạn trong công việc thế nào, tôi không biết. Còn với gia đình tôi, Lâm là người tôi đã mang ơn...”.

Một buổi chiều, Lân đi câu được cá. Anh ta xách đến cho Thục, vợ Vũ một con cá chép khá to.

Nhà Vũ vắng tanh. Lân đứng ngoài cửa và nghe tiếng Thục rên rỉ. Anh nhòm qua khe cửa thì thấy ông bố Vũ vẫn ngây đại nằm trên giường, còn Thục đang ôm bụng nhăn nhó. Lân giật mình gọi cửa:

– Chị Thục ơi, tôi đây, Lân đây.

Thục mừng quá, lê ra mở cửa.

– Có lẽ em sắp sinh cháu... Đau bụng quá.

– Vũ đi đâu?

– Có vụ án mạng ở huyện Nam Hưng, đi từ nửa đêm rồi.

– Chị chờ tôi một chút.

Lân nói xong bèn đem con cá còn dây nguây nguẩy thả vào chiếc chậu to rồi quay vào nhà.

– Tôi đưa chị đi viện nhé. Chị có chuẩn bị gì chưa?

Thục chỉ vào chiếc túi du lịch nhỏ để đầu giường:

– Em cũng chuẩn bị sẵn quần áo. Hôm nọ đi khám, bác sĩ bảo phải sang tháng mới đẻ... Ai ngờ?

– Đẻ con so, thường sớm một hai tuần là thường. Con bé Ly nhà tôi hơn 8 tháng đã đòi chui ra. Này, ai trông ông cụ bây giờ?

– Em nhờ người đi gọi chú nó về rồi.

– Thế thì được. Ta cứ đi đã. Nhà cửa thế này cũng chả có ma nào nở đến lấy trộm đâu?

– Anh cứ đùa. Có chiếc tivi đen trắng, bọn nghiện lấy đi hôm qua rồi.

– Thế là tốt, được sắm tivi màu đời mới. Phải cách mạng trong mua đồ chứ. Ông Vũ nhà chị là tư duy xưa như trái đất.

– Nhà em là công an, cái gì cũng ngại.

Lân dìu Thục ra ngoài và lái xe đưa chị tới bệnh viện. Lân làm mọi thủ tục rồi đóng tiền cho Thục vào phòng đẻ. Thục vào phòng chờ đẻ, Lân quay ra thì cô y tá gọi:

– Anh kia?

– Chị gọi tôi?

– Chứ còn ai nữa. Vào vợ anh gọi?

– Vợ tôi? Chị đùa à?

– Này, thế cái cô gầy gầy anh vừa đưa đến là bạn gái, hay là tình nhân của anh.

– Trời ạ, đây là vợ anh bạn tôi. Nó đi vắng, nhà lại neo người, tôi đưa vào giúp.

– Tôi không biết. Anh đưa vào, tức anh là... là người có trách nhiệm như chồng. Vào đi.

Lân mở cửa vào, Thục nhăn nhó:

– Anh đừng gọi nhà em nhé, kéo anh ấy lo.

– Chị cứ yên tâm. Có tôi ở đây rồi. Tôi gọi nhà tôi đến giúp chị.

Lân dùng điện thoại di động gọi về nhà, giọng oang oang, khiến nhiều người nhìn vào:

– Mai ơi, chị Thục vợ anh Vũ đau đẻ... Anh đang ở viện. Em đến ngay nhé.

Hồi lâu sau, Mai đến và cắp theo cũng một túi quần áo.

– Chị ấy đâu?

– Vào phòng đẻ rồi.

– Lâu chưa, cũng được một giờ.

Hai người ngồi ngoài sốt ruột chờ đợi. Bỗng cánh cửa phòng để mở, một chị bác sĩ ngó ra:

– Ai là chồng sản phụ Nguyễn Thị Thục?

Lân đứng phắt dậy:

– Tôi... à quên!

– Anh vào đây.

Mai nghe thấy vậy thì bưng miệng cười. Lân ngượng ngùng đi vào.

Chị bác sĩ nói:

– Cô ấy sinh cháu trai rồi. Hai cân rưỡi.

– Thế thì mừng quá. Cám ơn bác sĩ.

Bà bác sĩ nhìn Lân từ đầu đến chân rồi hỏi:

– Ngày xưa anh có đi bộ đội ở chiến trường B không?

Lân thoáng ngần ngừ rồi đáp liêu:

– Vâng ạ.

– Tôi sợ anh đã bị nhiễm chất độc điôxin. Cháu bé có rất nhiều thứ không bình thường.

Lân ghệt mặt:

– Có cách nào cứu được cháu không?

– Không. Tôi cũng thành thật khuyên anh... khuyên anh không nên cố gắng đẻ con nữa. Chúng cũng sẽ bị tàn tật hết thôi.

Lân buồn bã quay ra. Mai túm lấy anh:

– Sao vậy. Có chuyện gì thế?

– Thằng bé bị dị dạng vì bố nó nhiễm chất độc điôxin.

Vừa lúc đó, Vũ lao vào:

– Vợ tớ thế nào rồi? Sinh con trai phải không?

– Sao cậu về sớm thế?

– Ăn phá xong rồi. Cứ thấy nóng ruột Về nhà mới biết vợ đi đẻ. Cảm ơn cậu quá. cảm ơn chị Mai. Sao, vợ tớ sinh chưa.

– Sinh rồi, con trai. Nhưng... nhưng số cậu khổ quá Vũ ơi. Nó bị nhiễm chất độc từ cậu.

Vũ tái mặt, ngồi phịch xuống ghế.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban quản giáo khu D chỉ 21h30.

Quản giáo Tự và ba cảnh sát đang ngồi chơi tiến lên. Họ đánh bằng tiền hăn hoi, nhưng ghi điểm vào sổ. Ai thua phải mời tất cả đi ăn sáng.

Ván bài hết, một anh thiếu úy nhăn nhó:

– Lạiбет rồi!

Tự nói:

– Chuyện vặt, nghe nói tuần trước chú mày bán lô đất, được hơn năm trăm triệu, sướng thế còn gì.

Nghe nói thế, anh thiếu úy tươi hơn hớn:

– Số em may thật ông anh ạ. Cưới vợ xong, ông bố vợ thương thằng con rể làm công an, mà lại là cảnh sát bảo vệ. Ông cụ sợ sau này nghèo quá, vợ chồng sinh chuyện, nên cho hơn 100m² đất. Nói thật với ông anh, khi nhìn mảnh đất, em cũng chán ngấy vì quá xấu, lại không có đường vào, phải đi nhờ qua một chủ khác. Đùng một cái, cuối năm ngoái, Nhà nước mở đường vào khu công nghiệp, thế là cái mảnh đất nhà em thành đất mặt đường. Thế là đất của em thành vàng, bán đi được hơn 1 tỉ. Em mua căn hộ chung cư tám chục mét, sắm được đầy đủ đồ đạc, xe pháo, còn dư được gần hai trăm triệu, cho vợ đóng cổ phần vào một siêu thị. Thế là mỗi tháng có được gần chục triệu

– Chuyện ấy anh biết rồi, thế còn mới bán lô đất thì sao?

– Cũng là gặp may. Em nghiên rằng vào mua một mảnh đất hơn 80m² ở trong làng. Nhưng khi chuyển từ xã lên phường, thế là đất tăng giá gấp mười lần, kiếm được mớ khá lắm. Giờ thì em cóc sợ bố con thằng nào. Vợ đẻ con trai, nhà cửa đàng hoàng, có dăm trăm triệu phòng thân.

– May hơn khôn. Thôi, thế thì mai cho anh em ăn sáng tử tế một chút nhé.

– Bắn chúng nó xong, em đưa ông anh đi chiêu đãi. Cũng mấy lần muốn khao cả đội, nhưng cứ sợ mang tiếng là lãng tiền.

– Anh có ăn hồi lộ, có chạy án đâu mà sợ - Một cảnh sát trẻ nói - Trưa mai sẽ khao món gì nhỉ?

– Thịt chó nhé?

– Hay đấy. Gió mùa đông bắc về, ăn thịt chó có lý lắm.

Bỗng Tự trầm ngâm:

– Này, mấy anh em mình mời bố Vân làm bữa chia tay trước được không?

Anh thiếu úy gật gù:

– Phải đấy. Anh đứng ra mời nhé.

Có tiếng gào hét của Phan Hồng Hải từ xa văng lại: “Cán bộ ơi, cho tôi xin khai... Tôi biết một điều quan trọng lắm! Cán bộ ơi, cho tôi xin khai... Tôi xin gặp cán bộ điều tra!”.

Mọi người yên lặng lắng nghe. Tự thắc mắc:

– Quái lạ, tại sao nó biết sáng mai bị tử hình nhỉ?

– Cũng có thể do linh cảm hay là do hối hận.

– Tôi không tin lắm về sự hối hận của những kẻ đã giết người vì mục đích của đồng tiền.

Quản giáo Tự nói với ba người:

– Các cậu đi xuống dưới đó xem sao. Nếu cần thì tìm cách động viên nó đừng có gào thét nữa. Sáng mai tính sau. Nó muốn khai gì thì khai với hội đồng xử án.

Trong phòng làm việc đồng thời cũng là nơi để ngủ của mình, giường ông Vân đã buông màn, nhưng vẫn ngồi ở bàn trầm tư suy nghĩ. Ông mở tủ lấy ra những chiếc băng bịt mắt tử tù xếp ra bàn. Ngắm nghía những cái băng như thể một thứ đồ chơi một lát, ông lấy một chai rượu nhỏ, tợp mấy ngụm rồi chui vào màn.

Nhưng cũng chỉ được vài phút ông lại vén màn chui ra. Nét mặt ông bần thần biểu lộ đang lo lắng một điều gì đó.

Ông mở cửa sổ. Gió lạnh và mưa thốc vào làm ông rùng mình. Ông vớ chiếc áo bạt cảnh sát treo trên mắc mặc vào rồi đi xuống khu C. Thấy Tự ngồi một mình, ông hỏi:

– Mọi người đi đâu hết cả rồi?

Tự đang xem tivi ngoảnh ra thấy ông, reo lên nho nhỏ:

– Ôi chú Vân. Sao chú không nghỉ đi.

Ông Vân cười áo mưa, nói như thể đang nói với ai: Lạ thật đấy. Mình làm cái công việc này đã thành chai sạn trong đầu rồi thế mà hôm nay cứ thấy hồi hộp, thậm chí lo lo. Có lẽ vì đây là buổi thi hành án cuối cùng của chú. Người ta khi già từ một công việc thì bao giờ chả có chút băng khuâng. Tôi thì không băng khuâng, luyện tiếc gì bởi mình sẽ được giải thoát khỏi cái công việc nặng nề, u ám này. Chú mày có thuốc lá không?

– Cháu không có. Chúng cháu ký cam kết cai thuốc lâu rồi.

Ông Vân thở dài:

– Trời cứ mưa mãi thế này, ngoài trường bắn không khéo nước ngập đến đầu gối. Chiều nay đào huyết cho ba đứa, tôi bảo mấy tay dân quân phải đào sâu hơn. Bây giờ chắc thành ao rồi. Sáng mai phải cho người ra sớm tát nước đi, chứ cái cảnh phải dìm quan tài xuống, ghê lắm.

Tự nói:

– Không hiểu sao thằng Phan Hồng Hải cứ kêu gào đòi gặp cán bộ điều tra để xin khai thêm. Lúc này khi anh em xuống phòng giam nó còn bảo sáng mai nó bị bắn rồi, cho nên xin được khai sớm.

Ông Vân trầm ngâm:

– Có lẽ vì việc này đây.

Tự hỏi:

– Chú bảo về việc gì?

– Hình như đây là lần thứ hai chú có cảm giác này. Cách đây năm năm, anh có nhớ trong vụ thi hành án tử hình thằng Thành, cả đêm mình không ngủ được cứ hồi hộp, lo lắng. Đến sáng hôm sau trước lúc ra trường bắn nó mới khai ra thủ phạm chính của vụ án. Thế là nó thoát chết. Liệu vụ này có phải như thế không?

Ba cảnh sát bảo vệ xuống phòng giam của Phan Hồng Hải. Một người nhấc tấm sắt che lỗ tò vò nói vào:

– Hải ơi, mày ngủ đi chứ. Có ai bắn mày đâu mà cứ gào thét lên như vậy?

Trong phòng giam Hải chồm lên, nói lạc cả giọng:

– Cán bộ ơi, xin cán bộ cho tôi được gặp ông giám thị. Tôi có điều cơ mật lắm muốn khai.

– Thì đến mai khai cũng được chứ sao.

– Xin cán bộ đừng lừa tôi, tôi biết sáng mai tôi bị bắn rồi. Liệu lúc ấy có ai người ta nghe tôi không. Cán bộ ơi, xin cứu tôi, cho tôi được gặp ông giám thị.

Một anh nói:

– Hôm nay giám thị nghỉ trực. Sáng mai anh sẽ được gặp sớm.

Hải lại gào lên:

– Tôi sắp chết rồi, sao các ông còn ác thế không cho tôi được khai.

– Thôi được chúng tôi sẽ báo cáo lên lãnh đạo ngay bây giờ. Nhưng anh không được la hét nữa đấy.

Ba anh quản giáo lại đi về phòng trực ban.

Thấy ông Vân, một anh mau mắn nói:

– Chú ạ, thằng Hải chỉ xin gặp trưởng giám thị để khai điều gì đó mà nó bảo là cơ mật lắm.

Ông Vân hỏi lại:

– Thái độ nó ra sao?

– Nó hoảng loạn từ lúc tối rồi.

– Vậy là nó biết sẽ bị bắn sáng mai. Nhưng cũng có thể trước đây nó vẫn chôn giấu điều bí mật nào đó nay mới quyết định khai để cứu mạng

mình.

Ông quay sang Tự:

– Theo tôi, anh cứ gọi điện báo cáo trưởng giám thị. Mình hãy làm hết trách nhiệm và lương tâm của mình. Còn nó sống hay chết thì điều ấy không ai biết hơn chính nó.

Tự nhắc máy điện thoại, bấm số máy của giám thị:

– Alô, báo cáo anh, em Tự đây ạ!... Thằng Hải cứ kêu gào đòi xin gặp anh để khai thêm... Vâng, nó la hét từ tối đến giờ. Vâng... chúng em cũng nhiều lần xuống động viên nhưng không được. Dạ... chú Vân cũng ở đây. Anh nói chuyện với chú Vân nhé.

Tự chuyển máy cho ông Vân. Ông điềm tĩnh nói:

– Báo cáo anh, theo tôi đúng là có việc không bình thường. Điều này tôi linh cảm thấy. Anh cứ tin tôi đi. Biết đâu chúng ta lại chẳng cứu được một mạng người.

Ông Vân đặt máy, nét mặt có vẻ tươi hơn:

– Thế là yên tâm rồi. Anh ấy sẽ báo cáo giám đốc ngay bây giờ.

Một anh quản giáo pha trà mời ông Vân:

– Chú xơi nước. Ngày mai là chú được giã từ cái công việc chẳng thích thú gì. Lúc này anh em chúng cháu vừa bàn là trưa mai mời chú ăn bữa cơm chia tay trước. Chú đừng từ chối đấy nhé.

– Để hôm khác đi. Sáng vừa đi thi hành án tử hình 3 người, trưa lại kéo nhau đi rượu chè. Nghe thế nào ấy.

Tự rụt rè:

– Hôm nay chúng cháu muốn hỏi chú một câu chuyện nhưng chú phải tha lỗi trước cháu mới dám nói.

– Có gì mà phải rào đón ghê thế?

– Từ lâu cháu đã nghe được chuyện rằng, ngày xưa chú tham gia thi hành án tử hình lần đầu tiên. Người đó chính là cô người yêu cũ của chú có phải thế không?

Ông Vân thần mặt ra.

Thấy thái độ của ông, mấy anh em nhìn nhau có vẻ sợ hãi.

Một lát, ông Vân thở dài:

– Chuyện thì dài lắm. Nhưng đại để là thế này. Ngày xưa, chú là con nhà nghèo, học mới chỉ hết lớp 5. Nhưng bù lại là có sức khỏe và rất giỏi vật. Năm nào hội làng chú cũng được giải vật. Năm chú được 17 tuổi thì công an về tuyển người và chú trúng tuyển. Vào công an làm đủ các thứ việc từ đi nuôi chó, làm cảnh sát giao thông, rồi làm cảnh sát hình sự rồi chả hiểu sui khiến thế nào lại về làm cảnh sát trại giam. Cố gắng lắm cũng học được đến cái lớp 10 bổ túc nhưng số mình không có đường quan lộ nên cứ làm lính mãi. Hồi ở quê còn thanh niên cũng có yêu một cô gái. Nhưng khi chú vào công an thì cô ấy ở nhà lấy chồng là một anh cán bộ ủy ban nhân dân huyện hăn hoi. Họ sống với nhau được hai mặt con. Thế rồi anh chồng mê gái và ruồng rẫy vợ. Uất quá, cô ta cho cả chồng con uống thuốc độc chết hết. Khi ra tòa cô ấy bị kết án tử hình. Trớ trêu thế nào, hôm gặp thăm chọn tiểu đội đi thi hành án lại đúng tiểu đội của chú. Mà chú là tiểu đội phó thì không thể chạy đi đâu được. Hồi ấy nếu không nhận nhiệm vụ dễ bị nâng quan điểm lắm.

Lúc làm thủ tục bắn, cô ấy nhận ra chú và nói thế này: “Anh có còn thương em thì bắn thật trúng cho em chết ngay nhé”.

Khi ra pháp trường, chú đã tự nhủ trong lòng là phải bắn lên giời. Nhưng số chú nó khốn nạn thế. Bảy người bắn thì sáu người bắn đi đâu ấy còn riêng chú thì bắn rất trúng. Anh đội trưởng thi hành án bắn ở bên ngoài theo dõi các nòng súng và biết ngay ai bắn lên giời...

Tối hôm đó, khi sinh hoạt tiểu đội, sáu anh cố tình bắn lên giời bị kỷ luật. Riêng chú thì được biểu dương nào là dũng cảm, nào là có ý chí...

và thế là từ đó mỗi lần thi hành án người ta lại nghĩ đến chú.

Con người ta như đôi giày mới cứ giữ gìn lúc chưa bẩn. Nhưng đã một lần dẫm bùn, rồi lại một lần nữa.... thế là đâm quen. Và rồi sau này chú tự an ủi rằng, thôi thì người ta làm nên tội, người ta phải chết thì cố giúp cho người ta chết nhanh, chết thanh thản.

Buổi tối ở nhà ông Hiến.

Lân đang mài mực Tàu để viết cho ông Hiến ba chữ treo ở phòng làm việc. Lân giảng giải:

– Trong phòng làm việc của bố không nên treo chữ Phúc. Chữ đó ai cũng treo được.

– Tao thấy chữ đó lành.

– Không được, chữ ấy không hợp với bố. Con sẽ viết biếu bố ba chữ “Quan Vạn Lý”.

– Thì tao đã là “quan” rõ ràng đây rồi. Không mong gì hơn nữa.

– Không, “quan” đây là “quan sát”, là “xem xét”. Bố là chủ tịch tỉnh, vì thế phải có tầm nhìn xa vạn dặm.

Ông Hiến gật gù:

– Cũng được. Hay đấy... có lý lắm con ạ.

Lân mài mực xong, lấy bút viết thử một chữ, rồi giơ lên ngắm nghía ra vẻ hài lòng. Rồi Lân vung bút viết ba chữ “Quan Vạn Lý”. Nét chữ chân phương rắn rỏi. Ở dưới, Lân đề dòng lạc khoản: “Con trai kính tặng bố. Tháng Trọng Xuân, năm Kỷ Mão”.

Vừa lúc đó, có tiếng chuông. Vợ ông Hiến ra mở cửa. Đó là Thượng tá Luân, Phó giám đốc Công an tỉnh.

– Chào Chủ tịch. Chào anh Luân. Thế nào lại gặp nhau cả ở đây

Lân vẫn tập trung ngắm ba chữ mình vừa viết. Luân tấm tắc:

– Chữ đẹp quá. Đúng là “thư trung hữu họa”!

Lân hỏi:

– Chú cũng biết chữ Nho à?

– Biết không đáng kể. Nghe người ta cứ nói chữ Trung Quốc viết đẹp là nom như tranh.

– Vâng, đó phải là các nhà thư pháp.

– Nhà chú vừa làm lại ban thờ cho nên phải lên Hà Nội đặt bức hoành phi... Nghĩ mãi không ra chữ, cuối cùng chọn: “Ấm thủy tư nguyên”.

Lân nghiêm sắc mặt:

– Chú là con thứ mấy trong nhà?

– Chú là thứ năm. Ông anh cả năm nay sắp bảy mươi rồi.

Lân lắc đầu:

– Bây giờ người ta sính treo hoành phi câu đối chữ Hán. Nhưng không phải ai cũng biết chọn chữ thế nào cho đúng. Chú là con út, thì không nên treo “ấm thủy tư nguyên”, chữ đó dành cho nhà thờ ông trưởng họ, trưởng tộc... Mà cũng không ai gọi là “ấm thủy” mà phải gọi là “ấm hà”. “Ấm thủy” là “uống nước”. Nhưng mà là nước gì? Nước cống, nước ao ta cũng gọi là nước ư? Phải là “ấm hà” - uống nước sông. Mà sông thì mới có nguồn. Thế mới gọi là uống nước sông nhớ nguồn. Chú về vứt ngay bốn chữ đó đi, cháu sẽ chọn cho chú chữ khác.

Thượng tá Luân khâm phục:

– Cứ nghe đồn thằng Lân giỏi chữ Nho, hôm nay mới biết. Thế anh chọn cho chú chữ gì treo trên ban thờ.

– Chú làm công an. Công an là phải công tâm, công minh, công bằng... Thế thì cháu cho chú bốn chữ: “Dĩ Công Vi Thượng” - Làm việc công là trên hết.

Luân vỗ đùi:

– Giỏi, giỏi thật. Mà quá tài!

Ông Hiền và bà vợ cũng cười rạng rỡ. Bà Hiền pha trà mời khách rồi lại lần vào phòng sau xem tivi.

Ông Hiền:

– Việc chú mua nhà chung cư trên Hà Nội đến đâu rồi?

– Dạ, xong rồi ạ! Em mua được căn hộ chung cư hơn 80m² ở khu Mỹ Đình. Cháu nó ở đấy, đi vào Trường đại học Sư phạm I cũng gần. Nói thật với anh, mình còn sức lực, còn kiếm ra được thì cố mà lo cho con cái. Con bé lớn nhà em, nói thật với ông anh, nhan sắc thì có hạn, tài thì hèn, mình là bố nó mình biết chứ. Thôi thì cứ cho nó một ngôi nhà tử tế, sau cũng dễ có tấm chồng.

Ông Hiền bật cười:

– Chú lo xa quá đấy. Mà tôi thấy nó cũng đến nỗi nào đâu?

– Anh thấy học đại học năm thứ hai rồi mà chẳng thấy có thằng bạn trai nào? Vả lại, con gái đi học, cho đi thuê nhà trọ, em lo lắm. Sinh viên sống với nhau như vợ chồng giờ trở thành tệ nạn rồi. Em mua nhà cho nó, thuê thêm một người trông nom cơm nước giúp cháu.

– Tôi nghe nói nước dùng ở khu đó toàn nhiễm sắt.

– Vâng, nước đều anh ạ. Vì thế em phải mua nước tinh khiết loại 30 lít một bình về cho cháu nó sinh hoạt.

– Thế thì tốn kém quá. Nhưng nghe nói chú có nhiều nguồn làm ăn...?

– Vâng, cũng có tổn, nhưng nhờ anh em bạn bè, mỗi người giúp chút ít, mà chả giấu gì ông anh, em có góp cổ phần ở sân gôn Đồng Quan, tháng cũng được chia lãi hơn 8.000USD.

Ông Hiền nghiêm mặt:

– Chú liều thật, sao dám mua cổ phần ở đó. Việc mà lộ ra, họ truy nguồn tài chính là chú đứt đấy.

Luân cười sằng sặc, chỉ vào Luân:

– Thăng Luân, mà thấy tư duy ông già cũ không? Anh thấy tất cả cán bộ chủ chốt ở tỉnh này, khi kê tài sản, hầu hết là không có gì? Đúng không nào?

Ông Hiền gật đầu. Luân tiếp:

– Nhưng thưa anh, họ có bao nhiêu biệt thự, đất đai trên Hà Nội, thậm chí cả ở thành phố Hồ Chí Minh, có cơ quan nào tìm ra được không. Cứ bảo cái ông nhà văn, nhà thơ lãng mạn, nhưng em thấy lãng mạn nhất là ai để ra cái quy định kê khai tài sản của công chức. Em nói thật với ông anh, tài sản lớn, ai đại gì đứng tên mình. Đứng tên vợ, tên con, tên cháu, tên họ hàng ở tận đâu tận đâu...

Ông Hiền thở dài:

– Quả là không có tính khả thi việc công chức kê khai tài sản. Mà thôi, không bàn việc đó. Bây giờ ta bàn chuyện cái Dự án Nam Sơn 03. Chú thấy đấy, Thường vụ giao cho ông Nam làm Trưởng ban Quản lý dự án. Chú đã tính việc này chưa?

Luân cười nhạt:

– Ông anh lành quá đâm hỏng. Lẽ ra, một dự án lớn thế này, anh phải làm trưởng ban, nắm lấy toàn bộ, giao cho mỗi phó chủ tịch một mảng. Ông xây dựng thì lo mảng xây dựng, ông nông nghiệp thì lo mảng nông nghiệp, các công trình văn hóa xã hội thì giao cho phó chủ tịch văn xã... Anh đứng trên, bao quát tất. Thế là họ phải đến anh. Bây giờ anh giao cho ông Nam, một mình ông ấy tung hoành, ai quản, ai giám sát. Công an thì bị loại ra ngoài. Anh không biết hôm vừa rồi khi họp Ban giám đốc, ông Công và tay Tình phản ứng thế nào đâu?

Ông Hiến:

– Xe đến trước núi khắc có đường... Tao đã tính rồi. Họ cũng chỉ là múa tay trong bị thôi.

Luân cười khùng khục:

– Em biết là thế nào ông anh cũng đã trù liệu. Việc anh gây dựng cho thằng Lân quả là cao tay.

– Thời buổi bây giờ phức tạp. Mình không lo cho thân mình thì chả có tổ chức nào đoái hoài đến đâu. Hôm nọ, tao đi viếng ông Tăng Chủ tịch tỉnh mình ngày xưa đấy. Làm chủ tịch tỉnh hơn chục năm, cứ lao đầu vào làm; con cái thì mặc kệ chúng muốn bươn chải thế nào thì bươn

chải. Lúc nào cũng dạy con “phải đứng trên đôi chân của mình”. Đến khi về hưu, nhà không ra nhà cửa không ra cửa. Bốn đứa con đứa thì làm ở Trường Công đoàn, đứa thì Viện Mác-Lênin, rồi làm tuyên giáo... toàn nghề nghèo rớt mồng tơi. Đến nỗi ốm không có tiền để mua thuốc tốt, vào bệnh viện, đã về hưu rồi thì bác sĩ có coi là gì đâu? Máy cơ quan đến thăm thì biểu được vài trăm ngàn... Tao cho hai triệu, bà vợ cứ tưởng là mơ. Đến lúc chết, con cái họp nhau chia tiền đóng góp làm tang bố cãi nhau loạn cả lên.

– Em cũng nghĩ vậy.

– Nhưng chớ có mà lao đầu vào kiếm tiền bằng mọi giá. Sống bằng tiền là quan trọng nhưng giữ cái danh còn quan trọng hơn. Cho nên chú phải lẳng lẳng bảo vệ thằng Lân. Cũng đừng cho thiên hạ người ta để ý và làm thế nào đó để mọi người ngầm hiểu sau lưng thằng Lân là ai.

– Vâng ạ! Chú cứ yên tâm.

– Chú cháu mày càng gặp nhau ít càng tốt. Có gì thì bảo thằng Hải nó giúp thêm.

Có tiếng còi xe ô tô ngoài cổng. Ông Hiến bảo:

– Chú cháu mày ở nhà bàn với nhau cho kỹ. Nhưng tao nói trước, chớ có làm điều gì ảnh hưởng đến tao. Tao ngần này tuổi rồi, cũng chẳng bao lâu nữa là về hưu, nên không muốn ai động đến mình. Chiều nay tao có cuộc gặp quan trọng lắm.

– Chú gặp ai ?

– Ông Thạc gặp cả chú và ông Nam. Chắc là có chuyện đấy.

Ông Hiến cặp cặp đi. Còn lại Lân và Luân.

Luân nhìn Lân chăm chăm rồi thốt lên:

– Chú mày giỏi thật. Chiếm được lòng tin của ông Hiến quả là không dễ.

– Số cháu cũng gặp may thôi.

Luân cười nhạt rồi nhìn chòng chọc vào Luân:

– Thế còn chuyện của anh với cái Thúy thì sao? Cũng là may ư?

Luân sững người, mặt chuyển sang màu tái nhợt. Nhưng rồi rất nhanh, Luân lấy được sự bình tĩnh và nói bồn cợt:

– Chú bảo chuyện giúp đỡ chị em cô đơn, cũng là việc tốt chứ sao?

– Thì có ai bảo là xấu, nhưng cũng nên sớm chấm dứt. Như vậy tốt cho anh hơn. Không nên để quá mùa ra mưa. Và lại sắp tới, cái Thúy sẽ chuyển công tác về Hà Nội đấy. Anh thì lên cao hơn cho nên cần có giới hạn, như thế tốt cho cả hai.

– Thế mà cô ấy chưa nói gì với cháu cả.

– Về mặt láu cá, anh hơn nó. Nhưng về trí tuệ, thì nó hơn anh mấy cái đầu đấy.

Có tiếng chuông điện thoại di động của Luân. Luân nghe và cứ ậm ừ rồi tươi nét mặt:

– Thế thì tốt lắm. Cứ chuẩn bị đi. Anh sẽ bàn kỹ với chú mày. Nhưng nhớ là phải tuyệt mật đấy nhé. Chuyện này, chỉ có anh và chú biết thôi.

Ông Hiền đi ô tô tới cơ quan và ông vào thẳng phòng khách.

Ông Thạc và ông Nam Phó chủ tịch tỉnh đang chờ ông. Ông Thạc nhìn ông Hiền chăm chú rồi hỏi, giọng ái ngại:

– Nom ông hình như không được khỏe?

– Anh thấy đấy, mỗi ngày một tuổi, mỗi ngày một bệnh. Dạo này tôi đang bị bệnh sỏi mật nó hành. Đi siêu âm rồi, có đến gần chục viên sỏi trong túi mật.

– Tưởng gì, ông cứ lên Hà Nội, vào bệnh viện, mổ nội soi. Chỉ năm viện mất hai ngày là xong. Chuyện quá đơn giản.

– Không cần - Ông Nam nói - Tôi biết một bà lang trên Hòa Bình, chữa sỏi mật, sỏi thận cực tài. Chỉ mười thang thuốc là sỏi biến hết. Chủ nhật này, tôi đưa anh đi.

– Bệnh này, chỉ có dùng ngoại khoa, mổ lôi ra là nhanh nhất. Các thầy lang cũng là bịp bợm cả thôi - Ông Thạc khẳng định rồi nghiêm trang trở lại:

– Tuần tới là bắt đầu triển khai thực hiện Dự án Nam Sơn 03, các anh chuẩn bị cho lễ khởi công tới đâu rồi.

Ông Nam nói:

– Báo cáo anh, chúng tôi dự tính là làm lễ khởi công tại sân vận động của huyện Nam Hà và đã giao cho anh Tái, Chủ tịch huyện cũng với Sở Văn hóa - Thông tin chuẩn bị. Danh sách khách mời chúng tôi cũng đã dự tính xong. Anh xem giúp.

Ông Nam nói rồi lấy trong cặp ra một bản danh sách khách mời và mẫu của giấy mời. Ông Thạc đọc lướt qua rồi nhăn mặt:

– Các anh cho mời quá nhiều quan chức ở Trung ương, theo tôi không nên. Bây giờ đang là lúc thực hành tiết kiệm, mời nhiều chỉ tổ tốn tiền. Đi từ Hà Nội về đây, cả trăm cây số, đến nghe một bài diễn văn, dăm câu chỉ thị sáo rỗng, xưa như trái đất rồi tỉnh lại phải lo nơi ăn, nơi nghỉ, lại quà cáp biếu xén, vợ vẫn cũng hết cả trăm triệu. Mà kinh phí ấy, chính phủ đâu có cho, lại cấu vào tiền dự án thôi.

Theo tôi, nên khuôn nhỏ lại, Bộ nào có liên quan như Bộ của tôi chẳng hạn thì hãy mời vài người có liên quan. Báo chí cũng vậy nên mời vài ba tờ thôi, mà chọn những tờ có máu mặt, còn những tờ hay chọc ngoáy chính quyền đừng có mời nhiều. Đối với cái đám báo chí này, chiều mấy cũng không vừa lòng đâu.

– Tôi thấy ý kiến anh Thạc đúng đấy. Hôm qua, đồng chí bí thư trước khi đi họp Hội nghị Trung ương VI lần 2 cũng nhắc tôi là phải hết sức tiết kiệm và không được phô trương, lãng phí.

Ông Nam thông thả nói tiếp:

– Có một việc này nữa tôi cũng muốn anh Thạc cho ý kiến luôn. Chúng tôi nghĩ việc thực hiện Dự án Nam Sơn 03 này ngoài ý nghĩa về kinh tế thì ý nghĩa chính trị lớn hơn rất nhiều. Ba huyện thuộc Dự án Nam Sơn là khu căn cứ cách mạng. Mấy chục năm qua, cái đói, cái nghèo vẫn dai dẳng ngự trị ở đây. Hội đồng chí Trường Chinh còn sống, khi về đây, thấy bà con đói khổ, đồng chí đã phê phán Đảng bộ tỉnh và UBND một trận nên thân. Tôi nhớ mãi câu nói rất nặng của đồng chí là “để bà con đến giờ vẫn đói nghèo là vô ơn bạc nghĩa”. Tỉnh chúng tôi cũng cố gắng lắm nhưng lực bất tòng tâm. Bây giờ, Chính phủ đầu tư cho thế này là bà con các dân tộc được đổi đời. Tuy nhiên, để thực hiện có hiệu quả dự án, nhất là phần xây dựng cơ bản điện, đường, trường, trạm thì không thể tiến hành đấu thầu rộng rãi như hiện nay. Bây giờ đã có hàng chục công ty tư nhân tham gia đấu thầu. Họ đang chạy loạn cả lên và áp dụng trăm mưu ngàn kế. Nào là nói xấu, bôi tội của nhau trên mặt báo; rồi nhờ cậy người này, người khác tác động, rồi tung tiền ra mua chuộc cán bộ.

Ông Thạc bỗng dừng ngắt lời:

– Tôi nghe nói anh Nam đã phải tuyên bố là nếu cán bộ của Ban Quản lý dự án cứ thậm thụt đi lại với các doanh nghiệp là sẽ mượn doanh trại quân đội hoặc công an đưa vào đấy làm việc, có đúng không?

– Đúng đấy, nhưng mà cũng dọa thế thôi. Khó lắm các anh ơi!

– Theo tôi, xử lý việc này đơn giản thôi, anh cứ chọn các doanh nghiệp Nhà nước để cho họ tham gia các phần việc quan trọng nhất - Ông Thạc nói - Còn những phần việc phụ, cho doanh nghiệp tư nhân tham gia.

Ông Hiến liếc nhìn ông Nam:

– Thì lúc đầu cũng tính như vậy. Nhưng lại có quan điểm doanh nghiệp Nhà nước và tư nhân phải được bình đẳng. Ai làm tốt, giá cả hợp lý hơn thì phải chọn người ta.

Ông Thạc nhăn mặt:

– Các anh nên nhớ lấy bài học bỏ thầu giá rẻ. Nhiều doanh nghiệp Nhà nước hẳn hoi tham gia bỏ thầu các công trình lớn, họ đưa ra một cái giá rẻ bất ngờ. Nhưng đến khi vào làm thì họ lại xin bổ sung kinh phí phát sinh, mà nhiều khi phần phát sinh còn lớn hơn phần dự tính ban đầu. Công trình thì đã dở dang, các bộ thì trót báo cáo láo lên chính phủ, cuối cùng đâm lao phải theo lao, thế là cứ cung cúc rút tiền cho họ... Lại có đơn vị thì làm nửa chừng rồi bỏ của chạy lấy người. Nói thật, cứ phải nắm thẳng có tóc, các anh ạ.

Ông Nam thùng thảng:

– Đồng ý là phải tế nhị ưu tiên doanh nghiệp Nhà nước, nhưng cũng phải báo cáo thật với anh Thạc. Ở tỉnh tôi, mười ông doanh nghiệp nhà nước thì bảy ông làm ăn thua lỗ. Trong khi đó, nhiều doanh nghiệp tư nhân họ phát triển như vũ bão. Theo tôi, ta nên tổ chức cho cạnh tranh sòng phẳng. Có như vậy các ông giám đốc tư duy bao cấp mới sáng mắt ra và mới chịu cố phần hóa.

Ông Thạc thấy ngay được sự bất đồng chính kiến giữa hai người. Thật ra ông còn hiểu được sâu xa hơn về cái lý mà mỗi ông đang cố bảo vệ cho mình, đó là ông nào cũng muốn dành cho doanh nghiệp mà các ông đang ngấm ngấm bảo kê phần lợi nhuận nhiều nhất. Ông Thạc cười vẻ dàn hòa:

– Tôi thấy anh nào cũng có lý đúng của mình. Tuy nhiên, có điều tôi muốn các anh nên ngồi riêng, bàn bạc với nhau cho thống nhất quan điểm rồi biến nó thành chủ trương. Có như vậy mới tránh được chuyện

mất đoàn kết trong nội bộ. Không khéo rồi ở ngoài người ta cho rằng, không phải là các công ty tranh phần mà chính lãnh đạo tranh ăn.

Nghe ông Thạc nói thế, cả hai người đều lúng túng và đỏ mặt. Nhưng rồi họ lại cười xòa. Ông Nam nói xí xóa:

– Anh Thạc nói đúng đấy. Tôi và anh Hiến làm chung việc thì được, chứ ngồi chung mâm thì khó. Tôi thì uống rượu như nước lã, anh Hiến lại chay tịnh. Mà thôi, chúng ta cũng đều vì việc chung cả.

– Đúng thế, xin anh cứ tin ở tình chúng tôi.

Tại trụ sở Công ty trách nhiệm hữu hạn Anh Thư đang có một cuộc trao đổi giữa Thư, Giám đốc Công ty; ông Nam, Phó chủ tịch tỉnh, kiêm Trưởng ban Quản lý dự án và các phó giám đốc công ty. Nguyễn Văn Thư là một người mặt quắt tai chuột, ánh mắt gian xảo lạ lùng. Ngọc Anh là vợ hai của Thư, còn rất trẻ và khá đẹp, cô làm thủ quỹ của công ty. Ngọc Anh đem cà phê ra cho mọi người rồi nói:

– Cả nhà cứ bàn bạc, cháu đi làm cơm.

Ông Nam bảo:

– Cậu nghe nói là cái Ngọc Anh nấu ba ba giỏi lắm phải không? Hôm nay mấy cậu cháu tôi phải bàn nhiều việc, có bồi dưỡng cho được một bữa ba ba hầm thuốc bắc không?

Thư hoan hô:

– Sáng kiến của cậu rất hay. Trời rét thế này, ăn ba ba rất tuyệt. Em gọi điện bảo nhà ông Tảo bán ba ba mang cho hai con. Loại hơn 2kg một con ấy.

– Được rồi, em sẽ lo ngay.

Chờ cho Ngọc Anh đi ra ngoài, ông Nam mới thủng thẳng:

– Thế nào, các anh chuẩn bị tham gia vào Dự án Nam Sơn đến đâu rồi.

– Cháu nghe nói lãnh đạo tỉnh sẽ tạo mọi điều kiện và ưu tiên tuyệt đối cho các doanh nghiệp nhà nước.

– Tất nhiên là có ưu tiên cho doanh nghiệp nhà nước, nhưng không có nghĩa là họ được độc quyền. Trong số các công ty tham gia dự án, chỉ có thằng Hoa Ban Trắng là đáng phải coi chừng. Đó là một tổng công ty lớn, thằng Lân mới lên rất năng động, dám làm và cũng là đưa dám chi tiền. Đằng sau lưng nó là ông Hiến. Hôm qua, tôi và ông Hiến đã có cuộc đụng độ nho nhỏ trước mặt ông Thạc.

– Có gay gắt lắm không cậu? - Thư hỏi vội.

– Cũng chưa đến nỗi nào, nhưng cũng phải dè chừng.

– Cháu rất biết thằng Lân. Có lẽ trên đời này số đỏ đến như nó là cùng. Ai dám nghĩ là mới bốn năm trước, nó còn đang đi bán thịt lợn, vậy mà nay lên Phó tổng giám đốc thường trực. Nhưng ở công ty nhiều người ca ngợi nó lắm.

– Quả thật từ khi có nó, Công ty Hoa Ban Trắng đang dở sống dở chết bỗng thay da đổi thịt. Cung cách làm việc của nó cũng rất lạ. Quyết đoán một cách lạnh lùng và bất chấp mọi nguyên tắc lãnh đạo tập thể, mọi nguyên tắc tài chính.

– Thế sao cậu lại để yên? Chẳng lẽ nó muốn làm gì cũng được à?

Ông Nam cười nhạt:

– Vấn đề là hiệu quả. Lương công nhân cao lên gấp rưỡi, trả được nợ ngân hàng và bắt đầu có tích lũy... Ai dám nghi ngờ là cậu ta không có năng lực lãnh đạo chỉ huy đây? Đó là một người có tài, rất có tài đấy.

Ngừng một lát, ông Nam nói:

– Dự án này là dự án rất quan trọng của chính phủ nhằm phát triển kinh tế ở một vùng đất rất nghèo. Trước đây, chính phủ dự tính đầu tư

bốn trăm tỉ, nay vọt lên hơn năm trăm, điều đó cho thấy quyết tâm của lãnh đạo để xóa đói giảm nghèo cho bà con là phải trao cho họ chiếc cần câu, dạy họ cách câu cá chứ không phải đem cá cho họ. Vì thế lãnh đạo tỉnh sẽ có nhiều biện pháp rất quyết liệt và nghiêm khắc để làm giảm đến mức thấp nhất độ thất thoát.

– Cháu chỉ cần tỉnh lãnh đạo sao cho các công ty được bình đẳng với nhau. Mà cách để bình đẳng tốt nhất là cho đấu thầu công khai từng phần việc của dự án.

– Dứt khoát là sẽ cho đấu thầu. Trong dự án này miếng bánh to nhất, béo nhất là làm lại hai trăm kilômét đường liên huyện, liên xã và nâng cấp tám mươi cây số đường vào khu kinh tế mới... Công ty chúng mày không đủ lực, đủ phương tiện thì nên tham gia xây dựng các công trình công cộng thôi.

– Thưa cậu, chúng cháu đã nghĩ tới điều này từ lâu rồi và quyết tâm lao vào đấu thầu làm đường. Chúng cháu đã chuẩn bị sẵn sàng.

– Sẵn sàng là thế nào?

– Khi cháu chuyển từ công ty trách nhiệm hữu hạn sang công ty cổ phần là đã tính đến điều này. Một cổ đông rất lớn của chúng cháu là công ty xây dựng cầu đường số 3. Công ty này đã góp vốn với chúng cháu hơn mười tỉ đồng và lực lượng xe máy, kỹ sư của họ của họ đủ sức làm cả đường cao tốc. Vài ngày nữa cậu đọc báo sẽ thấy.

Một phó giám đốc của Anh Thư cầm đến cho ông Nam mấy tập bản thảo và đưa từng tệp mỏng cho ông xem.

– Chúng cháu đã thuê ba tay nhà báo viết bài cho công ty. Bác xem này.

Ông Nam đọc những dòng tít: “Công ty TNHH Anh Thư chuyển sang công ty cổ phần - một bước phát triển mạnh mẽ”; “Công ty TNHH Anh Thư: Khẳng định mình bằng chất lượng các công trình”; “Xây dựng nề nếp làm việc công nghiệp và giữ chữ tín của Công ty Anh Thư...”.

Ông Nam gật đầu:

– Được đấy. Có nên thuê thêm truyền hình tỉnh quảng cáo cho mình không?

– Thưa có ạ. Chúng cháu thuê họ một trăm triệu để làm bộ phim tài liệu dài ba mươi phút.

– Tên là gì?

– Dạ, “Bí quyết để làm giàu của Anh Thư”.

– Nếu vậy, sang tuần tới phải cho tuyên truyền ngay. Hồ sơ mời thầu sắp làm xong rồi.

– Vâng ạ.

Ông Nam cao giọng:

– Ở nhà là tình cậu cháu. Ra chốn cửa quan là không thể đem tình chọi với lý được. Nếu các anh không nghiên cứu kỹ, hạ giá đấu thầu, đảm bảo năng lực tài chính, năng lực kỹ thuật thì không có hy vọng gì đâu.

– Cậu cứ yên tâm, chúng cháu sẽ chuẩn bị thật kỹ.

– Kỹ thôi cũng chưa đủ. Các anh hãy ngồi và suy nghĩ lại: “Ai yêu mình thì phải làm cho họ yêu mình hơn, ai ghét mình thì phải làm cho họ không còn ghét; ai có thể lôi kéo ủng hộ cho mình thì phải đến thăm nom cho chu đáo”. Lúc này đừng có tiếc tiền!

– Thưa cậu, chúng cháu hiểu. Hội đồng xét thầu đã dự kiến xong chưa?

– Đây là danh sách do Sở kế hoạch và Đầu tư đề nghị. Cơ bản là tỉnh sẽ nhất trí, các anh xem cho biết.

Nói rồi, ông mở cặp lấy ra một tờ giấy, đánh máy tên của mười một người.

Thư vò lấy tờ giấy đọc:

– Hoàng Nam, là cậu rồi; Hoàng Văn Hùng, tay này là người của cháu; Trần Quang, cũng là của cháu; Xuân Xe... cũng là người của cháu. À, tay Kim Hoa này là em họ xa với ông Hiễn; lại còn thằng cha Phó ban Vật giá nữa, cháu không biết...

Thư điểm tên từng người rồi giơ tay:

– Ngoài cậu ra có năm người là người cháu nhờ cậu được. Những người này gắn bó với cháu khá lâu rồi.

Ông Nam lạnh lùng:

– Kiểm tra lại đi. Vậy ai sẽ là gián điệp hai mang? “Đồng tiền đi trước là đồng tiền khôn”, các cụ đã dạy rồi. Thằng Lân là người không vừa đâu. Nó chi cũng thoáng lắm đấy. Thôi, mấy anh em ngồi bàn bạc với nhau. Cậu đi đây?

Thư ngạc nhiên:

– Sao cậu bảo là ở đây uống rượu... vợ cháu đang thít ba ba rồi.

– Cậu chợt nhớ là có việc phải đi gặp đồng chí Hạnh, Phó bí thư thường trực tỉnh ủy, không ngày mai anh ấy đi Hà Nội họp rồi. Mấy anh em cứ vui vẻ đi.

– Thế thì cậu chờ cháu một lát.

Nói rồi, Thư chạy vào phòng trong, lát sau mang ra hai túi quà:

– Đây là túi cháu biếu cậu. Còn túi này, cậu xem có ai cần phải đối ngoại, cậu giúp cháu. Cậu cũng chơi thân với ông Thạc lắm phải không?

Ông Nam cầm túi lên ngó vào trong thấy một phong bì tiền, một chai rượu và một cây thuốc lá. Ông thần nhiên nhặt phong bì:

– Cái này cậu nhận, còn rượu và thuốc, mang về chỉ chặt nhà, rồi bà ấy lại phải mang đi bán. Nhỡ có đứa nào nó biết được thì ôi mặt. Mà vừa nói đến ông Thạc... ông ấy thì chỉ biết mỗi thứ, đó là tiền. Chúng mày hãy đến với ông ấy bằng tiền. Cậu sẽ chỉ đường.

– Cậu biết không, thằng Lân nó làm cách nào mà ông Thạc mê cái Huyền ở đoàn văn công như điều đồ thế.

– Quá đơn giản. Mà thôi, các anh cứ nghĩ kỹ những điều cậu đã nói. Chủ nhật này, cậu đưa lên gặp ông Thạc. Túi quà này để hôm ấy mang đi.

– Dạ vâng!

Ông Nam đi, Thư quay vào. Vợ Thư mang chai rượu tiết ba ba lên rót ra ly. Không thấy ông Nam, cô hỏi:

– Cậu Nam về rồi à? Thế này ăn làm sao cho hết hai con ba ba.

Rồi cô ta trách Thư:

– Sao anh không giữ cậu ở lại.

– Mình chả hiểu gì cả. Cậu ấy không thích uống rượu mà chỉ muốn quy mọi thứ ra tiền.

Một tay phó giám đốc thở dài:

– Ông ấy thu một vụ tết thì bằng mình làm cả đời. Các ông có nhớ cách đây 4 năm, khi ông Hiến mới nhậm chức chủ tịch, tết đến, có nơi biếu phong bì, ông ấy giao cho văn phòng bóc ra đếm rồi lập biên bản ghi lại. Mừng bốn tết đi làm, ông ấy công bố là tết vừa rồi, các nơi biếu ông ấy hơn bảy trăm triệu và ông cho nộp hết vào quỹ xóa đói giảm nghèo. Nhưng chỉ tết sang năm thôi, thì vợ ông ấy nhận hết.

– Cũng là một kiểu giả nhân giả nghĩa thôi.

– Thì cứ như công ty mình đây, tết nào chả tốn hơn trăm triệu tiền biếu xén - Thư nói chen vào, nói là cậu - cháu cho có vẻ gần gũi, chứ thử không có “văn hóa phong bì” xem, con đề có khi cũng chào chứ đừng nói là cháu họ xa lắc xa lơ. Nào, uống đi.

Mọi người cụng ly và ngửa cổ uống một hơi hết. Thư nói:

- Hôm qua, thằng Phan Hồng Hải xin đóng cổ phần với công ty ta.
- Thằng Hải là đệ tử số một của thằng Lân đấy.
- Nó vốn theo hầu ông Hiến, sau sang phò thằng Lân. Chả hiểu sao lại muốn hợp tác với mình.

Thư trầm ngâm:

– Tôi tìm hiểu rất kỹ rồi. Sau vụ buôn bán ô tô khung gầm bị Cảnh sát kinh tế của Bộ Công an phát hiện và nếu không nhanh thì cũng vào kho, cho nên cu cậu gần như sạt nghiệp. Nó không dám buôn bán ô tô nữa, tuy nhiên cũng còn khá nhiều tiền. Vừa qua, nó lại có mâu thuẫn với ông Hiến và thằng Lân rất lớn. Chung quy cũng là từ chuyện làm ăn thôi, vì thế thằng Hải mới dám tách ra và góp vốn với mình ba trăm triệu.

Nghe nói đến số tiền lớn như vậy, các phó giám đốc của Thư ngẩn người ra. Một người nói:

- Nó có điều kiện gì không?
- Nó góp cổ phần và chỉ yêu cầu là có việc gì làm cho vui thôi, chứ nó chẳng có nghề ngỗng gì.
- Sao anh không hỏi nó vì sao lại về làm với mình.
- Cần gì hỏi. Chẳng có thằng điên nào dám ném tiền qua cửa sổ kiểu đó. Tôi định giao cho anh ta quản lý bộ phận nghiên cứu thị trường. Nó đã buôn bán ô tô thì nó phải là người mưu mẹo và quan hệ rộng. Mình đang cần những người như nó. Tất nhiên là sẽ phải tổ chức giám sát thật chặt chẽ.

Mưa vẫn rơi, tuy có bớt nặng hạt nhưng vẫn còn rất mau hạt.

Tại nhà Trần Hùng Lân. Thúy, Vũ và Ly vẫn ngồi với nhau. Bỗng Ly hỏi Vũ:

- Bác ơi, bác nói thật lòng nhé. Cháu muốn hỏi bác điều này?
- Cháu cứ hỏi đi, bác nói thật. Có cô Huyền làm chứng.
- Bố cháu là người thế nào?

Vũ hơi mỉm cười:

- Bác đoán được là cháu sẽ hỏi câu ấy.

Ly hơi lắc đầu:

- Cháu hỏi rồi bác mới nói. Cháu không tin.
- Bác đoán được tiếp theo cháu sẽ nói gì.
- Bác làm sao đoán được?
- Bác tin điều đó là đúng.

Huyền vội chen vào:

– Cô cũng biết là bác Vũ có khả năng suy đoán hơn người vì bác ấy làm cảnh sát điều tra. Nhưng để cho mọi người tâm phục, khẩu phục, chúng ta hãy học Khổng Minh và Chu Du có được không?

Ly ngơ ngác:

- Sao lại học Khổng Minh và Chu Du.
- Ồ, cháu chưa đọc Tam quốc à? Bố thì mê Tam quốc đến thuộc lòng, mà con thì không biết Tam quốc.
- A, cháu nhớ rồi. Lúc hai người hỏi mẹo phá Tào Tháo trong trận Xích Bích chứ gì.

– Đúng vậy. Cô sẽ làm trọng tài. Cháu viết câu cháu muốn hỏi tiếp theo ra giấy. Bác Vũ cũng viết điều dự đoán ra giấy. Cô giữ cả hai được không?

Vũ gật gù, rồi đến bên quyển lịch, xé tờ lịch cũ chưa kịp bóc.

– Được thôi.

Rồi anh rút bút viết nhanh mấy dòng và gấp lại, nhưng không đưa cho Huyền vội.

Trong lúc đó, Ly cũng xé ở sổ tay ra một số tờ và cầm cúi viết nhưng thời gian viết lâu hơn.

Ly viết xong, nhưng cũng không đưa cho Vũ mà hỏi lại:

– Nhưng bác chưa trả lời câu hỏi của cháu.

Vũ kéo Ly ngồi xuống bên cạnh và vuốt tóc nói như thể đang nói với ai ở xa lắm:

– Bố cháu... bố cháu là người tốt đối với các cháu và với... với bác!

Ly ngẩng đầu lên nhìn vào Vũ, giọng run run:

– Bác nói thật chứ?

– Tại sao bác phải nói dối cháu cơ chứ - Rồi Vũ nghẹn ngào - Cháu ơi, bác đau lòng lắm. Phải ngồi chờ cái chết đến với bạn mình từng phút thế này mới biết thời gian có sức nặng khủng khiếp.

Rồi Vũ đưa mảnh giấy cho Huyền và ra hiệu cho Huyền mở. Ly thấy vậy cũng đưa mảnh giấy cho Huyền.

– Bố cháu là người tốt, bác muốn bố cháu được đi thanh thản. Vì thế... chị Huyền hãy đọc điều tôi viết đi.

Huyền mở tờ lịch của Vũ, rồi mở tờ giấy của Ly và bỗng nhiên người cô run lên như phát sốt rồi ngơ ngác nhìn hai người.

Huyền há miệng định nói gì thì có tiếng chuông gọi cửa. Ly chạy xuống và thấy một phụ nữ đang đứng ngoài cửa, áo mưa trùm kín mít:

– Cháu Ly đấy phải không. Mở cửa cho cô với. Cô Thúy đây.

Ly vội vàng mở cửa:

– Cháu chào cô. Sao mưa thế này cô cũng đến.

Thúy đứng vào hiên, cởi áo mưa và nói:

– Nhà cháu đang có khách phải không?

– Vâng ạ!

– Nếu cô không đoán nhầm thì có một người là bác Vũ công an.

Ly ngạc nhiên nhìn Thúy:

– Sao cô đoán giỏi thế?

– Đấy mới là những người bạn tốt cháu ạ.

Ly dẫn Thúy vào phòng. Cả Vũ và Huyền không giấu nổi vẻ ngạc nhiên.

– Chào chị Thúy - Vũ lên tiếng trước - Chị đang ở trên Hà Nội cơ mà? Chị về lúc nào đấy?

– Tôi vừa về tới đây và cũng không ghé qua đâu cả. Chiều nay, tôi mới nghe tin về việc anh Lân...

Thúy lặng đi. Cô nhìn lên bàn thờ và khi thấy ảnh của Lân, cô nhìn hai người và như hiểu ra tất cả. Ly nói chen vào:

– Cô Thúy đoán ra ngay là bác Vũ đang ở đây.

Thúy đứng dậy, thắp hương rồi chấp tay khấn lầm rầm hồi lâu và bồng quỳ thụp xuống, vái ba vái rồi cô nấc lên từng chập.

Ly và Huyền đỡ Thúy dậy. Thúy khóc rất to một lát rồi lau nước mắt và nói lạnh lùng:

– Tôi đã biết trước kết cục là như thế này mà. Khi anh ấy được đề bạt làm Phó tổng giám đốc thường trực. Trước khi về Hà Nội, tôi đã khuyên anh ấy không được đụng đến việc kinh doanh mà giao hết cho ông Quân, đồng thời phải xa lánh thằng cha Hoàng ngay. Nhưng anh ấy có nghe đâu. Trên Hà Nội, tôi biết rất rõ những việc anh ấy làm. Có cái anh ấy tự làm, nhưng hầu hết là anh ấy chỉ thực hiện theo ý người khác... Tôi gọi điện bảo anh ấy không biết bao nhiêu lần, nhưng lúc đó anh ấy đang sống trong hào quang. Hoa mắt lên vì bả vinh quang rồi và không còn biết gì nữa.

Thúy đỡ lấy chén nước từ tay Huyền rồi nói:

– Tôi thành thật xin lỗi Huyền khi phải nói điều này, nhưng không thể không nói.

– Thúy cứ nói đi.

– Một trong những người đưa anh ấy vào chỗ chết chính là ông Thạc.

Huyền gục đầu:

– Tôi biết.

Thúy quay sang Vũ:

– Chắc có lần thế nào anh Lâm chả tâm sự với anh về chuyện của tôi với anh ấy ngày xưa?

– Có chị ạ. Anh ấy rất hối hận là không biết nghe lời chị.

– Cháu Ly ngồi đây. Hôm nay cô cũng muốn cho cháu biết hết sự thực. Dù sao thì mẹ cháu cũng là người thiên cổ từ lâu, còn bố cháu cũng sắp thành người thiên cổ. Chả còn có gì đáng giấu nữa. Ngày trước, cô và bố cháu có một quãng thời gian từng sống với nhau. Chính cô là người góp phần quan trọng gây dựng cho bố cháu từ những ngày đầu tiên. Nếu không có mưu kế của cô thì không bao giờ bố cháu ngồi vào được ghế lãnh đạo ở tổng công ty đó. Vì vậy, cái họa bố cháu phải gánh hôm nay cũng có phần trách nhiệm của cô. Cô xin tạ tội với bố cháu.

X. Tại nhà hàng Sao Mai, kim đồng hồ trong quầy lễ tân chỉ 9h30’.

Mưa vẫn rơi mau hạt. Trong phòng karaoke, tiếng nhạc vẫn mở hết cỡ. Ba ả cave cùng hai gã đệ tử của ông Thạc ngấm thuốc lắc nhảy như điên và chỉ mặc độc quần áo lót. Ông Thạc nhìn họ và cười ngây dại. Thuốc lắc cũng bắt đầu có tác dụng đối với ông ta. Nhìn nụ cười ấy, một ả uốn éo lắc lư đến trước mặt ông Thạc. Ông lấy tay xoa lên tấm thân trần của ả và đầu cũng bắt đầu lắc sang phải rồi sang trái theo tiếng nhạc. ả kéo thốc ông Thạc đứng dậy và cởi áo sơ mi của ông ra. Ông Thạc bỗng cười sảng sặc và ôm choàng lấy ả cave.

Hai gã đệ tử nhìn ông cười nhả nhổ.

Trần Hùng Lân vẫn nằm như bất động. Những gương mặt người thân, người quen lướt qua. Người đầu tiên là Vũ, rồi Phan Hồng Hải, rồi ông Hiến, ông Thạc rồi lại đến Huyền, đến Thúy thì dừng lại.

“Thúy ơi! Giờ này em đang ở đâu. Em có biết rằng anh chỉ còn sống được vài giờ nữa không? Nhiều lúc anh tự vấn mình rằng, trong những người có ảnh hưởng tới cuộc đời anh, thì em là người phụ nữ có vị trí đặc biệt. Chính em là người đã dạy cho anh biết nhiều điều và cũng chính em là người đầu tiên biết được con đường anh đi là con đường dẫn xuống vực thẳm. Em đã cảnh báo cho anh biết, Vũ cũng cảnh báo cho anh biết, nhưng lúc đó, anh là người đã leo lên được một đỉnh núi và anh chỉ thấy trên đầu mình là trời, là mây... Anh không biết cúi nhìn xuống chân mình, hóa ra lúc anh leo lên đỉnh núi thì dưới chân anh là vực thẳm...”.

Buổi sáng, Lân ngồi trong phòng làm việc. Một căn phòng rộng, sang trọng. Bên ngoài cửa gần biển: “Phó tổng giám đốc Thường trực”. Lân ngả người trong chiếc ghế da sang trọng, mắt nhìn lên tấm bản đồ quy hoạch “Khu kinh tế mới Nam Sơn”. Bàn tay Lân đang gõ nhịp theo một bài hát của Chế Linh phát ra từ một dàn máy nghe hiện đại.

Có tiếng gõ cửa. Lân hơi ngoảnh mặt ra:

– Vào đi.

Cửa mở, cô phục vụ còn rất trẻ và khá xinh, mặc váy màu sẫm bưng một khay đồ ăn và hoa quả vào:

– Mời anh ăn sáng.

Lân dòm dòm rồi lộ vẻ ngạc nhiên:

– Sao hôm nay lại có nhiều hoa quả thế này?

Cô gái phục vụ cười rất tươi:

– Dạ, chiều qua em gặp chị ở trường. Chị phàn nàn là dạo này anh bận việc quá, không mấy khi ăn cơm ở nhà. Bữa trưa, chiều thì uống nhiều hơn ăn, vì vậy phải cho anh ăn bữa sáng thật đầy đủ và có nhiều hoa quả.

Lân lắc đầu:

– Bà vợ nào cũng thế, cứ coi chồng như trẻ con ấy.

– Thế là may chứ anh. Làm việc quần quật như anh mà không có chị vợ đảm thì khổ lắm.

Lại có tiếng chuông điện thoại nội bộ. Lân uể oải nhấc máy.

– Báo cáo anh có chị Thúy ở UBND tỉnh đến ạ. - Anh nhân viên thường trực nói lễ phép.

– Mời chị ấy lên ngay - Rồi Lân quay sang nói với cô phục vụ - Em chuẩn bị cho anh cà phê và bánh ngọt nhé.

– Vâng ạ.

Lân mở rộng cửa đón Thúy.

– Sao em tới sớm thế này. Chắc lại truyền đạt chỉ thị gì mới chẳng?

Thúy vào phòng, chợt cô nhăn mặt:

– Anh làm ơn tắt hộ cái thứ nhạc sến, rên rỉ ồm ồm này đi - Rồi cô nhếch mép cười khó hiểu - Em mà có quyền thì ngay việc anh nghe loại nhạc này là cũng không đủ trình độ văn hóa để làm giám đốc.

Lân tắt máy rồi cười ngượng nghịu:

– Nhân viên nó cứ lắp sắn vào máy, anh có để ý gì đâu.

– Anh cũng là người khó hiểu. Rất am hiểu tử vi, Kinh Dịch, biết chữ Hán, biết tiếng Tây ấy thế mà sách không đọc, nhạc không nghe và nói anh đừng giận nhé... Nghe anh nói chuyện về văn hóa xã hội, thấy vẫn mang chất anh chàng bán thịt lợn.

Lân đỏ mặt:

– Em làm sao thế! Sáng sớm đến chỉ trích anh văn hóa thấp là nghĩa làm sao.

Thúy không trả lời, cô đến dòm dòm chiếc tủ sách mà Luân mới cho bày một số sách kinh điển như Lenin toàn tập, Hồ Chí Minh toàn tập, một số loại sách triết học, sách về quản lý kinh tế... Thúy rút ra một quyển sách dày, vẫn còn bọc nilon bảo quản. Cô chậm rãi xé nilon rồi bảo:

– Sách mua về mà không đọc thì mua làm gì? Định bày cho sang ư?

Lân thở dài:

– Thì cũng phải từ từ mới đọc hết chứ. Hình như em có chuyện gì muốn nói với anh.

Thúy dụi dụi mắt trở lại:

– Mấy hôm vừa rồi em rất muốn gặp anh, nhưng anh bận họp suốt ngày vì Dự án Nam Sơn 03, tối thì lại phải đi giải trí với tay Hoàng. Em cảnh báo cho mà biết: Vừa mới được đề bạt, hãy biết giữ gìn. Lại vắng đến cái quán karaoke Huyền Mi ấy ít thôi.

Lân ngẩn người:

– Sao cái gì em cũng biết nhỉ. Sợ thật đấy!

– Đàn ông các anh bây giờ có quá nhiều thú vui mà. Nhưng thôi, anh thích ai, đó là quyền của anh. Chỉ có điều hãy cẩn thận. Sự nghiệp này đến với anh là may mắn trời cho, chứ bản thân anh thì không đáng được giữ cương vị này đâu.

Lân khó chịu:

– Em định dạy bảo anh điều gì vậy?

– Tuần tới em chuyển công tác lên Hà Nội. Tình nghĩa đôi ta đến thế thôi, chấm dứt từ nay. Mà thực sự là cũng chấm dứt từ khi anh làm Phó tổng giám đốc Thường trực kia. Những tháng ngày qua, dù sao thì cũng là rất thú vị đối với em.

Cô đến bên Lân, đặt tay lên vai:

– Em mà ở gần anh thì tốt quá. Bên cạnh một người hãnh tiến như anh, cần phải có một người kìm bớt lại. Em muốn dặn anh vài điều, anh có muốn nghe không?

– Em cứ nói - Lân cũng cảm động, nắm lấy tay Thúy - Anh rất biết ơn em đã giúp đỡ anh những ngày qua.

– Cũng không cần phải nói những lời sáo rỗng ấy làm gì. Điều thứ nhất, em muốn anh thực hiện là phải xa lánh ngay tay Hoàng. Đó là kẻ tham cả tiền lẫn sắc và mưu mô hơn anh rất nhiều. Thứ hai là anh hãy giao toàn bộ việc kinh doanh cho ông Quân, anh chỉ làm tổ chức, xử lý công việc càn chung chung càng tốt. Anh mà làm cụ thể như hiện nay, vào tù lúc nào không biết đấy.

Lân bình tĩnh trở lại và bấm máy gọi phục vụ:

– Thưa, anh gọi em?

– Em bảo văn phòng, anh không tiếp một ai cả. Cuộc họp đầu giờ cũng hoãn đến 9 giờ nhé.

– Vâng ạ!

– Có điện thoại gọi cũng không chuyển máy nghe chưa.

– Dạ.

Nghe Lâm ra lệnh với giọng hách dịch, Thúy lắc đầu:

– Sao anh có thể tùy tiện hoãn buổi giao ban thế. Và anh không nên nói với cô phục vụ như nói với người hầu vậy. Đó cũng là điều anh phải cẩn thận đấy.

Lân thùng thảng:

– Em dặn anh không giao du với Hoàng, anh nhớ. Nhưng anh nói thật, sắp tới anh sẽ đề bạt Hoàng đấy.

– Anh trả ơn anh ta chứ gì? Thế thì họa đến nơi rồi.

– Còn vì sao phải giao việc kinh doanh cho ông Quân?

– Anh đừng tưởng anh giỏi. Người ta gây dựng cho anh cũng là muốn có một tên đệ tử trung thành để họ dễ bề sai khiến. Và họ sẽ sai anh làm nhiều điều trong Dự án Nam Sơn này đấy.

– Trời ơi, em cứ làm như bọn anh là mafia ấy.

– Anh hiểu gì về mafia, nhưng thật sự thì những người mà anh đang phải phục dịch, họ có đầu óc của mafia đấy. Anh sẽ chỉ là con tốt trên bàn cờ mà người đang chơi là các thế lực chính trị ở ngay trong tỉnh này. Mọi việc lớn liên quan đến dự án, ông Thạc, ông Hiến và ông Nam đã bàn hết rồi. Các thủ tục đấu thầu chỉ là có cho vui thôi. Miếng bánh lớn nhất sẽ là của anh. Nhưng miếng to là dễ ghen.

Lân nghe cái giọng Thúy nói ngày càng khó chịu:

– Em có vẻ biết quá nhiều nhỉ. Hình như em muốn dạy khôn anh thì phải?

Thúy lặng đi hồi lâu rồi thở dài:

– Em muốn nói với anh như vậy là vì... là vì em thương cho số phận của một con người. Thôi, tùy anh nghĩ. Sau này, có thể anh sẽ nghĩ lại đến những điều em đã nói hôm nay. Em về nhận công tác ở Bộ Thương mại, sẽ không có cơ hội giúp anh như vừa qua, anh hãy giữ gìn.

Nói rồi, Thúy ôm Lân, dụi đầu vào ngực Lân rồi vùng ra, đi thẳng.

Lân đóng cửa lại ngồi lặng lẽ và suy nghĩ về những điều Thúy vừa nói. Quả thật, cách nói sắc như dao cắt của Thúy dù sao cũng đã làm Lân hơi giật mình. Lân nhớ lại, ngày xưa bố Lân từng bảo, khi giữ chức quyền thấp thì cũng như ngồi cái ghế thấp. Có ngã không đau và ngồi lại được ngay. Nhưng ngồi ghế càng cao thì ngã càng đau và cơ hội ngồi dậy được là rất khó. Có tiếng chuông điện thoại lôi Lân ra hỏi dòng suy nghĩ:

– Báo cáo anh...

– Tôi đã dặn đừng ai gọi tôi cơ mà - Lân gắt và không biết đó là Hoàng.

- Tôi Hoàng đây, có gì mà câu gắt sớm thế. Cô Thúy vừa đến cơ mà?
 - Ông Hoàng à, tôi không biết. Có việc gì đấy.
 - Ông Chủ tịch huyện Nam Hà xin gặp anh trưa nay. Thu xếp được không?
 - Ông ấy lại muốn sẻ lại năm chục cây số đường cho công ty của thằng cháu ông ấy chứ gì.
 - Có lẽ thế.
 - Mình đã biết thế nào? Chưa đấu thầu cơ mà?
 - Việc đấu thầu, anh không phải lo. Trưa nay đi nhé.
- Lân ngần ngừ:
- Cũng được, nhưng kiếm chỗ kín đáo.
 - Anh khỏi lo. Tôi hiểu mà.

Trưa hôm đó, tại một nhà hàng sang trọng, Lâm, Hoàng cùng tiếp ông Tái, Chủ tịch huyện Nam Hà cùng với hai thanh niên ăn mặc lịch sự, trang nhã.

Hoàng trình trọng:

- Giới thiệu với anh Tái, đây là anh Trần Hùng Lâm, Phó tổng giám đốc thường trực Tổng Công ty Xây dựng miền núi Nam Sơn.
- Ô, công ty mới đổi tên à? - Ông Tái hỏi.
- Vâng, đã đổi tên từ Hoa Ban Trắng sang Công ty Xây dựng miền núi Nam Sơn được mấy ngày rồi. Cái tên Hoa Ban Trắng nghe chỉ muốn múa. Xin giới thiệu với anh Lâm, anh Tái, Chủ tịch huyện Nam Hà, anh quá biết. Còn đây là cháu Hoan, cháu ruột anh Tái, là Giám đốc Công ty

Tư vấn Đầu tư A và B; đây là anh Toàn, Giám đốc Công ty Xây dựng Tân Minh và là em họ chị Huyền.

Lân bắt tay từng người, đưa cac-vi-dít cho họ rồi nói với cái giọng kẻ cả.

– Tân Minh thì quá nổi tiếng rồi. Thế nào, chuẩn bị hồ sơ tham dự thầu của Dự án Nam Sơn chưa? Còn anh bạn là công ty... gì nhỉ?

– Thưa anh, em là Công ty A&B ạ! - Hoan đứng lên lễ phép.

– Sao lại là A&B?

– Da, A là an toàn và B là bạn bè ạ!

– Hay quá. Thế thì chúng ta hãy cố làm bạn của nhau trước. Chị Huyền khỏe không?

– Dạ, chị em khỏe. Em đâu dám mong được làm bạn với anh. Xin anh cho làm đệ tử thôi.

Ông Tái cầm ly rượu đứng lên, xun xoe:

– Thưa anh Lâm, lãnh đạo huyện chúng tôi rất mừng khi được biết anh sẽ trực tiếp chỉ đạo và tham gia thực hiện Dự án Nam Sơn. Phải là một người sắc sảo, quyết đoán như anh mới có thể làm thay da đổi thịt vùng đất nghèo đó được.

Lân cười với vẻ cao đạo, xua tay:

– Anh nói quá rồi. Chúng tôi cũng đang lo cháy ruột đây. Tôi có được chỉ đạo gì đâu. Tiếng là thành viên quan trọng của Ban Quản lý dự án nhưng mọi việc ông Nam quyết hết. Giờ đang phải lo cạnh tranh với nhiều công ty. Anh Thư chẳng hạn, đó là công ty rất lớn, lại có thế lực.

Toàn lên tiếng:

– Chúng em không dám xin tham gia dự thầu, bởi biết mình yếu. Mà đã yếu thì đừng ra gió... Chúng em cũng biết rõ không có lẽ gì mà tổng

công ty anh không trúng thầu... à quên, không được giao cho làm toàn bộ số đường ở ba huyện.

Lúc này, Toàn mới đưa lá thư của ông Thạc cho Lân. Lân cầm thư, xem: “Thân gửi Lân. Người cầm thư này là cậu Toàn, em họ cô Huyền. Toàn là người mà chú rất tin cậy. Cậu ấy sẽ nói hết với cháu. Về dự án, cố làm cho tốt nhé. Chú, anh Nam và bố cháu rất kỳ vọng ở nơi cháu. Chúc cháu may mắn”.

Lân đọc xong thư, cười nhạt:

– Ông này cẩn thận quá, lại phải thư với từ. Gọi điện là xong... phải không em - Nói rồi, Lân rút bật lửa vừa đốt lá thư vừa nói:

– Xin mời anh Tái... mời các chú. Hôm nay ai gọi món ăn mà ngon thế này.

Hoan cười:

– Em đã hỏi ý kiến anh Hoàng đấy ạ.

Hoàng nói:

– Nói để mọi người biết. Anh Lân là bậc sĩ phu ở tỉnh ta đấy. Giỏi chữ Hán, thuộc Tứ thư Ngũ kinh. Ngày xưa, chỉ vì không chịu luôn cúi mà phải về quê bán thịt lợn. Có ông bố là Chủ tịch mà dứt khoát không nhờ... anh ấy luôn bảo chúng tôi là phải vươn lên bằng trí tuệ và sức lực của mình.

Hoàng nói nịnh hót, tăng bốc mà không biết ngượng mồm. Hoan và Toàn biết thế nhưng vẫn đưa đẩy:

– Thời buổi này sĩ phu ít lắm - Hoan nói - Phu thì nhiều, còn sĩ không thấy.

Hoàng chột vồ đuôi:

– À quên, anh Lân ạ, chú này là sinh viên Hán Nôm đấy.

– Thế à? Vậy là anh có bạn chữ nghĩa rồi.

Lân nhấp một hớp rượu. Khi cô gái phục vụ đến rót rượu nhìn cô ta cao ráo, trắng trẻo Lân bỗng thấy rạo rức. Lân lấy một tờ 50.000 đồng nhét vào tay cô gái và liếc nhìn tình tứ. Hoàng đọc được ý muốn của Lân qua ánh mắt đó. Anh ta ra ngoài, rút điện thoại di động:

– Lệ đây à? Chuẩn bị phòng cho anh nhé... Hai người. Anh và sếp. Em phải có mặt chứ. Nhớ là không để lộ quan hệ của chúng mình đây.

Trong bàn tiệc, Lân cao giọng:

– Mỗi lần tôi lên Hà Nội, đều đến Văn Miếu thắp hương cho Khổng Tử. Có đôi câu đối ở Văn Miếu tôi nhớ mãi: “Sĩ phu báo đáp hà vị tai... Triều đình tuyển chọn chi ân...”. Có nghĩa là: Làm người sĩ phu phải báo đáp cái gì nhỉ? Phải báo đáp công ơn triều đình, mà triều đình tức là nhà nước đây. Báo đáp công ơn nhà nước nuôi dạy mình ăn học. Muốn báo đáp thì phải cố mà lao động...

– Giỏi quá! Các cụ giỏi quá - Ông Tái tấm tắc - Tôi đọc báo, nghe đài, thấy mấy thằng cha cứ vỗ ngực là sĩ phu, nhưng hóa ra suốt ngày chỉ bám đít mấy thằng Tây chửi lại cha ông tổ tiên mình. Nó thí cho ít đòla, thế là cứ hoảng cả lên.

Rượu vào, mọi người đều cao hứng. Cô gái phục vụ lại đến rót rượu. Lân liếc nhìn đồng hồ rồi hỏi Hoàng:

– Chiều nay chương trình làm việc có gì nhỉ?

Hoàng lầu cá, hiểu ý:

– Thưa anh, một giờ ba mươi họp kỹ thuật.

– Thôi ta nghỉ nhỉ. Xin phép anh Tái, tôi phải về. Chiều họp có nhiều việc phải giải quyết quá.

Ông Tái ra hiệu cho Toàn. Anh ta mở cặp lấy ra hai túi quà nhỏ:

– Chúng em có chút quà nhỏ biếu hai ông anh. Thôi chúng em cũng mong các ông anh có cơm ăn thì cũng cho chúng em chút lộc rơi lộc vãi.

– Thế theo chú, số rơi vãi là gì? Đường sá hay cầu cống? Hay nhà hộ sinh, hay khu nuôi bò sữa...

Toàn đỡ lời:

– Hai chúng em là một. Xin anh cho chúng em vài chục cây số đường cấp bốn...

Lân tỏ ra hào phóng:

– Anh ghi nhận điều đó. Chú em cứ yên tâm. Mình còn gặp nhau. Mà chú cho anh cái gì thế này?

– Chúng em không biết biểu ông anh cái gì... Có chút gọi là.

– Vẽ vời quá. Thôi, không nhận thì chú áy náy, mà nhận thì anh không phải với ông anh Thạc. Bọn anh xin một xuất.

Ông Tái:

– Anh đừng làm thế các em nó buồn. Cũng biết anh là người không chấp kẻ dưới... Nhưng anh cứ nhận cho các em nó vui.

Hoàng đỡ lời:

– Anh đừng ngại, mình còn có dịp trả lễ các chú em mà.

Hoàng lái xe đưa Lân đến một quán karaoke. Trên ô tô, Hoàng bảo:

– Cái con bé tiếp viên rót rượu lúc nãy, anh có vẽ khoái nó?

– Chân nó dài đến nách mày nhỉ - Lân mơ màng, rồi như chợt nhớ ra gói quà, Lân mở ra xem và nhếch mép cười:

– Chúng nó cho nhiều quá mày ạ?

– Em không rõ.

– Của tao là 10 ngàn.

- Quá ít ông anh ạ. Nó muốn có mấy chục cây số đường cơ mà.
- Nhưng mà nó là người của ông Thạc... Mà cũng là nợ đồng lần thôi. Nó biểu mình, mình biểu ông Thạc. Này, đến quán mới à?
- Vâng! Mới tinh. Có bọn tiếp viên mới.
- Cũ người mới ta. Nhưng mà phải an toàn đấy nhé.
- Anh yên tâm đi.

Hoàng dừng xe trước một nhà hàng karaoke rồi ném khóa xe cho một nhân viên bảo vệ lái xe đi cất.

Hai người vào phòng, chưa kịp làm quen với bóng tối thì đã có một cô gái đến. Đó là Lệ, một ả cave được coi là đẹp gái nhất ở đây. Hoàng là người thường lui tới quán và chỉ dùng có mỗi mình Lệ. Hoàng kéo tay Lệ đến giới thiệu với Lân:

– Đây là sếp của anh. Em ở đây chăm lo cho sếp. Anh đi xông hơi, lát nữa quay lại.

Nói rồi, Hoàng đi ngay. Còn lại Lệ và Lân. Lệ cởi bỏ áo khoác ngoài:

– Sao anh im lặng thế. Chắc em xấu xí quá phải không? Hay em gọi cho anh cô khác nhé. Quán này có mấy cô gái Cần Thơ... nói dịu dàng... hết xảy.

Lân chờ người nhìn Lệ và cầm tay kéo về phía mình. Lệ vùng ra:

– Gớm, đàn ông các anh. Cứ năm xu rượu vào là lại bốc nhóm máu “dê”. Em là không biết chiều. Nếu anh muốn em chỉ vì để giải quyết “nỗi bức xúc”, em gọi đứa khác.

Lệ nói thế nhưng lại đi ra tắt bớt đèn.

Không hiểu vì sao từ sau lần đó, Lân bị Lệ hút mất hồn và mê mẩn cô ta thực sự. Lân yêu và nhớ cô ta đến điên cuồng nếu như một ngày không gặp. Cũng từ khi có Lệ, Lân đã nhìn vợ tôi bằng con mắt khác. Chuyện Lân quan hệ với Lệ đã đến tai vợ Lân... Một buổi tối sau khi ăn cơm, Mai nói với Lân... Mai pha trà mời Lân rồi khẽ khàng:

– Lâu nay, em rất muốn nói chuyện với anh, nhưng thấy anh bận quá, hơn nữa nói không khéo lại khiến anh suy nghĩ?

– Có gì cô cứ nói ngay. Loanh quanh mãi thế.

Mai cười buồn:

– Chuyện anh và cô Lệ cave thôi. Em thấy anh đi quá xa rồi đấy!

Lân trợn mắt:

– Cái gì? Tôi đi quá xa? Xa đến đâu rồi nhỉ? Mà cô có quyền dò xét tôi từ bao giờ thế?

Mai vẫn nhũn nhặn:

– Khi em đã phải nói với anh điều này, em cũng đau lòng lắm. Anh phải vất vả bao lâu, nay mới có chút công danh sự nghiệp. Không cẩn thận thì mất hết.

– Đàn bà các cô, tầm nhìn không quá sống mũi... Mà thôi, tôi hỏi cô. Nếu như đúng vậy, đúng là có đôi lúc tôi muốn vui vẻ chút ít, cô nghĩ sao?

– Anh cứ việc vui vẻ, nếu như điều đó giúp anh được trong công việc. Em già rồi, em biết thân em. Nhưng làm gì thì làm, chớ có để cho con cái biết và càng không được để cho mọi người ở cơ quan biết.

Lân lạnh lùng:

– Vậy cũng tốt.

Nói rồi, Lân đi thẳng đến quán karaoke. Lệ đang ngồi đánh tá lả với mấy tiếp viên thì có một nhân viên bảo vệ chạy vào rí tai. Lệ thở thê với

anh ta điều gì đó rồi chạy tót về phòng, lấy khăn chùi son phấn và nằm sổng sượt với vẻ buồn chán.

Lân chạy xộc lên hỏi lễ tân:

– Lệ có nhà không?

– Dạ... hôm nay chị ấy không tiếp khách ạ?

– Sao, tôi cũng không được tiếp ư?

– Dạ, em không rõ. Nhưng mà phải bắt đền anh đấy.

– Bắt đền anh? Vì cái gì vậy?

– Từ hôm có anh, chị ấy không bao giờ ngồi với ai. Thôi, anh lo công ăn việc làm cho chị ấy đi, rồi mà rước nhau về.

Lân tỏ ra hài lòng, liền rút ra 100.000 đồng đưa cho cô lễ tân.

Tay nhân viên bảo vệ nói với Lân:

– Chị Lệ đang nghỉ dưới phòng. Để em hỏi chị ấy!...

Lân gạt phắt đi:

– Để anh xuống.

Rồi Lân lôi tay bảo vệ đi cùng. Hắn ta chỉ phòng Lệ đang ở rồi chuồn ngay. Lân mở cửa vào và xông tới ôm lấy Lệ, ả gạt tay ra:

– Anh còn đến đây làm gì? Từ hôm qua tới giờ anh đi đâu?

– Anh bận quá! Hợp hành liên miên. Mà sao trông mặt mũi em lạ thế này. Sao không trang điểm?

– Son phấn cho ai nhìn? Anh thì vui thú chốn nào? Thế mà cứ xoen xoét: “Vắng em anh không chịu nổi”. Các cụ bảo: “Đừng nghe đàn ông nó thề. Ăn giảng nói gió là nghề đàn ông”.

Lân thần mặt ra:

– Thôi mà em. Anh đến đây rồi. Chúng mình đến khách sạn Thiên

Đường em nhé.

– Không đến khách sạn mới, ôi mặt lăm. Anh ở đây một lát rồi về với vợ với con cho ấm cửa ấm nhà. Con này cũng chỉ là thoáng qua thôi.

Lân vỗ về:

– Em nói thế làm gì. Anh hứa sẽ mang cho em ngôi nhà. Hôm nay là thứ mấy, à thứ Sáu. Thứ Hai tuần tới có nhà. Chúng mình đến đó được không?

– Mua nhà trọ thì đơn giản thôi. Mà nhớ là khi mua thì gọi bà chị đến làm sổ đỏ nhé.

– Vớ vẩn, nhà trọ là thế nào. Anh mua cho em căn nhà tử tế, có cả vườn hân hoi. Em đứng ra mua. Anh chi tiền!

Như chỉ chờ có thế, Lệ nép vào Lân nói thầm thì:

– Đến giờ em mới thấy trên đời này còn có người yêu mình thật lòng.

Với Lân ngày đó, mua một ngôi nhà khoảng vài trăm triệu là chuyện đơn giản. Từ hôm mua nhà cho Lệ, Lân hầu như không sống ở nhà. Và Lân không biết vợ Lân đã phải chịu đựng như thế nào để giấu các con của Lân và giữ thể diện cho Lân. Và không thể ngờ rằng căn nhà Lân mua cho Lệ lại ở cạnh nhà một cậu học sinh của Mai. Cậu ta phát hiện ra Lân và đã đưa Mai đến...

Lân ngủ với Lệ cho đến khi sáng bảnh mắt.

Lân mặc quần áo, nhìn Lệ nằm ườn trên giường với vẻ say đắm:

– Làm ơn quần thêm cái chần vào. Trông thế kia bố ai mà chịu được.

– Không chịu được à? Thế thì chạy trốn đi. Anh đi làm bao giờ về?

– Có lẽ phải khuya đấy!

– Ờ, nếu về ở với chị cả thì phải nói cho con này biết nhé.

Rồi Lệ mặc bộ váy ngủ ra tiễn Lân. Cổng vừa mở, Lân sững người thấy Mai đứng đó. Mai nhìn Lân bằng ánh mắt kinh bỉ, rồi lặng lẽ quay đi.

Lệ hỏi Lân, giọng run run:

– Có phải bà chị không?

– Phải.

– Anh về với chị ấy đi. Em sợ chị đánh ghen lắm.

– Vớ vẩn. Đã đến nước này thì cũng phải chia tay thôi. Em không phải suy nghĩ nữa. Anh đã quyết rồi.

Lệ níu áo Lân:

– Anh ơi, em sợ lắm! Anh đừng để em khổ nhé.

Lân vẫn mắt:

– Em cứ yên tâm. Anh không để em buồn đâu.

Lân vừa đi được vài phút thì Hoàng mò đến. Lệ trông thấy Hoàng liền lao vào đám thùm thụp:

– Anh chết đi, chết đi. Còn làm em khổ đến lúc nào đây.

Mai đi từ trong đường nhỏ ra. Cô vẫn tưởng như mình đi đường lớn.

Một chiếc xe ô tô con lao vùn vụt tới. Tiếng còi cất lên gấp gáp. Tiếng bánh xe miết xuống mặt đường ghê rợn. Nhưng không kịp nữa rồi. Mai bị biến mất dưới gầm xe.

Khi Lân chạy vào đến bệnh viện thì Mai đã nguy lắm rồi. Cô hé mở đôi mắt và nhìn Lân và nói thều thào: “Em không sống được nữa rồi. Anh hãy xa lánh con Lệ. Nó là con yêu tinh đây. Hãy thương lấy các con”. Nói rồi Mai thiếp đi và không bao giờ tỉnh lại nữa.

Từ khi Mai mất, Lân như con ngựa được tháo dây cương. Lân công khai sống với Lệ và bất chấp lời đàm tiếu. Các con của Lân học hành như thế nào, ăn uống ra sao, Lân phó mặc tất cả. Lân thuê các gia sư kèm chúng học, thuê người phục vụ để lo cơm nước cho chúng... Còn Lân, một tháng 30 ngày thì khoảng 60 bữa Lân ở các nhà hàng. Lúc đó, Lân là kẻ sống trong ánh hào quang rực rỡ. Ông Duy bị bệnh ung thư, chỉ còn nằm chờ chết. Thế là Lân được đề bạt Tổng giám đốc. Lúc này, Dự án Nam Sơn đã được chính phủ cho phép giải ngân. Và cuộc chiến đấu trên thương trường bắt đầu.

Để có thêm vây cánh cho mình, Lân vội vàng làm thủ tục cho đề bạt Hoàng làm Phó tổng giám đốc...

Tại cuộc họp các cán bộ chủ chốt của tổng công ty. Lân phát biểu:

– Thừa các đồng chí. Về công việc chung, các đồng chí biết cả rồi. Mặc dù ngày mai Ban Quản lý Dự án Nam Sơn mới công bố kết quả xét thầu, nhưng tôi tin rằng, tổng công ty chúng ta sẽ vượt qua được các công ty khác, lúc đó chúng ta sẽ ngập đầu trong việc. Anh Duy thì ồm nặng, tôi được cấp trên giao cho làm quyền Tổng giám đốc, nhưng như vậy, thiếu hẳn một phó tổng phụ trách kinh doanh. Hôm nay, tôi muốn các đồng chí giới thiệu cho tôi một cán bộ có thể đảm nhiệm được cương vị đó. Quan điểm của tôi là: Ai có tài, có đức thì giới thiệu. Không nhất thiết cứ phải là giám đốc công ty con mới có thể lên phó tổng giám đốc. Tôi quan niệm về công tác cán bộ như thế này: Có nhiều nguyên nhân dẫn đến thành công, nhưng nguyên nhân của mọi nguyên nhân là công tác tổ chức. Mà công tác tổ chức là công tác cán bộ “dụng nhân như dụng mộc”. Các cụ đã dạy rồi. Tôi muốn các đồng chí quyết đoán giúp tôi.

Cả phòng họp lặng im phăng phắc. Hồi lâu, Phó tổng giám đốc Quân phát biểu:

– Đúng là chúng ta rất cần một phó tổng giám đốc phụ trách kinh doanh và tài chính. Theo tôi, người giữ cương vị này phải là người không chỉ giỏi kinh doanh mà còn biết quản lý tài chính tốt, đảm bảo không bị thất thoát... Vì vậy, tôi đề cử đồng chí Hồng, là Trưởng phòng Hành chính - Tài vụ vào chức vụ đó.

Lân sầm mặt và ra hiệu cho một cán bộ khác đang định giơ tay phát biểu. Đó là anh Thư ký Công đoàn.

– Chị Hồng là người trung thực nhưng tính nết quá cực đoan, hơn nữa cũng không phải là người giỏi kinh doanh. Theo tôi, chúng ta nên xem xét đến đồng chí Hoàng. Anh Hoàng ở công ty từ rất lâu, là kỹ sư cầu đường được đào tạo chính quy; lại là Trưởng phòng Kỹ thuật. Mà theo tôi biết thì sắp tới đây, công việc quan trọng nhất của chúng ta phải làm

hàng trăm kilômét đường. Vì thế, cần phải có người am hiểu kỹ thuật xây dựng cầu đường. Tôi xin đề nghị đề bạt đồng chí Hoàng.

Một người vỗ tay:

– Hoan hô ý kiến của anh Lạc. Nên đề bạt đồng chí Hoàng.

Một phụ nữ đứng lên:

– Các anh muốn phá công ty à? Ở đây ai mà chả biết anh Hoàng là người như thế nào? Anh ấy là một kỹ sư giỏi nhưng không phải là người lãnh đạo giỏi. Về tư cách đạo đức, anh Hoàng đâu có phải là người đàng hoàng. Chuyện ăn nhậu, chơi bời của anh Hoàng, ai mà chả biết. Tôi đề nghị đồng chí Hồng.

Hoàng đứng dậy, từ tốn và có vẻ như không chấp phụ nữ:

– Tôi đề nghị chị Luyện cho tất cả mọi người ở đây biết tôi ăn nhậu, chơi bời như thế nào? Tại đâu và với ai. Còn việc đề bạt cán bộ, theo tôi nên dành quyền này cho Tổng giám đốc mà hiện nay là Phó tổng giám đốc thường trực quyết. Bởi lẽ, Tổng giám đốc là người chịu trách nhiệm về mọi mặt công tác của chúng ta trước cấp trên. Nếu có thành tích thì chúng ta hưởng chung. Mà vừa rồi lương thưởng tăng gần gấp rưỡi rồi đấy. Còn nếu có tội vạ gì thì ai chịu cho đây, hay là lại Tổng giám đốc. Và tại sao chúng ta không dành quyền cho Tổng giám đốc quyết định mà cứ bàn cãi theo kiểu dân chủ cải lương thế này. Cán bộ không phải như hòn đất được nặn thành ông Bụt rồi đưa lên bệ cho mọi người hương khói. Ai cũng biết ông Bụt bằng đất, vô tri vô giác, nhưng thắp hương mãi thành quen và không ai dám đập đi cả. Còn cán bộ, đề bạt hôm nay có thể phù hợp, nhưng ngày mai, thấy không theo kịp yêu cầu công tác, thì cho thôi, thay bằng người khác. Tại sao lại bất biến, tại sao cứ biến cán bộ thành ông Bụt.

Hoàng nói xong, mấy người thân với Hoàng vỗ tay lấp bốp.

Phó tổng giám đốc Quân đứng lên phản ứng:

– Anh Hoàng nói sai rồi. Nếu đây là công ty tư nhân thì nói như anh là đúng. Nhưng đây là một tập thể có sự lãnh đạo của Đảng. Chúng ta là cán bộ, là đảng viên thì phải tuân thủ theo những quy định về công tác tổ chức. Nguyên tắc lãnh đạo tập trung dân chủ các anh để ở đâu. Việc đề bạt cán bộ, theo tôi, ta cứ tiến hành theo đúng quy định. Trước hết, cho bỏ phiếu thăm dò tín nhiệm từ các công ty. Sau đó ai cao phiếu sẽ đưa ra Đảng ủy xem xét và bỏ phiếu kín...

Lân nghe ông Quân nói và cứ lắc đầu nhè nhẹ, biểu lộ sự thất vọng bởi tư duy cũ kỹ của ông.

Chờ cho ông Quân nói xong, Lân hỏi mọi người:

– Có ai còn ý kiến gì nữa không?

Mọi người nhìn nhau im lặng. Lân thông thả đứng dậy, cười mỉa mai:

– Thế mới biết là vì sao các doanh nghiệp Nhà nước cứ làm ăn thua lỗ. Thua lỗ chính là từ kiểu tư duy cũ rích cách đây bốn chục năm rồi. Thua lỗ chính là từ chỗ cán bộ mắc bệnh đau mắt đỏ, không muốn ai hơn mình và kìm hãm sự phát triển của người khác. Thua lỗ chính là từ tác phong làm việc lạc hậu, bảo thủ.

Bây giờ thế này. Tôi chịu trách nhiệm toàn bộ việc tôi đang làm. Ai không thích, có quyền đi kiện lên bất cứ cấp nào thích. Ai không chịu nổi, làm đơn xin đi, tôi hỗ trợ hết mức. Còn bây giờ, trước yêu cầu của công việc, tôi quyết định đề bạt cả chị Hồng và anh Hoàng làm Phó tổng giám đốc. Anh Hoàng phụ trách kinh doanh, kỹ thuật. Chị Hồng phụ trách kế toán, tài chính và Văn phòng Tổng Công ty.

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, không biết nói thế nào. Ông Quân tái mặt, lập cập nhét mấy tờ tài liệu vào cặp. Lân lạnh lùng nhìn mọi người bằng ánh mắt đầy quyền uy:

– Tôi nhắc lại: Ai không đồng ý với quyết định của tôi, thích kiện lên đâu thì kiện. Còn bây giờ, đồng chí Chánh văn phòng làm văn bản, báo

cáo lãnh đạo tình việc quyết định đề bạt hai người. Tôi trực tiếp mang lên đồng chí Chủ tịch. Thôi, chúng ta nghỉ.

Nhưng thật bất ngờ, Lân vừa nói xong thì Hồng đứng bật dậy:

– Tôi xin phép có một ý kiến nhỏ. Tôi thấy tôi không làm được Phó tổng giám đốc, vì vậy tôi khước từ sự... sự... tử tế của anh Lân. Tôi cũng phản đối cách làm việc gia trưởng, độc đoán của anh Lân. Anh nên nhớ anh mới chỉ là Phó tổng giám đốc thôi nhé.

– Tôi cũng phản đối cách làm của anh Lân. Tôi đề nghị cần phải thực hiện việc đề bạt theo đúng quy định - Ông Quân nói luôn. Và cũng lại có tiếng vỗ tay lớp lớp.

Lân gật gù:

– Còn ai phản đối nữa không?

Lân nói xong rồi đưa ánh mắt nãy lửa nhìn quét một lượt. Nhiều người không chịu nổi ánh mắt đầy sự đe nẹt đó đã cúi đầu. Riêng Hồng thì giương mắt nhìn lại với vẻ thách thức. Một bầu không khí im lặng, nặng nề bao trùm khắp căn phòng họp. Lân nghiêng răng nhắc lại:

– Sao, không ai có ý kiến nữa à? Nào, chúng ta cũng sòng phẳng với nhau luôn. Vậy ai không thích cách làm việc của tôi và muốn chuyển công tác?

Hồng đứng phắt dậy:

– Anh Lân, tôi yêu cầu anh bỏ cái lối ăn nói với cán bộ bằng cái giọng của địa chủ ấy đi. Anh đừng tưởng anh cậy thế là con nuôi ông Chủ tịch tỉnh mà anh có thể lên giọng dọa nạt ai cũng được.

Lân cũng tỏ ra cứng rắn một cách quyết liệt:

– Xin cô đừng có đụng đến đồng chí Chủ tịch. Ông ấy không có mặt ở đây, cho nên chớ có nói những lời xúc phạm. Tôi chịu trách nhiệm trước cấp trên của tôi, còn mọi người chịu trách nhiệm trước tôi. Đó là nguyên tắc làm việc của tôi. Và tôi không nhượng bộ bất cứ ai, nếu như

điều tôi làm là đúng, là mang lại lợi ích cho những người làm công ăn lương ở tổng công ty. Vì lợi ích của đa số, tôi sẵn sàng hy sinh lợi ích của một số người nào đó.

Chiều hôm đó, Lân cầm tờ trình đề nghị bổ nhiệm Hoàng lên gặp ông Hiến. Ông xem tờ trình rồi lắc đầu:

- Anh cứ làm ngang làm tắt thế này, nhờ chúng nó kiện cho thì sao?
- Con sợ gì kiện. Vấn đề bây giờ là đang thiếu cán bộ trầm trọng. Không đề bạt nó thì còn ai?
- Bố biết, nhưng mà anh cũng phải tôn trọng tập thể chứ.
- Tập thể chỗ con... hừ, như là một lũ ô hợp. Chỉ thích thưởng cho thật cao, còn công việc thì suốt ngày dựa dẫm, đùn đẩy, sợ trách nhiệm.
- Đó là căn bệnh truyền kiếp của rất nhiều doanh nghiệp Nhà nước hiện nay. Mà đã làm không ra tiền thì lại chỉ thích đi kiện, đi đơ đặt chuyện thị phi đối với những người làm được việc.
- Bố nói đúng quá. Nhưng xem ra căn bệnh này càng ngày càng phát triển. “Nhàn cư vi bất thiện” các cụ nói cấm có sai. Bố xem xét cho con trường hợp thằng Hoàng đi. Con với nó làm việc hợp nhau lắm.
- Thôi được rồi, nhưng để tôi hỏi thêm ý kiến vài người đã.

Nói rồi, ông Hiến nhắc máy điện thoại:

- Alô, anh Nam à? Đây, chỗ Tổng Công ty Xây dựng miền núi Nam Sơn nó xin đề bạt cậu Hoàng, ý anh thế nào?
- Cậu Hoàng là kỹ sư giỏi, nhưng chơi bời lắm, sợ công nhân không phục. Nhưng theo tôi, anh cứ giao cho Tổng giám đốc chịu trách nhiệm.
- Ông Duy ốm nặng rồi, thằng Lân được giao làm thường trực.

– Thường trực thì chả có nghĩa gì. Sao anh không cho cậu Lân thêm cái “cu” (Q) đi? Dự án sắp khởi công rồi mà tổng công ty không có chủ, khó làm ăn lắm.

– Anh nói cũng phải, tôi sẽ nghiên cứu ngay.

Ông Hiến lại gọi cho Giám đốc Sở Xây dựng:

– Alô, anh Tuấn đấy à?

– Thưa anh, em đây ạ.

– Này, chỗ cậu Lân xin đề bạt tay Hoàng làm Phó tổng, ý của anh thế nào?

– Xin anh cứ quyết. Em là đồng ý ngay. Nhưng mà chúng có “hợp cạ” nhau không?

– Chắc là hợp thôi.

– Thế thì được anh ạ. Báo cáo anh, Chủ nhật này chúng em mời anh đến dự lễ khánh thành nhà chung cư cho người thu nhập thấp, giấy mời đã gửi anh, mong anh cố thu xếp...

– Thôi, tôi không tới được đâu. Làm gì có người dân nào thu nhập thấp lại mua được chung cư của các anh. Toàn là bịp bợm. Cứ cẩn thận đấy. Chờ cho mọi người nhận nhà xong, tôi sẽ cho thanh tra. Nếu các anh vẽ ra chuyện làm nhà cho người thu nhập thấp để trốn thuế thì đừng có trách tôi.

– Em xin anh cứ bình tĩnh. Đúng là có một số căn hộ... có thay đổi tiêu chuẩn chủ sở hữu, những cơ bản vẫn là người nghèo. Thưa anh, tối nay... vâng tối nay chúng em xin đến giải trình với anh ạ.

Ông Hiến đặt máy, nói khó chịu:

– Chúng cứ làm như không ai biết gì. Thật là đúng là lũ mọt dân.

Rồi ông quay sang Lân:

– Anh làm ăn là cũng phải cẩn thận đấy nhé.

– Bố cứ yên tâm. Con sẽ cố gắng.

Ông Hiền lấy bút phê vào tờ trình: “Tôi đã trao đổi việc này với anh Nam và anh Tuấn. Lãnh đạo tỉnh đồng ý với đề xuất của tổng công ty”.

Lân nét mặt rạng rỡ, cầm tờ trình rồi chào ông Hiền ra về. Nhưng vừa ra đến cửa, Lân quay lại.

– Sao, còn việc gì đấy?

Lân ngập ngừng:

– Bố cho phép con nói thật nhé?

Ông Hiền dòm Lân:

– Thế bấy lâu nay tôi bắt anh nói dối à?

– Không phải thế. Con muốn nói về cái Dự án Nam Sơn 03. Con biết đây là một dự án quan trọng bậc nhất của tỉnh ta từ xưa tới nay. Bố và chú Thạc rất lo lắng về thực hiện dự án này. Tổng Công ty Xây dựng Nam Sơn chúng con sẽ phải đảm nhận rất nhiều phần việc của dự án. Theo con tính toán, riêng phần xây dựng cơ sở hạ tầng, khối lượng công việc mà chúng con được tham gia, chỉ ít cũng phải khoảng hơn ba trăm tỉ. Việc thì nhiều ngập đầu, nhưng Tổng giám đốc thì ốm, con thì giao cho làm thường trực, cũng là thứ quyền rơm vạ đá. Vì thế... vì thế... nếu bố và lãnh đạo tin con, thì cho con cái quyền Tổng giám đốc để còn dễ bề ăn nói, ký kết. Danh không chính thì ngôn cũng chẳng thuận.

Ông Hiền đứng dậy, vỗ tay sau lưng, đi lại một lúc rồi khẽ khàng:

– Trước lúc anh đến đây, anh có gặp ông Nam không?

– Dạ không ạ!

– Ông ấy cũng muốn giao cho anh làm quyền Tổng giám đốc.

– Thế ạ. Con hoàn toàn không biết.

– Nhưng bố sợ, rất sợ. Cái gì tới nhanh quá cũng không bền. Anh thì có những ưu điểm mà không mấy người có được đó là anh có tư duy làm

việc không bị ảnh hưởng bởi tư duy bao cấp. Anh quyết đoán, dám làm, dám chịu đến mức liều lĩnh. Cách làm đó phù hợp với kinh tế tư nhân, nhưng nếu áp dụng vào kinh tế Nhà nước thì coi chừng.

– Con hiểu. Nhưng con chỉ nghĩ là lấy kết quả kinh doanh làm thước đo...

– Nói như sách thì dễ. Nhưng thực tế nó phức tạp hơn nhiều. Hơn nữa, đề bạt anh lúc này, dễ mang tiếng lắm.

– Nếu bố có bị mang tiếng vì việc của con thì cũng mang tiếng lâu rồi. Nhưng con chưa thấy ai dám nói gì.

– Anh chưa quên cái Thúy chứ. Chính nó, trước khi chuyển công tác về Hà Nội đã khuyên tôi gìm bớt sự phát triển của anh lại.

– Cô ấy cũng nói với con. Nhưng xin bố cứ yên tâm...

– Thôi được, để tôi hỏi thêm ý kiến bên tổ chức đã. Đề bạt một người lên cương vị Tổng giám đốc, không phải là chuyện đùa.

Tại phòng làm việc của Lâm. Hoàng, và ba người nữa trong công ty, cũng là chiến hữu của Hoàng và Lâm đang ngồi họp bàn với nhau. Lâm cầm tờ giấy có bút phê của ông Hiến dí vào mặt Hoàng:

– Ông xem, việc lớn như thế mà tôi giải quyết chỉ mất nửa giờ.

Hoàng rót rượu, khúm núm:

– Rất cảm ơn ông anh đã thương đến thẳng em đại này. Đời em đã tìm thấy chủ đề thờ. Mà điều này em nói cách đây mấy năm rồi, trong một buổi đi câu. Ông anh còn nhớ không?

– Ai mà nhớ những chuyện linh tinh đó. Ông làm Phó tổng phụ trách kinh doanh và cả tài chính luôn. Còn ông Quân, đã thế tôi cho ngồi chơi

xoir nước, phụ trách công tác Đảng, đoàn thể và công đoàn. Thử xem có thằng nào dám đi kiện không?

– Làm gì có đứa nào dám đi hả anh. Nói to mồm thế thôi, chứ chúng nó cũng biết anh là ai đấy.

– Cậu phải rất cẩn thận. Bà Hồng là không vừa đâu. Nếu bây giờ mà cái gì cũng giở nguyên tắc tài chính ra là chết hết. Làm ăn bây giờ muốn có hiệu quả được thì phải xé các hàng rào quy định về chế độ chi tiêu, kiểm toán. Cậu nên tính trước xem cần đối xử với nhân vật cứng đầu này như thế nào.

– Anh cứ yên tâm. Nhưng theo em, trước mắt ta cứ “dĩ hòa vi quý”, thậm chí giao cho cô ta thêm chút quyền lực, cho thêm bổng lộc để ràng buộc cô ta.

– Cậu làm cách nào để giúp tôi và cô ta dàn hòa với nhau. Kế toán trưởng là quan trọng lắm. Không nên để cô ta quay lưng lại với mình.

– Em sẽ cố gắng, nhưng con mẹ này ghê lắm. Cái thứ đàn bà không chồng, không con, không cần tiền thì có giới mà biết họ muốn cái gì?

– Vậy thì cậu hãy kiếm cho cô ta một gã đàn ông. Có thể nhờ đó mà tính nết cô ta thay đổi chăng?

– Vâng. Đó cũng là ý hay.

– Còn chỗ Công ty Anh Thư, bọn này cậy thế ông Nam, định chơi lại mình, cậu với Hải cần tính toán cho cụ thể, chính xác. Cần phải hạ gục nó trước khi lễ khởi công bắt đầu. Không thể để cho thằng Thư này ăn quá nhiều.

– Anh cứ yên tâm, một khi Hoàng này đã ra tay thì không kẻ nào có thể ngóc đầu lên được.

Lân bỗng hỏi:

– Còn việc của thằng Hải đến đâu rồi?

– Thưa anh, thằng Thư hoa mắt vì món tiền ba trăm triệu nên đã nhận thằng Hải rồi và giao cho nó phụ trách kinh doanh.

– Thế thì tốt rồi. Nhưng phải bí mật đấy nhé. Dặn nó cố gắng tìm chứng cứ về chuyện buôn bán ma túy của thằng Thư.

Có tiếng chuông điện thoại di động của Lân. Lân nhìn số máy và biết đó là ông Hiền gọi. Lân đứng dậy, lễ phép:

– Con nghe đây ạ... Thế ạ! Con cảm ơn bố... Vâng, con sẽ tới cảm ơn chú Nam ngay. Con chào bố.

Lân quay lại với mọi người;

– Đố các anh biết tôi vừa nhận tin gì?

Mọi người nhìn nhau. Hoàng lên tiếng:

– Chắc chắn đó là tin vui.

– Rót rượu ra đi. Tôi sẽ nói.

Chờ cho mọi người cầm ly lên, Lân nói vừa đủ nghe:

– Tôi đã được đề bạt làm quyền Tổng giám đốc.

Lễ khởi công Dự án Nam Sơn 03 diễn ra tại hội trường UBND huyện Nam Hà. Đến dự lễ có đầy đủ các vị trong UBND tỉnh, đại diện các ban, ngành của tỉnh và chính quyền các huyện thuộc dự án.

Ông Thạc là trưởng đại diện của Bộ Đầu tư và Phát triển kinh tế đến dự. Rồi đại diện Bộ Giao thông Vận tải, Bộ Bưu chính - Viễn thông...

Trong số các đại biểu có Đại tá Công, Giám đốc Công an tỉnh; Thượng tá Luân, Phó giám đốc; Trung tá Tình và Vũ.

Mọi người nhốn nháo nhận quà lưu niệm, nhận tài liệu về dự án.

Đoàn của Tổng Công ty Xây dựng Núi Nam Sơn đi một xe Toyota loại 12 chỗ. Trên xe có Luân, Hùng, Hồng và một số cán bộ.

Xe vừa dừng, Luân oai vệ bước xuống. Mấy ông cán bộ các huyện của dự án vội vàng đến bắt tay, xun xoe, khúm núm.

Luân cũng chào và chìa tay hững hờ cho họ bắt với thái độ kẻ cả, bề trên. Vũ cùng Trung tá Tình đứng cách đó không xa và lặng lẽ theo dõi thái độ đó. Vũ lắc đầu tỏ ý không thích kiểu cách trịch thượng của Luân. Tình biết Vũ suy nghĩ gì. Anh hích nhẹ khuỷu tay vào Vũ:

– Rồi anh xem, mấy vị Chủ tịch huyện kia sẽ phải rờn rần lên mây đến van lạy tay Luân để xin cho các công ty của huyện được làm “bê phảy”, thậm chí “bê hai phảy”. Cú này, anh chàng Luân tha hồ mà gặt hái.

Vũ bắn khoăn:

– Nhưng nghe nói là cho tổ chức đấu thầu dự án công khai và nghiêm lắm cơ mà?

Tình phì cười:

– Ông anh ơi, bịp bợm cả đấy! Sự phân chia sẽ là thế này: Tổng Công ty Nam Sơn được hai phần ba trong tổng số các công trình xây dựng cơ bản. Còn một phần ba thì chia cho các công trình khác. Trong số một phần ba đó, riêng “thằng” Anh Thư sẽ được một nửa.

– Thì cũng hợp lý thôi. Tổng Công ty Nam Sơn là doanh nghiệp Nhà nước, vốn lắm, lực mạnh, quân đông. Hơn nữa, ai mà chẳng tìm cách ngầm giúp doanh nghiệp Nhà nước.

– Chúng tôi đã tính toán rất kỹ và thấy con đường tiếp theo của họ là như thế này: Chỗ tay Lân chỉ đủ sức đảm nhiệm một phần năm khối lượng được giao. Nhưng nó sẽ nhận tất và bán cái cho các công ty con. Công ty con lại bán giấy phép cho các công ty con nữa. Thế là đồng vốn Nhà nước đầu tư cho mười, khi vào làm công trình chỉ còn năm, sáu vì mỗi thằng xà xẻo một ít!

– Thảo nào, họ đổ tiền ra chạy để có dự án.

– Trong xây dựng cơ bản, ngon nhất, thơm nhất và lừa bịp dễ nhất là làm đường. Mà thôi, ông anh hãy lao vào học lấy một số kiến thức về xây dựng cầu đường đi. Sắp đến lúc phải dùng rồi đấy.

– Nghe anh nói thì tội phạm đã xuất hiện?

– Tội phạm loại này có từ lâu rồi, nhưng nó ẩn náu kỹ lắm. Giờ mới là lúc xuất hiện.

Lân nhìn thấy Vũ và Tình liền chạy đến vồn vã:

– Chào hai cán bộ - Lân bắt tay Vũ, giọng ấm áp:

– Lâu lâu không tới thăm chị và các cháu. Thằng bé dạo này có khá hơn không anh Vũ?

Vũ lắc đầu:

– Cũng chạy chữa nhiều nơi rồi, nhưng không được ông ạ.

– Tôi nghe người ta nói, bị nhiễm chất độc đi-ô-xin, chỉ uống sừng tê giác là có thể tẩy hết chất độc ra. Nhiều người đã khỏi đấy.

Tình cười:

– Tôi không tin. Nhưng dù có được thì anh em mình đào đâu ra tiền mà đi mua sừng tê giác. Mà không khéo còn mua phải đồ giả.

– Thì có bệnh phải vái tứ phương - Lân quay sang nói với Tình - Báo cáo anh Tình, chúng tôi đang định làm công văn đề nghị Phòng Cảnh sát kinh tế cử cán bộ giúp chúng tôi trong công tác bảo vệ nội bộ, chống thất thoát tài sản. Hôm nay gặp anh đây, xin ý kiến anh trước.

Tình xua tay:

– Ấy chết, chúng tôi không được phép. Ông thấy đấy, cả một dự án lớn thế này, nhưng trong Ban Quản lý có anh công an nào đâu. Các ông phải tự lo lấy thân thôi.

– Quan điểm của tình thế nào chúng tôi không biết, nhưng nếu chúng tôi đề nghị riêng với phòng thì có được không?

– Cái này anh phải xin ý kiến Giám đốc của chúng tôi.

Đã đến giờ khai mạc. Tiếng chuông gọi họp réo vang. Mọi người lục tục vào phòng. Lân ngang nhiên tiến đến hàng ghế đầu và ngồi cạnh ông Hiến, ông Thạc.

Một buổi chiều, Hải mang một tập chứng từ đến phòng của Trần Hùng Lân. Tấm biển đề Phó tổng giám đốc thường trực đã được thay bằng biển “Q.Tổng giám đốc”.

Lân đang ngồi xem phim sex trên máy vi tính, nghe thấy tiếng gõ cửa vội vã tắt máy rồi vớ quyển “Kỹ thuật làm đường dân sinh” mở ra và đồng dục:

– Xin mời vào.

Hồng mở cửa:

– Chào anh. Tôi đã có lịch xin làm việc với anh.

Lân liếc nhìn lên tấm bảng công tác tuần:

– Thôi chết, tôi quên mất. Xin lỗi chị.

– Không có gì đâu, biết anh cũng rất bận.

Lân mời Hồng ra salon ngồi, tự tay pha trà, mời nước với thái độ rất lịch sự. Rồi cười:

– Này, cô Hồng có bản tử vi nào không, đưa đây tôi giải cho.

– Em chẳng tin gì cái thứ bói toán lăng nhăng ấy cả.

– Ờ, không tin tức là không có lỗi. Tôi cũng vậy, mặc dù biết xem tử vi từ hồi còn thanh niên... Bố tôi dạy cho, mà ông cụ là người giỏi nổi tiếng đấy! Nhưng tôi chưa khi nào xem cho mình. Nghĩ cũng buồn cười, hồi còn nhỏ, tôi học hành chệnh mảng. Ông cụ dạy cho xem tử vi, xem bói Dịch là để sau này tôi có cần câu cơm.

Ngừng một lát, Lân nói tiếp:

– Chúng tôi nghe tin phong danh hiệu Bà mẹ Việt Nam Anh hùng lần này, bà cụ nhà cô là trong danh sách đề nghị. Cụ xứng đáng quá... Tôi đọc mấy bài báo viết về cụ và thấy lẽ ra cụ phải được phong từ đợt đầu. Mẹ tôi cũng là một người chịu thương, chịu khó, nhưng không phải chịu nhiều đau khổ như bà cụ. Tôi định hôm nào công bố, tổng công ty sẽ xây dựng cho cụ một ngôi nhà và tặng cụ một số tiết kiệm.

Thái độ chân thành của Lân đã làm Hồng dịu lòng. Cô khẽ đáp:

– Cám ơn anh. Nhưng thật ra cũng không cần. Bà đang ở với tôi, đời sống ổn định. Cũng không có gì khó khăn.

– Tôi biết, nhưng đó là cử chỉ đền ơn đáp nghĩa. Hôm nay, cũng tranh thủ lúc rỗi rãi, tôi muốn nói với cô vài điều.

– Vâng, tôi xin nghe.

– Thứ nhất, là hôm họp xét đề bạt cậu Hoàng và cô, tôi nói có phần hơi gay gắt, khiến cô phản ứng, tôi rất mong được cô thông cảm. Tính nết của tôi có lúc dở hơi thế đấy.

– Anh đừng...

– Khoan, cứ để tôi nói hết - Lân ngăn Hồng - Thứ hai, về quản lý tài chính, tôi không thạo lắm, cho nên cô phải cố sức giúp cho. Và thứ ba, trong cung cách làm ăn bây giờ, có những cái phải chi ngoài sổ sách, bỏ qua cái nguyên tắc tài chính, cô nên tìm cách giúp tôi.

Hồng hơi mỉm cười:

– Tôi là cấp dưới, tôi phải làm theo lệnh cấp trên. Nhưng là kế toán, tôi phải tuân theo nguyên tắc tài chính. Anh xem tập chứng từ này đi rồi sẽ rõ. Gần ba trăm triệu anh chi đành phải xuất toán thôi?

– Cái gì, gần ba trăm triệu?

– Vâng, chính xác là hai trăm chín mươi tám triệu đồng. Anh cứ đọc kỹ, nếu có gì thắc mắc, chúng ta cùng bàn hướng giải quyết.

– Vậy thì cô làm thế nào để giải quyết đi.

Hồng lắc đầu:

– Đây là tôi đã cố hợp lý hóa cho anh hơn hai trăm triệu nữa rồi đấy. Anh thử tính xem, một lần anh đi công tác Hà Nội, các khoản tiền chi lên gần một trăm năm chục triệu. Liệu có cơ quan kiểm toán nào cho qua việc này không?

– Nhưng mà đó là tiền cho việc đi chạy dự án.

– Thì hiểu với nhau là thế, nhưng cấp trên có nghe cho không? Chạy dự án có nghĩa là đi hối lộ chứ còn gì nữa.

– Ông mất chân giò, bà thò nậm rượu, thời buổi này có ai họ cho không cái gì đâu? Đường Tăng ngày xưa đến cửa Phật lấy kinh cũng còn

phải hối lộ cái bát bằng vàng mới nhận được sách.

– Anh em mình nói với nhau thì được, nhưng với kiểm toán, với thanh tra và có thể với cả công an thì chả ai nghe cho đâu.

Lân đột nhiên nhớ đến chuyện hôm nọ bàn với Hoàng và Hồng.

– Cô Hồng này, thương trường bây giờ cạnh tranh nhau tàn bạo lắm. Các doanh nghiệp không từ một thủ đoạn nào để hại nhau. Vì vậy, giữ bí mật về tài chính là có ý nghĩa sống còn đấy.

Hồng lặng đi suy nghĩ hồi lâu rồi rụt rè nói:

– Tôi có thể cam đoan với anh rằng: Về nguyên tắc giữ bí mật tài chính, anh có thể tin ở tôi.

Hồng đột nhiên lạnh lùng:

– Tôi xin để lại các chứng từ để anh nghiên cứu, trong đó, anh đặc biệt lưu ý số phải xuất toán. Và hôm nay, tôi cũng thành thật khuyên anh: Hãy cực kỳ cẩn thận với cách tiêu tiền của anh. Chào anh.

Nói rồi Hồng bỏ về luôn. Lân nhìn theo bằng ánh mắt khó chịu.

Buổi tối, tại một nhà hàng. Trần Hùng Lân cùng với Hoàng và Phan Hồng Hải ngồi với nhau. Lân vẫy cô nhân viên phục vụ đến, cho năm chục ngàn:

– Em để chai rượu đây, bọn anh tự phục vụ lấy. Khi nào cần anh gọi.

Nghe Lân nói vậy, cô gái hiểu rằng sự có mặt của mình lúc này là thừa. Cô lặng lẽ đi ra.

Lân lên tiếng:

– Theo tin tôi mới nhận được thì ngày mai, kết quả đấu thầu sẽ được công bố. Nhưng chắc chắn là tổng công ty chúng ta được làm hơn một trăm cây số đường từ tỉnh vào khu ngã ba của ba huyện; hơn hai trăm

cây số đường liên xã; xây dựng bốn cầu qua suối Nậm Ma, Nậm Vù, Nậm Chải và Mường La; ngoài ra, chúng ta còn san ủi mặt bằng cho huyện lỵ mới của Nam Hưng. Tổng giá trị khoảng hơn 300 tỉ.

– Tuyệt vời quá - Hoàng thốt lên mãn nguyện - Nào, chúng ta nâng cốc chúc mừng cho thắng lợi bước đầu. Chúc mừng Tổng giám đốc. Chúc mừng thắng em được trở thành đệ tử của tay Thư.

Chờ cho mọi người uống hết, Lân thủng thắng:

– Thắng Anh Thư sẽ được xây hai bệnh viện huyện, làm một con mương mười tám cây số; được tham gia thầu phụ xây dựng Nhà máy Thủy điện Na Lay.

Hải cười đắc ý:

– Thưa các ông anh, theo tin thắng em biết đích xác thì thắng Thư sẽ cho bán hết các “bê phảy”. Nó chỉ giữ lại hai bệnh viện thôi. Hôm qua nó tính sơ sơ là cũng dứt túi ngon mười tỉ mà không mất giọt mồ hôi nào. Nhưng láo nhất là... là nó hỗn với anh.

Hải cười khùng khục rồi tự rót rượu, ngửa cổ uống một hơi. Hắn quệt mép và nét mặt lộ rõ vẻ ác độc:

– Nó định chơi anh đấy! Nó có một ông bác làm rất to trên Hà Nội. Nó cho người đi điều tra chuyện anh học hành ngày xưa như thế nào rồi đã thuê thắng cha Báu ở Báo Tiếng Dân viết bài. Nó còn hung hăng tuyên bố là nó sẽ chơi cả ông già anh.

Lân đấm xuống bàn làm cốc chén nảy lên:

– Mà có bằng chứng gì không?

– Không có bằng chứng thì bịa ra được hay sao? - Nói xong, Hải đắc ý lôi ra từ trong cặp một chiếc máy ghi âm:

– Cái này là công của anh Hoàng đấy! Nếu không đầu tư phát triển công nghệ cao thì đừng có nói chuyện làm gì chúng nó.

Lân không hiểu nhìn Hoàng dò hỏi. Hoàng vội giải thích:

– Em có thằng đệ tử làm bảo vệ ở Anh Thư. Nó cho biết là bọn này đang có âm mưu gì để hại anh, hại cả tổng công ty và quyết tâm làm hại uy tín của chúng ta. Chúng cũng mong là chúng ta rối loạn, có thể chúng mới kiếm được nhiều từ dự án này. Vì thế, khi chú Hải được nó đồng ý nhận góp vốn, em đã cho mua một chiếc máy ghi âm cực kỳ hiện đại. Chiếc máy này có một đầu phát riêng và thu riêng. Đặt đầu phát trong phòng họp của nó rồi mình dùng chiếc máy này thu lại. Như vậy có thể biết được tất cả những gì chúng bàn.

– Đầu phát hoạt động được bao lâu?

– Dạ, nếu pin tốt được mười ngày.

– Các chú quá giỏi. Nào mở băng anh nghe xem.

Hải bật máy. Tiếng cộng ly lạnh canh, tiếng cười rinh ríc. Tiếng của Thư:

– Tao đã cho người xác minh được rồi. Thằng Lân dùng băng giả hết. Nó chưa bao giờ học đến lớp 10 chứ đừng nói là đi học Đại học Ngoại thương.

Tiếng ai đó chen vào:

– Thế thì ông anh phải cho nó hết “đường về quê mẹ” lần này.

– Không cần vội. Tao sẽ đến gặp nó và yêu cầu nó mời mình làm “bê phẩy”. Nếu nó chịu cho mình dăm chục cây số đường từ tỉnh vào huyện, ta sẽ im lặng. Và như vậy, ta đã thắt được một cái thông lọng vào cổ thằng Lân. Nó giở mặt, nhúc nhích, ta giật.

Tiếng người khác:

– Căn nhà của mục Huyền văn công đang ở cũng là từ thằng Lân mua. Nó lấy tiền công ty. Nghe bà Hồng nói thì sẽ bắt nó xuất toán nhiều lắm. Phải hàng trăm triệu?

– Rất tốt. Thế thì sớm muộn nó sẽ chết. Trước mắt cứ chuẩn bị tài liệu cho thật chắc và chờ cho công bố kết quả thầu xong xuôi. Khi nào chú Lân đưa máy ủi vào làm đường... Hí hí hí! Anh sẽ đến trao đổi với chú Lân. Chúng bay thấy thế nào?

– Ông anh quả là cao kiến!

Lân nghe, nét mặt tái nhợt. Lân ra hiệu tắt máy, ngả người ra ghế, nhìn cả hai người bằng ánh mắt dò xét:

– Sao, các chú thấy thế nào? Thằng này quá nham hiểm. Nó nói đúng đấy. Bằng cấp của anh là bằng đều. Hay anh lại quay về... bán thịt lợn!

Hoàng rót rượu cho Lân:

– Anh quên mẹ nó cái chuyện bằng cấp đi. Vấn đề bây giờ không phải là anh, mà là một lũ đàn em đây này. Anh mà thoái chí ra đi, thằng cha mới lên liệu nó có tha bọn em không? Hàng bao nhiêu con người đang dựa vào anh, nay bơ vơ... anh tính sao?

– Hay là đành chấp nhận yêu cầu của nó? - Lân hờ hững.

– Cũng không được. Chấp nhận lần này, vậy lần này thì sao?

– Chú Hải thấy thế nào?

– Thương trường là chiến trường. Mình không giết nó thì nó cũng chẳng tha gì mình. Hơn nữa, thằng Thư có phải là tử tế gì đâu. Nó tội lỗi đầy mình mà lại đi bới chuyện người khác.

– Nói như vậy là chú đã có kế sách rồi?

– Vâng, em và anh Hoàng cũng đã bàn với nhau?

– Được, anh hiểu. Các chú cứ tiến hành, nếu có bề gì, tính tất tội cho tao.

Rồi Lân nghiêng rằng:

– Thằng chó! Anh giao cho chú nhiệm vụ, trong thời gian sớm nhất, phải làm sập thằng này.

– Anh cứ yên tâm, em đã có cách. Nhưng vốn, các ông anh phải cấp nhé.

– Bao nhiêu thì đủ.

– Trước mắt cần bảy ngàn đôla.

– Sao ít thế!

– Em và Hùng tính kỹ rồi. Thăng Thư có tiền sự vì tội buôn bán ma túy và trong mấy năm qua, nó vẫn đưa hàng từ Lào về. Công an cầm thăng này lắm nhưng nghe nói là toàn tài liệu trình sát, chưa có chứng cứ cụ thể. Vì thế, cần phải có chứng cứ giúp công an. Thế mới gọi là...

– Anh hiểu rồi. Gọi là “gấp lửa bỏ tay người” chứ gì.

Bổng Lâm lại ra lệnh cho Hải:

– Mà quay lại đoạn băng nó nói về tiền nong xem sao?

Hải bấm máy tua băng:

– “Căn nhà mộ Huyền văn công đang ở cũng là của thăng Lâm mua. Nó lấy tiền của công ty. Nghe bà Hồng nói thì sẽ bắt nó xuất toán nhiều lắm. Phải hàng trăm triệu?”.

Lâm tắt máy:

– Chúng mà nghe thấy gì chưa? Tại sao mộ Hồng nói chuyện với chúng nó?

Bổng Hải vỗ đùi đánh đét:

– Bỏ mẹ rồi, mộ Hồng và thăng Thư ngày xưa học cùng nhau. Đúng rồi. Hồi đó tôi học lớp 10A, chúng học 10C. Mộ Hồng học toán rất giỏi, thăng Thư lại là học sinh giỏi văn. Chúng nó được tuyên dương ở trường. Mà nghe nói ngày xưa, chúng nó yêu nhau. Nhưng vì sao chẳng thành duyên thì không biết.

Hoàng bậm môi:

– Tình yêu thời học trò, không phải có gì ghê gớm lắm. Vấn đề là bây giờ chúng có chơi bời với nhau không? Và liệu ở Phòng Tài chính có còn ai là gián điệp của chúng nó không?

Lân nói như ra lệnh:

– Việc này tôi giao cho anh Hoàng và chú em. Bằng mọi biện pháp phải tìm cho ra kẻ nội gián đó.

Kim đồng hồ trong phòng trực của quản giáo khu C chỉ 10 giờ kém 10 phút.

Ông Vân cùng Đại úy quản giáo Tự và ba cảnh sát bảo vệ ngồi xem đi chương trình bóng đá giải ngoại hạng Anh trên tivi.

Có tiếng chuông điện thoại. Quản giáo Tự nhắc máy:

– Alô, quản giáo khu C xin nghe đây.

Từ đầu dây đằng kia, tiếng của Trưởng giám thị:

– Đồng chí Tự à, tôi đã báo cáo giám đốc rồi. Giám đốc yêu cầu chúng ta phải tìm mọi cách bảo đảm an toàn cho tên Hải. Tuyệt đối không được để hắn tự sát. Còn chuyện hắn xin khai thêm, giám đốc sẽ báo cáo Chánh án và Viện trưởng Viện Kiểm sát.

– Báo cáo anh, làm thế nào để bảo vệ không cho hắn tự sát. Hay là đưa phạm tự giác vào ở cùng?

– Không cần đâu. Các đồng chí mở cửa ngoài buồng giam. Chú ý theo dõi, nếu thấy hắn có ý định tự sát thì ngăn chặn. Chỉ còn bốn tiếng nữa thôi mà.

– Báo cáo rõ.

Tự đặt máy rồi lau bàu:

– Đến khổ. Bây giờ lại phải chia nhau canh ngoài cửa phòng giam. Thôi, mỗi cậu gác một giờ. Tự chia nhau gác nhé. Tôi gác ca cuối cùng. Còn bây giờ ai rồi thì tranh thủ ngủ đi.

Ông Vân thủng thảng:

– Không lo nó tự sát đâu. Thằng nào có gan tự sát thì cậu có đến ngủ bên cạnh nó cũng khắc có cách. Mấy anh em cứ ngủ, chú trông cho.

Anh thiếu úy vui mừng ra mặt, nhưng vẫn nói dài bơi:

– Thôi, bố cứ về đi, chúng con trông cũng được. Ngộ nhờ Trưởng giám thị đi kiểm tra, có mà chết.

– Tao sẽ nhận lỗi thay, không có gì mà lo. Tao cam đoan với chúng mày nó không dám tự tử đâu.

Quản giáo Tự nói:

– Chú nói đúng đấy. Năm ngoái, thằng Phú “lùn” tự sát ngay trước mắt cảnh sát mà còn chả cứu kịp. Nhưng thôi, cấp trên đã ra lệnh, chúng ta cứ thi hành. Ngộ nhờ nó tự sát thật thì có mà đại họa.

Ông Vân cười:

– Kẻ có gan tự sát chính là thằng Lân. Nó mới là đứa cần đề phòng.

Trần Hùng Lân vẫn nằm, mắt nhìn chòng chọc lên trần nhà. Ngón tay cái và ngón trỏ vẫn cầm chặt nửa lưỡi dao cạo râu. Bỗng Lân vùng dậy và nhấc ca nước lớn lên xem. Lân gật gù có vẻ hài lòng khi thấy nước khá nhiều. Lân ngồi xuống, áp tai vào cánh cửa sắt...

“Bấy lâu nay, người ta hay nói đến từ “quyền lực”. Khi tôi còn trẻ, lang thang kiếm sống bằng nghề đi câu, tôi thấy ông nhân viên canh nông là người có quyền lực. Khi tôi đi bán thịt lợn, tôi thấy anh nhân viên thu thuế là người có quyền lực. Và khi tôi giữ chức Tổng giám đốc, tôi là người có quyền và có lực một cách thực sự. Có một cách hiện hữu và tôi đã sử dụng quyền của mình cũng như lực của mình một cách tối đa. Không ít quan chức phải đến cầu cạnh xin xỏ tôi, mặc dù cương vị chính trị to hơn tôi nhiều lần. Người ta thường nói nước chảy xuôi, nhưng cũng nói có khi nước chảy ngược. Đã có những ông Thứ trưởng,

Bộ trưởng phải hạ mình đến phòng làm việc của tôi, năn nỉ tôi chia phần việc cho các công ty nào đó mà tất nhiên, ông ta cũng có phần”.

Từ ngày vợ mất, Lân bỏ mặc ba đứa con cho người chị họ đăng vợ trông nom còn mình mình đến sống hẩm với Lệ. Lúc đầu thì cơ quan cũng có điều ong tiếng ve nhưng rồi mọi người cũng cho qua bởi lẽ nghĩ Lân vợ thì đã chết, Lệ là gái chưa chồng...! Và lại thời buổi được coi là đang ở giai đoạn đầu của phong trào “giải phóng tình dục” này, chuyện trai gái, bồ bịch cũng không còn là điều gì ghê gớm, thậm chí người ta còn lấy chuyện đó ra mà để tự hào cho giá trị của mình. Lân giao con cho người chị nhưng cũng không phải là thiếu trách nhiệm với chúng. Tất cả chuyện chi tiêu ăn uống, mua sắm sách vở, tiền học hành... Lân đều lo chu đáo. Những đứa con Lân, nhất là Ly, lúc đầu khó chịu ra mặt và có lúc đã tỏ thái độ hỗn xược với bố. Nhưng rồi chúng cũng mặc kệ và quen dần với cuộc sống không có bố.

Buổi sớm, Lân thường ngủ dậy từ lúc hơn 5 giờ, mặc dù đêm trước thức khuya thế nào. Lệ thấy Lân dậy sớm thì càu nhàu:

- Giời đây anh à, sao cứ phải dậy sớm thế?
- Quen mất rồi, nằm không ngủ được,
- Thế thì cứ nằm cạnh em cũng được chứ sao?

Nói rồi, Lệ lại ngáp dài và ngủ tiếp. Bỗng dưng ả chồm dậy:

- Anh đã đi làm rồi đấy à?

Lân đang rửa mặt trong bồn tắm nói vọng ra:

- Chưa, đang còn ở nhà đây.

Lệ chồm dậy đi vào toa-lét, ổng ẹo:

– Anh ơi, hôm nay thứ Sáu rồi đấy. Mai mình đi Cửa Lò nghỉ vài ngày nhé.

– Không được, mai bắt đầu làm đoạn đường vào huyện Nam Hưng, anh phải dự khởi công - Lân nói ngay bằng giọng cương quyết.

– Anh giao cho anh Quân dự lễ. Em và anh... hay mời anh Hoàng đi nghỉ luôn.

– Không là không. Em phải ở nhà hai ngày không có anh.

– Đi với con nào à? - Lệ ngoa ngoắt.

Lân cười làm lành:

– Vào làm việc trong huyện thôi. Em thích đi Cửa Lò thì cứ đi.

– Này, định giờ trò gì đấy. Thế tôi vào đấy rồi kiếm đi được ngủ cùng à?

Lân cau mặt:

– Ăn với chả nói. Thôi, anh đến cơ quan đây.

Lân vừa nói xong đã nghe còi xe ngoài cổng. Lân hôn vội lên má Lệ rồi xách cặp đi ra.

Lân đến cơ quan mới chỉ hơn 6 giờ. Chờ cho Lân lên phòng xong, hai anh bảo vệ nói với nhau:

– Mình làm ở đây đến ba đời giám đốc rồi mà chưa thấy ai hay như ông này. Tính tình thoáng đảng, làm việc nghiêm túc.

– Ông có biết cóc khô. Nói xin lỗi ông, tôi lạ đếch gì tay Lân này. Ngày xưa, toàn câu cá trộm ngoài hồ thị xã. Khi hăn bán thịt lợn, tôi đã nhiều lần mua của hăn đấy.

– Hay nhỉ, ông có ngủ mê không? Làm gì trên đời này có chuyện lạ như thế. Người ta lên được đến chức này, phải có học hành; phải là Đảng viên, phải có thành tích.

– Thế mới gọi là... gọi là “Thánh ị vào nồi”!

– Tớ cóc cần biết quá khứ anh ta thế nào. Chỉ cần biết là ngày xưa, lương bốn trăm ngàn, bây giờ, lương một triệu. Thủ trưởng nào tốt là người đem lại đồng lương cho anh em cao hơn trước. Còn mọi thứ khác, vớ vẩn hết.

Lân vừa đi ra khỏi nhà thì Hoàng mò đến, mấy người hàng xóm đang tập thể dục trông thấy Lệ ra mở cửa đón Hoàng, họ bữu môi khinh bỉ, có người nhổ nước bọt rồi quay đi.

– Sao đến muộn thế.

– Anh phải chờ cho lão ấy đi chứ! Mai lão ấy đi Nam Hưng rồi, mình tha hồ gặp nhau.

– Nhưng ở chỗ nào? Lão ấy cũng cảnh giác lắm.

– Yên trí đi, thằng cha này khôn mấy cũng chỉ như ếch ngồi đáy giếng thôi.

Cả hai xoắn vào nhau. Lệ nũng nịu:

– Sao đời em khổ thế này. Người mình yêu thì không được sống.

– Em nói thế làm gì? Chịu khó chờ thêm thời gian nữa. Dạo này cha Lân lắm tiền vô kể, khéo mời ra thì ầm cả đời đấy em ạ.

– Em không cần tiền. Em cần tình cơ! - Lệ nói rồi lăn xả vào Hoàng.

Lân đến văn phòng được khoảng mười phút thì cô nhân viên phục vụ có cái tên rất lẳng mạn là Huyền Thi mang đồ ăn sáng lên cho Lân. Thấy Lân chăm chú đọc sách, Thi nói với vẻ cảm phục:

– Em mời anh ăn sáng. Anh phải nhớ giữ sức khỏe. Sáng nào cũng đi làm sớm thế này. Em sợ quá sức đấy.

Lân vươn vai:

– Cũng muốn nghỉ ngơi lắm, nhưng công việc bề bộn như thế này, phải cố thôi. Em cứ cho anh ăn sáng đầy đủ là tốt rồi. Mà nói thật, cũng chỉ có bữa sáng là ăn tử tế, còn trưa, chiều, uống nhiều hơn ăn.

– Em cũng nghĩ thế nên chuẩn bị đồ ăn sáng cho anh như bữa chính. Thi xếp các thứ lên mâm cho Lân: nào trứng vịt lộn; bánh cuốn, chuối, lại có một khoanh giò lụa. Lân phì cười:

– Sao mà lắm thế. Ăn thế này, khi văn phòng ghi phiếu, cô Hồng lại bắt xuất toán thì nhục.

– Ồi dào, chị Hồng, tư duy xưa như trái đất. Làm kế toán thời này mà cứ đo lọ nước mắm đếm củ dưa hành như chị ấy có mà ăn cháo.

– Ồ, xem ra em cũng hiểu biết kế toán nhỉ?

– Số em nó chả ra gì mới phải đi phục vụ. Em tốt nghiệp ở Học viện Tài chính loại giỏi đấy.

Lân ngạc nhiên:

– Thế à? Vậy mà hôm nay tôi mới biết.

– Hôm nọ, em nghe chị ấy họp với tài vụ, nói về chuyện anh chi tiêu... Nghe mà lộn cả ruột. Anh đi công tác, kiếm về cho Tổng công ty bao nhiêu hợp đồng, trị giá hàng chục, hàng trăm tỉ. Vậy tiêu vài trăm triệu thì có là cái đình gì?

Lân lắng nghe chăm chú và bỗng hỏi:

– Mai em đưa bằng tốt nghiệp cho anh xem.

– Dạ, phòng tổ chức giữ rồi ạ. Trước đây chú Tuấn, chú Duy nhận em, bảo cứ làm tạm một thời gian rồi sắp xếp sang làm tài vụ...

– Thôi được rồi, anh sẽ tính sớm cho.

Lân vừa ăn vừa ngắm nhìn với vẻ tò mò. Đó là một cô gái thoát trông thì thấy không xinh bởi cô có nước da ngăm đen, mặt trái xoan, mắt một mí... nhưng nhìn kỹ thì lại thấy có nét là lạ, ưa nhìn. Thi phát hiện ra ánh mắt khác thường của Lân đang nhìn mình cho nên cô thông thả đi vào cuối phòng và mở nhạc. Lân nhìn như bị hút vào tấm lưng thon thả và dáng đi mềm mại của Thi.

Bỗng có có chuông điện thoại. Lân uể oải nhấc máy:

– Alô, Lân nghe đây?

– Chào em, anh đây. Anh Hòa, Bộ trưởng Bộ Công nghệ mới đây!

– Dạ, em chào anh. Sao ông anh gọi cho em sớm thế!

– Anh về công tác ở tỉnh nhà, nghe nói công ty chú em làm ăn phát đạt, muốn qua thăm một lát và có câu chuyện muốn trao đổi với chú. Mười lăm phút nữa anh qua.

– Thưa... anh đi với đoàn có đông không để em chuẩn bị.

– Không chuẩn bị gì cả. Anh và có một người nữa thôi. Đừng bày vẽ đón tiếp nhé.

– Dạ vâng. Em đợi anh.

Lân buồn máy, nói với Huyền Thi:

– Hay nhỉ, Bộ trưởng đến thăm mình. Chẳng hề chơi bởi quen biết, chẳng hợp tác làm ăn... Liệu có chuyện gì đây?

Huyền Thi cười tinh quái:

– Ông ấy lại dặt ai đến xin làm “bê phẩy”. Ngoài việc đó, chả có chuyện gì đâu.

– Cũng có thể.

Lân ăn vội vàng cho xong rồi chuẩn bị đón khách. Quả đúng như vậy, không đầy mười lăm phút sau, ông Hòa đã đến. Thấy chiếc xe Toyota Crown đen bóng, mang biển xanh, anh bảo vệ vội vàng mở cổng.

Lân đứng trên gác trông xuống thấy xe, biết là ông Bộ trưởng đã đến, nhưng không xuống đón. Huyền Thi giữ ý định đi ra thì Lân gọi:

- Này Thi, em cứ ở đây.
- Dạ, em chuẩn bị nước uống.
- Ờ, cà phê thôi em ạ. Mà rồi em ở đây tiếp khách cùng anh nhé.

Giọng Lân không hiểu sao ấm áp lạ thường. Thi cảm nhận được rất rõ điều đó và cũng lơ mờ nhận ra Tổng giám đốc Trần Hùng Lân đang xao xuyến trong lòng. Thi dọn vội mâm bát rồi liếc nhìn Lân cũng bằng vẻ lưu luyến. Lân quyết không ra đón ông Bộ trưởng cũng là để thể hiện quyền uy của mình và để cho ông biết Lân chẳng có việc gì cần đến ông cả. Lân lấy ra một tập bản thảo mang tựa đề “Nâng cao vai trò lãnh đạo của Đảng bộ cơ sở với các doanh nghiệp nhỏ và vừa”. Đây là luận văn của cán bộ học Cao cấp chính trị và được chấm loại giỏi. Lân đã xin lại luận văn này, về chép được mười trang và thi thoảng lại đem ra bày trên bàn mỗi khi có khách lạ đến. Cái mẹo vặt này không ngờ lại có hiệu quả rất lớn. Không ít người khi nhìn thấy những dòng tựa đề, lật xem những trang bản thảo còn tẩy xóa chi chít đã thật sự “hoảng” và cho rằng Lân giỏi thật sự, có đầu óc uyên bác thật sự.

Có tiếng gõ cửa, Lân nói vừa đủ nghe:

- Xin mời vào!?

Cửa mở, Bộ trưởng Hòa và một người thanh niên vào:

- Xin chào Tổng giám đốc.

Lân quay ra, về giật mình:

– Trời ơi, anh Hòa. Em xin lỗi, không biết anh đến! Đám nhân viên văn phòng chán thật, không nói cho em biết.

– Thôi thôi, tôi cũng có nói cho đám nhân viên của anh biết đâu. Đất nước này, Tổng giám đốc nào cũng đi làm việc sớm như anh thì có khi thu nhập quốc dân tăng thêm được một phần trăm đấy.

– Em phải đi làm sớm. Lúc này ít có điện thoại, làm việc gì cũng dễ tập trung hơn.

– Đúng thế! Điện thoại di động làm cho năng suất lao động cao hơn, tốc độ xử lý công việc nhanh hơn, nhưng làm cho người ta lười hơn và... và sinh nói dối.

Ông Hòa đến gần bàn làm việc của Lân, nhìn tập bản thảo. Ông lật một tờ lên đọc lướt rồi khen:

– Hay, vấn đề đặt ra hay thật. Đảng ta đã xác định xây dựng một nền kinh tế nhiều thành phần theo định hướng xã hội chủ nghĩa. Muốn có định hướng thì phải là có sự lãnh đạo của Đảng. Và sự lãnh đạo của Đảng phải thể hiện được cả ở tầm vĩ mô và vi mô. Chủ chương chính sách của Đảng dù có tốt mấy mà cấp dưới không thực hiện được cũng hỏng. Đất nước cũng như đội bóng đá. Có huấn luyện viên giỏi nhưng phải có cầu thủ tài. Nếu không... chả có huấn luyện viên nào đá bóng được cả.

– Vâng, ý của anh rất là hay. Em sẽ lồng ý đó vào trong phần mở đầu.

Lân mời ông Hòa và anh chàng thanh niên đi cùng ra salon chờ cho Thi đem cà phê, bánh ngọt vào xong, ông Hòa mới nói:

– Tôi với ông Hiến là bạn học cùng lớp ngày xưa. Sau này mỗi người một trường. Ông già anh đi bộ đội rồi chuyển sang làm chính trị. Tôi thì đi học ở Nga về vật lý hạt nhân. Sau này không có đất dụng võ, thế là chuyển đủ công việc.

– Dạ, cháu cũng có nghe bố cháu nói về chú - Lân chuyển sang giọng chú xưng cháu và nói bừa, chứ thật ra chưa bao giờ nghe ông Lân nhắc đến tên ông Hòa.

Ông Hòa giới thiệu:

– Đây là cậu Trí, cháu ruột của tôi. Là Giám đốc Công ty Xây dựng Xuyên Việt.

Trí lấy ra các-vi-dít đưa cho Lân và cố nở nụ cười cầu tài. Lân nhún mày:

– Công ty này ở Hà Nội phải không?

– Vâng ạ! Chúng em có văn phòng đại diện ở Hải Phòng, TP Hồ Chí Minh và Bình Dương.

– Tốt quá nhỉ! Đang làm công trình gì đấy chú em?

– Thưa anh, cũng nhiều ạ, nhưng toàn là những hợp đồng nhỏ. Em xin gửi anh bản giới thiệu về công ty và những công trình chúng em đã làm.

Lân kể cả:

– Thôi, quan trọng gì cái thứ ca-ta-lo này. Có Bộ trưởng bảo lãnh là được rồi.

Ông Hòa nói với giọng cầu cạnh:

– Thôi thế này, cũng là chỗ quen biết, tôi đưa cháu giới thiệu với anh. Mọi việc thế nào, anh em tự bàn với nhau. Còn Lân này, cuối tuần lên chỗ chú nhé. Có nhiều chuyện muốn bàn với anh thật kỹ. Bây giờ chú phải đi họp với lãnh đạo tỉnh.

– Vâng ạ! Chú cứ để anh em cháu trao đổi với nhau.

Ông Hòa lấy các-vi-dít, viết số điện thoại di động vào rồi đưa cho Lân:

– Có gì chú gọi cho anh theo số máy này. Đây là số máy đặc biệt, chỉ những người rất thân anh mới cho biết.

Ông Hòa đi rồi, Lân hỏi ngay:

– Sao, anh giám đốc trẻ, chúng ta hợp tác với nhau điều gì nào?

– Thưa anh, chúng em được biết tổng công ty anh làm tổng thầu rất nhiều công trình xây dựng cơ bản của Dự án Nam Sơn 03, công ty chúng em xin anh sê cho chút việc.

– Cụ thể là gì nào? Chú em nói vậy thì chắc là cũng nắm khá rõ dự án này.

– Vâng ạ. Chúng em có được bản quy hoạch chi tiết, cũng như các bản vẽ thiết kế chi tiết các công trình. Em xin anh cho Xuyên Việt chúng em được xây dựng tám cây cầu trên khu vực ba huyện.

– Cụ thể là cầu nào?

Trí vội vàng mở cặp, lấy ra tấm bản đồ, đã đánh dấu nhiều cây cầu cần phải xây dựng.

– Thưa anh cầu này... cầu này... cầu này ạ. Đây là những cây cầu lớn, còn hai cây nhỏ này chúng em xin đề xuất là công ty em kết hợp với một vài đơn vị khác, làm cầu tình nghĩa.

Lân mím môi suy nghĩ, trong lòng không khỏi thán phục sự láu cá của tay giám đốc này. Lân nhẩm tính, trong 8 cây cầu kia, thì chỉ riêng ba cây cầu lớn là đã có tổng vốn đầu tư hơn năm chục tỉ. Còn năm cây cầu con, mỗi cây chỉ hơn hai trăm triệu. Nó bày ra trò làm “cầu tình nghĩa” cũng là một thứ “mỡ nó rán nó”.

Lại có tiếng chuông điện thoại. Lân nhấc máy lên và nhận ra ngay giọng ông Hiền:

– Dạ, con nghe đây?

– Lân à, con quan tâm cho cháu anh Hòa giúp bố. Tính toán thế nào thì tùy nhưng anh Hòa đã có nhờ, cũng không nên phũ phàng con ạ.

– Vâng, con đang trao đổi. Bố cứ yên tâm.

Lân buông máy rồi quay sang Trí:

– Về nguyên tắc, tôi đồng ý nhận cậu làm “bê phảy” và ký cho cậu tất cả sổ cầu đó. Nhưng để đảm bảo độ an toàn, tôi sẽ cho cậu làm thử một chiếc cầu bắc qua suối Na Lay. Cầu này vốn đầu tư là hơn năm trăm triệu, kể cả đường dẫn. Sau đó ta sẽ bàn tiếp, nếu như các yêu cầu kỹ thuật, mỹ thuật đảm bảo.

– Dạ vâng ạ. Như vậy cũng tốt hơn cho chúng em.

– Cậu chờ đến tám giờ, sang gặp anh Hùng Phó tổng giám đốc bàn bạc chi tiết. Tôi viết giấy cho cậu nhé!

– Cảm ơn anh. Thế thì may quá.

Lân lấy một tờ giấy viết thư có in tiêu đề Tổng Công ty Xây dựng miền núi Nam Sơn và viết: “Gửi anh Hùng. Công ty Xuyên Việt là công ty có kinh nghiệm làm cầu, do anh Hòa, Bộ trưởng bộ Công nghệ mới giới thiệu. Anh thẩm tra và cho ký hợp đồng...”.

Trí đọc lại lá thư, cười sung sướng. Anh ta mở cặp, lấy ra một phong bì tiền dày cộp:

– Em xin gửi anh trước mười ngàn.

– Theo tôi thì chúng ta cứ nên sòng phẳng. Tôi không nhận mười ngàn này đâu.

– Dạ thưa, ý của anh là... là?

– Cậu làm việc với phòng nọ, ban kia của chúng tôi, cũng phải có cho họ chút ít.

– Vâng, đúng thế ạ.

– Việc đó tôi không biết. Nhưng tôi cũng cần cho nhiều việc, vì vậy, cứ mỗi công trình, không kể lớn bé, cậu chuyển sang tôi bao nhiêu?

– Thưa anh, anh đã nói thế, em cũng xin sòng phẳng luôn. Riêng anh, em xin gửi bốn phần trăm.

Lân cười mỉa mai:

– Cậu chặt chẽ thế. Làm ăn bây giờ, nó có nguyên tắc của riêng, chú em quá hiểu. Chú đã suy tính như vậy, cứ về nghĩ kỹ, bàn bạc cho thấu đáo. Có gì... có gì sang tháng chúng ta thảo luận thêm.

Trí nghe nói đến câu “có gì sang tháng”, biết là Lân đã giở mặt. Trí vội vàng:

– Em xin nghe ông anh. Vậy thì theo ông anh, riêng của anh là bao nhiêu?

– Chú cứ về đi. Thấy đáng thế nào thì quay lại nhé.

Trí tái mặt:

– Em xin gửi ông anh, riêng ông anh là năm phần trăm.

– Thế cũng được. Còn các chỗ khác, ông em tự lo lấy nhé.

– Tất nhiên rồi.

– Mà này, cứ quy ra ngoại tệ cho gọn em ạ.

Kim đồng hồ trong phòng trực quản giáo khu D chỉ 10 giờ đúng.

Mưa bắt đầu giảm, nhưng gió mùa đông bắc đổ về mỗi lúc một mạnh hơn. Trước cửa buồng giam Phan Hồng Hải, một chiến sĩ quản giáo mặc áo mưa xùm xụp đứng và cứ vài phút thì lại dòm qua lỗ tò vò vào.

Phan Hồng Hải không hề biết đang có người đứng canh bên ngoài.

Hải đứng dậy, vò đầu bứt tóc rồi lại quỳ xuống, hướng về phía tây, chắp tay thành kính lạy Phật. Chẳng ai hiểu hẳn nói gì, nhưng cứ lầm rầm khấn một lát thì hẳn lại quỳ thụp, vái ba vái.

Thấy cảnh đó, anh cảnh sát trẻ suýt bật cười, nhưng rồi anh tự bịt miệng lại và chạy ra xa rồi gục xuống, cười sảng sặc. Đại úy quản giáo Tự lừ lừ đi tới:

– Cậu làm cái trò gì thế này?

– Báo cáo... báo cáo anh, nhìn thẳng Hải nó lể, em buồn cười quá.

– Nó lể, nó cầu cho khỏi tội chết thì có gì mà cậu cười. Hôm nọ cậu chả kể vợ cậu đi cầu Phật để đẻ con trai là gì... Cũng là cầu là cúng chứ hơn gì nó đâu.

Nghe Tự nói với thái độ khó chịu, anh cảnh sát trẻ im thin thít rồi lặng lẽ theo Tự đến buồng giam. Tự nhòm vào thấy Phan Hồng Hải vẫn quỳ lạy. Tự quay ra, thở phào lắc đầu.

Trong phòng giam, Phan Hồng Hải lầm rầm: “Con xin trăm lạy Phật tổ. Con xin trăm lạy đức Quan Thế âm Bồ tát. Con chưa muốn chết... Con biết con có tội, nhưng tội của con là từ người khác sai khiến. Con xin Đức Phật từ bi hãy ra tay cứu vớt con. Nếu con được thoát khỏi kiếp nạn này, con xin đến quy y cửa Phật, xin làm kẻ quét chùa cho hết kiếp”.

Hải khẩn xong, nước mắt rơi lã chã.

Hải vốn là kẻ thích phiêu lưu mạo hiểm và bao giờ cũng thấy mình quan trọng hơn người khác. Trong rất nhiều công việc, Hải tự huyễn hoặc cho rằng chỉ có hăn mới có thể giải quyết được, mới làm được. Có lẽ Lân “xòm” và thằng Hoàng đã nhận thấy điều đó ở Hải và tìm mọi cách để cho Hải tưởng điều đó là thật.

Với thằng Thư thì lại khác. Hăn là kẻ đã từng buôn bán ma túy, đã từng vào tù cho nên hăn có chất ranh ma của một con cáo, vừa có chất nham hiểm, lạnh lùng và đa nghi của một con rắn. Với hăn không một lời nói dối nào có thể qua mặt; không một toan tính nào có thể móc tiền được ở hăn. Hăn khôn ngoan, khôn ngoan đến quá mức. Mà ở đời, cái gì “quá” cũng đều mang lại tai họa. Một điểm yếu chết người của Thư là cả vợ lẫn chồng đều rất tham tiền. Trên đời này chỉ có một thứ làm hăn lóa mắt, đó chính là tiền... Với ba trăm triệu mà Lân, Hoàng đưa cho, Hải đã trở thành kẻ tin cậy của Thư... vào một buổi chiều khi Hải đang ngồi ở văn phòng thì có điện thoại của Thư:

Hải đang ngồi gác chân lên bàn, nghe tiếng chuông điện thoại, hăn không thèm nhắc máy mà lấy gót chân ấn xuống nút SPKR:

– Alô, tôi nghe đây.

– Hải đấy à? Đang làm gì vậy?

– Anh Thư à? Em đang xem lại cái dự án làm mương.

– Chú học nói dối từ khi nào thế. Mà đọc dự án bằng chân à?

Hải giật mình ngơ ngác vội co hai chân, ngồi ngay ngắn, mắt lác lác nhìn quanh như thể có Thư đang đứng quanh đó:

– Dạ, em... em đang đọc thật mà.

– Anh đùa thôi, nghe cái giọng của mày, tao biết mày đang nói dối. Này, anh nghe nói, chú có thằng bạn thân ở Hà Nội là chủ một salon ô tô lớn phải không?

– Vâng ạ, nó là chủ salon ô tô Vĩnh Cửu ở phố Phan Chu Trinh.

– Ngày kia anh về Hà Nội, cần mua một xe Toyota loại sang để làm quà biếu, chú bảo cố kiếm cho anh một chiếc. Nhưng mà... nhưng mà trả chậm được không?

Hải nhúu mày suy nghĩ: “Không hiểu thằng cha này mua ô tô biếu ai nhỉ. Mà tại sao ông quan chức nào đại đột đi nhận quà biếu bằng xe ô tô. Nhưng mặc kệ cứ làm phi vụ kiếm tí đã”. Nghĩ vậy Hải nói:

– Anh để em liên lạc với nó đã. Rồi sẽ báo cáo anh sau.

– Ờ, tối nay đến nhà anh uống rượu, có mấy việc lớn muốn giao cho chú đấy.

Hải không hề biết rằng, toàn bộ phòng làm việc của hắn đã bị Thư đặt camera và nghe trộm. Hải lại gác chân lên bàn và bấm máy nói chuyện với người bạn là chủ salon ô tô Vĩnh Cửu.

Ở cạnh đó vài dãy nhà, Thư cùng hai tên đệ tử nữa theo dõi qua màn hình.

Tiếng của Hải oang oang:

– Ông Vĩnh đấy à? Hải đây! Hải “cồ” đây.

– A, Hải “cồ”, dạo này làm ăn ra sao?

– Tôi đẹp từ lâu rồi. Góp cổ phần vào Công ty Anh Thư làm ăn. Kiếm ít nhưng an toàn hơn.

– Lấy nhàn làm lãi là hay đấy.

– Này, sếp tôi cần một con Toyota bốn chỗ, có chiếc nào khá không?

– Xe thì khối, nhưng có một con Cresida đời 96, xuất Mỹ. Tôi yêu lắm.

– Xe đẩy hay, sang trọng nhưng giản dị. Giá cả thế nào?

– Bốn chục ngàn.

– Cái gì? Ông đùa tôi đấy à?

– Đấy là có cả phần của ông rồi.

Hải thoáng nhúu mày, bỗng hắt tặc lưỡi:

– Thôi, dẹp phần tôi đi. Hỏi xe cho sếp mà còn gài gắp thì không được.

– Sao chú tử tế thế?

– Thì ông ta tử tế với mình lẽ nào mình lại ăn chặn cả vài đồng.

– Hoan hô sự chân chính của chú. Nếu vậy, chú đem 35 ngàn đến đây.

– Ô kê, nhưng cho trả chậm được không?

– Chậm là bao lâu.

– Sau hai tháng.

– Nếu vậy cho tao thêm một ngàn nữa.

– Được rồi. Dưng mà tao nói thật, xe mà không tử tế là khổ đấy nhé!

– Yên tâm đi. À, hôm nào lên đây, tao đưa đi chiêm đái xem màn múa bụng

– Hay nhỉ. Thôi nhé. Chào!

Vẫn gác chân lên bàn, Hải gọi điện cho Thư:

– Anh ạ, em đã hỏi được xe rồi.

– Xe gì vậy - Thư hỏi lại và nháy mắt với hai gã đệ tử - Giá cả thế nào?

– Thưa anh, xe Cresida, đời 96, xuất Mỹ. Giá lấy ngay là 35 ngàn, còn nếu trả chậm, thằng bạn em xin thêm một ngàn nữa.

– Tốt rồi, chú bảo chuẩn bị xe. Chủ nhật này anh em mình lên Hà Nội chơi nhé!

– Vâng ạ.

Thư buông máy cười mãn nguyện:

– Chúng mày còn dám nghi ngờ nó nữa không? Tao cũng tin nó là thẳng thật thà.

– Dạ, anh quả là có con mắt tinh đời.

– Nó là đứa biết làm ăn. Nó khôn nhưng lại ngoan, thế là được.

Hai ngày sau, Thư và Hải đi lên Hà Nội và tới thẳng salon ô tô Vĩnh Cửu. Chủ salon là một người đàn ông béo múp míp. Anh ta hào phóng đưa khóa xe cho Thư:

– Ông cứ chạy thử. Thích thì mang về đi vài ngày rồi tới đây bàn chuyện sau.

Thư lắc đầu:

– Về xe pháo, tôi phải dựa vào chú em đây - Thư chỉ vào Hải - Nó bảo được thì tôi lấy, nó mà bảo thôi thì ông có biểu tôi cũng không dám nhận.

Vĩnh cười lấy lòng và bảo Hải:

– Mày sướng thật đấy. Làm việc mà được sếp tin như thế thì nhất rồi.

Hải mở cửa xe, ngồi vào ghế lái. Hắn cho nổ máy, điều chỉnh độ lạnh của điều hòa. Rồi chui ra, mở nắp capo, lấy chiếc tuốc-nơ-vít dài, gí một đầu vào thân máy, một đầu vào tai. Hắn lắng nghe một cách chăm chú, sự căng thẳng vì tập trung cao độ hiện lên gương mặt. Hắn di chuyển nghe ở mấy điểm trên thân máy. Rồi hắn ném tuốc-nơ-vít xuống đất, nói chắc chắn:

– Máy số ba bắt đầu có tiếng gõ xéc-măng.

Vĩnh lập tức vòng tay, khom mình:

– Kính nể, kính nể! Mổ đây tâm phục khẩu phục.

Hải vẫn không thay đổi sắc mặt trước lời khen thật lòng của Vĩnh, hần nói tiếp:

– Kim đồng hồ mới chỉ là chạy tám vạn cây số, nhưng thật ra không dưới mười lăm vạn.

Vĩnh giơ tay lên:

– Thôi con xin bố. Đi mua xe mà tai thính như tai... chó của ông, thì hết nghiệp làm ăn của tao rồi.

Thư khoái chí, phẩy tay về bất cần.

– Nhưng tôi thích con xe này.

Hải nói luôn:

– Xe này, nếu vào tay người lái có nghề, biết giữ gìn thì đi 5 năm nữa, không phải mất tiền sửa.

Vĩnh mời hai người vào phòng trong ký hợp đồng mua bán, nhưng trong bản hợp đồng, tên người mua được để trống. Vĩnh nhìn Thư có vẻ thắc mắc, Thư cười:

– Chú không phải nhìn anh như thế. Xe này là mua để biếu đấy.

Vĩnh gật gù:

– À ra vậy. Trường hợp này thì thằng em gặp nhiều rồi. Cách đây vài tháng, có ông Bộ trưởng được đệ tử biếu xe, cũng mua của em. Được hôm trước thì hôm sau đến nhờ em bán hộ. Thế là kiếm hơn chục ngàn đô ngon ơ.

Làm giấy tờ xong, Thư đưa trước cho Vĩnh một nửa:

– Chú cầm lấy chỗ này. Mười ngày nữa thôi, anh trả nốt.

– Không sao, ông anh cứ mang xe đi. Có gì phôn ngay cho em.

Hải lái xe chờ Thư đi trên đường Hà Nội. Thư ngả người ra sau, mắt lim dim vẻ sung sướng, mãn nguyện. Thư nói:

– Đi đến nhà ông Thạc, ở cuối đường Trần Khắc Chân. Mà này, mày chuẩn bị máy ghi âm tốt đấy chứ?

– Anh cứ yên tâm đi. Máy xịn đấy. Ghi được trong khoảng hai chục mét và thời gian là tám tiếng.

– Với cái đám quan chức ăn tiền như bò nhai rơm nếp này cũng phải nghĩ kế mà cột cổ họ vào với mình. Đã ăn rồi thì phải có trách nhiệm.

Hải giật mình khi thấy Thư có những suy nghĩ rất thâm hiểm.

Xe dừng lại trước một tòa nhà khá to được xây dựng theo kiểu kiến trúc Pháp. Thư bấm chuông, một bà già ra mở cửa.

– Các anh hỏi ai?

– Thưa cụ, cháu gặp chú Thạc ạ.

– Vâng, nhà tôi đang nghe nhạc. Mời các anh vào.

Nghe bà già nói vậy, Thư và Hải trố mắt. Hóa ra đây là vợ ông Thạc. Trời ơi, không hiểu năm nay bà bao nhiêu tuổi mà tóc đã bạc quá nửa, hai mi mắt sệ xuống thành túi, da dẻ nhăn nheo và nét không thể che giấu được nét buồn, nét đau khổ hiện ra trên khuôn mặt già trước tuổi. Thư lúng túng:

– Cháu... cháu xin lỗi cô. Vì mới ở trong xe bước ra nên lóa mắt...

Vợ ông Thạc nói dừng dừng:

– Các anh gọi tôi bằng cụ là do thấy tôi già quá, nhưng cũng còn may. Có người còn gọi tôi là cụ già kia. Họ tưởng tôi là con ở của nhà ông ấy. Thôi, mời các anh vào nhà.

Bà đưa hai người vào phòng khách, rót nước lạnh ra mời rồi lên gác gọi ông Thạc. Hai người ngơ ngác nhìn bởi đồ đạc trong phòng sang

trọng quá.

Thư thăm thì:

- Tao cũng nghe nói vợ ông ấy già, nhưng ai ngờ đến thế này.
- Thảo nào, ông ấy không thể dứt em Huyền được.
- Chồng thì quyền cao chức trọng, tiền nhiều như lá rừng, ăn uống đầy đủ; vợ thì như thế này, có đi kiếm bồ cũng là phải.
- Em nghe nói có lần bà ấy uất, tự tử nhưng mà không chết.
- Mà nhớ kiểm tra máy nhé.
- Anh khỏi phải lo. Em để máy trong túi này - Hải chỉ chiếc cặp da đen để dưới chân bàn.

Ông Thạc đang nằm nghe nhạc trong phòng riêng của mình trên tầng hai. Ông vừa được người ta biếu một bộ đĩa CD những bài hát nổi tiếng do ca sĩ mù người Italia tên là Andrea Bocelli biểu diễn. Ông lắng nghe một cách say sưa và cứ hết một bài, tự ông lại vỗ tay khen. Nhìn gương mặt ông, ta có thể biết đó là người có khiếu thẩm nhạc.

Có tiếng gõ cửa, ông vội đứng dậy mở cửa. Vợ ông nói lạnh lùng:

- Có khách của ông đấy.

Ông Thạc nhăn mặt:

- Tôi đã bảo là tôi không tiếp khách mà?
- Tôi quên mất. Nhưng mấy người này, hình như là ở xa tới.

Ông Thạc chưa chịu xuống ngay mà vẫn cố nghe thêm cho hết bài hát. Ông nhìn qua màn hình bảo vệ và thấy Thư cùng một người nữa đang đứng ngắm phòng khách. Ông nhú mào rồi cười nhạt và tắt máy. Ông lấy máy điện thoại di động gọi cho người con trai tên là Tú: “Con đang ở đâu đấy?... Về ngay nhé. Bọn thằng Thư đến... Bố ở nhà không tiện!”. Rồi ông thay bộ quần áo ngủ bằng bộ đồ ký giả màu lông chuột, xách chiếc cặp da đen khá to rồi thong thả đi xuống.

Nhìn thấy ông xuất hiện ở cầu thang, Thư và Hải vội lễ phép:

– Cháu chào chú ạ.

Ông Thạc thủng thẳng bắt tay hai người:

– Các cậu đến muộn năm phút thì không gặp được rồi. Anh chàng này cũng là cán bộ của công ty à? - Ông hỏi Hải.

– Vâng, đây là anh Hải, trợ lý của cháu. Chú phải đi họp à?

– Lại phải đi báo cáo mấy việc quan trọng về nhân sự của Bộ. Chà! dạo này nom vướng tướng quá. Chuyến này Công ty Anh Thư thắng lớn phải không?

– Dạ, cũng là nhờ có chú!

– Có gì đâu, cái gì giúp được là giúp thôi. Hôm qua tôi cũng hỏi chuyện anh Nam và cũng nhắc tới anh. Triển khai dự án như vậy là được, tuy nhiên, tốc độ thi công hơi chậm đấy.

– Chúng cháu biết rồi ạ. Tuần tới, cháu phải dốc toàn lực vào làm cho xong con mương.

– Cố gắng lên. Mà nhớ là phải đảm bảo chất lượng công trình. Tôi đang tính là phải yêu cầu tình bắt các doanh nghiệp tham gia xây dựng cơ bản nộp tiền bảo hành cho công trình.

– Thế là sao ạ?

– Đơn giản thôi. Ví dụ công ty của cậu được làm công trình trị giá ba chục tỉ thì đem nộp vào quỹ ba tỉ. Sẽ trả lãi ngân hàng hàng tháng. Sau này, khi hết thời gian bảo hành, nếu chất lượng đảm bảo thì lại rút tiền về, còn không, cứ tiền ấy mà phạt.

– Nếu vậy cũng được. Cháu đề nghị các chú cứ cho sòng phẳng giữa doanh nghiệp Nhà nước và doanh nghiệp tư nhân.

Chờ cho một cô gái chắc là người phục vụ trong nhà pha trà xong, Thư khẽ khàng:

– Dạ, lẽ ra chúng cháu phải qua thăm chú từ lâu, nhưng cũng biết chú quá bận, hơn nữa chúng cháu nhà quê, lại là dân... trách nhiệm hữu hạn. Đến nhà, ngộ nhờ gặp ai... phiền cho chú.

Ông Thạc cười:

– Các cậu câu nệ quá. Nhưng giữ gìn thế cũng phải.

– Hôm trước cháu gặp chú, nghe nói chú đang cần chiếc xe con để thứ Bảy, Chủ nhật có đi đâu cho tiện, không phải dùng xe cơ quan. Thôi thì chúng cháu cứ mạn phép, kính biếu chú con xe kia... - Thư chỉ ra ngoài sân - Chúng cháu biết, đem tiền biếu chú là không phải, nhưng đây là tấm lòng của anh em cháu. Mong chú nhận cho.

Ông Thạc xua tay cho có lệ:

– Không được. Các cậu đem về đi! Tôi đi đâu, một bước đã có xe của cơ quan.

– Chú làm thế anh em cháu biết nói gì bây giờ. Dự án của chúng cháu, nếu không có chú giúp thì làm gì có được. Đây là tấm lòng của anh em cháu...

– Chú cũng biết anh em mày kiếm được công việc là vất vả lắm. Chú chỉ mong chúng bay biết bảo ban nhau mà làm ăn, giữ uy tín cho cậu Nam mày, cho chú thế là được. Còn quà cáp, biếu xén, nó không quan trọng, mà cái chính là từ tấm lòng...

– Thưa chú, chúng cháu tuy ít học nhưng cũng biết câu: “Uống nước nhớ nguồn”. Cháu xin chú cứ nhận cho chúng cháu. Cháu để giấy tờ xe ở đây, các thủ tục cần thiết, chú bảo anh Tú... Có gì chúng cháu sẽ bàn với anh Tú.

Ông Thạc ngần ngừ chưa biết nói thế nào thì Tú, con trai ông Thạc đi đâu về. Đó là một thanh niên tuy mới hơn ba mươi tuổi, nhưng nom già giặn, từng trải bởi có hàng rìa mép xén tĩa cầu kỳ, ánh mắt nhanh nhẹn và sắc lạnh.

Trông thấy Thư, Tú vồn vã bắt tay:

– Chào anh, dạo này làm ăn được chứ?

– Dạ, cũng được. Hôm nay anh em chúng tôi xuống thăm chú và gia đình.

Ông Thạc thấy con trai về thì vội vàng nói:

– Mấy anh em mày ngồi nói chuyện với nhau đi. Chiều nay, nếu thằng Thư có rảnh thì ở đây ăn cơm với chú. Bây giờ chú phải đi họp đây.

– Dạ, cháu cảm ơn chú. Lát nữa cháu phải về ạ. Chú để cho cháu khi khác.

Ông Thạc quay người định bước đi thì chợt nhớ ra là không có ô tô đến đón. Ông liếc nhìn ra cửa rồi gọi điện thoại cho lái xe:

– Này, thế cậu quên không đón tôi đi họp à?

Anh lái xe ngạc nhiên: “Báo cáo thủ trưởng, hôm nay có họp gì đâu ạ. Hôm qua thủ trưởng cho em nghỉ, vì thế em đang đi chơi”.

– Cậu hay nhỉ. Thôi được rồi, để tôi tự đi.

Hải nghe vậy liền mau mắn:

– Chú để cháu đưa đến cơ quan.

– Ờ, anh giúp chú một lát.

Hải liền đưa ông Thạc ra xe và trước khi đi, không quên liếc mắt kín đáo ra hiệu cho Thư biết rằng chiếc máy ghi âm vẫn đặt trong chiếc cặp để ngay dưới bàn uống nước. Thư gật đầu hiểu ý.

Ông Thạc ngồi ngả lưng vào tấm đệm màu huyết dụ của chiếc xe còn thoang thoảng mùi nước hoa với vẻ hài lòng.

Nhưng Hải chưa kịp nổ máy thì có một cô gái tóc nhuộm vàng hoe, phóng chiếc xe @ đến và chặn ngay đầu xe. Đó là Thủy, con gái thứ hai của ông Thạc. Hải chưa kịp tỏ thái độ về hành động của cô gái thì ông Thạc đã nói:

– Con gái tôi đấy.

Ông mở cửa và ra nói chuyện với con gái:

– Con đi đâu cả đêm qua đấy?

– Con đi dự sinh nhật một anh bạn. Đi lên Tam Đảo thích thật.

– Thôi về nghỉ đi. Mẹ cô đang ốm đấy. Nhớ nói năng cho tử tế.

– Bố mà còn cứ đến nhà con mụ vắn công nửa mùa ấy thì mẹ con còn chết sớm chứ ốm đã là cái đình gì.

Ông Thạc quắc mắt lườm con nhưng rồi lại phải xuống nước:

– Bố đi họp, chiều nấu cơm bố ăn ở nhà đấy.

– Con cũng phải đi đây. Về nhà mình cứ lạnh như nhà ma ấy. Bố cho con xin tiền thưởng?

– Thưởng cái gì?

– Bố chóng quên quá. Hôm nọ bố bảo nếu con thi môn Chủ nghĩa xã hội khoa học mà được trên điểm 5 thì bố thưởng.

– Phải rồi. Nhưng bằng điểm đâu?

– Đã làm gì có, hôm qua mới công bố. Con được điểm 8 hần hoi đấy. Điểm 8 là... là tám triệu, bố nhé.

– Tao không phải là cái máy in tiền - Ông Thạc nổi nóng - Mà cứ ở nhà, tối tao sẽ tính.

Thủy lườm bố rồi cười khẩy:

– Tùy bố thôi. Con cũng chán con @ này lắm rồi.

Nghe con gái nói vậy, ông Thạc biết ngay là nó sẽ mang xe đi đặt, ông hoảng sợ:

– Mà lại định đi đặt xe à? Mà làm thế là mà giết bố đấy con ạ.

– Thì con có dám xin tiền lương của bố đâu. Chỉ xin tý lộc rơi lộc vãi của bố thôi mà - Thủy chỉ vào chiếc ô tô Cressida, nháy mắt - Chắc là quà của bố phải không?

Ông Thạc vội mở cặp lấy ra một cọc tiền tiền loại 50.000 đưa cho Thủy. Cô ả toét miệng cười:

– Bố đúng là người thông minh. Bao giờ cũng biết xử lý tình huống rất gọn. Con chào bố.

Nói rồi, ả lại lên xe phóng mất hút. Ông Thạc thở dài ngao ngán rồi ngồi vào xe. Ông than vãn:

– Cứ bảo sinh được con gái là may, có đứa chấy rận khi về già. Nhưng con này, nó quá con trai.

– Chú cứ lấy chồng cho chị ấy là hết tung tẩy ngay.

– Loại như nó, thằng nào rước về thì mà nhà nó táng hàm chó.

Hải lái xe đưa ông đến Bộ, nhưng đi được một đoạn, ông đổi ý:

– Anh rẽ sang đường này.

Và rồi cứ đến chỗ nào rẽ, ông mới nói. Ông bảo:

– Tôi định đến Bộ ngay nhưng chợt nhớ có việc ở chỗ này. Cậu cứ đưa tôi đến đó rồi quay về.

Hóa ra là ông bảo Hải lái xe đưa ông đến nhà Huyền. Xe còn cách nhà đến gần một trăm mét, ông đã bảo dừng lại rồi đi bộ vào nhà Huyền.

Tối hôm đó, khi trở về công ty, Thư bảo:

– Mà mở băng ghi âm nghe lại cái đoạn thằng Tú, con ông Thạc nói gì. Gớm, ông này khôn. Xe thì thích mê đi nhưng còn giả vờ... Quan chức họ tinh thế đấy.

Hải lắp chiếc máy ghi âm kỹ thuật số vào máy tính và loay hoay mở. Lát sau, có tiếng của Thư:

– Hôm nay chúng tôi mang xe đến như hôm nọ đã nói với anh. Giấy tờ mua bán, tôi để trống tên...

– Chiếc xe để ngoài cửa phải không?

– Vâng, xe ngon đấy.

– Nhưng hơi chính khách quá. Thôi cũng được. Cuối năm nay tôi làm nhà, có gì anh giúp cho kíp thợ và mua cho mười bộ cánh cửa gỗ lim nhé.

– Cái đó là trong tầm tay. Tôi sẽ cho mua gỗ để rừng bây giờ cho khô kiệt đi. Còn việc chỗ thằng Trần Hùng Lâm thì thế nào rồi anh?

– Việc thằng Lâm, tôi đã lần ra hết rồi. Thích cho nó lên thớt lúc nào là được thôi. Tuy nhiên không nên vội vã, vì dù sao nó cũng là con ông Hiến.

– Con nuôi vợ vẫn ấy mà.

– Dù thế nào thì cũng là con. Chả lẽ cứ “con nuôi” là... là để thịt à? Hơn nữa, nó đối với ông già nhà này rất chu đáo. Tôi giúp ông, nhưng phải tuyệt đối bí mật. Theo tôi, trước mắt là anh nên bắn tin cho Lâm biết. Nếu hắn ta biết điều thì ta cứ lẳng lặng không chế hắn, miễn là có lợi cho mình.

– Như thế nguy hiểm lắm. Đánh rắn là phải đánh đập đầu. Thăng Lân không phải tay vừa đâu.

– Cũng từ từ tí chút. Dù sao cũng nể mặt ông Hiến. Nhưng không sao, chuyện bằng giả của nó sẽ có người xử lý. Phải biết ném đá giấu tay.

– Anh ạ, nếu không sớm, nó bán hết công trình cho các “bê phảy”.

– Tôi nghe mấy đứa tài vụ nói chỉ riêng việc nó bán một số mục thầu cho bọn “bê phảy” vừa qua, cũng đứt túi hơn ba tỉ.

– Thế là ít đấy.

– Cứ yên trí. Tuần tới, anh em mình cho nó đi “ma cao”...

Thư tắt máy, cười khoái chí:

– Mà thấy thế nào? Thăng Lân chết sớm ngày nào thì chúng ta được lợi ngày ấy. Anh sẽ đề bạt chú mày làm giám đốc một công ty xây dựng. Nói thật với chú nhé, cho đến giờ anh mới tin chú đấy.

Nhưng Thư đâu có biết rằng, khi hăn vừa ra khỏi cửa, Tú gọi di động cho ông Thạc:

– Bố ạ, con đã thử xe rồi. Được lắm. Bố đang ở nhà cô Huyền à?

Tiếng ông Thạc trong máy:

– Mày như mật thám ấy. Cái gì cũng dò xét bố. Tùy mày xử lý chiếc xe. Nhưng theo tao không nên dùng.

– Tất nhiên rồi. Còn chuyện kia, nó sốt ruột lắm.

– Mặc kệ nó, mà tao dặn này, việc của thăng Lân, biết để đấy thôi nhé. Đừng giúp thăng Thư vội. Thăng này ghê lắm, nó không từ thủ đoạn nào đâu.

– Vâng, bố cứ yên tâm. Anh Lân cũng là người tử tế. Con biết lắm chứ.

Tú buông máy và thần người ra vì lo sợ nghĩ đến việc Thư dùng chứng cứ chuyện học hành để phá Lân. Nhưng vốn là kẻ đa mưu và lá mặt lá trái, Tú nghĩ ra ngay cách vừa để tránh tiếng với Lân, lại vừa không bội hứa với Thư.

Tú gọi điện cho Lân:

– Anh Lân này, tôi phải nói ngay cho anh một việc để anh đề phòng.

– Chuyện gì vậy anh Tú?

– Anh hãy cẩn thận, hết sức cẩn thận với thằng Thư nhé. Nó định làm gãy chiếc ghế Tổng giám đốc của anh.

– Thế cơ à? Nhưng nó làm bằng cái gì?

– À, điểm yếu nhất của anh là bằng cấp đúng không? Chiều nay nó qua, nó đi cùng một thằng tên là Hải... Vâng! Thằng Hải người thấp, bé. Nó muốn tôi tác động ông già họ, để sau này khi ông sập, nó sẽ được thêm phần trong dự án.

Lân buông máy, nghiêng răng kèn kẹt rồi gọi Hoàng tới:

– Thằng Thư quyết định ra tay rồi.

– Sao anh biết?

– Thằng Tú, con ông Thạc vừa nói xong. Tối nay, hỏi thằng Hải thế nào cũng ra chuyện. May thế đấy. Hôm nọ không gí cho thằng Tú mấy chục ngàn đô thì làm gì có tin này. Việc thằng Thư, anh chuẩn bị đến đâu rồi?

– Thằng Hải đã lo xong, giờ chỉ còn rình cơ hội thôi. Nghe nói hai ngày nữa nó đi thành phố Hồ Chí Minh.

– Chờ thẳng Hải về, đêm nay anh em chú bàn cho hết nhẽ đi. Nó sống là mình chết đấy.

– Anh yên tâm, em hiểu. À, báo cáo anh, thực hiện ý kiến của anh, em đã ký hợp đồng với Công ty Xây dựng Xuyên Việt làm cây cầu Na Lay rồi.

– Cơ quan có ai thắc mắc gì không?

– Biết gì mà thắc mắc. Vả lại, việc đang ngập lên tận cổ, trước mùa mưa này mà không xong năm chục cây số đường thì có mà chết. Nhưng con mụ Hồng thì có vẻ rất khó chịu. Chiều nay tôi đi qua Phòng Kế toán, nghe mụ ta nói giống là cứ thuê các “bê phảy” thế này thì giải tán Tổng Công ty cho xong.

Lân cười nhạt:

– Cũng đến lúc phải làm cho mụ này biết cách giữ mồm giữ miệng rồi.

Hoàng rụt rè:

– Theo em, việc đó cứ từ từ - Hoàng lấy ra một phong bì đưa cho Lân:

– Báo cáo anh, nó có chi lại cho anh em mình. Em gửi anh.

Lân trả lại:

– Anh nhận, nhưng chú cầm lấy để cùng thẳng Hải tính toán việc thẳng Thử.

Rồi Lân nổi nóng thực sự, mắt long lên sòng sọc:

– Nó muốn chết thì cho nó chết.

Tối hôm đó, tại một quán ăn kín đáo, Lân, Hải và Hoàng ngồi với nhau. Lân nâng chén:

– Ly này, anh xin uống để cảm ơn chú. Trong việc này, không phải là người có đầu óc tình báo như chú thì không thể làm được. Nào, anh xin

cạn trước!

Hải sung sướng:

– Ông anh quá khen. Em chỉ là tình báo chiến thuật, còn tình báo chiến lược phải là anh. Chính anh đã... đã “đánh” em vào hang ổ của bọn thằng Thư, như vậy thì mới có kết quả này chứ.

Hoàng đưa đẩy:

– Lúc này là “đến giờ nổ súng” rồi đấy. Tương lai của mấy anh em mình là trông chờ vào chú đấy.

– Các anh cứ yên tâm. Thằng Hải “cờ” này đã ra tay thì không... không thằng nào đùa được nhé.

Lân gật gù, rót rượu:

– Chúc ông em “mã đáo thành công”. Mà này, kế hoạch của chú là thế nào? Chả lẽ lại bí mật với cả anh đây à?

Hải khoái chí, cười ra vẻ bí mật:

– Đơn giản thôi. Nó là thế này... thằng Thư... nó có con bồ đẹp lắm là đại lý bán thuốc lắc trên Hà Nội. Nó lên Hà Nội, bao giờ cũng thuê nhà nghỉ ngủ với nhau...

Hải vẫn quỳ trên nền nhà giam, hai tay chắp trước ngực một cách thành kính.

– “Thật ra, tôi quyết tâm làm mọi việc để bảo vệ cho Trần Hùng Lân không phải vì tôi chịu ơn huệ gì của hắn mà chính là từ ông Hiến. Một lần ông ấy nói với tôi rằng: “Thằng Lân thông minh, nhưng còn non dại lắm. Cháu phải bảo vệ nó. Coi nó như anh, và nó còn thì cháu còn”. Tâm niệm điều ấy, cho nên tôi luôn luôn cảm thấy tôi với Lân là một và bất cứ ai làm điều gì ảnh hưởng đến Lân thì tôi có thể xả thân để tiêu diệt kẻ đó.

Chính vì vậy, ngay từ khi vào được Công ty Anh Thư, tôi đã nghĩ kế để không cho cái gã mặt dơi tai chuột này ngóc đầu lên được.

Một lần, do sự tình cờ, tôi biết được điều cực kỳ bí mật của Thư.

...Hải ngồi trong phòng làm việc của Thư. Thư đang ghi chép điều gì đó vào một cuốn sổ tay rất đẹp. Không những thế Hải còn dùng máy tính để cộng trừ những con số nào đó. Một lúc, Thư ngẩng đầu lên nhìn Hải:

– Chú chờ anh một lát. Anh phải ghi những con số này vào đây, kẻo quên mất.

Rồi Thư lại mặc kệ Hải ngồi đọc báo. Có tiếng chuông điện thoại di động. Thư nghe và nét mặt bỗng thay đổi hẳn đi:

– Em... Em đang ở khách sạn à? Chờ lát...

Nói rồi, Thư chạy ra ngoài và đóng cửa lại. Chẳng hiểu người gọi đến là ai, nhưng Hải nhìn qua cửa sổ, thấy Thư đứng ngoài hành lang, gần cầu thang, đứng dựa lưng vào cột, nói chuyện chăm chú.

Hải vội lên đến xem quyển sổ và giật mình. Hóa ra trong quyển sổ đó, Thư chi tiêu cái gì cũng đều ghi cả. Từ tiền mua bao thuốc lá, uống cà phê, tiền đưa cho vợ chi tiêu và tiền hồi lộ cho các quan chức. Thậm chí, cho Cảnh sát Giao thông chỉ ba chục ngàn, Thư cũng ghi rất đầy đủ. Hải đọc vội và thấy: “Ngày 12-5. 18h30, đưa cậu Nam 3.000USD. Ngày 12-5; đưa biểu Giám đốc Sở Xây dựng 500USD. Ngày 12-5, đưa anh Tuất PC15, Công an tỉnh 100USD...”.

Hải giờ lại từ đầu quyển sổ và thấy hóa ra chỉ toàn ghi những món chi tiêu. Thoáng nghe tiếng chân của Thư, Hải vội đi ra đứng gần cửa sổ, mắt nhìn lơ đãng. Thư chạy vội đến chỗ quyển sổ nhưng khi thấy vẫn nguyên trang đang viết dở thì hẳn yên tâm. Thư bảo:

– Mệt quá. Con bồ từ Hà Nội lên chơi, đang ở khách sạn. Anh phải ra đấy tí chút.

– Thế thì nhất anh rồi còn gì.

– Anh phải đi, chiều tối chúng mình gặp nhau. Anh tính kỹ rồi và muốn giao cho chú cái Công ty Vận tải số 1. Nó làm ăn chán quá. Hai vụ tai nạn vừa rồi làm mình mất toi hai chục triệu. Mà còn may là gặp mấy tay Cảnh sát Giao thông tử tế.

– Thôi, em không làm giám đốc đâu. Cứ làm lảng nhảng ở Phòng Kinh doanh là được rồi.

– Chú không nên như vậy. Anh cũng đã hiểu được tư cách của chú, vì thế anh muốn chú phải là người tin cậy của anh.

– Em cũng mong được anh coi như vậy.

– Chú ngồi đây, đọc kỹ những phần việc mà thằng Tổng Công ty Xây dựng miền núi Nam Sơn được chia. Chú tính toán giúp anh là với khả năng nhân lực, vật lực như của thằng Lân, liệu nó làm được bao nhiêu, còn bao nhiêu phải đi thuê.

– Anh... anh muốn...!

– Nếu khả thi, anh sẽ cho lập vài công ty “đều” và mua lại dự án của họ.

– Nhưng mua lại thì làm gì còn lãi.

- Rồi anh sẽ phân tích cho chú hiểu. Kiểu gì cũng có lãi, cứ yên tâm đi.

Nói rồi Thư vội vã đến chỗ cô tình nhân đang chờ ở khách sạn.

Hải ngồi đọc tài liệu dựa án và không khỏi giật mình khi thấy Thư có một bộ tài liệu hết sức chi tiết về Tổng Công ty Nam Sơn. Từ bộ máy tổ chức, các phòng, ban; các công ty con; số lượng người, số lượng xe máy, tiền vốn; tiền vốn vay lưu động. Bên cạnh đó cũng đã có sẵn một bản

báo cáo của Phòng Kinh doanh, đánh giá năng lực hoạt động của Tổng Công ty Nam Sơn.

Đêm hôm đó, Hải ngồi với Hoàng và Lân. Lân dò hỏi:

– Chú đến đây, liệu có ai theo dõi không?

– Làm gì có! - Hải trả lời tự tin.

Hoàng bữu môi:

– Sao chú chủ quan thế. Chú nên nhớ, Trưởng ban Bảo vệ của thằng Thư là Trưởng phòng Cảnh sát điều tra, bị kỷ luật vì bắt oan sai mà nên bị đuổi ra khỏi công an đấy. Hồi đầu năm, thằng Thư ký hợp đồng với công ty Siêu Thanh, mua hàng chục bộ camera, máy ghi âm trộm. Chả lẽ mua về để làm trang trí à.

Nghe Hoàng nói, Hải giật mình nhớ lại cái hôm ngồi gác chân lên bàn mà Thư gọi điện nhắc nhở.

Hoàng nói tiếp:

– Chú đang ở trong hang cọp, cho nên nhất cử nhất động của chú phải vô cùng cẩn trọng.

Hải tái mặt:

– Có lẽ nó đặt máy camera thật. Hôm nọ, em ngồi gác chân lên bàn, nó hỏi... Không hiểu lúc em xem trộm quyển sổ của nó có bị ghi không?

– Chắc là không vì có thằng giám đốc nào dại gì tự mình đặt máy ghi hình trộm ở phòng làm việc của chính mình. Vả lại, nếu nó đặt máy thì thế nào thằng cha bảo vệ cũng phát hiện ra chú đọc trộm sổ.

Trần Hùng Lân trầm ngâm rồi thốt lên:

– Thằng này tham vọng khôn cùng. Không ngờ nó lại muốn cướp tay trên của mình bao nhiêu dự án. Không thể tha thứ được nữa rồi.

Lân quay ngoắt sang Hải:

– Chú em định bao giờ bắt đầu đây?

– Càng sớm càng tốt.

– Nhưng chú phải làm thế nào để không ai có thể nghi ngờ chú.

– Tất nhiên rồi. Nhưng theo em biết, nó vẫn chưa từ bỏ ma túy.

Mắt Hoàng sáng lên:

– Căn cứ vào đâu mà chú nói thế.

– Hiện nay công việc của nó rất nhiều, tất cả các đội xe đều có kế hoạch vận chuyển và từng chiếc xe đều có khoán định mức. Riêng có 2 chiếc Hyundai loại 5 tấn là trực thuộc giám đốc điều hành. Ngoài ra còn có một chiếc xe Zac loại 7 chỗ. Ba thằng lái xe này thì một thằng là em vợ, một đứa là cháu ruột thằng Thu, còn một đứa là con ông trưởng ban bảo vệ.

– Nhưng nếu đi thì hay chạy tuyến nào?

– Em nghe bọn lái xe kháo nhau là ba chiếc xe này hay chạy đường Lai Châu, Sơn La, Thanh Hóa. Biển số xe đây.

Hải lấy ra một mảnh giấy ghi biển số các xe đưa cho Hoàng.

Lân đi lại lờng lộn trong phòng:

– Vậy là thằng này muốn giết hết tất cả anh em ta. Nó muốn sẽ độc quyền ở tỉnh này vì nó cậy thế ông Nam. Được, ta sẽ dùng sách của Tào Tháo: “Thà mình phụ người còn hơn để người phụ mình”.

Buổi sáng, Ngọc Anh, vợ của Thư trang điểm xong, thấy Thư vẫn đang ngồi đọc báo, ả nói giọng hờn dỗi:

– Sao anh bảo sáng nay đưa em đi siêu thị?

– Em tự đi thôi, anh cần phải chuẩn bị mấy việc để vào thành phố Hồ Chí Minh. Mai phải lên Hà Nội rồi. Bảo thằng Túc lấy xe đưa em đi.

– Vâng, tử tế quá - Ngọc Anh nói mát.

Ngọc Anh vừa ra sân, Thư gọi điện thoại di động cho người lái xe tên là Túc:

– Alô, Túc đấy à? Mà đưa chị ấy đi siêu thị rồi kiểm tra xe thật tốt nhé. Phải đi xa đấy.

– Vâng ạ. Bao giờ đi hả anh?

– Lúc nào đi sẽ biết sau. Nhưng mà tao tự lái. Mà giữ mồm giữ miệng đấy nhé.

Túc nghe nói vậy thì hiểu ngay là Thư sẽ đi với ai. Hắn gật gù và nghĩ ngay được kế moi tiền:

– Thưa anh, nếu vậy anh cho em nghỉ mấy hôm, em phải lo... lo sửa cái nhà, dột quá. Anh cho em ứng trước lương tháng sau nhé?

– Sửa hết nhiều không?

– Cũng hết dăm triệu.

– Chiều tao cho tiền. Nhớ im lặng đấy. Tao sẽ dặn cụ thể sau.

– Vâng ạ!

Túc sung sướng vì kiếm được ngay mấy triệu. Hắn vào gara, lái chiếc Mazda ra rồi lấy chổi lông gà phẩy bụi. Xong xuôi, Túc ngồi vào xe, nổ máy và kiểm tra điều hòa nhiệt độ.

Túc đang chăm chú theo dõi chỉ số các đồng hồ trên xe thì Hải tới. Hải vẫy Túc, ra hiệu cho hạ cửa kính xuống để nói chuyện. Túc hỏi:

- Ông anh bảo em gì đấy?
- Mà xem lại bánh trước bên lái đi. Tao thấy lốp rạn và non hơi quá.
- Cảm ơn ông anh. Em đang sắp đi thay lốp đây.
- Chuẩn bị đi xa à?
- Không, sắp đi công chuyện, nhưng đi vào Sài Gòn bằng ô tô.
- À, chắc là ông bà đi du lịch?
- Không, sắp đi một mình. Bà chị không biết đâu - Túc nháy mắt về tình quái.

Hải hiểu ý:

- Thế thì phải giữ mồm giữ miệng đấy. Không khéo là đứt với Ngọc Anh công chúa đấy.

Hải vừa quay lưng đi, thì Túc gọi:

- Anh Hải ơi, chỗ thắng nào thay lốp xe tử tế?
- Tao không rõ, lâu nay không dính dáng đến xe pháo, quên hết rồi. Nhưng... nhưng có lẽ đến hiệu Champion có lẽ là tốt hơn cả.
- À, em biết cửa hàng ấy rồi.

Tú quay kính lên rồi lái chiếc xe Mazda 626 đen bóng đi đón Ngọc Anh.

Đón Ngọc Anh xong, họ đi đến siêu thị Ngôi Sao. Túc để xe ở ngoài và đi xách túi cho Ngọc Anh chọn đồ.

Nhưng hăn hoàn toàn không biết Hải đang bám theo xe của hăn. Chỉ có điều là Hải đã chụp lên đầu chiếc mũ cối sùm sụp, nom như một gã lái xe ôm.

Hải đứng ở xa, khi thấy Túc và Ngọc Anh đi vào siêu thị, hăn bèn phóng xe máy đến và khéo léo đánh rơi chiếc mũ cối ngay tại đầu chiếc xe Mazda. Hải dừng xe, nhặt mũ và nhanh như chớp, hăn dúi chiếc dùi

nhộn vào lớp xe rồi nhanh chóng phóng xe đến cửa hiệu bơm vá xăm lốp Champion. Hải bảo gã thợ:

– Ông đưa chiếc xe cứu hộ này ra đỗ ở gần siêu thị Ngôi Sao rồi cầu chiếc xe Mazda về đây. Đỗ cách xe kia một đoạn, đủ để cho nó nhìn thấy nhé.

– Em hiểu rồi.

– Này, cho ít tiền mà tối làm mấy con đề.

Gã lái xe cứu hộ nở nụ cười cầu tài khi nhận một cọc tiền loại 10.000 của Hải đưa cho.

Chờ cho chiếc xe cứu hộ đi, Hải vào buồng trong và bàn bạc điều gì đó với một gã có khuôn mặt dữ tợn. Mấy phút sau, Hải đi luôn và có một chiếc xe Toyota còn khá mới đến đỗ trước cửa hàng.

Túc và Ngọc Anh lang thang trong siêu thị có đến gần một tiếng. Ngọc Anh mua không biết bao nhiêu thứ, chất đầy bốn chiếc giỏ xách nhựa.

Với nét mặt khinh khỉnh, đài các, Ngọc Anh mở ví lấy thẻ điện tử đưa cho cô thu tiền. Cô gái lúng túng:

– Thưa chị, xin lỗi chị, máy thanh toán bằng thẻ của chúng em bị hỏng, chưa sửa được.

Ngọc Anh ngẩn người:

– Thế thì tôi lấy đâu ra tiền để trả các cô.

– Dạ, em biết chị là vợ anh Thư. Chúng em ghi hóa đơn rồi xin đến công ty thanh toán sau.

– Sao cô biết tôi là vợ anh Thư?

– Dạ, em xem tivi, thấy mấy lần chị đi công tác với anh trao quà từ thiện. Có điều, hôm nay chị lạ quá, trẻ hơn hôm trên tivi nhiều.

Ngọc Anh tươi tỉnh vì được câu nói nịnh đúng chỗ.

– Thôi được rồi, mai em cho người mang hóa đơn đến Công ty Anh Thư nhé.

– Vâng ạ. Được người như chị đến mua, cửa hàng em may lắm rồi. Em xin gửi chị cái thẻ giảm giá - Cô phục vụ đưa cho Ngọc Anh tấm card. Ngọc Anh xem qua rồi cười khẩy:

– Thôi, cảm ơn cô. Giảm năm phần trăm thì làm được cái gì.

Ghi hóa đơn thanh toán xong, hai cô gái cho vào túi nilon đem ra ô tô cho Ngọc Anh. Túc nhìn bánh xe trước bẹp gí, hốt hoảng:

– Chị ơi, bánh trước hỏng rồi. Sáng nay thằng Hải vừa bảo em, bánh trước yếu quá. Đang định đi thay thì đã hỏng.

Ngọc Anh mặc kệ, đứng ngó trời ngó đất. Bỗng mắt ả sáng lên khi thấy một hiệu chăm sóc thẩm mỹ ở cách đó không xa.

– Chú đem xe đi sửa. Tôi đi gội đầu và rửa mặt. Khi nào xong, chú đem xe đến đón tôi.

– Vâng ạ!

Bỗng mắt Túc sáng lên khi nhìn thấy một chiếc xe cứu hộ đỗ gần đó. Hẳn liền bảo Ngọc Anh:

- Chị ơi, có xe cứu hộ kia rồi. Em thuê nó kéo đi thay lốp nhé.

Ngọc Anh đồng ý ngay và khoan thai đi tới cửa hiệu chăm sóc sắc đẹp, còn Túc mở thì vội vàng mở cốp xe, xếp hết đồng hàng vào rồi vẫy tay lái xe cứu hộ.

Vài phút sau, chiếc xe Mazda đã được xe cứu hộ nhấc hai bánh trước lên và lôi về cửa hàng chuyên sửa chữa, thay lốp xe.

Xe vừa đỗ, Túc đã được mời vào phòng.

– Anh cứ ngồi đây, mười lăm phút nữa là xong ngay - Cô gái nói rồi ân cần mời nước.

Được vài phút, cô ta mở video cho Túc xem một bộ phim hành động và chen lẫn những cảnh mát mẻ của Mỹ. Một người thợ vào nói lễ phép:

– Chúng em vá lại chiếc lốp này hay là thay lốp mới cho anh.

– Chiếc kia thế nào?

– Dạ, nó cũng bắt đầu nát rồi. Theo em, anh nên cho thay bánh mới, vì đó là bánh dẫn động. Còn chiếc lốp cũ thì cứ vá xong để sơ-cua.

– Thế cũng được, nhưng các chú làm kỹ cho đấy nhé. Nhìn cái biển số

“tứ quý” thì biết là xe của ai rồi chứ gì?

– Dạ, biển bốn con hai này, cả tỉnh biết là xe anh Thư. Anh cứ yên tâm.

Túc như bị hút vào những cảnh yêu đương trong phim và hấn đờ người ra mỗi khi cô gái ăn mặc khêu gợi, phơi tằm thân bốc lửa ra ngồi cạnh và tỉ tê to nhỏ. Xem ra chịu không nổi, Túc khẽ khàng xoa lên đầu gối cô ta, nhưng cô ý nhị nhắc tay hấn ra. Bên ngoài cửa hàng, gã có bộ mặt nom dữ tợn chỉ huy hai tay thợ khác thay lốp xe. Thay lốp không mất mấy thời gian nhưng chúng làm rất chậm bởi còn làm một việc khác. Chúng đã chế tạo sẵn một chiếc hộp nhỏ từ bao giờ nhưng bôi muối cho gỉ hoen gỉ quện rồi bắt vào phía dưới. Tên có bộ mặt dữ tợn đi lấy hai bánh hêrôin để vào hộp, khóa lại. Chìa khóa, chúng lại nhét vào cốp trước, nơi để giấy tờ xe và những thứ lặt vặt. Chìa khóa rất nhỏ nên lẫn trong đồng giấy tờ.

Khoảng gần một giờ sau, mọi việc đã hoàn tất. Một người thợ vào gọi:

– Xe của anh xong rồi. Em đã cân lại bốn chiếc lốp. Anh kiểm tra xem.

– Khỏi cần. Bao nhiêu tiền?

– Dạ, em ghi hóa đơn đỏ cho anh nhé. Nếu hóa đơn đỏ, em xin thêm mười hai phần trăm thuế VAT.

– Chú ghi tăng thêm hai trăm ngàn cho anh, ghi là bảo dưỡng cái gì đó cũng được! Sáng mai mang đến Công ty Anh Thư lấy tiền. Có được không?

– Dạ, được. Chúng em biết Công ty Anh Thư mà.

Hóa ra là Thư chả có công việc gì ở thành phố Hồ Chí Minh mà là hẹn bồ đi chơi. Thư lái xe lên Hà Nội đón cô bồ nhí tên là Vi, chủ một quán bar có cái tên thật gợi cảm “Trăng sông”. Đây là quán bar thuộc loại có máu mặt ở quận Cầu Giấy. Gọi là quán nhưng trong cũng có một sàn nhảy nhỏ và có hệ thống âm thanh cực mạnh, đồng thời được cách âm rất tốt. Vào sàn, nếu không phải là người đã dùng thuốc lắc thì đổ ai chịu nổi mười phút bởi những âm thanh nặng trĩch như cầm chày giã vào ngực. Đám thanh niên đủ đờn mà hầu hết là con nhà có tiền có của thường kéo nhau đến đây chơi thâu đêm suốt sáng. Bọn chuyên dùng thuốc lắc, trai, gái đứa nào đứa nấy người cũng mòng dính. Cũng phải thôi, khi đã dùng thuốc lắc thì ngủ chúng không thiết, ăn cũng chẳng muốn và lúc nào cũng thấy sảng khoái, vui vẻ. Nhưng khi hết thuốc thì lập tức chúng sa vào trạng thái trầm cảm. Đặt đâu ngồi đó, ruồi đậu mép không muốn đuổi.

Bọn con trai đã dùng thuốc lắc thì cứ như thăng dĩ được. Ngày ngủ lã ngủ lóc, tối đến lại lang thang vũ trường. Hầu hết các quán bar, vũ trường mà đám choai choai hay tụ tập thì thể nào cũng có bán thuốc lắc. Chỉ có điều là từ khi công an đánh mạnh và gài cơ sở vào các chốn này thì việc buôn bán trở nên tinh vi hơn và nếu có kẻ nào bị bắt thì chủ quán bao giờ cũng có chứng cứ ngoại phạm và nhận lỗi là đã “quản lý nhân

viên không nghiêm”! Quán “Trăng sông” này cũng không phải là ngoại lệ.

Nhưng số Thư quả là đến ngày mạt vận, hắn không biết cô tình nhân của mình cũng là một đại lý chuyên cung cấp thuốc lắc đi các tỉnh. Lần này, lợi dụng chuyến đi, ả mang theo hai trăm viên mà trong đó có quá nửa là loại “Nữ hoàng” tức là hồng phiến. Thư lên Hà Nội, đến khách sạn Fortuna trên đường Láng Hạ thuê một phòng loại sang nhất rồi gọi Vi tới. Nhìn căn phòng, Vi có vẻ không bằng lòng. Thư nhận ra ngay vẻ khó chịu của Vi, hắn giải thích:

– Thì mình cứ sống với nhau như ông hoàng bà chúa đi. Có tiền để mà làm gì?

– Em thấy anh kiếm được đồng tiền vất vả mà tiêu cho em như thế này, có nên không?

Nghe cái giọng chính chuyên, lương thiện bất ngờ này, Thư chợt phì cười vì hắn quá hiểu cách tiêu tiền của Vi cũng như những “ngón võ” mà Vi dùng để moi tiền. Hắn cũng quá biết là Vi chả chung tình gì và chỉ chung tình với tiền. Hễ gã đàn ông nào có tiền thì Vi sẵn sàng lặn vào lòng. Nhưng không hiểu sao hắn vẫn thích Vi. Cũng có lúc hắn tự hỏi mình rằng tại sao lại có thể yêu được một người như thế, nhưng không lý giải được.

Tối hôm đó, hắn và Vi đi ăn ở khách sạn Hà Nội rồi về mở phim sex xem và quần lầy nhau. Sáng bảnh mắt, cả hai mới dậy nổi và trả phòng rồi lên đường.

Trong lúc Thư và Vi đang rong ruổi trên đường thì tại Phòng Cảnh sát điều tra có một cuộc họp khẩn cấp của đội điều tra án ma túy và đội điều tra trọng án. Trung tá Trần Quang Vũ chủ trì cuộc họp.

Đồng chí Thiếu tá Đội trưởng Đội Điều tra án ma túy báo cáo:

– Báo cáo anh Vũ, sau khi nhận được nguồn tin là Nguyễn Văn Thư, Tổng giám đốc Công ty Cổ phần xây dựng Anh Thư đi thành phố Hồ Chí Minh và có mang theo một bánh hêrôin để trong cốp xe, chúng tôi đã khẩn trương xác minh và bước đầu có những thông tin như sau: Số điện thoại gọi đến báo cho công an là điện thoại công cộng, tại cột số 14 ngã tư đường Trần Hưng Đạo và Hai Bà Trưng. Việc Thư đi thành phố Hồ Chí Minh là có thực. Đối tượng đã lên đường đi từ chiều hôm qua. Chúng tôi đã cho trinh sát bám theo và thấy tối hôm qua, Thư và cô gái tên là Vi ngủ lại khách sạn Fortuna trên đường Láng Hạ, Hà Nội. Sáng nay bắt đầu đi vào thành phố Hồ Chí Minh.

Điều đáng lưu ý là Vi, tên đầy đủ là Lê Thị Hồng Vi, chủ quán bar “Trăng xuông” là đối tượng có tham gia buôn bán thuốc lắc, mặc dù chưa có tiền án tiền sự. Chúng tôi đã phối hợp với Phòng Cảnh sát chống ma túy của Công an thành phố Hà Nội tìm hiểu kỹ thì có được một thông tin quan trọng là trước đó ba ngày, Vi có nhờ người mua cho hai trăm viên hồng phiến. Như vậy rất có khả năng là Thư mang hêrôin đi, còn Vi mang thuốc lắc, nhưng chưa chắc ai đã biết việc người kia làm.

– Hiện nay, trinh sát chúng tôi vẫn bám theo xe của Thư - Một cán bộ điều tra nói

Vũ hỏi giọng lo lắng:

– Anh em nhà ta đi bằng gì?

– Báo cáo anh, bằng ô tô ạ.

– Vậy có sợ lộ không?

– Dạ không ạ. Đồng chí Cường đội phó trực tiếp chỉ huy tổ này. Cường là người có nhiều kinh nghiệm vì ngày xưa có thời kỳ công tác ở ngoại tuyến của an ninh .

– Tôi sẽ báo cáo giám đốc và chúng ta phối hợp với Công an Quảng Bình bắt chúng. Tuy nhiên, có ba vấn đề các đồng chí cần nhanh chóng tìm hiểu là: Sau khi bị bắt về tội buôn bán ma túy lần trước, tên Thư có tham gia nữa không. Thứ hai là: Liệu Công ty Anh Thư có phải là nơi tẩy rửa tiền đen không? Một công ty tư nhân, số vốn ban đầu chỉ mấy trăm triệu, sau năm năm, có hơn một chục tỉ, liệu có mấy ai phát triển nhanh như vậy không? Hơn nữa, có thông tin này, cũng nên báo cho Công an Lai Châu để họ xác minh giúp là Thư có hai chiếc xe Hyundai, chuyên chạy lên tuyến Lai Châu - Sơn La và nhiều lần đi sang Mường Khoa bên Lào. Vấn đề thứ ba cần nhanh chóng làm là việc Công ty Anh Thư triển khai thực hiện Dự án Nam Sơn 03.

Một điều tra viên cấp hàm đại úy đứng lên:

– Báo cáo các đồng chí, dư luận đồn đại về việc tay Thư buôn bán ma túy thì có từ lâu, thậm chí còn nói là khi nằm trong tù, hắn vẫn điều hành mạng lưới bán buôn.

– Chẳng ai bị xử án vì tin đồn cả. Việc bây giờ là làm thế nào để kiểm tra xe của hắn - Thiếu tá Đội trưởng nói - Chẳng lẽ phải tăng cường thêm trình sát theo hắn suốt ngày đêm à?

Vũ gật đầu:

– Đúng thế, nhưng cũng không thể chặn xe để khám được. Nhờ mà không phát hiện được ma túy thì chúng ta sẽ khổ đấy. Đồng chí cứ động viên anh em theo hăng thật chặt. Tôi báo cáo xin ý kiến giám đốc ngay.

Vừa lúc đó, cánh cửa phòng bật mở, Thượng tá Luân đi vào.

Vũ và mọi người đứng chào. Vũ nói:

– Báo cáo anh, chúng tôi đang bàn về việc tay Thư.

– Bây giờ thì rõ rồi. Thằng Thư mang theo hêrôin và con bồ nó cũng mang thuốc lắc. Một cơ sở rất tin cậy của tôi cho biết, chắc chắn là trong xe của hắn có hêrôin. Còn thuốc lắc thì chưa rõ. Đồng chí ra lệnh chặn khám xe ngay lập tức. Đề nghị Công an Quảng Bình giúp.

Thiếu tá đội trưởng nói rụt rè:

– Thưa anh, nếu không có hàng mà thằng Thư làm om lên thì trả lời sao? Thằng này ghê lắm. Nó cậy thế là cháu ông Nam...

– Ông giời mà phạm tội thì cũng phải xử lý. Các đồng chí cần kiểm tra thật kín đáo, tế nhị và nói năng hết sức cẩn trọng. Nếu không thấy gì, xin lỗi họ và nếu cần tôi sẽ có lời với hắn, không phải để liên lụy đến các đồng chí đâu. Có gì báo cáo ngay nhé - Nói xong Luân đi ngay.

Thái độ cương quyết của Phó giám đốc Trần Luân đã làm cho mọi người thêm vững tâm.

Thiếu tá đội trưởng gọi điện thoại di động:

– Xe đi tới đâu rồi?

- Báo cáo anh, đã qua thị xã Hà Tĩnh.
- Đến Quảng Bình sẽ phối hợp cùng công an tỉnh khám xe. Cụ thể thể nào sẽ thông báo cho các đồng chí sau. Nhớ bám sát đối tượng.
- Báo cáo rõ. Theo chúng tôi đoán, có khả năng đối tượng nghỉ lại Quảng Bình.
- Thế thì tốt. Chúc các đồng chí may mắn.

Đúng như dự đoán của trinh sát, đến Quảng Bình, Thư lái xe đến khách sạn Nhật Lệ. Vì nũng nịu:

- Sao anh bảo tối nay mình sẽ nghỉ ở Huế.
- Em chả thấy mất gần hai trăm cây số đường xấu à? Nếu đường tốt, cố chạy thì cũng tới Huế. Nhưng đi như vậy mệt quá, còn vui thú gì?

Thư hoàn toàn không biết rằng cũng ngay lúc đó, chiếc xe của cảnh sát điều tra của Công an tỉnh cũng tới nơi. Ba trinh sát xuống và cũng vào thuê phòng nghỉ.

Thư và Vi làm thủ tục nhận phòng. Nhưng chưa kịp cầm chìa khóa thì một điều tra viên tới hỏi nhỏ:

- Xin lỗi anh có phải là Thư, Giám đốc Công ty Anh Thư?
- Vâng, tôi là Thư. Tôi chưa được biết anh.
- Anh sẽ biết ngay thôi. Mời anh ra chỗ kia, ta nói chuyện. Cả chị nữa, chị Vi ạ.

Thư ngơ ngác giây lát rồi lấy lại vẻ bình tĩnh:

- Có gì các anh nói nhanh nhé. Tôi mệt quá.
- Vâng, chuyện đơn giản thôi.

Cũng lúc đó, có một cảnh sát giao thông và hai cảnh sát điều tra của Công an Quảng Bình nhận được lệnh phối hợp đến. Đội phó Cường đón ba đồng chí và họ vào việc ngay.

Cường nói rất từ tốn:

– Thế này... Thế này anh Thư và chị Vi ạ. Trước hết, chúng tôi thành thật mong anh chị lượng thứ cho việc làm sắp tới của chúng tôi. Tôi tự giới thiệu, tôi tên là Cường, Đội phó Đội Điều tra án ma túy của Công an tỉnh. Thẻ của tôi đây.

Cường đưa thẻ cho Thư. Thư liếc qua rồi trả lại.

– Các đồng chí đây là ở Công an tỉnh Quảng Bình. Chúng tôi đang làm một vụ án buôn bán ma túy. Đối tượng chính lại khai rằng... khai rằng... chúng có đưa cho anh mang ma túy vào thành phố Hồ Chí Minh.

Thư đứng phắt dậy:

– Bọn chó! Các anh tin nó à?

– Tin cũng không đúng mà không tin thì cũng... không phải. Chúng tôi thì không muốn đó là sự thực - Cường bắt đầu giở giọng ngất ngưỡng - Mà muốn thấy đó không phải là sự thật thì anh giúp chúng tôi nhé!

– Giúp bằng cách nào?

– Đơn giản thôi, chúng tôi kiểm tra xe, kiểm tra hành lý của hai người.

– Nếu không có thì sao?

– Thì chúng tôi đã xin lỗi rồi. Hơn nữa, đó là cơ hội rất tốt để anh và chị chứng minh sự lương thiện của mình.

Lúc này thì mặt Vi đã tái nhợt. Cô ta bưng ly nước mà run lẩy bẩy. Thái độ đó không lọt qua được mắt Cường, anh kín đáo ra hiệu cho một điều tra viên rồi lại khẽ khàng:

– Ôi, hình như chị Vi bị tụt huyết áp, tay run quá - Anh vẫy cô nhân viên khách sạn - Chị pha cho cốc trà gừng nóng, cho nhiều đường vào nhé.

Thư nhìn Vi chòng chọc:

– Em sao thế?

– Em... Em chóng mặt quá.

– Phiền chị vài phút thôi. Nào, chị cho kiểm tra vali của chị trước rồi sau đó chị lên phòng nghỉ. Còn để mấy anh em chúng tôi.

Cường vừa nói xong thì Vi rú lên, rồi quỳ xuống:

– Em xin các anh, em chót dại. Chúng nó thuê em... thuê em!

Thư trợn mắt:

– Cô nói gì? Cô mang hêrôin trên xe tôi à? Cô giết tôi rồi! Trời ơi!

– Kho... ông! Em mang thuốc lắc.

– Thuốc lắc cũng là ma túy - Cường nói - Cô đã nói vậy thì tự mở vali ra, khỏi để chúng tôi khám.

Vi run cầm cập mở va li và lấy ra gói thuốc lắc.

Một cán bộ điều tra nói:

– Mới có thuốc lắc. Thế còn hêrôin đâu?

– Không, em... Em không mang hêrôin. Em chỉ có chỗ thuốc lắc này.

Thư cứng cổ:

– Các anh cần tìm nữa không?

– Có chứ - Cường vẫn giọng ngất ngưỡng - Thú thật là chúng tôi không nghĩ cô Vi mang thuốc lắc. Chúng tôi muốn tìm hêrôin cơ. Anh để chúng tôi kiểm tra chứ.

Thư cười khẩy:

– Vâng! Tôi là một người lương thiện.

– Đúng thế! Một người lương thiện là người luôn luôn hợp tác với công an để tìm tội phạm phải không?

Nghe giọng ấy, Thư nổi nóng:

– Thôi, các ông kiểm tra nhanh lên. Nếu không có hêrôin thì đừng có trách tôi đấy.

– Vâng! Chúng tôi đành có lỗi thôi.

Thư ném chìa khóa xe ra bàn.

– Các anh kiểm tra đi.

Cường nghiêm nét mặt:

– Mời anh ra chứng kiến chúng tôi kiểm tra xe. Còn hai đồng chí, lập biên bản về hành vi vận chuyển ma túy của cô Vi. Cho niêm phong và mời người làm chứng nhé.

Thế rồi việc khám xe được tiến hành.

Cường lôi trong cốp xe ở ghế trước ra hai chiếc chìa khóa bé tí. Anh ngạc nhiên hỏi Thư:

– Đây là khóa gì vậy?

– Tôi không biết. Có lẽ khóa vali của lái xe.

Thư đứng nhìn các điều tra viên kiểm tra bằng ánh mắt dừng dừng. Cửa cốp sau được mở. Khi nhấc chiếc bánh xe sơ cua ra mọi người nhìn thấy chiếc hộp. Anh cảnh sát giao thông hỏi:

– Sao lại có chiếc hộp ở đây. Đựng gì vậy?

Thư đến gần xe, nhúu mày suy nghĩ rồi lắc đầu:

– Sao lại có à? Tôi có phải lái xe đâu mà biết.

Cường cầm trong tay hai chiếc chìa khóa và anh bỗng à lên rồi xăm xăm tới, mở chiếc hộp bí mật. Nắp hộp được bật ra. Thư há hốc mồm khi

thấy có hai phong hêrôin. Hả há mồm định kêu lên điều gì đó nhưng cứ ú ớ không thành lời. Hai điều tra viên vội rút súng ngăn, một cảnh sát nhanh nhẹn đè sấp Thư xuống.

Vũ cùng một số cán bộ điều tra trọng án ngồi chờ đợi tin tức từ tổ đi bắt Thư với tâm trạng nóng ruột khó tả. Anh biết rất rõ tay Thư này là một doanh nhân có thế lực ở tỉnh. Động đến hắn là coi như võ sĩ lên võ đài đâm nhau, không thể có trận hòa. Hoặc ta thắng là tìm ra được chứng cứ phạm tội của nó hoặc là sẽ hứng chịu vô vàn hậu quả từ nhiều cấp giáng xuống, nhất là từ phía ông Nam, Phó chủ tịch tỉnh. Cũng với tâm trạng như Vũ, anh Thiếu tá Đội trưởng Đội Điều tra trọng án hỏi Vũ:

– Theo anh thì việc này thế nào?

– Tôi tin anh Luân. Nhưng như vậy là cơ sở bí mật phải giỏi lắm mới biết được đích xác như thế này.

– Anh ạ, em vẫn không tin là thằng Thư buôn ma túy.

– Tôi thì tin, rất tin, chỉ có điều là chứng cứ thế nào thôi.

Đã đến giờ ăn cơm, một chiến sĩ bê chồng cơm hộp đến phát cho mọi người. Vũ cũng được chia một hộp. Anh xúc được một thìa thì nhăn mặt:

– Hình như cơm chín dở các cậu ạ.

– Vâng, đúng là cơm chín dở.

– Cửa hàng này ngày càng tệ. Lần sau tìm chỗ khác gọi thôi - Một điều tra viên nói.

– Thứ hai là có bếp ăn tập thể rồi - Vũ nói - Các cậu cứ yên tâm. Mỗi bữa ăn chỉ phải đóng có ba ngàn thôi. Còn Công an tỉnh cho ba ngàn. Lại bao cấp cho tiền chất đốt, tiền thuê người nấu. Như vậy là quá thoải mái, chắc chắn ngon hơn cơm nhà.

Một điều tra viên nói:

– Sáu ngàn thì ăn quá ngon rồi. Bữa nào cũng như cũ.

Ánh mắt Vũ bỗng trở nên xa xăm, anh nói:

– Nếu như không phải sống những ngày khốn khó, những ngày vật lộn với cái đói thường trực trong những năm bao cấp, nhất là những năm từ 78 đến 86... thì không thể hiểu được giá trị của ngày hôm nay. Năm 77, tớ chỉ vì ăn vụng miếng bánh mì luộc, mà hồi đó gọi là gì nhỉ... à, “bánh bẻng”, mà suýt chết ghen.

Mấy anh chàng lính trẻ buồng thả, ngạc nhiên, một anh đeo quân hàm thiếu úy hỏi:

– Chú phải ăn vụng bánh!

– Tuổi thanh niên, đói quá, xuống bếp ăn tập thể, vớ được cái gì chén là chén ngay. Chuyện thế này. Hôm ấy tớ gác ca từ ba giờ đến bốn giờ rưỡi sáng. Lúc bốn giờ, anh tiểu đội trưởng nuôi quân của đội chuyên săn Fulrô bảo “lát nữa mày xuống tao cho cái bánh luộc”. Khoảng hơn bốn giờ, tớ mò xuống bếp. Tiểu đội trưởng dúm cho hai cái bánh “nắp hầm” (bột mỳ nhào lên năm thành từng nắm) luộc còn nóng. Một cái vội vàng nhét túi quần, nóng rát cả đùi nhưng vẫn cố chịu. Một cái thì ăn ngay. Đang trợn chừng trợn chặc nuốt thì có thằng nói: “Trưởng Công an huyện xuống”. Thế là tớ nuốt vội miếng bánh to. Ai ngờ nó mắc nghẹn ở cổ. Khắc không ra, nuốt không vào; lại nghẹt thở. Đúng lúc nguy cấp thì tiểu đội trưởng đứng đằng sau, hai tay nắm lại, giáng một cú thật lực vào lưng tớ. Thế là miếng bánh vọt ra khỏi miệng... hú vía.

Mọi người cười ồ lên. Thiếu tá Đội trưởng hỏi:

– Thảo nào, thấy các bà mẹ cho trẻ con ăn, khi nó bị nghẹn cứ vỗ vào lưng. Anh tiểu đội trưởng giờ làm gì?

– Ồi, giờ làm to lắm. Phó chủ tịch tỉnh, còn Trưởng Công an huyện nay cũng lên Phó tổng Cục trưởng Tổng cục An ninh rồi.

– Thế thì xem ra ông anh cũng lặn lội nhĩ. Bạc hết đầu rồi mà mới leo lên chức này. Em nghe nói ở Đắk Lắk anh làm điều tra khét tiếng lắm cơ mà.

– “Khét” hay “khê” thì chưa biết, nhưng tớ bị kỷ luật hai lần. Một lần ngủ gật khi gác, để hai tên Fulrô cướp súng, trốn mất. Thế là giáng từ thiếu úy xuống trung sĩ. Một lần làm điều tra, để sót người lọt tội, giáng từ đại úy xuống thượng úy. Cũng may là cấp trên còn chiếu cố mình là người luôn sống trong sạch, lại việc gì cũng làm, không ngại khó ngại khổ, cho nên mới còn đến ngày hôm nay. Nếu không thì bị đuổi từ lâu rồi.

Một đồng chí trung úy nói:

– Số ông anh vất vả quá. Đường công danh đã chả ra gì, đường con cái cũng khổ. Anh cứ bảo giờ có mắt. Làm gì có. Nếu có mắt thì người như anh làm gì khổ thế này. Người tốt nhiều khi có được phúc đâu.

Vừa lúc đó, có tiếng chuông điện thoại. Anh thiếu tá đội trưởng nghe máy và nét mặt tươi roi rói dần:

– Tuyệt vời... Rất cảm ơn các đồng chí. Ngay chiều nay đưa về à? Nhưng phải đảm bảo an toàn nhé. À, Công an tỉnh giúp bảo vệ ... rất tốt.

Anh buông máy, quay sang Vũ:

– Báo cáo anh, tổ công tác đã hoàn thành nhiệm vụ. Tôm được thuốc lắc và hêrôin trong xe của hắn. Trong xe của tên Thư có hai bánh hêrôin, còn cô Vi kia mang theo hai trăm viên hồng phiến. Và... và còn thu được một quyển sổ, ghi rất nhiều điều cơ mật.

Vũ hỏi lạnh lùng:

– Lạ nhĩ, tại sao thằng này lại dính đến ma túy. Nó giàu thế kia mà?

Một cán bộ điều tra vào phòng:

– Báo cáo anh, có điện khẩn của đồng chí Phó giám đốc Công an tỉnh Lai Châu.

Vũ cầm bức điện xem rồi gõ tay xuống bàn rồi thốt lên:

– Phải thành lập Ban Chuyên án rồi.

Nói rồi, anh quay sang đội trưởng dặn:

– Các đồng chí khẩn trương xác minh về tên Thư và cô bồ của hắn. Tôi báo cáo Ban Giám đốc ngay và các đồng chí chuẩn bị lực lượng cho niêm phong toàn bộ văn phòng Công ty Anh Thư và nhà của hắn. Mai sẽ thực hiện lệnh khám nhà. Đêm nay, nó về lúc nào, ta tập trung khai thác ngay.

Rồi Vũ kéo đội trưởng ra ngoài:

– Cậu hãy chọn những cán bộ điều tra tin cậy nhất và là người không quen biết thằng Thư. Tôi linh cảm thấy vụ án này không dừng ở mấy bánh hêrôin đâu.

Hải đang ngủ trưa tại văn phòng ở Công ty Nam Sơn thì có một người hốt hoảng chạy vào báo:

– Anh Hải ơi, sao công an đến đông quá!

Hải ngó xuống sân, thấy hàng chục cảnh sát bảo vệ từ trên các xe chở quân nhảy xuống rầm rập tỏa đi án ngữ từng phòng làm việc.

Hải vừa mở cửa ra thì thấy ngay hai cảnh sát bảo vệ đứng ở ngoài cửa. Hắn hỏi:

– Có chuyện gì đấy các anh?

– À, giám đốc của các ông buôn ma túy, bị bắt rồi.

Buổi trưa, Ngọc Anh đang thiu thiu ngủ thì có chuông điện thoại. Từ đầu dây đằng kia, là giọng của tay Đội phó Đội Bảo vệ công ty:

– Anh Thư bị bắt rồi. Khám trong xe có hêrôin. Mà ông anh đi với con Vi, nó mang theo mấy trăm viên thuốc lắc. Công an đang niêm phong trụ sở rồi.

Ngọc Anh đập tan chiếc điện thoại gầm lên:

– Đồ đều! Quân lừa dối! Thế mà dám nói với mình là đi công tác, ký hợp đồng mới ở Sài Gòn.

Vừa lúc đó, Túc lò dò vào. Ngọc Anh lao đến:

– Thăng khốn, mỗi tháng tao cho thêm mày một triệu để mày làm tai mắt cho tao. Thế mà mày đồng lõa với lão ấy...! Mày giết chúng tao rồi.

– Chị ơi, xin chị bớt giận. Em cũng có biết đâu là anh ấy đi với con Vi.

– Thế này là hết, là tan nát hết.

Ngọc Anh bỗng bình tĩnh trở lại:

– Mày vào đây. Thế nào công an cũng đến khám nhà bây giờ.

Ngọc Anh mở két, lấy ra hàng chồng đôla:

– Chỗ này có hai trăm ngàn đô và một trăm triệu. Mày mang đi dấu ngay. Nhớ là sống để dạ, chết mang đi.

– Chị cứ yên tâm. Em đội ơn anh chị, không dám phản phúc đâu.

Túc cho vội đồng tiền vào một chiếc balô. Nhưng vừa dắt xe máy ra cổng thì đã có một chiếc xe chở công an ập đến. Túc nổ máy xe lao đi. Một cảnh sát quát:

– Anh kia, dừng lại! Dừng lại.

Túc như không nghe tiếng mà vẫn lao đi. Chiếc ô tô của cảnh sát vội đuổi theo. Còn một tốp cảnh sát ập vào nhà.

Túc phóng xe chạy như điên trên đường. Đằng sau, chiếc xe cảnh sát rú còi, nháy đèn ưu tiên lồng lộn đuổi theo.

Túc bỗng giảm tốc độ và khi chiếc xe cảnh sát đến gần, Túc rẽ ngoặt vào một ngõ hẻm. Nhưng thật không may, từ trong ngõ hẻm có một bà gánh rau đi ra, xe Túc đâm vào gánh rau, đổ kèn. Túc vứt vội chiếc balô, vứt cả xe máy, ù té chạy.

Hai cảnh sát lao đến thì Túc đã chạy mất hút, còn lại chiếc balô và xe máy. Bà bán rau nhặt chiếc balô cho vào thúng rau và phủ rau lên trên. Đang lúi húi phủ rau, khi bà ngẩng lên thì thấy một cảnh sát đang đứng nhìn:

– Chiếc balô này có phải là của bà đâu mà bà vợ nhanh thế! Trong đấy có ma túy đấy.

Nghe thế, bà vội lôi balô ra, vứt ra đường:

– Rõ là của nợ.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban Quản giáo khu C chỉ 10 giờ 15 phút.

Trước cửa buồng giam của Phan Hồng Hải vẫn có một cảnh sát bảo vệ. Anh mặc áo mưa sùm sụp và đứng dựa lưng vào tường im như tượng. Hình như anh chàng đang ngủ gật. Một chú chuột từ dưới cống bò lên, đến chân anh cảnh sát, nó dừng lại, hít hít. Bất ngờ anh đổi chân, con chuột kêu chóc một tiếng thất thanh rồi phóng mất hút. Trung tá Vân lặng lẽ đi đến vỗ vai anh cảnh sát trẻ và ra hiệu cho anh đi về. Ông nói thầm:

– Cháu cứ về ngủ đi, chú trông hộ cho.

– Cháu còn gác được mà.

– Cứ về đi. Lát nữa chú gọi.

Anh cảnh sát ra về. Ông Vân khẽ nhòm qua lỗ cửa tò mò.

Phan Hồng Hải vẫn quỳ trên sàn. Hai tay chắp trước ngực, miệng lầm rầm cầu khẩn điều gì đó.

Nhìn cảnh ấy, ông Vân khẽ thở dài rồi quay ra. Ai ngờ, tiếng thở dài của ông bị Hải nghe được. Hắn quay khuôn mặt đầm đìa nước mắt và già sọp xuống mới chỉ sau vài giờ đồng hồ hoảng loạn:

– Ai ngoài đó đấy! Có phải cán bộ không!

Rồi hẩn quay ra cửa, vẫn quỳ trên nền xi măng, hẩn lạy như tể sao?

– Cán bộ ơi, xin hãy thương tôi, cứu tôi với! Tôi có điều cơ mật muốn khai.

Ông Vân lại nhòm qua lỗ tò mò. Bỗng nhiên ông bật nói, giọng ồm áp:

– Hải à, cứ ngủ đi cháu. Sáng mai cháu sẽ được gặp cán bộ điều tra.

Hải chồm dậy:

– Ai đấy, cán bộ ơi! Đừng bỏ đi nhé. Sáng mai cháu bị bắn rồi!

– Chú đây, chú Vân đây! Cháu cứ bình tĩnh đi.

Nghe đến tên ông Vân, Hải thất thần. Hẩn lạ gì ông Vân, giờ này mà ông đến đây thì chắc là chết rồi. Hẩn quỳ lết ra cửa:

– Chú Vân ơi, mai chú bắn cháu phải không? Chú ơi, cháu lạy chú, chú nói thật đi.

– Bắn hay không còn tùy thuộc ở mày. Cháu đại lảm cháu ơi. Mà thôi, chú đảm bảo là mày sẽ chưa bị bắn nếu mày biết khai ra sự thật.

– Cháu... cháu xin khai mà. Cho cháu khai ngay đi.

– Thế thì tốt, cơ hội sống cho cháu như vậy là còn đấy.

– Chú nói thật chứ?

– Chú chưa nói dối ai bao giờ. Chú sẽ đảm bảo cháu được sống, nếu như cháu nghĩ lại.

– Vâng! Vâng, cháu trăm lạy chú. Chú hãy cứu cháu.

– Bây giờ nằm mà nghĩ lại đi. Điều gì còn che giấu, còn trông chờ ở người khác thì nói ra. Chú nhắc lại, không ai cứu được cháu, ngoài tự thân cháu. Ngủ đi nhé. Cứ yên tâm. Có người muốn chết mà còn chưa được chết kia.

Nói rồi, ông Vân dậm chân như thế rồi đi nhưng thực ra ông vẫn đứng và nhìn trộm Hải. Nét mặt hắn trở nên tươi tỉnh hơn, nhưng hắn vẫn quỳ. Lần này, hắn không quay mặt về phía tây nơi đức Phật nữa - mà hắn quay ra cửa.

Trụ sở Công ty Anh Thư vắng tanh vắng ngắt. Từ sau hôm bị khám xét, công ty gần như tan nát. Ngân hàng thì từ chối cho ứng tiền để thực hiện các hợp đồng; tài khoản bị phong tỏa. Tên Túc lái xe hoảng sợ, trốn mất tích; vợ của Thư thì không còn thương xót gì chồng nữa vì máu ghen bốc lên tận đỉnh đầu. Với bất cứ ai, ả cũng sẵn sàng trút bầu tâm sự.

Hải thì vẫn giữ thái độ bình chân như vại. Hằng ngày đến công ty, hắn vẫn ân cần hỏi thăm Ngọc Anh và tỏ thái độ đồng cảm với ả, mặc dù trong lòng thì hắn hết sức vui mừng bởi mưu kế của mình đã thành công mỹ mãn. Thái độ của Hải làm mờ mắt Ngọc Anh và ả đã dốc bầu tâm sự với Hải về chuyện làm ăn của chồng. Sáng hắn vẫn đến công ty rất đúng giờ và ngồi đọc báo. Có đến cả chục tờ báo có bài viết về Công ty Anh Thư với những dòng tít nặng nề: “Đại gia ma túy Nguyễn Văn Thư và mối tình với nữ hoàng thuốc lắc”; “Công ty Anh Thư, nơi tẩy rửa tiền đen”; “Ai giao một phần Dự án Nam Sơn 03 cho Công ty Anh Thư” v.v...

Ngọc Anh vào phòng nét mặt phờ phạc. Thấy Hải đang đọc báo, Ngọc Anh cười nhạt:

– Sao anh vẫn đến sớm thế? Mọi người bỏ công ty đi hết rồi. Anh có tin tức gì về lão ấy không?

– Không chị ạ. Vụ án này công an làm cực kỳ cẩn thận? Chị cứ yên tâm đi, vượt mặt thì cũng phải nể sống mũi chứ. Chả lẽ công an không biết anh Thư là cháu ông Nam à?

– Mọi người bỏ của chạy lấy người rồi - Ngọc Anh cười khẩy - Cái ông cậu Phó chủ tịch kia, chỉ đút tiền vào túi là nhanh thôi. Hôm kia tôi đến nhà. Rõ ràng mình thấy ông ấy đang tưới cây ở vườn, nhưng cả bà vợ lẫn đám con đều chối bai bãi là ông ấy đi chưa về. Mà này, tôi hỏi nhé: Anh không sợ liên lụy à?

– Việc đâu sẽ có đó. Tôi là người góp cổ phần vào đây, chính danh ngôn thuận cơ mà.

– Tôi cũng không ngờ đời mình lại gặp phải thằng chồng khốn nạn đến thế. Tiền có thiếu gì đâu mà còn đi buôn ma túy. Lại còn bám theo con đi ấy nữa. Thế mà cứ xoén xoét thề bồi. Cho thế mới đáng đời. Tôi sẽ lấy danh nghĩa là phó giám đốc công ty cho bán phát mại hết. Rồi đường anh anh đi, đường tôi tôi đi.

Hải an ừ:

– Chị cứ bình tĩnh. Tôi nghe đâu anh Thư không nhận là mang hêrôin đâu.

– Không nhận mà xong à. Lão ấy vẫn lén đi chở ma túy từ Lào về. Hai chiếc xe Hyundai là chuyên chở hêrôin đấy. Công an Lai Châu cầm lẫn mà chưa về được.

Hải đóng kịch rất giỏi:

– Thế sao bảo anh ấy gác kiếm từ lâu rồi?

– Lúc đầu tôi cũng tưởng gác kiếm thật. Sau có một lần, thấy trong tủ có hơn một trăm ngàn đô. Truy mãi lão ấy mới nhận. Tiền đó, tôi phải gửi sang Đức rồi từ đó lại gửi về, có thế mới qua được mắt công an.

Hải gật gù:

– Thế mới biết buôn hàng trắng lãi thật.

– Quá lãi đặng khác. Cho nên lão ấy cứ lao vào như thiêu thân.

Rồi như chưa hết cảm tức chồng, Ngọc Anh lại tự dẫn vật:

– Sao mà mình ngu thế không biết. Ngày lão ấy ra tù, thấy cũng hiền lành, nói năng dễ nghe, thế là động lòng, nhận lời lấy. Mấy ông công an ở thị trấn còn khen mình là dũng cảm; là có tấm lòng cao cả... Hóa ra các cụ nói cấm có sai câu nào “... đàn bà sâu sắc như cơi đựng trầu”.

Hải đưa đẩy:

– Nghe nói anh giáo viên, người yêu cũ của chị vẫn đang phòng không gối chiếu.

Ngọc Anh bỗng linh hoạt hẳn:

– Thì vẫn cứ nhớ nhung nhau. Nhưng nay mình thế này, ai người ta dám tiếc nữa.

– Chị đừng mặc cảm thế. Tình yêu nó tuân theo tiếng gọi của con tim chứ có phải tiếng của lý trí đâu. Biết đâu, lần này lại là cơ hội đổi đời cho chị đấy.

– Chả biết thế nào? Nhưng mà... đã thế tôi tung hê hết. Hôm qua, cả bố chồng và mấy bà cô chồng đến thăm hỏi, động viên. Ai cũng giọng tử tế nhưng thực chất là họ sợ mình bỏ rơi con họ thôi.

– Chị cứ bình tĩnh, theo tôi, lúc này chị nên đứng ra gánh vác công ty. Chúng tôi sẽ xúm lại.

– Không, tôi đi đường tôi; Tôi sẽ nhờ tòa án giải quyết. Ai góp cổ phần bao nhiêu thì cổ trả. Nhưng cũng chẳng còn gì đâu. Có vài tí đưa cho thằng Túc đem đi giấu thì lại bị bắt. Bao nhiêu vốn liếng bỏ ra đi lo lót, chạy chọt kiếm dự án, tiền chưa rút về, thế là cứ bỏ tiền vốn ra, đi vay nóng ngân hàng để làm. Anh biết không, riêng tiền biếu ông to bà lớn hết hơn 2 tỉ đấy.

Hải trợn mắt:

– Sao mà lắm thế.

– Làm giám đốc doanh nghiệp bây giờ phải hầu hạ nhiều người lắm. Không có đồng tiền đi trước thì đừng có trông mong gì.

Đúng lúc đó, có hai cảnh sát xuất hiện. Một người là công an phường, còn một người là cảnh sát điều tra. Ngọc Anh đứng đờ như không và khuôn mặt lộ vẻ bất cần:

– Này, nếu có bắt thì bắt luôn đi. Gọi hỏi thế này, mất thì giờ lắm.

Anh cảnh sát điều tra rất khó chịu trước thái độ của Ngọc Anh, nên nói mỉa mai:

– Ước mơ đó rất sớm thành hiện thực đấy.

Buổi tối. Tại một nhà hàng kiêm động chứa mại dâm khá sang trọng và kín đáo, Lân, Hoàng và Hải ngồi với nhau. Mỗi người có một ả cave ngồi bên.

Lân nâng ly:

– Xin chúc mừng chú em đã lập được một chiến công tuyệt vời. Ác giả ác báo, nó định hại ta thì nó phải chết.

Hoàng vội vàng đưa mắt ra hiệu cho Lân giữ mồm giữ miệng:

– Nào, chúc sức khỏe.

– Vợ chồng em xin chúc sức khỏe các anh - Một ả cave ông ẹo nói. Hải cười cợt:

– Em uống ít thôi nhé. Uống nhiều, lát nữa lại khổ các anh.

Uống hết ly rượu đầu, chờ cho mỗi người ăn được vài miếng, Hoàng bảo ba cô gái:

– Bọn anh phải bàn công việc của đàn ông. Các em cứ lên lấy phòng sẵn, lát nữa các anh lên.

– Thế thì ai rót rượu cho các anh?

– Anh tự rót lấy - Hoàng nói luôn rồi gí cho mỗi ả một trăm ngàn.

– Cầm lấy mà chơi tá lả cho đỡ buồn. Ai thua, anh sẽ cấp thêm vốn.

Với đội quân cave này, tiền là trên hết. Bỗng dưng chả phải tiếp đón, đong đưa, lại được tiền, thế là ba ả biến ngay.

Lân lại rót rượu cho Hải:

– Anh rất cảm ơn các chú em đã trừ cho chúng ta một mối họa to lớn. Có lẽ thằng Thư nằm trong trại giam không thể biết được ai đã bỏ ma túy vào xe đâu nhỉ.

– Thằng Túc bỏ trốn biệt tăm. Như vậy công an sẽ càng nghi cho cả thằng Thư và thằng Túc. Nhưng dù thế nào thì thằng Thư cũng chết. Riêng tội đi hối lộ cán bộ cũng đã đủ tù mọt gông.

Hoàng thùng thảng:

– Mấy hôm nay dư luận xôn xao lắm. Họ không quan tâm đến chuyện thằng Thư buôn hêrôin mà quan tâm đến bảng danh sách đen kia. Nghe nói tất cả quan chức đầu tỉnh đều dính hết. Cả ông Lâm, Bí thư tỉnh ủy cũng dính. Nhưng vợ ông ấy nhận.

– Ông Lâm không biết việc nó đưa tiền cho vợ ông ấy. Rõ là vợ giết chồng. Sắp đại hội đến nơi rồi. Không hiểu vụ này rồi sẽ ra sao?

Lân nói:

– Bây giờ chú Hải dành một buổi nghỉ ngơi. Chú vắt tay lên chán, rà soát lại tất cả mọi công việc, xem có chỗ nào có thể lộ không? Việc góp cổ phần vào Anh Thư, chú vẫn coi số tiền đó là mồ hôi nước mắt của mình, đòi được đồng nào hay đồng nấy. Người mà chú phải tuyệt đối cảnh giác là ông Trưởng ban Bảo vệ của Anh Thư. Ông ta là người rất

nguy hiểm vì không những ông ta là công an nòi, mà hiện vẫn là cơ sở bí mật của cảnh sát điều tra.

– Anh cứ yên tâm, em đã nghĩ hết mọi tình huống và thấy mình không sơ hở chút nào. Nếu có, nói thật với hai ông anh, chúng nó chẳng để em ngồi đây đến giờ này.

Hoàng nói, giọng phân vân:

– Chiều nay em gặp ông Nam. Nom ông ấy suy sụp hẳn, không còn hồn vía nào nữa.

– Thì bây giờ hoảng loạn hết cả rồi. Cứ riêng bảng danh sách đen kia mà đem ra công bố thì có mà loạn cả tỉnh. Đúng sai thế nào không biết, nhưng cứ có tên trong đó, thì nay công an gọi lên giải trình, mai công an gọi lên báo cáo; rồi kiểm điểm ở cơ quan, ở công đoàn, ở chi bộ... đủ bậc hết cả tóc rồi. Mà hay nhất là nó không biểu ông già tao đồng nào?

– Ông Nam này bây giờ thì lo lắm vì phần công việc của Công ty Anh Thư đảm nhiệm khá nhiều. Công ty nó sụp đổ, liệu ai thay thế đây?

– Chú Hải nên tính đến khả năng này: Chú mua lại toàn bộ cổ phần của Anh Thư đi. Như thế sẽ lợi được mấy điểm - Lân tính toán - Thứ nhất, chú sẽ mua được rất rẻ, vì con vợ nó sẽ bán tổng bán tháo để kiếm mớ tiền rồi biến. Thứ hai, chú sẽ có một cơ ngơi khá lớn, không phải đầu tư gì nhiều. Và thứ ba là công ty tiếp tục thực hiện các dự án đang được làm.

– Em cũng đã tính đến điều này, nhưng phải thật cẩn trọng. Mình tham là hỏng đấy.

– Còn việc này nữa. Chú đưa tiền cho thằng cha ở cửa hàng Champion, bảo nó cho hai thằng thợ đã tham gia vào vụ này biến đi nơi khác. Biến thật xa.

Hải cười khoái chí:

– Hí hí! Ông anh lo quá xa, nhưng muộn rồi. Mỗi thằng đã nhận mười triệu và biến vào Sài Gòn làm ăn.

– Thế còn thằng... thằng gì mà có cái mặt nom rất cô hồn nhỉ - Lâm hỏi.

– À, đó là thằng Khánh, mọi người gọi nó là Khánh “cô hồn”.

– Nó thì sao?

– Thằng ấy vốn là đệ tử của em đã lâu, là đưa tin cây được.

– Thế nào sau này bọn công an lần tìm lại mọi việc vì chắc chắn thằng Thư sẽ không bao giờ nhận số hàng đó. Công an sẽ phải tìm nơi nào chế tạo chiếc hộp. Như vậy, họ sẽ bắt đầu có thể từ những chiếc laptop bị hỏng. Đó là chưa kể việc họ bắt được thằng Túc, nó buộc phải khai ra.

– Nó là thằng tin cây được, nhưng dù sao thì mình cũng phải động viên nó - Hải nói lấp lửng.

– Anh hiểu. Hoàng đưa cho chú Hải hai ngàn, để chú ấy động viên thằng Khánh. Nhưng mà này, động viên không thì chưa đủ đâu, mà phải có gì ràng buộc hẳn chứ.

– Vâng, em sẽ nghĩ cách.

Đại tá Trần Công, Giám đốc Công an tỉnh triệu tập một số cán bộ đến họp ngay tại văn phòng của ông. Dự họp có Phó giám đốc Luân, Trung tá Tình, Trần Quang Vũ và Đội trưởng Đội Điều tra trọng án, Đội trưởng Đội Điều tra án ma túy, Thiếu tá Cường và cán bộ văn phòng tổng hợp.

Đại tá Trần Công:

– Thay mặt Ban Giám đốc, tôi nhiệt liệt biểu dương tinh thần chủ động tiến công, ý thức chấp hành mệnh lệnh của Ban Chỉ huy Phòng

Cảnh sát điều tra, mà trực tiếp là đồng chí Trần Quang Vũ. Bây giờ đồng chí Vũ báo cáo kết quả điều tra ban đầu rồi sau đó ta bàn tính tiếp.

Vũ đứng lên:

– Thưa các đồng chí. Sau bốn ngày điều tra khẩn trương thì sơ bộ có thể báo cáo với các đồng chí những kết quả như sau:

Thứ nhất, về hành vi buôn bán ma túy của Nguyễn Văn Thư. Cho đến giờ thì Thư vẫn khẳng khẳng không nhận số ma túy đó và khẳng định là hoàn toàn không biết. Thư cũng thú nhận là sau khi ra tù, y vẫn tham gia buôn bán ma túy từ Lào về, qua cửa khẩu Tây Trang. Nhưng y nói rằng, y buộc phải tham gia do bị tên cầm đầu khống chế. Việc này, chúng tôi đã báo cáo với Ban Giám đốc Công an tỉnh Lai Châu. Hiện nay Công an Lai Châu đã phá đường dây buôn bán ma túy rất lớn do tên Sùng A Va ở Na U cầm đầu, đã bắt 27 tên. Trong số này có tên đã khai ra vai trò của Nguyễn Văn Thư. Theo chúng tôi nhận định, rất có thể tên Thư chỉ đạo tên Túc làm việc này, nhưng Túc đã bỏ trốn cho nên Thư cứ chối.

Giám đốc bồng giờ tay ngăn lại:

– Tại sao tên Thư biết là Túc bỏ trốn?

– Báo cáo giám đốc, chúng tôi sơ xuất là không đưa giam tên Thư vào nơi khác. Khi giam ở trại tạm giam, một số phạm nhân nghe đài, đọc báo có viết về vụ án, thế là chúng thông tin cho Thư bằng tín hiệu moóc của phạm nhân. Thư đã từng ở tù lâu năm nên hẳn biết cách nghe tín hiệu moóc. Chiều hôm qua, chúng tôi đã chuyển hẳn về trại tạm giam của Tổng cục An ninh rồi ạ.

– Đồng chí Luân, bằng mọi cách tìm ra cho tôi ai cung cấp tài liệu cho báo chí đưa tin về vụ án này. Đã có quy định mới của Bộ trưởng rồi. Án đang làm, nhất là những vụ án phức tạp như thế này, tại sao lại để báo chí biết. Hôm kia, một đồng chí thứ trưởng hỏi tôi về vụ này. Hóa ra đồng chí chưa nhận được báo cáo nhưng được... biết vụ án nhờ báo chí.

Làm công an mà việc gì cũng để báo chí biết thì còn điều tra cái gì nữa?
Đồng chí Vũ báo cáo tiếp đi.

Vũ tiếp tục:

– Theo Công an Lai Châu thì bốn năm qua tên Thư vẫn buôn bán ma túy. Tài liệu trình sát cho biết, số lần hăm vận chuyển không nhiều, có năm chỉ đi hai lần, nhưng có lần chở đến 70kg hêrôin. Một khả năng nữa là Công ty Anh Thư là nơi tẩy rửa tiền đen của một số tên trùm ma túy. Theo báo cáo tài chính, bước đầu có số liệu thế này. Vũ liếc mắt qua quyển sổ tay rồi đọc ngay từng con số - Trong tài khoản của Công ty Anh Thư, số dư trước khi vào thực hiện Dự án Nam Sơn 03 là mười hai tỉ sáu trăm ba mươi tư triệu (12.634.000.000). Nhưng vào thời điểm bị bắt, thì số dư nợ là sáu tỉ hai trăm triệu. Tất cả số tiền này đều vay của Ngân hàng Đầu tư và Phát triển. Trong ba năm qua, Công ty Anh Thư đã mua sắm thiết bị làm đường hết ba tỉ tám; mua ô tô vận tải, mua xe con hết mười tỉ; xây dựng trụ sở hết một tỉ tám. Điều đáng nói là trừ Phan Hồng Hải góp cổ phần bằng tiền mặt là ba trăm triệu, còn không thấy có cổ đông nào.

Trong quá trình làm ăn trước kia, Thư chưa lần nào vay ngân hàng quá năm trăm triệu. Như vậy rõ ràng là y có nguồn tiền bất minh từ đâu đó. Khi khám nhà Thư và văn phòng. Trong két riêng của Thư có bảy mươi ba ngàn đôla và năm ngàn euro hai chục lạng vàng SJC và năm chục triệu. Vợ Thư thì cho tên Túc mang hơn hai trăm ngàn đôla và hai trăm triệu đi giấu nhưng ta đã thu lại được.

Trong quá trình khám xét, tổ công tác đã thu lại được một quyển sổ tay mà Thư đã ghi lại từ đầu năm tới nay. Qua xem xét và đánh giá thì quyển sổ này được lập và ghi chép một cách khách quan, trung thực - nhất là những khoản mua sắm. Còn những người đã nhận tiền của hăm, tổng cộng có 32 người, trong đó cấp Bộ trưởng có một, cấp Thứ trưởng có một. Tỉnh ta thì có đồng chí Bí thư tỉnh ủy, ngoài ra là các phó chủ tịch tỉnh, chủ tịch huyện, giám đốc các tổ, ban ngành trong tỉnh. Tổng số

tiền chi biểu là một tỉ ba trăm triệu. Người nhận ít nhất là vợ đồng chí Bí thư tỉnh ủy - mười triệu. Còn những người nhận nhiều nhất là ông Nam, Phó chủ tịch tỉnh, hơn bốn trăm triệu; ông Thạc Thứ trưởng là mười ngàn đôla và một chiếc xe Toyota Cressida trị giá ba mươi lăm ngàn.

Vũ vừa nói tới đó thì có một sĩ quan cấp hàm thiếu úy nói:

– Báo cáo đồng chí giám đốc. Có đồng chí Vũ Quốc Chương, Trưởng ban Nội chính đến gặp.

– Đồng chí mời anh ấy đợi tôi ở phòng khách.

Đại tá Công vừa nói xong thì Trưởng ban Nội chính tỉnh ủy, ông Vũ Quốc Chương bước vào. Đó là một người đàn ông chạc ngoài 50, có nét mặt cương nghị và ánh mắt sắc lạnh.

– Chào các đồng chí. Tôi đến quá đường đột phải không?

– Dạ, vâng. Chúng tôi đang nghe Chỉ huy phòng Cảnh sát điều tra báo cáo kết quả điều tra ban đầu.

– Việc án từ của các đồng chí, chúng tôi không dám lạm bàn. Tuy nhiên, có việc này, đồng chí bí thư yêu cầu Công an tỉnh phải làm thật gấp: Thứ nhất, xác định độ tin cậy những thông tin trong cuốn sổ. Thứ hai, tiến hành khẩn trương để báo cáo tỉnh ủy. Đồng chí bí thư đã hỏi vợ và chị ấy nhận là hôm sinh nhật đồng chí bí thư, tên Thư có đem quà đến, có chai rượu, hộp bánh và một phong bì mười triệu đồng. Sáng nay, đồng chí ấy đã làm bản tường trình cho Thường vụ tỉnh ủy và đem nộp sổ tiền đó rồi. Mấy hôm nay dư luận đang rất xôn xao về việc này, vì thế chúng ta phải làm nhanh và phải minh bạch, công khai.

Đại tá Công đứng dậy:

– Báo cáo đồng chí Trưởng ban, chúng tôi hiểu rất rõ tầm quan trọng của việc này. Tuy vậy, để cho đảm bảo khách quan, chúng tôi muốn mời một cán bộ của Ban Nội chính cùng tham gia...

– Không cần - Ông Trưởng ban xua tay - Làm như thế người ta dễ nghĩ là tỉnh không tin công an. Các đồng chí cứ tiến hành điều tra theo đúng luật định. Chỉ cần có Viện Kiểm sát tham gia từ đầu là đủ. Một việc nữa, tôi nhắc các đồng chí, phải tuyệt đối giữ bí mật. Bởi vì sao, chúng ta làm nghiêm nhưng phải biết giữ uy tín cho cán bộ. Ai dám đảm bảo những điều tên Thư viết trong sổ là đúng hết.

Bỗng nhiên ông cười gượng gạo:

– Trừ đồng chí bí thư ra, còn những người khác, thì theo các đồng chí, họ sẽ có thái độ thế nào?

Mọi người im lặng trước thái độ của ông Trưởng ban Nội chính. Im lặng một lát rồi ông tự trả lời:

– Sẽ không có mấy người nhận đâu. Thôi các đồng chí tiếp tục họp đi. À quên, tôi dặn lại, những điều tôi vừa nói, các đồng chí cứ cho là ý kiến tham khảo. Đó không phải là ý kiến chỉ đạo của Ban Nội chính đâu nhé.

Ông Vũ Quốc Chương đi rồi, mọi người ngơ ngác nhìn nhau vì kiểu nói lấp lửng khó hiểu của ông.

Thượng tá Luân thì cười khẩy. Giám đốc Công an tỉnh Trần Công thì lắc đầu nhè nhẹ; Trung tá Tình nhếch mép cười khó hiểu. Riêng Trần Quang Vũ, vẫn giữ thái độ thản nhiên.

Đại tá Công tiếp tục:

– Vụ này chắc chắn sẽ kéo dài và có nhiều tình huống phức tạp. Để tập trung điều tra, tôi quyết định thành lập Ban Chuyên án. Hôm nay ngày

28-5, thì ta lấy tên chuyên án là AT285. Đồng chí Trần Quang Vũ là Trưởng ban. Phó ban do đồng chí Vũ đề xuất. Vì sao tôi chọn đồng chí Vũ, bởi một lẽ rất đơn giản, đồng chí Vũ là người mới về chưa lâu, lại không có mối quan hệ với các doanh nghiệp. Đêm hôm qua, tôi đã báo

cáo đồng chí Cục trưởng Cục Cảnh sát điều tra và cũng được khuyên là nên chọn đồng chí Vũ.

Cuộc họp tan, Vũ trở về phòng với tâm trạng lo lắng, buồn vui lẫn lộn. Anh vui là vì được trực tiếp làm Trưởng ban chuyên án, một vụ án mà anh thấy nó cực kỳ phức tạp, điều đó chứng tỏ cấp trên rất tin tưởng ở anh. Làm nghề điều tra, hạnh phúc nhất là được cấp trên tin. Nhưng anh không khỏi lo lắng khi biết rất rõ việc điều tra vụ án này, nhất là phần đỉnh dáng đến các quan chức sẽ rất phức tạp. Và chắc chắn là quan chức chả ai vui vẻ gì đối với người được giao thụ lý.

Vũ ngồi chờ người ra để nghĩ chọn ai làm phó ban chuyên án.

Anh rất hiểu tâm trạng của giám đốc khi giao cho anh làm Trưởng ban chuyên án vụ này, bởi lẽ giám đốc không muốn đụng chạm. Bầu cử thì đến nơi rồi, giám đốc mới đang tuổi năm tư. Không trúng Hội đồng nhân dân thì mất chức giám đốc là cái chắc. Mà mất chức rồi thì đi đâu? Làm gì? Về Bộ ư, liệu đã có đơn vị nào cấp Cục, Vụ sẵn sàng đón nhận ông về làm cục trưởng - giám đốc tương đương cục trưởng mà. Các phó giám đốc cũng chẳng ai muốn nhận cái công việc vạ thì nhiều, lợi thì ít này.

Có tiếng gõ cửa, Vũ khẽ thở dài:

– Xin mời vào.

Cửa mở, anh giật mình khi thấy Giám đốc Trần Công và Trung tá Tình vào.

– Chào thủ trưởng, chào anh Tình.

Giám đốc Công nhìn bức ảnh đen trắng Vũ trong bộ quân phục bộ đội, vai khoác khẩu AK, cười rất tươi.

Giám đốc Trần Công hỏi:

– Nhìn bức ảnh này tôi có cảm giác ngày xưa cậu là người rất “tồ”.

Vũ vừa pha nước vừa trả lời:

– Cũng nhiều người nhận xét như anh đấy. Mời hai anh uống nước.

Giám đốc Trần Công nhấp một ngụm rồi hơi nhăn mặt:

– Trà Bảo Lộc ở Lâm Đồng có phải không?

Vũ ngạc nhiên:

– Sao anh biết?

– Phía Nam hay uống trà ướp hương, mà trên Bảo Lộc là toàn trà này. Tôi có thời kỳ làm công an ở huyện Di Linh nên vẫn nhớ hương vị này.

Giám đốc Trần Công nhìn thẳng vào Vũ:

– Tôi hỏi thật đồng chí và cũng mong đồng chí trả lời cho đúng suy nghĩ của mình.

– Vâng! Tôi nghĩ là không nên nói dối, vì với anh, khó có điều gì qua mắt được.

– Chà chà, ai bảo Quang Vũ kia không biết nịnh thủ trưởng. Thôi được, vậy cậu nghĩ thế nào về việc tôi giao cho cậu làm Trưởng ban chuyên án mà không phải là tôi, hay anh Luân, hay đồng chí Tùy, trưởng phòng?

– Báo cáo Giám đốc, theo tôi biết thì anh Tùy đã có đơn xin chuyển về Bộ để hợp lý hóa gia đình và đã được Bộ chấp thuận, như vậy không phân công cho anh ấy là đúng. Còn Giám đốc và anh Luân... theo tôi, có lẽ... Có lẽ! Xin lỗi giám đốc trước, nếu tôi suy diễn sai.

– Đồng chí cứ nói. Tôi thấy lúc này dùng từ đồng chí là thích hợp nhất đấy.

– Báo cáo anh, tôi rất hiểu sự khó xử của các anh trong vụ án này. Nếu không làm cho ra nhẽ thì lương tâm cắn rứt và có tội với Đảng, với dân. Nhưng làm thẳng tay, kiên quyết, thì đụng chạm nhiều quá, mà hầu

hết là người có thể lực ở tỉnh. Những người đó có liên quan trực tiếp đến vận mệnh chính trị của các anh. Hơn nữa, sẽ rất khó tìm ra chứng cứ là họ đã nhận tiền của tên Thư như thế nào.

Giám đốc Trần Công mỉm cười:

– Đồng chí đã nói rất đúng, quá đúng nữa là đằng khác. Nhưng đó là đúng cách đây nửa giờ, phải không Tình? - Ông hỏi Trung tá Tình.

Trần Quang Vũ ngạc nhiên, định hỏi thì ông ngăn lại.

– Đúng là lúc đầu tôi nghĩ như vậy, và đã bàn như vậy với Ban Giám đốc và quyết định giao cho đồng chí. Như vậy, nếu thành công, thì Ban Giám đốc, trong đó có tôi sẽ được tiếng khen là... là chỉ đạo chặt chẽ, kiên quyết, là... là đánh đúng người, đúng tội. Còn nếu sai thì người chịu chính là đồng chí và dù thế nào thì chúng tôi cũng sẽ an toàn hơn. Bầu cử đến nơi rồi, đại gì mà làm căng, có phải không? Nhưng bây giờ thì không. Mình không thể hèn nhát đến mức như vậy. Thà về hưu ngay, thà chịu tiếng này, tiếng khác với họ, nhưng không thể trốn trách nhiệm. Và thật là hèn nếu như Giám đốc lại trút gánh nặng này lên vai đồng chí! Vì thế, tôi đã quyết định lại: Tôi sẽ là Trưởng ban chuyên án, đồng chí là Phó ban thường trực, còn đồng chí Tình là Phó ban, chỉ đạo khâu trình sát và lật tìm toàn bộ mảnh khõe làm án của Công ty Anh Thư.

Nghe Giám đốc bộc bạch như vậy, Vũ cảm động:

– Vậy là chúng ta thành bộ ba xe - pháo - mã rồi.

– Ủ, đúng là xe - pháo - mã.

Trung tá Tình nói:

– Báo cáo anh, đề nghị anh cho công bố ngay thành phần Ban Chuyên án và một số nguyên tắc làm việc. Theo tôi, giữ bí mật là nguyên tắc đầu tiên.

– Tất nhiên rồi.

– Bây giờ tôi đi Hà Nội báo cáo với lãnh đạo Bộ, xin ý kiến chỉ đạo. Hai đồng chí chọn ngay cho mình những công sự tin cậy nhất và tính toán xem bắt đầu từ đâu.

Giám đốc Trần Công xòe bàn tay ra. Vũ và Tình đặt tay mình lên tay giám đốc, nắm thật chặt

Giám đốc Trần Công đi rồi, còn lại hai người. Tình hỏi:

– Anh đã dành nhiều thời gian tìm hiểu về Dự án Nam Sơn 03 chưa?

– Rồi! Tôi đã kiểm được toàn bộ dự án, tài liệu đấu thầu; kế hoạch rót vốn và tiến độ thực hiện dự án.

– Anh có thấy điều gì lạ không?

– Về dự án thì không. Chỉ có điều là những người nghiên cứu dự án đã vẽ ra quá nhiều những thứ mà không có tính khả thi. Ví dụ chăn nuôi bò sữa chẳng hạn: Cứ cho là phát triển được đàn bò sữa theo tiêu chuẩn đi thì sữa bò vắt ra để... để nuôi lợn à? Nhà máy sơ chế không có, vận chuyển về Hà Nội thì có khi tiền chở đắt hơn tiền sữa. Hơn nữa, lấy đâu ra đồng cỏ để nuôi bò. Rồi trạm xá của các xã, làm gì mà vẽ ra mỗi trạm xá có hơn bốn chục giường bệnh. À, tôi thấy quái quỷ hơn nữa, trong dự án phát triển mạng lưới điện, riêng khu vực thị trấn huyện Nam Hưng, dự tính trồng hai trăm cây cột điện... Trời ơi, cái thị trấn bé như bàn tay, tính ra cứ ba gia đình có... một cây cột điện.

Tình nghe Vũ nói và gật gù vẻ đồng tình:

– Lại còn làm đường nữa. Theo thiết kế của họ thì đường liên huyện đủ tiêu chuẩn cho xe tăng chạy, thực ra cần gì đến thế.

– Anh đã nhìn ra nhiều việc rồi đấy. Đúng là họ đã vẽ ra rất nhiều để lấy tiền của Chính phủ và tất nhiên, vốn đầu tư càng nhiều thì họ càng kiếm được. Tôi sẽ giới thiệu với anh một chuyên gia về cầu đường, ông

ấy sẽ giúp anh nắm nhiều vấn đề và vạch cho anh thấy những điều vô lý của dự án này.

Vũ bản khoản:

– Anh Tình ạ. Mấy đêm nay, cứ nghĩ đến chuyện thằng Thư mang hêrôin đi, tôi thấy nhiều điều uẩn khúc quá. Về logic sự việc thì là có thể. Thằng Thư có tiền án về buôn ma túy, sau khi ra tù vẫn tiếp tục... nhưng lần này thì không phải bởi lẽ: Trong tay thằng Thư có hàng chục đệ tử, nó cần gì phải tự đem hàng đi, trong khi đó, nó đang ăn nên làm ra, tiền nhiều, quyền lớn. Nó là thằng trùm của một đường dây, điều đó tôi tin. Nhưng bảo nó đem ma túy đi lần này, tôi thấy thế nào ấy.

Tình vỗ đùi đánh đét, reo lên:

– Quả là anh có năng khiếu điều tra tuyệt vời. Tôi cũng nghĩ như vậy, anh Công cũng thấy thế. Vậy có khả năng thằng Túc không?

– Cho thằng Túc uống mật gấu nó cũng không dám làm điều đó và đã là bọn buôn bán ma túy, không ai ngu mà lại che giấu kiểu ấy.

– Nhưng nó trốn mất tích rồi?

– Nó sợ liên lụy thôi. Nó biết thằng Thư bị bắt vì tội chở ma túy, mà nó thì chắc chắn là có liên quan, cho nên “tẩu vi thượng sách”.

– Hay thật. Vậy là có kẻ nào đó đã chơi trò “gấp lửa bỏ tay người”.

– Rất có khả năng như vậy và nếu đúng thế thì hoặc là một cuộc trả thù, hoặc là một cuộc triệt phá nhau trong làm ăn.

Tại nhà Trần Hùng Lân. Kim đồng hồ chỉ 10h15 phút.

Trần Quang Vũ cùng Thúy, Huyền và cháu Ly ngồi nói chuyện với nhau. Vũ đưa cho Thúy hai mảnh giấy mà anh và Ly đã viết. Thúy cười đau đớn:

– Cháu quả là người có bản lĩnh. Cô rất khâm phục cháu.

Ly nói với vẻ cương quyết.

– Bây giờ chúng ta hãy về đào số tiền đó lên và chính cháu đem nộp cho Ban Thi hành án. Cháu muốn trước lúc bố cháu ra đi, bố cháu được gặp cháu và bố cháu sẽ tự hào vì cháu đã không dùng đến những đồng tiền mà vì nó bố cháu phải chết.

Những điều Ly nói đã đẩy Vũ vào tình trạng khó xử. Thật ra thì anh cũng muốn như vậy, nhưng không dám nghĩ đến lúc hai cha con gặp nhau và chỉ sau đó ít phút người cha phải ra pháp trường.

Nhận thấy sự băn khoăn hiện trên gương mặt Vũ, Ly hỏi ngay:

– Hình như bác lại không muốn cháu mang nộp số tiền đó trước giờ bố cháu bị thi hành án à?

Vũ im lặng, thở dài náo ruột. Hồi lâu sau, Thúy giục:

– Sao anh im lặng thế? Có điều gì khó xử phải không?

Vũ gật đầu rồi lại đến bên ban thờ, thắp tiếp một nén hương cho Lân.

Bỗng nhiên, có tiếng chuông gọi cửa. Ly chạy xuống mở cửa và cô tròn mắt khi thấy Giám đốc Công an tỉnh, Đại tá Trần Công. Ông đang cầm ô che mưa. Chiếc xe con đỗ cách đó mấy chục mét.

– Cháu chào bác!

– Chào cháu. Bác Vũ đang ở trên nhà phải không?

– Dạ vâng ạ!

– Bác có việc phải gặp bác Vũ gấp, cháu lên gọi bác ấy xuống đây.

– Dạ, cháu mời bác lên nhà đã. Thưa bác, có cả cô Huyền, cô Thúy...

Giám đốc Công an gần người:

– Sao, có cả hai cô ấy à? - Rồi anh cười gượng gạo - Hôm nay có chương trình gì mà tập hợp cả ở đây?

Nghe ông Công nói vậy, Ly nói với giọng mỉa mai:

– Người ta bảo làm nghề công an là hay sinh ra nói dối, có phải thế không bác?

– Bác không hiểu vì sao cháu hỏi bác câu ấy.

– Bác chắc chắn biết vì sao bác Vũ, cô Huyền, cô Thúy đến nhà cháu lúc này, vậy mà bác vẫn hỏi như không có chuyện gì xảy ra.

Đại tá Trần Công cảm thấy hơi ngượng vì cô bé quá thông minh. Ông nói lảng đi:

– Thôi, cháu lên gọi bác Vũ xuống cho bác.

– Chả lẽ bác sợ gặp mọi người thế ư?

– Bác không sợ, nhưng bác đang có chuyện rất gấp.

Đúng lúc đó thì Vũ từ trên cầu thang xuống:

– Sao hai bác cháu tâm sự lâu thế?

Đại tá Trần Công nói ngay:

– Đồng chí đi vào trại giam với tôi được không?

– Sao anh lại hỏi tôi có được không?

– À, là vì tôi nghĩ đồng chí ở đây lúc này là rất cần thiết. Tôi rất hiểu sự cần thiết đó và quyết định mai đồng chí không phải tham gia Ban thi hành án. Đồng chí Phó phòng Cảnh sát hình sự sẽ đi thay.

– Có chuyện gì trong trại giam hả thủ trưởng?

Đại tá công bảo Ly:

– Xin lỗi cháu...

Ly hiểu ý:

– Hai bác ngồi tạm ở đây.

Rồi Ly lấy chiếc khăn, lau qua bộ ghế mà chắc lâu lắm rồi không có ai ngồi.

Chờ cho Ly lên gác, Đại tá Trần Công mới nói đủ nghe:

– Tôi gọi di động cho cậu, thấy tắt máy; gọi điện về nhà, cô ấy nói là không biết cậu đi đâu từ tối, hóa ra là cô ấy giấu tôi.

– Vâng, em có dặn...

– Không quan trọng chuyện đó. Nhưng tôi đã đoán rất đúng là thế nào cậu cũng ở đây.

Vũ cười trừ. Ông Công nói tiếp, giọng bùi ngùi:

– Tôi rất hiểu cậu đã phải chịu đau đớn như thế nào trong vụ án này. Nhưng thú thật, lúc này, nghĩ đến tình bạn giữa cậu và Trần Hùng Lân, tôi ghen tị với hẳn đấy.

Vũ rất ngạc nhiên, anh định hỏi nhưng chưa nói được thành lời thì ông Công đã nói:

– Tôi có nhiều cộng sự tốt, nhưng không có bạn, nhất là bạn tâm giao.

– Em rất cảm ơn anh đã hiểu cho bọn em.

– Giờ có việc này, Trưởng giám thị trại giam gọi điện cho tôi biết là từ tối đến giờ, thằng Phan Hồng Hải chỉ kêu gào xin khai. Và điều kỳ lạ là cả Trần Hùng Lân và Phan Hồng Hải đều biết sáng mai bị xử bắn. Lân thì bình tĩnh, chấp nhận, còn Hải thì hoảng loạn, xin khai thêm. Tôi đã chỉ đạo anh em phải gác cẩn thận, không được để chúng tự sát. Tôi cũng đã báo cáo Chánh án Tòa án tỉnh và đồng chí Viện trưởng Viện Kiểm sát. Các anh ấy cũng nhất trí để sáng mai rồi quyết định

– Và anh định vào gặp Phan Hồng Hải bây giờ?

– Không, gặp bây giờ là sai nguyên tắc. Nhờ xảy ra chuyện gì thì ai gánh vác cho. Nhưng theo cậu, thằng Hải sẽ khai chuyện gì?

Vũ hơi mỉm cười:

– Nó sẽ khai ai là kẻ chủ mưu giết cô Hải và thằng Túc.

– Cậu nói đúng, tôi cũng đoán chỉ có điều này. Và nó sẽ khai ra ai?

– Đó là tên Hoàng.

– Có lẽ vậy.

– Nếu đúng thế thì buổi thi hành án ngày mai sẽ là vụ thứ hai hoãn thi hành án tử hình.

– Em nghĩ thế còn có tình huống mới nảy sinh, thú vị hơn. Thôi, mời anh lên nhà trên đã. Không ngờ là mấy anh em lại có cuộc gặp nhau trong một hoàn cảnh éo le đến như thế này.

Lúc giám đốc giao cho tôi làm Phó ban Thường trực chuyên án để điều tra vụ án Nguyễn Văn Thư phạm tội buôn bán, vận chuyển trái phép chất ma túy và làm rõ những khoản tiền mà hắn đã chi hồi lộ các quan chức, tôi cũng không nghĩ là sau này mình lại phải vướng vào một vụ án phức tạp đến khủng khiếp như vậy. Tìm cho ra những thủ đoạn phạm tội của các đối tượng vô cùng nham hiểm tinh vi tuy khó, nhưng lại còn dễ chịu hơn rất nhiều so với vô vàn sự phức tạp khác.

Nhưng mọi việc vẫn phải bắt đầu từ vụ tên Thư và hai bánh hêrôin”.

Vũ và Thiếu tá Cường, Đội phó Đội Điều tra trọng án, một điều tra viên nữa và một cán bộ của Viện Kiểm sát ngồi trong phòng hỏi cung.

Nguyễn Văn Thư được hai cảnh sát bảo vệ dẫn giải ra. Mới có ít ngày mà Thư đã già xọp hẳn đi. Khuôn mặt hốc hác, mắt thâm quầng, râu ria mọc tua tủa; tóc không chải rồi bù.

Thiếu tá Cường rót nước cho Thư. Hắn nhấp một ngụm nhỏ rồi khẽ hỏi:

– Cán bộ nào có thuốc không cho tôi xin một điếu.

Vũ nhìn mấy anh em, hóa ra không ai hút thuốc. Anh điều tra viên mau mắn:

– Chúng tôi không hút thuốc. Nhưng được rồi, để tôi đi kiếm thuốc cho anh.

Nói rồi anh chạy xuống căng-tin mua một bao Vinataba. Trong lúc đó, Vũ hỏi nhẹ nhàng:

– Mấy đêm vừa rồi, nghe nói anh không ngủ được.

– Vâng, thưa cán bộ. Vì tôi phải tự suy nghĩ để điều tra ra, ai là kẻ đã bỏ hêrôin vào xe của tôi.

– Và anh đã tìm ra thủ phạm?

Thư lắc đầu:

– Thưa cán bộ, tôi chưa nghĩ ra. Tôi không tin là thằng Túc dám làm việc này. Nó là đứa trung thành, không dám tự ý làm bất cứ việc gì mà không hỏi tôi kể cả việc đưa xe đi rửa.

– Vậy chúng ta sòng phẳng với nhau nhé. Anh nghĩ thế nào khi Công an tỉnh Lai Châu có tài liệu chứng minh là trong những năm qua, cụ thể là sau khi ra tù, anh vẫn buôn bán ma túy.

Thư nhanh nhẹn gật đầu:

– Đúng vậy. Tôi có làm vài chuyến. Nhưng ba năm nay, tôi đã thôi. Nếu công an có đủ chứng cứ về cái lần tôi đi buôn trước, tôi xin chịu tội. Nhưng lần này, tôi xin thề là tôi không làm việc đó.

Anh điều tra viên mang thuốc lá vào. Thư châm thuốc, rít hai hơi liền, nét mặt dần ra, đỡ căng thẳng. Đội phó Cường hỏi:

– Vì sao anh biết Túc trốn!

– Một phạm nhân mới bị bắt cho tôi biết.

– Nếu Túc không phải là thủ phạm thì tại sao hắn phải trốn?

– Tôi cũng suy nghĩ rất nhiều về chuyện đó. Có thể nó sợ quá chẳng vì chiếc xe giao cho nó quản lý, trông nom. Trừ nó và tôi ra, không ai có chìa khóa. Hơn nữa, xe được lắp hệ thống báo động. Nếu có chìa khóa lạ cho vào, còi rú ngay và không thể nổ máy được.

Vũ nói:

– Về logic sự việc thì anh khó có thể chối được tội đã buôn bán vận chuyển ma túy.

– Vâng! Tôi hiểu.

– Nhưng nói thật nhé, tôi cũng không tin là anh làm việc này.

– Cán bộ nói thật chứ!

– Tại sao tôi phải nói dối anh? Anh là người thông minh, anh từng buôn bán ma túy, cho nên anh hiểu hơn ai hết cái giá mà anh phải trả cho việc đó, nếu như anh bị lộ, bị bắt. Trong khi ấy, công ty anh đang ăn nên làm ra... Theo lẽ thường là anh phải lo cho sự an toàn hơn là lao vào con đường ma túy. Tôi suy diễn thế, anh thấy sao? Hơn nữa, anh có nhiều đệ tử, tại sao lại tự mình phải mang hàng?

Thư ngăn người ra, bỗng nét mặt hằn dãi hằn đi. Hẳn quỳ thụp xuống:

– Thưa cán bộ, tôi rất biết ơn cán bộ đã hiểu đúng cho tôi. Vâng, đúng là như vậy. Đúng như vậy. Xin cán bộ hãy điều tra, tìm giúp tôi kẻ nào đã gắp lửa bỏ tay người như thế này.

Anh điều tra viên đỡ Thư ngồi lên ghế. Cường nói:

– Thôi được rồi, tạm thời ta chưa bàn đến việc hai bánh hêrôin đó. Chúng tôi sẽ giúp anh tìm ra thủ phạm. Anh cũng phải giúp một tay đấy nhé. Và tất nhiên, nếu như anh không chứng minh được sự vô can của mình thì... thì khó đấy. Có quý Viện Kiểm sát ở đây chứng giám nhé.

Anh cán bộ kiểm sát cũng động viên:

– Anh Thư cứ bình tĩnh nhớ lại mọi sự việc. Liệu có lúc nào anh sơ hở không, liệu có lúc nào anh cho ai mượn xe không? Và ai dám đảm bảo là tên Túc không lợi dụng chiếc xe của anh, có thể hẵn đã vận chuyển nhiều chuyến rồi thì sao?

– Tôi tin thằng Túc lắm. Nó là đứa trung thành, trung thành tuyệt đối. Nếu bảo nó chết thay tôi, có lẽ nó không ngần ngại. Tôi xin các cán bộ một điều? - Thư ngập ngừng.

– Anh cứ nói - Vũ châm thêm cho hẵn điều thuốc.

– Cảm ơn cán bộ. Xin cán bộ hãy bằng mọi cách làm thế nào để thằng Túc biết được tôi đang chịu nỗi oan tày trời thế này. Tôi cam đoan với các cán bộ, nếu thực sự thằng Túc không làm việc đó, nó sẽ ra đầu thú để chứng minh cho tôi.

– Ý kiến rất hay - Vũ nói - Rất có lý đấy. Bây giờ chuyển qua việc khác. Chúng tôi muốn hỏi anh về quyển sổ và những khoản tiền anh chi biếu xén các quan chức.

Thư thở dài náo nuột:

– Tôi có thể là thằng keo kiệt, vì thế chi đồng nào tôi đều ghi vào giấy rất cẩn thận. Làm ăn kinh tế bây giờ nó là thế. Không có đồng tiền đi trước làm gì có công việc cho mình. Gọi là hối lộ cũng được, gọi là, gọi là... “cảm ơn” cũng được, gọi là “bồi dưỡng” cũng được. Đơn giản là mình kiếm được mười, cũng nên chia sẻ cho người này người khác dăm ba. Ai lại húp nước cả cạn. Nếu nghĩ như vậy thì sẽ thanh thản hơn.

Thư im lặng một lát rồi ngẩng đầu lên, nói cương quyết:

– Tôi biết số phận tôi đã được định đoạt, không phải vì hai bánh hêrôin đâu, bởi lẽ tôi vô tội trong việc đó. Nhưng tôi sẽ chết vì quyển sổ này... Những người từng được tôi biếu xén, trong số đó có người đã giúp tôi, có người chưa biết tôi, có người chỉ quen tôi và có những người chẳng có liên quan gì đến tôi, nhưng chắc chắn rằng chẳng ai muốn tôi tồn tại với một quyển sổ như thế này.

Về chuyện cuốn sổ, như vậy là chấm dứt. Các anh cán bộ tha lỗi, nếu có mang bản tôi ngay bây giờ, tôi cũng không nói thêm điều gì về nó đâu. Biếu tiền người ta rồi đi tố giác người ta, có loại người nào hèn hạ hơn thế không.

Buổi tối ở nhà Trần Quang Vũ. Chị Thục ngồi đánh máy vi tính. Vũ bóp chân bóp tay cho thằng bé bị dị tật bẩm sinh do anh nhiễm chất độc da cam. Thi thoảng anh lại chạy vào bếp ngó nồi cá kho đang sôi, bốc hơi nghi ngút. Mùi cá kho đậm đặc, mùi lá gừng thơm nhẹ nhẹ... làm cho nồi cá kho hương vị quyến rũ đặc biệt.

Thục thấy anh chạy vào ngó nồi cá kho liền nói với chồng:

– Anh Lân tài thật đấy, bận bịu suốt ngày, thế mà vẫn đi câu được.

– Đi câu hay đi mua? - Vũ buột miệng nói và anh thấy lờ lờ. Thục nhìn anh hơi khó chịu:

– Anh bắt đầu nghi ngờ về bạn mình từ ngày nào vậy. Đúng là nghề công an có khác, giống hệt bác sĩ, ngó chỗ nào cũng thấy bệnh.

Vũ cười xí xóa:

– Anh đùa đấy mà. Lân mang cá đến lúc nào?

– Lúc nửa buổi. Anh ấy câu được ba con cá chép to lắm. Cho nhà mình con to nhất, con ấy gần hai cân. Tội nghiệp chị Mai, đúng lúc chồng ăn nên làm ra, có danh vọng, có tiền tài thì lại chẳng sống được. Đạo này anh có qua thăm anh Lân không?

– Ờ... ờ, cũng ít qua vì hay gặp nhau ở các hội nghị.

– Em nghe đồn là anh ấy sống già nhân ái, non vợ chồng với một cô nào đó, mà hình như là gái bia ôm. Không khéo là khổ mấy đứa con. Chỗ bạn bè, mình cũng phải để ý đến anh ấy một chút.

– Người sơ đâu dám chia rẽ người thân. Khó nói lắm.

– Thì thế mới cần có bạn. Bọn trẻ con đang tuổi dờ lớn, chúng suy nghĩ mạnh động và mặc cảm lắm. Mẹ thì mất, bố tuy lắm tiền nhưng chả lo gì đến nhà... không khéo họa từ đấy.

Có tiếng chuông điện thoại, Vũ nhắc máy:

– Alô, tôi xin nghe đây.

– Vũ đấy hả. May quá gặp ông rồi. Chiều tôi qua nhà biểu ông con cá câu được, bà ấy làm chưa? - Tiếng của Lân trong máy nghe rất rõ. Vũ hơi giật mình vì thoáng nghĩ đến việc vợ chồng anh vừa nhắc đến Lân. Vũ cười:

– Sao ông thiêng thế. Vợ chồng tôi vừa nói về ông. Tôi đang nghi là ông đi mua cá về cho tôi bởi vì tôi biết ông làm gì có thời gian... bà ấy đang mắng tôi là “Tào Tháo” đấy.

– Làm công an thì anh nào chả đa nghi. Tôi nghiện câu như nghiện ma túy. Một tuần không đi được một đôi lần thì nó lên cơn vật không thể chịu được. Hôm nay tôi được ưu tiên vào câu ở hồ của trại tạm giam. Cá nhiều quá.

– Thế à. Vậy thì tôi cũng phải học đi câu thôi. Cá ông cho đang kho đây, ông có ngửi thấy mùi thơm không?

– Hi hi, có! Này, đến chỗ tôi uống rượu đi. Lâu quá rồi mình không ngồi với nhau.

Vũ ngần ngại:

– Ông... ông để khi khác được không? Tôi còn phải cho thằng bé ăn cơm.

– Thôi, nhờ bà ấy đi. Ông ra ngay đây, có chuyện vui đấy. Rất vui cho ông?

– Chuyện gì? Cứ ra rồi khắc biết. Đến nhà hàng Nam Sơn một I nhé. Phòng 9 tầng 2. Không được chối từ đâu nhé. Tôi chờ.

Nói rồi, Lân buông máy. Vũ ngại ngần nhìn vợ. Thục hiểu ý:

– Mình cứ đi với anh Lân. Người đâu mà đến bạn mời uống rượu cũng ngại thế là sao?

Vũ đi xe máy đến nhà hàng Nam Sơn I. Anh vừa dừng xe thì đã có một anh chàng nom lạ mặt đơn đả:

– Anh là bạn anh Lân ạ?

– Vâng!

– Em mời anh đi lên trên này.

Trong một căn phòng nhỏ sang trọng và mát rượi, có Lân, Hoàng, Thượng tá Luân và Vũ sững người khi thấy có một người khá nổi tiếng ở tỉnh đó là ông Lưu Văn Mạnh, Tổng Biên tập Báo Kinh tế Tri thức, một tờ báo nổi tiếng về hay đưa ra những quan điểm đối lập với chính quyền trong quản lý kinh tế.

Lưu Văn Mạnh là một người khá cao lớn nhưng lại có cái mặt nhỏ hơn rất nhiều so với thân hình đồ sộ của anh ta. Được coi là một tờ báo có thể lực ở tỉnh vì hay “chọc ngoáy” chính quyền, nói theo ngôn ngữ “bình dân” của báo giới cho nên Lưu Văn Mạnh đã triệt để sử dụng uy tín của tờ báo để làm công cụ cho mình. Vì thế không phải bỗng dưng mà dân báo chí ở tỉnh gọi anh ta bằng cái tên “Lưu Văn Mạnh”.

Lân vui vẻ giới thiệu với mọi người:

– Thưa các anh, tôi với anh Vũ là cũng học với nhau từ khi còn nhỏ. Anh Vũ học chữ Hán, tiếng Pháp chắc chắn hơn tôi.

Thượng tá Luân chỉ Vũ nói đùa:

– Chùa đất Phật vàng. Bây giờ mới biết cậu giấu tài.

– Học Tam tự kinh từ ngay xưa, giờ quên hết rồi - Vũ nói - Tôi được may mắn theo học ông giáo Hàn là cụ thân sinh của anh Lân. Nhưng tôi học chậm hiểu, nên hay bị ông cụ cho ăn roi lắm. Nhưng bây giờ ngẫm lại, chính những roi vọt ngày ấy giúp mình nên người đấy.

Hoàng nói chen vào:

– Yêu cho roi cho vọt, các cụ ngày xưa nói cấm có sai câu nào. Giáo dục bây giờ toàn đi ngược lại. Học trò cãi thầy nhem nhem, lại còn đòi dân chủ, bình đẳng giữa thầy và trò... Thế là cá mè một lứa, rồi nảy nòi ra những loại trò xách dao chém thầy.

Lân ngăn Hoàng:

– Thôi, chúng ta không nên sa đà vào những đề tài mà không thuộc phạm vi của mình. - Lân chuyển sang Vũ - Mọi người ở đây anh Vũ quen cả, nhưng hình như có anh Mạnh, Tổng biên tập Báo Kinh tế Tri thức là hai người chưa gặp nhau.

Vũ bắt tay Mạnh bằng thái độ trọng thị. Ngược lại, Mạnh tỏ ra cao đạo, vẫn ngồi và chỉ chìa tay hờ hững rồi nói với giọng kẻ cả:

– Không gặp nhau chưa hẳn đã dở và gặp được nhau chưa chắc đã hay, phải không hai ông đồ Nho không gặp thời.

Lân xua tay:

– Nên gọi hai chúng tôi là loại... loại “đồ... đều”, mới đúng!

Câu nói đùa hóm hình, thông minh và tự giễu mình của Lân làm mọi người cười ồ lên khoái chí. Lân trịnh trọng nói tiếp:

– Thưa các anh, hôm nay, nhân sinh nhật anh Hoàng, Phó tổng giám đốc của Tổng Công ty Nam Sơn, chúng tôi mời các anh là những người... những chiến hữu tốt mà nói theo tiếng Pháp là “bông cô panh” (Bon copains), tới uống chén rượu. Trước là “chia buồn” với với anh Hoàng vì phải già thêm một tuổi, sau là mừng sức khỏe cho tất cả chúng ta.

Mọi người nâng ly chúc sức khỏe Hoàng. Thượng tá Luân trách yêu Lân:

– Thế mà lúc nãy tôi hỏi, anh không chịu nói lý do. Vậy là chúng tôi có lỗi rồi. Đi mừng sinh nhật mà tay trắng, thật không ra sao.

Mạnh nói:

– Thôi, đành lấy rượu chúc mừng chú em!

Hoàng vội vã nói:

– Các ông anh đến thế này là chiều cố thẳng em lắm rồi. Lẽ ra em phải có nhời mời các anh, nhưng biết các anh bận quá, nên em không dám. May mà có anh Lân... Em xin nâng cốc chúc sức khỏe các anh và mong các anh quan tâm đến công ty chúng em.

Được vài tuần rượu, Thượng tá Luân cầm ly đứng dậy:

– Có điều này, tôi xin tiết lộ với các bạn... Chiều hôm nay, Đảng ủy Công an tỉnh đã họp và thống nhất đề bạt anh Vũ làm Trưởng phòng Cảnh sát điều tra. Phòng Tổ chức cán bộ được giao cho khẩn trương làm thủ tục. Hy vọng tháng sau, chúng ta được nâng ly chúc mừng tân trưởng phòng.

Vũ cảm thấy rất ngỡ ngàng khi Thượng tá Luân nói điều này tại một nơi mà theo anh là hoàn toàn không thích hợp. Trong khi anh chưa biết nói thế nào thì mọi người đứng dậy, nồng nhiệt chúc mừng .

– Chúc mừng anh Vũ.

– Chúc Trưởng phòng khỏe.

Vũ ngỡ ngàng ngừng chưa biết nói sao thì Luân nói luôn:

– Chúng ta cũng phải mừng anh Vũ là đã được ban giám đốc đặc biệt tin cậy giao cho trọng trách điều tra vụ án tên Thư. Đây là vụ án đặc biệt nghiêm trọng về nhiều mặt. Hành vi buôn bán ma túy của nó chỉ là chuyện nhỏ... mà thôi, nên để cán bộ trực tiếp thụ lý “phát ngôn”, như thế chính xác hơn có phải không?

Vũ hơi lắc đầu:

– Cũng đã có gì mới đâu. Thăng Thư thì chưa nhận. Cũng cần mất nhiều thời gian nữa.

Mạnh cười khẩy:

– Tôi biết là ông giữ bí mật chuyên án... Cũng nên như thế, như vậy thì có lợi cho ông hơn. Tôi được biết là giám đốc nhà các ông ra lệnh điều tra xem ai cung cấp tin về vụ bắt tên Thư cho báo chí và tất nhiên, trong đó có báo của chúng tôi. Nói xin lỗi hai anh công an, ông Công mà cư xử với báo chí như vậy thì không tồn tại được lâu đâu.

Vũ nhìn Lưu Văn Mạnh khó chịu rồi nói lạnh lùng:

– Mỗi ngành mỗi nghề có nguyên tắc riêng, quy định riêng của nó. Còn chuyện anh Công, tồn tại lâu hay chóng không phải là vì mấy tờ báo lá cải.

Mạnh nóng mắt vừa định nói điều gì thì Lâm xì xòa:

– Thôi, các ông hay sa vào chính trị nhì. Hôm nay, chúng ta hãy “vê e lơ xê” - Vui là chính!

Hoàng cũng vội phụ họa:

– Cái thằng cha Lữ, nghĩ ra cái tên công ty Dịch vụ giải trí VLC quá là thông minh. Đến cơ quan: “Việc là chính”; ở nhà: “Vợ là chính”; đi với gái: “Ví là chính”; đi chơi: “Vui là chính”; đi họp: “Vờ là chính”... Hì hì! nhưng không khéo “Vui là chết”!

Mọi người cười ồ lên và tạm quên đi chuyện của Mạnh và Vũ. Nhưng Vũ thì thấy mất vui và anh cũng cảm thấy sự có mặt của mình ở đây là có điều gì đó không bình thường. Nghĩ vậy, anh cầm ly rượu đứng lên:

– Báo cáo anh Luân và các anh. Tôi xin phép phải về vì hôm nay thằng bé bị ốm. Anh Lâm thì quá biết hoàn cảnh nhà tôi. Bây giờ xin phép các anh, tôi mạn phép uống với mỗi anh một ly.

Hoàng gạt đi:

– Anh Vũ đừng về giữa chừng. Đã xin phép chị ấy rồi mà?

– Các anh thông cảm cho. Nào, ly đầu xin chúc sinh nhật anh Hoàng.

Vũ chạm ly rồi uống cạn ly rượu. Anh lại tự rót cho mình một ly khác, khá đầy.

– Xin chúc sức khỏe anh Luân.

Vũ lại chạm ly và uống hết ly rượu. Và cứ thế anh lần lượt uống với Mạnh rồi với Lân. Mọi người nhìn anh uống rượu Tây như uống nước lã mà sợ hãi.

Lân tiễn Vũ về và khi xuống dưới sân, Lân đưa cho Vũ một túi quà:

– Công ty có chút quà gửi ông.

Vũ nói với vẻ không vui:

– Ông gọi tôi đến những cuộc này làm gì. Nói thật với ông, người ta đang rình từng nhất cử nhất động của tôi trong vụ án này đấy.

– Tôi hiểu. Ông cứ việc thẳng tay mà làm. Chứ tôi nghe tên các vị nhận tiền của nó mà buồn cho chính quyền tỉnh mình quá.

Bỗng nhiên, Vũ ôm lấy vai Lân thân tình:

– Ông bây giờ ngồi ghế cao ngất ngưỡng, cũng phải vô cùng thận trọng. Trong quản lý kinh tế, đồng tiền đi liền khúc ruột, chớ để sơ xảy đấy.

– Ông cứ yên tâm. Tôi là thẳng biết mình biết người.

– Tôi nghe có dư luận là ông bán rất nhiều công trình cho các bên “bê phẩy” và được chúng chi ngược lại cho hàng tỉ đồng. Cần thận, vô cùng cần thận đấy ông bạn của tôi ạ.

Vũ treo túi quà vào xe máy và đi về. Lân đứng nhìn theo bằng ánh mắt khó hiểu.

Lân quay trở lại phòng ăn và nghe thấy Mạnh nói oang oang:

– Cái thằng cha Vũ đó, đúng là ở Đắk Lắk mới về, chả hiểu ông Công là người thế nào. Tôi mà là Bộ trưởng Bộ Công an, loại giám đốc ù lý như ông Công, tôi cho về từ lâu rồi. Hôm này tôi phải nói với ông Lâm, Bí thư tỉnh ủy, cũng không nên để ông ấy làm Giám đốc thêm khóa nữa.

Thượng tá Luân nói vuốt:

– Anh ấy cũng do không được học hành cơ bản, toàn đi học tại chức, cho nên điều hành công việc mang nặng tính gia đình chủ nghĩa lắm.

Mạnh cười hô hố:

– Thảo nào... “dốt như chuyên tu, ngu như tại chức”!

Luân nói:

– Cái vụ thằng Thư, các ông nhà báo là phải nhớ theo sát. Tôi biết là lãnh đạo tỉnh không muốn bung vụ này ra đâu. “Xấu chàng hổ ai” mà.

Mạnh gật gù:

– Các ông yên tâm. Tôi đổ ông nào dám ém đi vụ này. Tôi mà biết thì có giới ngăn tôi cũng đưa lên báo. Đổ thằng nào cách chức Tổng biên tập đấy. Tôi chống tham nhũng mà ông cách chức tôi, dân họ để cho yên đấy hay sao?

– Không, thế nào Ban Tuyên giáo Tỉnh ủy cũng có ý kiến với các báo đấy.

Nghe Luân nói vậy, Mạnh xua tay:

– Đó là cái cơ quan hữu danh vô thực. Họ làm gì được ai. Việc họ nói thì cứ nói, còn nghe hay không là ở chúng tôi. Dù không muốn thừa nhận thì chúng tôi vẫn là cơ quan cứ tạm coi là quyền lực thứ tư đi.

Một hồi lâu sau, cuộc tiệc tan. Hoàng đưa cho mỗi người một túi quà giống hệt như của Vũ. Mạnh mở ra xem:

– Các ông lại cho tiền à?

– Dạ, công ty làm ăn được, cũng là nhờ sự ủng hộ của các anh.

Mạnh dứt phong bì vào túi nói thủng thẳng :

– Cái này thì phải giấu vợ.

Và không ai ngờ rằng việc họ nhận quà của Lân được một người đứng ở góc xa dùng máy camera kỹ thuật số quay lại toàn bộ.

Vũ về đến nhà, anh đưa túi quà cho vợ:

– Anh Lân gửi quà cho mình đây.

Thục mở và lấy ra một hộp bánh quy, một chai rượu Tây và một phong bì. Chị bảo anh:

– Anh Lân cho cả tiền mình ạ.

Vũ ngạc nhiên:

– Sao, cả tiền à?

Thục mở ra và chị trố mắt khi thấy một chục tờ đôla loại 100.

– Giới ơi, anh ấy cho nhiều quá.

Vũ cầm tập đôla, anh nhú mào, suy nghĩ rồi gọi điện thoại di động cho Lân:

– Lân à? Các ông nhậu xong chưa?

– Xong rồi. Tôi đang về nhà?

– Ông lại nhà tôi có chút việc được không?

– Tôi say quá. Mai có được không?

– Ông nên lại nhà tôi ngay bây giờ.

– Có chuyện gì gấp vậy hả Vũ.

– Chắc anh Luân và ông Tổng biên tập kia cũng được phong bì tiền như của tôi phải không?

– Kìa Vũ, chuyện nhỏ mà. Công ty tôi làm ăn được, cũng không nên quên...

– Tôi rất cảm ơn ông và rất biết ơn ông đã giúp đỡ vợ chồng tôi trong lúc khó khăn. Nhưng lần này... tôi...tôi... không thể!

Sáng sớm hôm sau, Lân vừa đến văn phòng thì đã thấy Vũ chờ ở cổng. Trông thấy Vũ, Lân có vẻ hơi ngượng:

– Ông lên phòng tôi đã. Mà này, ông chắc chưa ăn sáng. Tôi bảo chuẩn bị ông ăn luôn với tôi nhé.

Vũ cố vui cho Lân đỡ suy nghĩ:

– Rất hay. Mà cho tôi xin ly cà phê đen nhé. Tôi nghiện uống cà phê từ hồi ở Đắk Lắk.

– Đơn giản quá. Nhưng hình như ông toàn tự pha cà phê phải không?

– Sao ông biết?

– Tôi có gặp ông đi uống cà phê bao giờ đâu.

– Đúng thế. Tôi có mấy anh bạn gửi cà phê cho, uống quen rồi.

Nói rồi Lân chạy vào văn phòng nói với cô phục vụ làm đồ ăn sáng cho hai người rồi đưa Vũ lên phòng làm việc.

Vũ nhìn phòng làm việc của Lân, đọc một bức thư pháp và tấm tắc khen:

– “Hữu bằng tự viễn phương lai, bất diệc lạc hồ” - Có bạn bè từ xa đến chơi, há chẳng vui lắm sao? Hôm nay tớ là bạn “viễn phương lai” đấy. Bức thư pháp này đẹp quá.

– Cậu vẫn nhớ ghê nhỉ. Bức này hồi tớ đi Trung Quốc, ông Phó thị trường đặc khu Thâm Quyển tặng.

Vũ nhìn thấy nghiên mực, bút lông của Lân để trong tủ kính, anh bỗng nổi hứng:

– Trong phòng của ông có những chữ Phúc, chữ Tiến, bây giờ tôi cho ông một chữ nhé.

Lân vui mừng thật sự:

– Sao hôm nay sáng sớm mà đã có niềm vui bất ngờ quá. Được rồi, nhưng mà ông cho tôi chữ gì?

Vũ lấp lửng:

– Tôi vừa nghĩ ra.

Vừa lúc đó, cô phục vụ mang đồ ăn sáng vào. Lân vừa định mời Vũ ăn thì anh ngăn lại:

– Chữ này tôi cho ông, phải là lúc thanh tâm.

Lân nhìn Vũ cảm động:

– Ông làm tôi nhớ lại những ngày xưa quá.

Rồi Lân lấy nghiên mực, bút lông và lấy trong tủ ra một cuộn giấy của Trung Quốc bày ra bàn. Vũ đổ mực Tàu pha sẵn ra nghiên, chấm bút lông, viết thử lên một giấy rồi lại đặt xuống. Anh lấy trong túi áo ngực ra phong bì tiền hôm qua:

– Trước khi cho ông chữ, tôi phải gửi lại ông cái này. Tôi không chê tiền bởi tôi đang rất cần tiền. Nhưng tôi hứa với ông, nếu lúc nào tôi cần thì người đầu tiên tôi đến xin, đó là ông. Tôi nhắc lại là tôi đến xin, chứ không vay đâu.

Lân khẽ thở dài:

– Tôi hiểu ông. Và tôi rất sẵn sàng, nếu như lúc đó tôi còn đủ khả năng có tiền cho ông.

Vũ lại tự lấy chai rượu trong tủ của Lân, rót ra hai ly, hào sảng:

– Nào, chúc ông đọc kỹ chữ này của tôi.

Nói xong, Vũ ngửa cổ uống cạn rồi chấm bút viết chữ “Tĩnh”. Anh ghi ngày tháng, tên của mình và dòng chữ rất trân trọng “Tặng bạn tôi”. Anh viết chữ rất chân phương, nắn nót, như thể người đang tập viết. Xong xuôi, anh đưa bằng hai tay cho Lân. Lân đón lấy, nói với vẻ cảm động:

– Tôi rất hiểu ông khi cho tôi chữ “Tĩnh” này.

Hai người ngồi ăn sáng rất vui vẻ. Vũ dẫn đo:

– Vụ án thăng Thự sẽ rất phức tạp, nhất là chuyện nó biểu tiền các quan chức. Hôm qua, có tay Mạnh, Tổng Biên tập, tôi không muốn nói, nhưng hôm nay với ông, tôi phải nói thật: Làm ăn kinh tế bây giờ vô cùng phức tạp, vì thế ông phải cẩn trọng, giữ gìn. Nên có lúc nào tĩnh tâm, suy xét lại...

– Rất cảm ơn ông. Tôi không bao giờ nghĩ đời mình lại có lúc được may mắn thế này. Tôi hứa sẽ thận trọng.

– Tôi nhớ ngày xưa, thầy nói là tử vi của ông bạo phát bạo tàn. Ông là người giỏi xem, sao không tính cho mình xem thời vận ra sao?

– Lâu lắm rồi, tôi có xem cho mình đâu. Thôi thì cứ... - Lân ngừng nói và chỉ lên bốn chữ Hán: “Cao sơn cảnh hành”.

– Cũng được đấy. “Cao sơn cảnh hành” - núi cao ngất trông, đường lớn đi tới. Hay, ông mang chữ từ đền Hùng về cũng là có ý lắm. Vấn đề là nhìn núi nào và đi đường nào phải không ông.

Vũ ra về, Lân đứng trên gác trông xuống bằng ánh mắt khó hiểu. Chờ cho Vũ đi khuất, Lân mới quay vào phòng và đọc lại một bản hợp đồng kinh tế với UBND huyện Nam Hưng. Có tiếng gõ cửa, Lân đồng dục:

– Xin mời vào.

Hoàng đi vào và hát hàm hỏi ngay với giọng hơi xấc xược:

– Ông bạn cũ đến sớm thế. Chắc có thông tin gì mới?

Lân ngược mắt nhìn, khó chịu:

– Anh hỏi ai đấy?

Hoàng lúng túng giây lát rồi vội đổi giọng:

– Em thấy anh Vũ vào với anh từ sáng sớm cơ mà?

– Chú theo dõi cả anh đấy à?

– Hình như ông anh có chuyện không vui rồi. Em cũng đến sớm, định mời ông anh đi ăn sáng, nhưng dưới văn phòng bảo anh đang có khách. Em nhìn chiếc xe cúp ghê, biết ngay là của anh Vũ.

Lân dịu giọng:

– Có thông tin mới đấy - Nói rồi, Linh mở ngăn kéo lấy phong bì tiền hôm qua đưa cho Vũ ra, ném lên bàn - Khi một cảnh sát không nhận tiền của mình, mặc dù mình chưa hề nhờ vả người ta cái gì thì điều đó có nghĩa là họ đã cảnh giác với mình.

– Ông anh cả nghĩ rồi. Anh Vũ với anh là bạn thân cơ mà?

– Không phải là bạn theo nghĩa của đúng từ này được, mà chỉ là có quan hệ với nhau từ rất lâu thôi.

– Ông anh đạo này hay triết lý quá. Nhưng tại sao anh Vũ lại không nhận nhỉ?

– Thế mới là đáng sợ.

Hoàng cười nhạt:

– Anh lại cả nghĩ rồi. Em thì lại sợ nhất là những người đã ăn tiền của mình nhưng hơi tý là lại lên giọng dạy bảo mình và nếu có điều gì không may cho mình, họ lại quên ngay. Em làm kinh tế lâu năm hơn ông anh

nhiều, em biết lắm. Phải làm việc, duy trì các mối quan hệ theo kinh tế thị trường nhưng lại nói với nhau theo cái giọng khuôn sáo của thời bao cấp.

Hoàng mở cặp lấy ra một chồng văn bản các loại:

– Ông anh ký cho em các kế hoạch này.

– Đã có chữ ký ruồi của trưởng phòng Kỹ thuật, Trưởng phòng Kinh doanh và của em.

– Thế thì được.

Lân lấy ra cây bút Parker loại chuyên dùng để ký, thử mực cẩn thận...
Hoàng thuyết minh:

– Đây là bản duyệt thiết kế cho cải tạo và nâng cấp đoạn đường từ huyện Nam Hùng đi đến ba xã vùng cao.

Lân vung bút ký liền vào ba bản.

Hoàng lại giở tập khác:

– Đây là hợp đồng mua đá dăm, cát để làm đường.

Lân xem phần tổng giá rồi tặc lưỡi:

– Hơn hai tỉ đồng cơ à? Sao các ông hào phóng với chúng nó thế... trả trước những năm chục phần trăm.

– Báo cáo anh, chỗ công ty này là chú Hiến cũng đã có ý kiến. Tay giám đốc xin gặp anh vào Chủ nhật này. Nhưng nó muốn được đón anh trên Hà Nội.

Lân vung bút ký.

Hoàng lại giở một tập khác:

– Báo cáo anh, đây là bản quyết toán thuê nhân công mở rộng năm chục cây số đường loại bốn lên hai xã vùng xa của huyện Nam Bình.

Lân nhìn qua, cười hỉ hả :

– Lần này thì đúng là bà con dân tộc được xóa đói giảm nghèo thật sự nhé. Thuê bốn chục ngàn cho một ngày công, món tiền này với bà con miền núi là quá lớn.

– Báo cáo anh, chỉ không bằng hai phần ba so với dưới xuôi, mà họ làm nhiệt tình, có trách nhiệm lắm, lại thật thà nữa.

Lân ký xong, bỗng tắc lưỡi:

– Cứ nhắm mắt nhắm mũi ký thế này, khéo có ngày chết.

– Nếu có chết, chúng em chết trước, anh lo gì.

Hoàng cất những văn bản mà Lân đã ký vào cặp rồi lấy ra một phong bì rất dày:

– Báo cáo anh, đây là của công ty Cầu đường số 1 gửi biểu anh.

– Ông nhớ tuần này phải lên thăm ông Thạc đấy nhé.

– Anh cứ yên tâm. Em lo quà đủ rồi. Lần này cứ đưa cho ông ấy bốn chục ngàn nhé?

– Không, xé lẻ ra. Ông Thạc hai chục, thằng Tú một chục, cho con gái ông ấy một ngàn, đưa cho vợ ông ấy năm ngàn. Đưa hết cho ông ấy thì không khéo lại béo người khác.

Hoàng hiểu ý gật đầu. Lân nhắc nhở:

– Nhớ bài học của thằng Thư đấy. Không được để lọt một chứng từ nào ra nghe chưa.

– Vâng ạ.

Hoàng lại lấy một phong bì khác mỏng hơn:

– Thưa anh, ngày mai giỗ chị Mai, em lại đi theo đoàn của tỉnh kiểm tra mấy đoạn đường mới làm. Anh thả hương giúp em.

Lân thở dài:

– Sống kể ngày, chết kể năm, chả mấy chốc mà thay áo cho cô ấy.

Hoàng lễ phép chào Lân rồi quay ra. Lúc trong phòng, hăn giữ nét mặt trang nghiêm là thế vậy mà ra khỏi phòng, nét mặt hăn tươi hơn hẳn. Có tiếng chuông điện thoại di động. Hoàng nghe và trả lời:

– Xong rồi. Sếp ký cả rồi... Tôi phải mất mấy tiếng đồng hồ giải trình đấy. Lần này ông ấy làm chặt lắm. Thôi nhé, chỉ lần này thôi đấy.

Lân ở trong phòng bóc phong bì tiền của Công ty Xây dựng cầu đường số 1 ra và thấy có hai cọc tiền đôla, mỗi cọc là 10.000. Lân gật gù rồi lấy phong bì cho vào máy hủy tài liệu còn tiền thì bỏ vào két. Rồi Lân lại mở phong bì của Hoàng và đếm thấy có mười tờ loại 100 đôla. Lân cũng hủy phong bì và lại bỏ tiền vào két.

Lân vừa cất xong tiền thì Phó tổng giám đốc Quân và Trưởng phòng Hành chính Hồng đến. Cả hai đều có nét mặt không vui.

– Chúng tôi có mấy việc muốn báo cáo riêng với anh - Quân nói rồi đưa cho Lân một số lá thư của công nhân các công ty.

– Anh để cho lúc khác được không, tôi sắp phải đi họp bên tỉnh rồi.

– Việc cũng rất cần và theo tôi anh cũng nên biết sớm. Qua công tác nắm tình hình và qua những đơn thư của công nhân thì thấy hiện nay các “bê phảy” đang làm ăn cực kỳ gian dối. Nhiều tuyến đường họ mở không đúng thiết kế, họ thay đá rằm bằng đá hộc, thậm chí có nơi lấy cả cành cây, lá cây lấp ổ gà...

– Báo cáo anh, họ thuê nhân công làm đường chỉ trả có mười ngàn đồng một ngày, nhưng theo biểu giá thì phải trả là ba mươi lăm cho đến bốn chục ngàn một ngày công - Hồng nói chen vào.

Lân giật mình nhưng rồi xua tay:

– Thôi, thôi. Việc ấy tôi biết cả rồi. Làm gì đến mức thế. Tôi sẽ trực tiếp đi kiểm tra. Thằng nào làm láo chết với tôi.

Trần Quang Vũ chủ trì buổi họp của Ban Chuyên án AT285. Dự họp có Trung tá Tình, Trưởng phòng Cảnh sát Kinh tế, Trung tá Bình, Phó trưởng phòng Cảnh sát Hình sự; Thiếu tá Quang, Đội trưởng Đội Điều tra án ma túy, Thiếu tá Cường, Đội phó; Thiếu tá Vinh, Đội trưởng Đội Điều tra án kinh tế và hai cán bộ khác nữa là của Phòng Cảnh sát hình sự.

Vũ nói từ tốn:

– Báo cáo các đồng chí, hôm nay chúng ta họp đánh giá lại vụ án qua một tuần điều tra. Đồng chí giám đốc và là Trưởng ban chuyên án phải đi họp trên Bộ nên giao cho tôi bàn bạc với các đồng chí. Trước hết, chúng tôi muốn nghe bên Phòng Cảnh sát hình sự cho biết kết quả trình sát truy tìm tên Túc.

Trung tá Bình báo cáo:

– Báo cáo đồng chí Phó trưởng ban thường trực chuyên án. Thực hiện kế hoạch trình sát mà Ban Chuyên án giao cho, chúng tôi tập trung rà soát lại tất cả các mối quan hệ của tên Túc và đã xác định được nơi hẩn trốn, đó là tại một xóm liều ở khu vực giáp ranh giữa quận Thanh Xuân và thị xã Hà Đông.

Túc ở trong căn nhà của một cô gái làm nghề gội đầu. Cô ta tên là Miện, có vóc người thon thả, đôi mắt rất lạnh. Miện mua xôi ăn sáng cho Túc và nói mĩa mai:

– Đàn ông các anh có một căn bệnh giống nhau, ấy là chỉ tỏ ra chung tình khi mà không còn chốn nào nương thân.

Túc mặc kệ Miện nói, hăn nặm xôi ăn ngon lành. Miện ngêu ngao hát “Hết cơm ăn... ta về với vợ ta thôi”. Túc phì cười:

– Thế là em nhận làm vợ anh rồi nhé - Rồi Túc nhại lại bài hát - “Có cơm ăn, ta về... ta về với vợ ta thôi”.

Miện lườm Túc:

– Chỉ được cái khéo mồm. Nhưng mà liệu trốn công an được bao nhiêu ngày đây.

Túc thở dài:

– Sao mà cái lão Thư ngu đến thế. Tiền thiếu gì mà lại vẫn lao vào đi buôn ma túy.

– Sao sáng nay, em ra chợ, thấy người ta kháo nhau là trong vụ Giám đốc Công ty Anh Thư buôn ma túy là do lái xe lợi dụng xe của giám đốc, rồi chế tạo một ngăn nhỏ để chứa hàng. Chính tay Thư cũng có biết gì đâu? Có đúng là anh không?

Túc ngạc nhiên hỏi lại:

– Em nghe ai nói?

– Mấy đứa bạn cùng làm nghề gọi đầu thư giãn với em.

– Thế là lão Thư giết anh rồi. Mẹ kiếp, bao nhiêu năm nay mình trung thành với lão ấy như chó... Thế mà bây giờ lão ấy trút tội cho mình. Em biết không, ngày xưa khi lão ấy bị đi tù ở Sơn La, tháng nào anh cũng lặn lội lên tiếp tế cho lão ấy đấy. Sau này, khi ăn nên làm ra, lão ấy nhận anh vào lái xe con. Nhưng nói thật, quá là người hầu. Lão Thư còn tử tế, chứ con vợ thì vào loại quái nhân dị dạng. Giàu nứt đố đổ vách nhưng đo lọ nước mắt, đếm củ dưa hành.

– Thì cứ cho là anh không dùng xe lão Thư chở ma túy, nhưng tình ngay lý gian. Xe do anh quản lý, anh lái, bây giờ công an tìm ra ma túy... tự dừng ma túy bò vào xe chắc. Giả dụ là lão Thư làm việc đó đi thì anh cũng phải là người biết việc này hoặc tham gia chế tạo ngăn để hàng.

Túc ngăn người ra trước lập luận của Miện:

– Thế thì chết mình rồi. Thôi được, em ra mua cho anh một cái sim điện thoại.

– Cứ lấy máy của em mà gọi, việc gì mua thêm sim cho tốn tiền.

Nói rồi, Miện đưa máy cho Túc. Hắn bấm máy gọi cho Hải:

– Alô, anh Hải à? Em Túc đây

Tiếng Hải mừng rỡ:

- Túc đấy à, mày đang ở đâu vậy.
- Em ở xa lắm. Tình hình thế nào hả anh?
- Mày có đọc báo không?
- Có đọc nhưng báo chí nói láo đấy. Em không hề làm cái việc ấy.
- Thế thì có gì mà mày phải sợ. Mày ở đâu tao sẽ đến gặp.

Túc ngần ngừ một lúc nhưng rồi lại cảnh giác:

– Thôi được rồi, em sẽ tự đến gặp anh. Nhưng em thề với anh là em chẳng ngu dại gì mà dính vào hàng trắng.

– Thế tại sao trong cốp xe sau lại có hộp chứa hàng trắng?

– mấy đêm rồi em không ngủ được, chỉ nghĩ về cái việc ấy. Xe em quản lý, không ai có thể mở được cửa, vậy mà lại có cái hộp quái quỷ đó.

– Công an đang phát lệnh truy nã mày đấy. Theo tao mày nên tính nơi nào mà nấu cho kỹ, chứ không ai tin là mày vô tội trong việc này đâu.

Túc nghĩ ngợi hồi lâu rồi nghiêng rằng:

– Em sẽ gặp anh. Lạ thật, tại sao lại có cái chuyện quái quỷ này.

Túc cắt máy rồi quay sang Miện:

– Em còn tiền đưa cho anh một ít.

Miện mở tủ, lấy ra một trăm ngàn đôla đưa cho Túc.

– Anh cầm tạm, nếu như anh cần nhiều hơn, em đi vay.

Túc ái ngại:

– Thôi, thế này cũng được. Anh sẽ xoay xỏa sau.

Túc đi ra ngoài đường nghĩ thế nào lại quay lại:

– Em cho anh mượn cái máy điện thoại di động đi.

Miện ngần ngừ một lúc nhưng rồi cũng đưa máy cho Túc.

Túc ra thuê xe ôm đi về tỉnh.

Hải nghe điện thoại của Túc xong, hăm vội vàng chạy đến gặp Hoàng. Sau khi nghe Hải nói về cú điện thoại vừa rồi với Túc, Hoàng hỏi:

– Theo mày, liệu thằng Túc có phát hiện ra được chuyện mình làm không?

Hải suy nghĩ một lúc nói:

– Nếu mình thằng Túc thì nó sẽ không nghĩ ra nhưng em sợ khi công an bắt được nó, họ lần lại tất cả và họ thấy chỉ có khả năng chỗ thằng Khánh “ma cô” đã làm việc này thì rất nguy hiểm.

– Thằng Khánh bây giờ ở đâu?

– Nó vẫn đang ở thành phố thôi, còn hai thằng thợ thì đã được đưa vào Đắk Lắk rồi.

– Theo mày, thằng Khánh là người thế nào?

– Nó là thằng sát thủ số 1 của băng thằng Linh trọc. Hồi thằng Linh bị dựa cột, thằng Khánh thoát được cũng bởi vì thằng Linh đã nhận chết mà không khai. Thằng Khánh hiện nay đang nghiện, tiền thiếu cho nên cứ có tiền đưa cho nó thì bảo nó đào mả bố nó lên để lấy xương nấu cao nó cũng làm.

Hoàng gật gù:

– Mày tìm gặp thằng Khánh ngay và cho nó ít tiền để nó biến đi.

– Nhưng liệu biến đi đâu, trốn được mãi không.

– Thì hãy cứ tìm nơi nào ẩn náu lấy vài tháng đã.

Hoàng mím môi lại suy nghĩ rất căng thẳng, bỗng nhiên mắt hăm lóe lên một tia sáng độc ác, quyết liệt:

– Có lẽ phải mượn tay thằng Khánh xử lý việc này thôi. Làm cách nào đó để nó đừng nói thì tốt nhất. Mà đi giải quyết ngay, thiếu bao nhiêu, bảo anh.

Nói rồi Hoàng đưa cho Hải một tệp đôla:

– Cầm tạm lấy chỗ này, nếu gặp thằng Túc thì đưa cho nó và động viên nó biến thật xa. Nếu sang được Campuchia hay Trung Quốc thì càng tốt. Còn nếu... chúng mày cho nó biến mất luôn thì càng tốt.

Hải đến gặp Khánh “ma cô” tại một quán cà phê. Trông Khánh phờ phạc và hình như đang lên cơn vật vì thiếu thuốc. Hải tinh ý bảo Khánh:

– Đói à?

– Ờ, đói quá. Ông có tiền không?

– Có đây.

Hải móc túi lấy ra 1 trăm đôla đưa cho Khánh. Cầm tiền, mắt Khánh sáng lên. Khánh vội vẫy một gã đang ngồi cách đó mấy bàn đưa 1 trăm đôla và thầm thì điều gì đó vào tai. Gã kia vội vàng chạy biến đi ngay. Chỉ không đầy năm phút sau gã đã quay lại và cũng chẳng cần nói với nhau câu nào, Khánh xòe tay xuống dưới gầm bàn và gã kia bỏ vội số tiền thừa cùng với mấy tép hêrôin vào tay.

Cũng chẳng cần phải che giấu, Khánh lấy một chiếc kẹo cao su bóc ra. Kẹo thì hắn để sang bên cạnh còn tờ giấy bạc thì hắn đổ hêrôin vào rồi bật lửa đốt. Hắn gí mũi vào hít đến căng lồng ngực...

Vài phút sau, hắn đã tỉnh táo trở lại rồi hất hàm hỏi Hải.

– Ông đến đây chắc lại vì chuyện thằng Túc?

Hải giật mình:

– Ông quá giỏi. Đúng là vì việc đó.

– Tôi đọc báo và cũng biết cả rồi. Sớm muộn thì công an cũng vồ được thằng Túc và khi đó thì sẽ là đến tôi và rồi tất nhiên là đến cả ông và sau ông là ai?

Hải nghệt mặt khi nghe Khánh nói như thế. Khánh lại thùng thảng:

– Tôi rất biết thằng Túc này. Ngày xưa nó cũng tham gia đánh hàng trắng và chơi với mấy thằng đệ tử của tôi. Nhưng từ ngày thằng Thư ăn nên làm ra thì nó bỏ không đánh hàng nữa.

– Ông có biết nó ở đâu không?

– Bây giờ thì không. Nhưng nếu ông cần thì chiều tối quay lại đây, tôi cho ông thông tin.

Hải ngồi lặng im. Và Khánh đã đọc được những điều Hải đang suy nghĩ trong đầu.

Khánh cười nhạt:

– Ông sợ quá à?

– Tôi sợ công an vồ được nó.

– Chắc chắn là công an sẽ vồ được. Loại như thằng Túc chưa đủ võ để thoát đâu.

Hải rụt rè:

– Sếp của tôi muốn, nếu có thể ông dạy bảo nó giúp. Trước mắt làm thế nào cho nó đi thật xa, càng xa càng tốt.

Khánh cười khùng khục:

– Đi sang Mỹ, sang Pháp thì xa đấy nhưng chỉ hơn một chục giờ bay thì cũng đến nơi thôi. Nhưng có những chỗ - hẳn chỉ xuống chân mình - thì lại là xa vô tận.

Khánh “ma cô” nói với Hải bằng giọng lạnh lùng của một tay đao búa chuyên nghiệp. Hải vốn là kẻ giang hồ nhưng nghe kiểu nói ấy cũng thấy

lạnh xương sống. Hải hỏi lại:

– Ông nói thế nào chứ, quân hình sự đi tìm bao nhiêu ngày rồi, có thấy hân đâu. Ông bảo tôi nay biết, tôi cóc tin.

Khánh “ma cô” cười khẩy:

– Người biết chỗ ở của người, chó biết chỗ ở của chó... Tôi nói vậy, tin hay không là tùy ông.

– Thôi được rồi, chiều tôi gặp ông. Tại đâu nhỉ?

– Tôi sẽ gọi điện cho ông. Loại người không được coi là lương thiện như tôi thì không bao giờ nên dùng điện thoại di động ông ạ.

Một tốp cảnh sát hình sự đi cùng với anh cảnh sát khu vực đến khu vực xóm liều. Họ vào thẳng nhà Miện. Thấy Miện đang ăn cơm một mình, anh cảnh sát khu vực hỏi đùa:

– Sao lại ăn cơm một mình thế này. Thế anh chàng sáng nay cô vừa mới mua xôi về cho ăn đi đâu rồi?

Miện chối phắt:

– Chú nhìn nhầm thế nào, cháu ở có một mình. Sáng nay cháu mua xôi về ăn ở nhà đấy chứ.

Anh cảnh sát khu vực cười:

– Cô nói dối làm gì. Tôi thấy cô ăn miến ngan ngoài chợ, có đúng không? Sau đó cô mới mua xôi. Lúc tôi phóng xe máy qua đây, vẫn thấy cô và anh chàng đó cơ mà.

Miện vẫn ngoan cố:

– Làm gì có. Chú hoa mắt thì có. Cháu vốn là đứa ăn khỏe, xơi một bát miến ăn thua gì, nhưng ăn thêm thì xấu hổ lắm, vì thế phải mua thêm xôi.

Một cảnh sát hình sự thùng thẳng nói:

– Lý do xác đáng nhĩ. Như vậy là nhà cô không có người đàn ông nào vào đây chứ gì?

Miện nói ráo hoảnh:

– Có chứ, nhưng mà em làm sao nhớ được. Những người yêu em, đến rồi đi... Em chẳng cần biết họ là ai. Điều em quan tâm là họ có tiền hay không?

Một trinh sát nhìn vào góc nhà, thấy có đôi giày đen. Anh cười nhạt rồi nói lạnh lùng:

– Thôi, bây giờ cứ phải đưa cô ấy về phòng cảnh sát hình sự, xác minh xong rồi tính sau.

Miện hốt hoảng:

– Ấy ấ, cháu làm gì mà bắt cháu.

– Ai bắt, chúng tôi mời cô về trụ sở, nói chuyện ít giờ, nếu cô lương thiện thì cô lại về, còn nếu đúng là cô che giấu tội phạm thì... thì có khi ở lại đó luôn.

Miện nghệt mặt. Vốn là gái giang hồ nên Miện chả lạ cách làm của cảnh sát hình sự. Ả vội vàng thay đổi thái độ:

– Nói thật với các chú, mấy ngày vừa rồi, người yêu cháu có ở đây.

– Nó tên là gì?

– Anh ấy nói với cháu... nói tên là Trúc, nhưng cháu nghe một lần anh ấy gọi điện thoại cho ai đó thì tên là... tên là Túc. Làm nghề lái xe.

– Lái xe ở đâu?

– Cháu không biết. Các chú tính, anh ấy đến gọi đầu, thư giãn. Thế là thích nhau và... yêu nhau.

– Biết nhau lâu chưa - Một cảnh sát hình sự hỏi. Miện nói như thật:

– Mới hơn một tuần.

Một cảnh sát hình sự có nét mặt dữ dằn, trợn mắt:

– Này, mày đùa với chúng tao đấy à? Để tao nói cho mà nghe. Mày tên là Miện, Lê Thị Miện, quê ở Văn Giang, Hải Dương. Đã từng đi trại Lộc Hà 3 tháng. Mày và thằng Túc biết nhau và ở với nhau hơn hai năm rồi. Nó trốn đến đây ở với mày từ thứ Bảy tuần trước.

Rồi anh sáng giọng:

– Điện thoại di động của mày đâu?

– Cháu... em làm gì có điện thoại di động. Tiền ăn chả đủ, tiền đâu ra nuôi cái môbai ấy.

Anh cảnh sát hình sự quắc mắt:

– Này cô em, anh đây làm cảnh sát hình sự hơn hai chục năm rồi, không lạ gì những người như cô đâu. Có đứa gái gọi nào lại không dắt cặp váy điện thoại di động hả. Điện thoại đâu?

Đến lúc này thì Miện mới cúi đầu:

– Dạ, thưa, anh Túc mang đi rồi ạ.

– Nó đi từ lúc nào.

– Lúc nửa buổi.

– Số máy của mày bao nhiêu?

Miện mở ví lấy ra một tấm card.

– Dạ, đây ạ.

– Hừ, cũng in card giấy thơm. Làm nghề gì đây... ái chà chà, chăm sóc sắc đẹp. Cô có biết nó đi đâu không?

– Dạ không ạ. Cháu chỉ nghe anh ấy gọi điện cho ai đó, rồi đi luôn thôi.

Một trinh sát hình như là tổ trưởng đưa mắt ra hiệu cho anh trinh sát trẻ hơn. Anh ta hiểu ý ra ngoài gọi điện thoại di động về cho đồng chí

Phó phòng Cảnh sát hình sự:

– Báo cáo anh, thằng Túc đi rồi ạ. Sáng nay nó dùng số máy này... em đọc lại anh ghi nhé. Không chín một. Hai hai hai... Vâng, ba con hai! Rồi, không không năm tư. Vâng, anh cho xác minh ngay...

Rồi không hiểu phó phòng nói gì, nhưng anh trình sát trẻ vâng dạ liên tục:

– Dạ, vâng! Báo cáo anh, sẽ thực hiện đúng như yêu cầu của anh... Dạ, nếu vậy, anh làm thế nào gửi cho em ít tiền. Bọn em hết sạch rồi. Sáng nay phải xin tiền mấy anh em ở đội Chống tệ nạn của Hà Nội... Xin nữa, ngại lắm. Nói vậy thôi, chúng em khắc phục được. Chào anh.

Anh cảnh sát quay vào gọi người như tổ trưởng ra:

– Chỉ huy phòng sẽ cho xác minh ngay hẩn gọi cho ai. Chỉ huy ra lệnh anh em mình chỉ ở đây một người, nhưng không để cho con bé kia biết. Nếu phát hiện thấy nó về thì phối hợp với hình sự quận, bắt ngay. Còn hai anh, đi về phòng.

Trần Quang Vũ đang trao đổi với Trung tá Phó trưởng phòng Cảnh sát hình sự thì một trinh sát vào, cầm tờ giấy nói:

– Báo cáo hai thủ trưởng, đã có kết quả xác minh rồi ạ. Số máy này đã gọi đến máy của Phan Hồng Hải. Cuộc gọi lúc 7 giờ 39 phút sáng nay. Thời gian gọi là 3 phút 18 giây.

Vũ nói:

– Vậy là có chuyện rồi đấy. Làm cách nào để biết chúng đang trao đổi với nhau?

– Khó nhỉ. Hải là kẻ không vừa. Lý lịch thằng cha này rất bất hảo. Hai tiền án, hai tiền sự, tất cả đều về tội lừa đảo...

– Thế mà đã có thời kỳ ông chủ tịch tỉnh lại quan hệ với nó.

– À, đó là từ vụ vợ ông ấy chơi hụi, bị bọn nó bùng mất một trăm năm chục triệu. Ông ấy không dám báo công an vì sợ mang tiếng. Thế là

nhờ ai đó mách đến thằng Hải. Nó huy động bọn đàn em đến đòi được gần hết số tiền và từ đó họ quý mến nhau...

– Anh cử cho hai trinh sát bám thật sát tay Hải, cử thêm một tổ giám sát nhà của Ngọc Anh nữa.

Vũ bỗng đứng phắt dậy, đi lại trong phòng, thái độ của anh có vẻ hốt hoảng. Rồi anh dừng lại, nói cương quyết:

– Cho báo động toàn bộ đội quân điều tra trọng án và đội chống ma túy. Đề nghị Phòng Hình sự cho tập trung đội đặc nhiệm, đội trinh sát địa bàn và đội chống cướp.

Đồng chí sĩ quan trực ban đứng dậy:

– Báo cáo rõ.

Vũ quay sang giải thích với mấy anh em:

– Nếu thằng Túc đã gọi điện cho tên Hải thì chắc chắn chúng sẽ hẹn gặp nhau. Vấn đề là vào lúc nào mà thôi. Nhưng tôi... tôi rất sợ một điều là sẽ có kẻ nào đó cũng muốn tiêu diệt tên Túc. Nếu Túc là đứa trong đường dây thì cắt đi là an toàn nhất. Còn nếu Túc là kẻ vô can, thì cũng phải cắt đi để đổ cái vạ này cho nó. Nếu chúng ta tóm được thằng Túc thì sẽ làm sáng tỏ được vụ án. Vậy đối thủ của chúng ta cũng muốn triệt thằng Túc lắm chứ.

– Em cho rằng, chúng không nghĩ được như thế! - Một cán bộ đeo hàm đại úy nói.

Vũ lắc đầu:

– Đồng chí đừng bao giờ cho là bọn tội phạm nó ngu hơn mình. Những tên tội phạm đã có tiền án, tiền sự thì không phải chúng không hiểu cái ngón võ của anh em ta. Đồng chí cho in ngay ảnh nhận dạng của thằng Túc, đừng lấy ảnh chứng minh thư, ảnh đó quá cũ. Cho lấy ảnh ta thu được ở văn phòng công ty, phóng cỡ 9x12 và phát cho mỗi người

một tấm. Có thể nó sẽ phải đi xe ôm, cho nên anh em ta cần chú ý tìm ở đội quân này. Dò hỏi họ xem.

Mệnh lệnh của Vũ được thi hành ngay. Các trinh sát tỏa ra hết các góc ngách và bến tàu, bến xe. Thấy có người nào đứng lơ ngơ là họ lại kín đáo giở ảnh ra đối chiếu.

Túc đi xe ôm vào đến thành phố từ lúc lực lượng công an chưa kịp triển khai. Hắn vào một nhà nghỉ bình dân, tắm rửa sạch sẽ rồi nhờ chủ nhà nghỉ ra chợ mua cho một chiếc áo phông rẻ tiền... Hắn ung dung nằm ngủ một giấc. Khoảng 12 giờ trưa, hắn gọi điện cho Hải đang ăn cơm ở một quán bình dân.

– Ông anh đang làm gì đấy... Đang ăn cơm à?

Hải trợn mắt nuốt vội miếng cơm rồi tắt máy ngay. Ăn vội ăn vàng cho hết chỗ cơm, hắn đi ra một trạm điện thoại công cộng:

– Mà đang ở đâu đấy Túc.

– Em đang ở nhà nghỉ Hoàng Yến.

– Chờ ở đó, tao đến ngay. Còn nhiều tiền không?

– Em không còn đồng nào.

– Phòng bao nhiêu.

– Hai linh sáu.

– Ờ, cứ chờ ở đó. Anh lấy tiền rồi đến chú nhé.

Hải cúp máy rồi lấy điện thoại di động ra thay sim card rồi nhắn tin vào một máy của đệ tử Khánh “ma cô”: “T. ở P208 nhà nghỉ Hoàng

Yến”. Chờ một phút sau, có tiếng nhắn tin, hiện lên hai chữ “OK”.

Chủ nhà nghỉ Hoàng Yến đã đi ngủ trưa, trực lễ tân là một cậu bé chỉ khoảng mười ba tuổi.

Khánh “ma cô” và hai tên khác đến:

- Cho anh thuê ba phòng. Ở đến tối nhé.
- Vâng các chú lấy phòng xịn hay phòng thường ạ?
- Tầng hai là được.
- Vâng các chú ở phòng từ hai lẻ hai đến hai lẻ sáu.

Bọn Khánh “ma cô” đi rón rén đến phòng 208. Một tên chạy ra cầu thang cảnh giới. Khánh gõ cửa. Túc đang nằm vội nhồm dậy vì nghĩ là Hải đến. Nhưng hăn vừa mở cửa thì bị một tên dùng côn gỗ lim quật một phát vào đầu làm Túc ngã vật ngay xuống không kịp kêu một tiếng. Khánh “ma cô” lôi Túc lên giường, dùng gối đè chặt lên mặt, còn tên kia giữ chân...

Lát sau, Túc đã chết hăn. Chúng sắp xếp lại giường cho ngay ngắn, chần gối phẳng phiu rồi đi xuống. Gặp chú bé, Khánh dúm cho chú 100.000 đồng:

- Nhà nghỉ chú em muối quá. Bọn anh đi đây, ở buồn lắm...
- Các chú cần có bạn ngủ chung chứ gì? Sao không bảo cháu.
- Lẽ ra mà phải tình ý chứ. Thôi, để khi khác nhé.

Ba tên đi ra, cậu bé nhìn chúng với vẻ ngạc nhiên vì cậu mang máng lúc vào thuê phòng họ mặc quần áo khác.

Phan Hồng Hải cũng không phải là tên vừa. Ngay sau khi nhận tin cho Khánh “ma cô” xong, biết chắc chắn thế nào Khánh cũng sẽ giết được Túc, cho nên hắn đã chui ngay vào một quán karaoke và vui vẻ luôn ở đó.

Hai trinh sát bám theo Hải thấy hắn vào quán karaoke, họ bèn đứng ở bên kia đường, trong vai những người chạy xe ôm. Một anh gọi điện thoại di động về báo cáo với Phó phòng Cảnh sát hình sự:

- Báo cáo anh, tên Hải vào quán karaoke Hoàng Hôn rồi.
- Trước đó hắn có động tĩnh gì không?
- Hắn đi ăn cơm ở quán bà Tý “béo” rồi đến quán karaoke luôn.
- Chính xác chứ.
- Vâng! À, trước đó, hắn có ra trạm điện thoại di động gọi cho ai đó.

Tại Phòng Cảnh sát điều tra, khi nghe tin đó, Vũ thắc mắc:

– Thăng Hải có điện thoại di động, tại sao lại phải gọi điện thoại công cộng nhỉ?

Một điều tra viên nói:

- Hay điện thoại của nó hết tiền?
- Máy thuê bao tháng làm sao mà hết đột ngột thế.

Vũ quyết đoán ngay, anh chỉ vào đồng chí điều tra viên đeo hàm thiếu úy:

– Đồng chí ra ngay bưu điện, gặp anh Hòa Giám đốc, cứ nói là có việc khẩn, đề nghị anh ấy cho xác minh ngay trong quãng thời gian vừa rồi, tại trạm điện thoại công cộng ở ngã ba đường đi Nam Hưng có bao nhiêu cuộc gọi điện và gọi cho máy nào.

Cũng trong thời gian đó, tại một xã vùng cao của huyện Nam Hưng, đoàn kiểm tra chất lượng các công trình giao thông do Trần Hùng Lân, các phó tổng giám đốc Quân, Hoàng, Vũ Thị Minh Hồng (Trưởng phòng Kỹ thuật) và hai cán bộ của tỉnh... đến nhà ông trưởng bản và một số cán bộ xã đều là người dân tộc. Họ rất sung sướng khi được một tay giám đốc công ty trách nhiệm hữu tên là Toán tặng quà và có cả phong bì tiền.

Tặng quà xong, Toán trình trọng:

– Kính thưa anh Lân, Tổng giám đốc Tổng Công ty Nam Sơn, thưa anh Hoàng, anh Quân, thưa các anh chị trong đoàn kiểm tra. Bản Nà Pó của xã Nam Thắng là nơi xa xôi nhất trong huyện Nam Hưng. Được sự quan tâm của lãnh đạo tổng công ty, Công ty Toàn Lợi của chúng tôi đã được giao cho thi công hai mươi cây số. Việc mở đường mới, cải tạo đường cũ đã được làm theo đúng thiết kế, đúng thời gian quy định. Chúng tôi đã thuê nhân công là bà con ở xã Nam Thắng. Có vấn đề gì, xin các anh trong đoàn kiểm tra cứ hỏi các cán bộ xã và trưởng bản ở đây.

Ông trưởng bản nâng cốc rượu cười hề hề:

– Chúc sức khỏe các cán bộ. Dân bản tôi mừng lắm. Từ nay, ô tô, xe máy đến bản được rồi. Ngày trước cứ phải gùi, khổ lắm. Con ngựa leo được hết dốc lên đây là chột mất một lứa đẻ đấy.

– Thưa ông, cán bộ Toán trả cho bà con bao nhiêu tiền một ngày công?

– Ôi, nhiều lắm, tôi chỉ biết là đi làm một ngày tiền công mua được cả mười cân gạo và nửa can rượu đấy.

– Can to bằng nào? - Hải hỏi rất ngây thơ.

Ông trưởng bản lôi ngay trong gần phản ra chiếc can 10 lít:

– Cái can to thế này cơ mà - Nói xong, ông cười khoái chí.

Toán nói:

– Thì bố được ký bao nhiêu, bố cứ nói ra.

Ông trưởng bản lôi trong túi ra một chiếc vĩ cũ nát và lấy ra mảnh giấy rồi đưa cho Lân. Đó là miếng giấy biên nhận tiền công. Mỗi ngày công là 30.000 đồng.

– Tôi không biết chữ, nghe con nó đọc, thấy đúng rồi nhận thôi.

Lân đọc xong rồi đưa cho Hải xem. Mấy cán bộ xã hòa theo:

– Từ ngày có cán bộ Toán lên thuê bà con mở đường, dân bản coi như được xóa đói, giảm nghèo đấy.

– Cứ có tiền thế này, mở đường đi lên... đi lên giờ cũng được.

Cuộc “thanh tra” mới chỉ đến đó thì đã thấy có mấy cô gái bản bê các mâm thịt chó lên.

Thế là tất cả mọi người xúm vào nâng cốc chúc tụng nhau. Khi đã say cả, mỗi người trong đoàn thanh tra được bà con dân bản biếu chai mật ong.

Chờ đến khi đoàn kiểm tra xuống hết chân dốc và lên ô tô, Toán mới thở phào nhẹ nhõm. Hắn đưa cho ông trưởng bản một trăm ngàn:

– Hôm nay bố nhớ quá. Con bảo gì là bố nói đúng như thế! Lần sau, có ai hỏi, bố cứ nói như thế nhé.

Tại Phòng Cảnh sát điều tra, Vũ và mọi người đang nóng lòng chờ kết quả cuộc truy lùng tên Túc, nhưng bật vô âm tín. Có chuông điện thoại. Vũ nhắc lên nghe. Từ đầu giây đẳng kia là tiếng của anh điều tra vừa sang bưu điện xác minh:

– Báo cáo anh, trong khoảng thời gian từ 11 giờ 30 đến 11 giờ 45, tại trạm điện thoại công cộng số 4 có 3 cuộc gọi. Một cuộc đi Hà Nội, gọi đến Công an quận Tây Hồ, một cuộc gọi đi thành phố Hồ Chí Minh, đó là số máy của Hải quan Cảng Sài Gòn và một cuộc đến máy di động 012220054. Cuộc gọi này chỉ có 15 giây. Số điện thoại di động đó là của loại mua thẻ.

– Tốt rồi, đồng chí về cơ quan ngay.

Vũ quay sang nói với anh em:

– Như vậy là Hải đã gọi điện thoại cho tên Túc. Rõ ràng là có sự mờ ám ở đây. Tại sao Phan Hồng Hải lại phải dùng điện thoại công cộng mà không dùng điện thoại di động của hắn? Tại sao cuộc nói chuyện chỉ có 15 giây? Rất có thể là chúng hẹn nhau ở đâu đó. Tôi đề nghị tăng cường trình sát, bám chặt Phan Hồng Hải. Dứt khoát bọn này phải gặp nhau. Các đồng chí cho triển khai thêm quân đến quán karaoke.

Khi mấy anh em vừa quay ra thì Vũ gọi giật lại:

– Này, các cậu vào đây. Ta thử bàn thêm xem sao - Vũ dẫn đo giây lát rồi nói - Tại sao ta không đến ngay chỗ tên Hải, yêu cầu hắn ta phải nói về nội dung cuộc nói chuyện.

– Báo cáo anh, nhờ hắn chối thì sao?

– Chối thế nào được. Rõ ràng là hắn có gọi, có nói chuyện. Việc hắn có số máy mà tên Túc đang sử dụng chứng tỏ từ sáng đến giờ chúng có liên lạc với nhau... Đúng rồi, ta phải chủ động, không thể ngồi chờ được nữa.

Vũ dẫn một tổ ba người phóng ô tô đến chỗ tên Hải. Nhưng mới đi được khoảng cây số thì có điện bộ đàm:

– Báo cáo anh, tổ kiểm tra nhà nghỉ của đồng chí Phú chỉ huy đã tìm thấy tên Túc ở nhà nghỉ Hoàng Yến.

– Tốt quá, bắt rồi chứ!

– Báo cáo anh, nó chết rồi ạ.

Vũ cho quay xe đến nhà nghỉ Hoàng Yến.

Các cán bộ điều tra, hình sự đang có mặt. Đèn chụp ảnh chớp loe lóe...

Chú bé trông quây mặt xanh như tàu lá chuối, đang khai với các cán bộ điều tra:

– Cháu... cháu thấy có ba chú đi đến thuê phòng tầng 2. Được một lúc thì họ xuống ngay và đi luôn.

– Cháu có thấy điều gì khác lạ không?

Chú bé nhú mồm rồi mắt sáng lên:

– Cháu thấy lúc họ đi ra, hình như họ đã thay quần áo.

– Sao lại hình như?

– Vâng, vì lúc họ đi vào, cháu chỉ nhớ có một chú cao lớn mặc áo màu đen, đội mũ cối, nhưng khi đi ra, thấy chú ấy đội mũ bò, mặc áo nâu... à, màu đỏ.

Tại quán karaoke, Phan Hồng Hải đang nằm ngả ngốn trên lòng một cô gái thì có tiếng nhả tin. Hắn mở máy xem thấy hiện ra hai chữ “Đã xong”. Khỏi cười nhẹ nhõm rồi đi vào toilet, hắn tháo sim card ra vứt vào bồn cầu rồi lại thay sim card cũ.

Đoàn kiểm tra của Tổng Công ty Nam Sơn đến gần thành phố thì Lâm có điện thoại di động. Lâm bấm máy nghe và nhận ra tiếng của một người là cán bộ ở công ty:

– Anh Lâm biết gì chưa?

– Tin gì?

– Thăng Túc, lái xe của thăng Thư bị giết chết rồi.

– Cái gì, thăng Túc chết à - Lâm hỏi với vẻ hốt hoảng - Làm sao chết, ở đâu?

– Nó bị giết chết ở nhà nghỉ Hoàng Yến. Công an đang khám ở đó.

Lâm buông máy thần thờ. Hoàng hỏi:

– Sao thế, thăng Túc chết rồi à?

– Ừ, ở nhà nghỉ Hoàng Yến.

Hoàng thở dài, nói cho cả Hồng và ông Quân nghe:

– Kiểu này đúng là bọn ma túy giết nhau rồi.

Ban Chuyên án họp khẩn cấp khi trời đã tối. Trần Quang Vũ phát biểu:

– Thế là chúng ta chậm hơn bọn tội phạm một bước. Việc chúng ra tay giết thăng Túc nhanh như vậy chứng tỏ chúng rất cần bịt đầu mối và tên Túc là kẻ nắm rất nhiều bí mật. Bọn giết người này hành động rất gọn, rất chuyên nghiệp và rất chú ý đến việc che giấu tung tích. Các đồng chí bên hình sự cho biết quả trình sát đi.

Đồng chí thiếu tá, Phó phòng Cảnh sát hình sự nói:

– Theo nhận dạng của chú bé ở nhà nghỉ, chúng tôi nhận định kẻ gây án rất có khả năng là nhóm tên Khánh “ma cô”. Khi chúng tôi đưa các

bức ảnh của Khánh “ma cô” cho chú bé nhận dạng thì chú bé cảm nhận được đứa cao lớn chính là tên Khánh.

– Trong thời gian xảy ra vụ án, tên Khánh đi đâu?

– Báo cáo thủ trưởng - một trinh sát đứng lên - Chúng tôi xác minh thì tên Khánh “ma cô” ngồi đánh tá lả từ 10 giờ sáng và cho đến giờ vẫn ngồi ở chiếu bạc.

– Bọn chúng đánh bạc lớn hay bé?

– Dạ, chúng chơi cò con. Được thua chỉ mười ngàn một ván.

– Từ trước đến giờ thằng Khánh có đánh bạc không?

– Rất ít vì nó nghiện. Lo tiền hút còn chả đủ nữa là tiền đánh bạc.

Anh Phó phòng Cảnh sát hình sự nhú mày suy nghĩ rồi nói băng quơ:

– Lạ nhỉ, làm gì có thứ lưu manh chuyên nghiệp đánh bạc lại chỉ có dăm, mười ngàn một ván.

Bỗng nhiên anh à lên một tiếng:

– Các đồng chí gọi ngay cho tôi cậu Tài ở Đội Chống tệ nạn xã hội về đây.

Rồi anh giải thích với Vũ:

– Anh biết không, cậu Tài có ngoại hình và khuôn mặt giống Khánh “ma cô” đến mức ngày xưa đã có lần bị công an quận bắt nhầm. Chính tôi khi gặp Khánh “ma cô” cũng phải ngạc nhiên vì nó giống Tài quá mức. Anh em ở đội đã có lần hỏi Tài, thì cậu ấy bảo phải nhờ thầy gọi hồn hỏi ông già xem có phải không.

– Rồi anh định thế nào?

– Báo cáo anh, em định đưa Tài đến nhà nghỉ Hoàng Yến và Tài lặng lẽ thuê phòng, nếu chú bé kia nhận thấy đúng thì sẽ báo cáo cho ta, đấy là cách nhận dạng có lý hơn cả.

Mọi người còn đang bàn ra tán vào về việc tên Túc bị giết thì Tài vào. Vũ liếc nhìn Tài rồi nhìn tấm ảnh của tên Khánh và bật cười vì sự giống nhau của hai khuôn mặt.

Vũ hỏi Tài:

– Đồng chí đã bao giờ gặp tên Khánh “ma cô” chưa?

Tài nói ngay:

– Ồi giờ, em biết thằng này từ ngày xưa và ai cũng ngạc nhiên là sao lại giống nhau đến thế. Giống đến nỗi có lúc em nghi ngờ cả ông già em. Em và nó cũng vài lần ngồi uống bia với nhau. Có thời, nó từng là cơ sở bí mật của bọn em. Nhưng sau cứ thấy nó lợi dụng việc đó để làm bậy, chúng em phải xóa tên nó.

– Thế thì tốt rồi. Bây giờ có công ăn việc làm cho đồng chí đây.

Ít phút sau, Tài xuất hiện ở nhà nghỉ Hoàng Yến. Lúc này, xác tên Túc đã được đưa đi, nhưng người dân vẫn còn túm năm tụm ba ở trước cửa bàn tán. Tài lắng nghe một nhóm nói chuyện:

– Kinh quá, nó chết trong nhà nghỉ ba ngày rồi mà nhân viên phục vụ mới phát hiện ra - Một tay chạy xe ôm nói với vẻ quan trọng - Lúc tôi vào ngó thấy máu me đọng thành vũng trong phòng.

Lại một người nói:

– Thằng này nghe nói là dân buôn hàng đen trắng gì đó, bị bọn chủ giết vì nó bị lộ.

– Trong người nó thế mà vẫn còn năm ngàn đôla!

– Nó bị đâm đến hai chục nhát dao chứ chẳng ít. Tôi thấy mặt nó nát bét.

Tài cố nhin cười, anh thông thả đi vào trong khuôn viên của nhà nghỉ. Cậu bé trông thấy Tài, như bị điện giật, cậu ta há mồm định kêu nhưng lại suýt ngã vì bước hụt. Cậu lần tường đi vào trong, nói với ông bố:

– Bố...! Thằng... Thằng đến thuê phòng rồi giết người kia kìa?

Ông bố đang nằm bật ngồi dậy:

– Cái gì, nó đâu?

Cậu ta kéo tay ông bố còn rất trẻ ra cửa sổ và chỉ vào Tài đang lơ đãng ngó nhà nghỉ.

– Có đúng không?

– Đúng mà lị. Con nhớ rồi. Đúng, rất đúng. Bố gọi công an đi... gọi đi.

Người bố bấm số điện thoại cho cảnh sát 113, giọng run bần:

– Các... các anh ơi, thằng giết người đang ở nhà... nhà tôi. Làm thế nào bây giờ?

– Anh cho biết địa chỉ được không?

– Dạ, nhà nghỉ Hoàng Yến...

– Chúng tôi biết rồi. Nhưng nó giết ai?

– Trưa nay nó vừa giết một đứa ở nhà của tôi. Bây giờ nó đến để tìm cái gì đó. Có lẽ nó muốn nằm tin tức.

– Anh đừng làm gì lộ nhé. Chúng tôi đến ngay.

Một loáng sau, hai chiếc xe Zép của Cảnh sát 113 và bốn chiến sĩ 113 đi mô tô lao như gió vào nhà nghỉ. Tài lúc đó đang định đi ra vì anh thấy chú bé đã mấy lần nhìn trộm thì mấy anh em Cảnh sát 113 ập vào.

Anh chủ nhà chạy ra, chỉ vào Tài:

– Nó kia, các anh ơi.

Chỉ trong nháy mắt, Tài đã bị ba cảnh sát 113 quật ngã sấp. Một anh túm tóc Tài giật ngược lên, đầu gối anh tì vào lưng Tài. Đau quá, Tài kêu:

– Các ông làm nhẹ tay chứ. Đau bỏ mẹ.

– Anh Vũ bảo ông chịu khó tí chút - Anh cảnh sát 113 nói thầm - Ông đánh lại bọn tôi mấy đòn nhé.

Nói rồi, anh cảnh sát buông lỏng tay. Tài bật dậy, đánh anh cảnh sát ngã xuống rồi vùng chạy.

Thế là các cảnh sát 113 bèn quây lại và Tài bị khóa tay ngay.

Nhân dân trông thấy cảnh ấy vỗ tay reo hò, hoan hô công an.

Khánh “ma cô” và hai tên đồng bọn đang ngồi trong xới bạc và gọi là chơi nhưng thực ra là chỗ chúng ăn náu.

Khánh bảo:

– Đêm nay, hai thằng mày đi ô tô, một đưa lên Yên Bái, một đưa vào vùng đá đỏ Quỳ Hợp.

– Đừng vào Quỳ Hợp anh ạ, nơi ấy quân hình sự để ý lắm!

– Thế thì lên Lào Cai, còn tao sẽ đi Hải Phòng. Nửa tháng nữa mới được quay về nghe chưa.

– Dạ vâng!

– Mà này, tao dặn, tiêu pha phải tiết kiệm. Nếu có đổi đô thì cũng kín đáo thôi, chớ có mà móc ví ra khoe đấy.

– Ông anh cứ yên tâm. Bọn em có kinh nghiệm rồi.

Có tiếng gõ cửa, một tên đệ tử của Khánh chạy vào. Hắn thốt không ra hơi:

– Ông... Ông anh. Công... Công an bắt được thủ phạm rồi.

– Mày nói cái gì? - Khánh đứng phắt dậy.

– Anh giao cho em ở đó nắm tình hình, em thấy hết. Một thằng đến đó, chủ nhà gọi điện báo, cảnh sát 113 ập đến. Đánh nhau ác lắm. Thằng

ấy giỏi võ ghê, mất đến mười năm phút, bảy tám cảnh sát mới bắt được nó. Hai cảnh sát bị nó đánh sưng vù cả mắt. Em hỏi cảnh sát thì họ nói thằng này là thủ phạm giết người.

Khánh nghe xong, cười sằng sặc:

– Hay, hay thật. Trên đời này sao lại có sự lạ lùng đến vậy - Rồi hăn nghiêm mặt - Nhưng... nhưng chắc chắn cảnh sát có biết là hăn bắt nhầm. Dù sao thì họ cũng lao vào đấy không ít thời gian.

Buổi tối, Lân đến nhà ông Hiến và thấy Thượng tá Luân ở đó.

– Con chào bố. Cháu chào chú Luân - Lân vồn vã chào. Ông Hiến vui vẻ:

– Anh đến đúng lúc quá. Chúng tôi đang buồn đây.

– Sao ạ, có chuyện gì mà bố với chú buồn?

Luân thủng thảng:

– Buồn là vì không có người đối ẩm thôi.

Nghe vậy, Lân tươi tỉnh:

– Cháu cũng đang muốn uống rượu đây. Mấy ngày vừa rồi, bận khủng khiếp. Cháu phải trực tiếp đi kiểm tra một số tuyến đường chính. Đây là công trình trọng điểm, nếu chất lượng không ra gì, có mà chết.

– Anh nghĩ thế là phải - Ông Hiến nói - Làm thế nào để đừng hại nhau đã là khó, nhưng để không ngượng mặt bạn bè, không ngượng mặt người giúp đỡ mình còn khó hơn nhiều. Hôm nay, Ủy ban nhân dân tỉnh đã họp và quyết định giao thêm việc cho tổng công ty của anh đấy, mà chủ yếu là ở chỗ thằng Anh Thư chuyển sang.

Lân mừng lắm nhưng cố kìm nén:

– Bố nói với ủy ban chọn thêm các công ty khác. Con thấy phần việc của chúng con đã quá nặng rồi.

Luân cười có vẻ chê Lân đại dột:

– Cái thằng này... Thời buổi này có ai từ chối công việc bao giờ. Phải

nhận ngay. Hăng hái mà nhận, rồi sau này tính dần dần.

– Buổi họp chiều nay, người ta chất vấn ông Nam ghê quá. Ai cũng biết thằng Thư là cháu gọi ông ấy bằng cậu, rồi chính ông ấy là người ép bằng được về chuyện bình đẳng giữa các doanh nghiệp Nhà nước và doanh nghiệp tư nhân. Ép bằng được hội đồng xét thầu phải chọn thằng Anh Thư... Hậu quả bây giờ thì thấy. Công ty tan nát, nó bán đến một phần ba cho cái “bê phảy”. Cái “bê phảy” lại bán cho “bê hai phảy”. Như vậy thì thử hỏi đồng vốn Nhà nước đến công trình thực sự còn là bao nhiêu.

Lân dẫn đo:

– Thật ra, việc phải thuê thêm nhà thầu phụ là lẽ bình thường vì có như vậy tốc độ thi công mới đảm bảo. Nhưng vấn đề là phải làm thế nào kiểm tra được và có biện pháp buộc họ phải tuân thủ theo các yêu cầu kỹ thuật.

Ngừng một lát, Lân hào hứng:

– Con nói để bố và chú nghe. Con đến từng bản, gặp từng ông già bản hỏi xem họ được nhận tiền công là bao nhiêu? Nếu bớt xén tiền công của họ, con cắt hợp đồng và không trả tiền ngay. Có đoạn đường mới trải nhựa xong, con cho đào lên xem có dùng đá, cát theo tiêu chuẩn, có rải nhựa đủ độ dày quy định không. Con không dám chắc là sẽ tốt đẹp cả trăm phần trăm, nhưng con số 90% là khả thi.

– Thế thì quá tốt. Nào, chúc mừng thắng lợi của Tổng giám đốc trẻ - Thượng tá Luân nói.

– Cháu chúc sức khỏe chú. Chúc sức khỏe bố.

Uống hết ly rượu, Lân rụt rè hỏi Luân:

– Chú à, việc điều tra vụ thằng Thư đến đâu rồi?

– Anh thân với Vũ như thế, sao không hỏi nó. Vũ là Phó ban thường trực chuyên án đấy.

– Cháu có biết nhưng... nhưng nó nguyên tắc cứng nhắc lắm.

Luân thở dài:

– Chú không tham gia chuyên án nên thật sự là không hiểu thế nào. Nghe nói là Vũ lúng túng lắm vì để thằng Túc bị giết ngay trước mũi công an. Kể cũng dở, một vụ án lớn thế này, lại giao cho một người chưa có nhiều kinh nghiệm làm án ở một trung tâm kinh tế lớn như tỉnh này. Cậu ta điều hành anh em cứ như đi săn Fulrô ấy!

Ông Hiến nói:

– Giám đốc công an nhà anh là quá khôn. Anh ta biết đụng vào vụ án này, nhất là lại có bản danh sách đen của thằng Thư, làm cũng chết mà không làm cũng chết. Bầu cử đến nơi rồi, lúc này là cần nằm in thờ khề... chớ để mất lòng ai. Tôi nghe nhiều người nói vào thời điểm bây giờ, anh nào muốn trúng cử là phải “hai nhanh một chậm”.

– Thế là sao ạ?

– À, là gặp ai, dù là cấp dưới thì cũng phải cười nhanh, chìa tay ra nhanh và nói năng chậm chạp, nói sau người ta.

Cả Lân và Luân cùng cười khoái chí. Ông Hiến nói tiếp với giọng nghiêm túc:

– Nhưng đó mới là điều nguy hiểm. Thằng Vũ, không có mối quan hệ rộng, không phải chịu áp lực từ các mối quan hệ; không lo mất chức, chẳng mong đề bạt... Vì thế anh ta sẽ thoải mái mà điều tra và dĩ nhiên trong vụ việc này, không ai dám can thiệp, bởi lẽ thằng Thư là đứa buôn bán ma túy, dùng tiền đen đi biếu xén, hối lộ quan chức thì ai dám dây vào đây.

Thượng tá Luân cười bí hiểm:

– Làm kinh tế thời nay, nếu cứ chỉ theo đúng các quy định của tài chính và vô vàn các quy định khác thì chỉ có đóng cửa. Muốn làm được thì phải bươn chải, phải xé rào quy định. Lúc vui thì không sao, nhưng

lúc có chuyện thì mệt mỏi vô cùng và nói không ngoa, cứ 10 ông giám đốc thì 6 ông đáng kỷ luật. Cho nên phải có quan hệ, phải có người hóa giải những mâu thuẫn.

Lân gật đầu:

– Cháu hiểu, rất hiểu chú ạ. Mới làm Tổng giám đốc được vài tháng, nhưng mệt mỏi vô cùng. Lo kiếm công việc để nuôi công nhân không mệt bằng lo đối ngoại chú ạ. Bố với chú là người nhà, có gì nói cũng dễ, chứ với người ngoài, không có chuyện nói xuông.

Ông Hiến đứng dậy đi vào toilet. Thượng tá Luân nói nhỏ:

– Xem xét lại việc ký hợp đồng với cái “bê phảy” đi, nhiều thằng nó lừa cháu đấy. Cần tranh thủ tối đa mối quan hệ sẵn có với Vũ. Tao sợ đứt dây động rừng... từ cuốn sổ của thằng Thư sẽ đụng chạm nhiều và sẽ bung ra nhiều việc. Kiếm một cái vỏ ốc lớn mà chui vào.

– Dạ, cháu hiểu. Ngày mai, cháu xin gặp chú vì cũng muốn chú chỉ bảo cho thêm.

– Không cần đến chú. Có những điều phải rất tế nhị.

Ông Hiến quay trở ra. Nom ông có vẻ mệt mỏi. Lân hiểu ý:

– Con xin phép bố, cháu xin phép chú cháu về trước.

– Thôi chú cũng về đây.

Ra khỏi nhà ông Hiến, Lân và Thượng tá Luân chia tay, mỗi người một ngả.

Trần Hùng Lân về nhà riêng của Lệ. Hắn nằm mà không sao ngủ được. Trong đầu hắn cứ chập chờn hiện ra hình ảnh tên Thư bị còng tay; thằng Túc bị chết; hình ảnh một Công ty Anh Thư hoang tàn, lạnh lẽo.

Lệ nhận ra sự lo lắng trong lòng của Lân. À an ủi:

– Anh bận lắm việc, lo lắng nhiều quá nên tâm trí nặng nề. Sao anh không nghỉ ngơi lấy một hai ngày. Anh nên đi chùa, cúng lễ chút ít cũng

thanh thần đấy.

– Có lẽ cũng nên như thế. Mai anh giao tổng công ty cho bác Quân trực.

– Sao không giao cho Hoàng.

– Thăng Hoàng còn phải đi kiểm tra một số công trình chính.

– Có một người giúp việc như anh Hoàng, anh yên tâm quá còn gì?

– Nó thì tháo vát, có kinh nghiệm, biết cách làm ăn, nhưng anh thấy nó có điều gì đó không... không thật!

Lệ đang nằm ôm Lân, vội nhòe dậy, hỏi dò:

– Không thật nghĩa là sao?

– À đó là cảm giác. Dạo này, tất cả các hợp đồng, các bản thanh quyết toán tài chính, anh giao cho Hoàng kiểm tra trước và anh ký sau.

– Nếu không chắc tin, anh đừng giao việc - Lệ đưa đẩy.

Lân lắc đầu:

– Tin nó chứ. Những lúc khó khăn nhất, nó ở bên mình. Không tin nó thì còn tin ai. Chỉ có điều là nó khôn quá nên mình cũng sợ. Ở đời, cái gì “thái quá” cũng đều dẫn đến “bất cập”. Xấu quá cũng chết mà tốt quá thì cũng chết.

– Sao anh không lấy tử vi của anh ra mà xem.

Lân như bưng tỉnh:

– Ờ nhỉ, tại sao không xem tử vi nhỉ - Rồi Lân nhìn xa xăm - Ngày xưa khi dạy tử vi và xem bói dựa cho anh, bố anh bảo rằng không được tin vào bói toán nhưng cũng không nên coi thường nó.

– Thế là thế nào? Em chả hiểu gì cả.

– Việc gì mà chưa quyết được, thấy phía trước còn mịt mù, thì nên xem quẻ dịch hoặc tử vi, nhưng huyền ảo nhất vẫn là Dịch.

Lệ ngán ngẫm:

- Anh bây giờ lại có kiểu tư duy rắc rối. Anh lấy tử vi ra xem đi.
- Mai xem, bản tử vi anh để ở nhà đằng kia.
- Cái con bé Ly nhà anh đáo để thật đấy. Hôm nọ, anh bảo em mang cho nó hai cân thịt bê. Em mang đến, đưa cho nó mà nó nói sẵn: “Cô cầm về đi. Nếu của bố cháu thì bố cháu phải mang đến đây”.
- Nó còn trẻ con mà. Em làm sao để chúng nó quý được mới là giỏi.

Lệ lắc đầu:

- Khó đấy. Em chả dám mơ bước chân về cái nhà ấy. Bà Mai thiêng lắm, bà ấy vật cho chết tươi.

Rồi Lệ lại nằm vật ra, ngủ vô tư. Lân vẫn không sao ngủ được. Hắn vật vã trở mình liên tục, cho đến lúc gà gáy canh tư thì thiếp đi.

Sáng sớm hôm đó, Lân về nhà. Ly đang đứng ở sân tập lắc vòng, thấy bố, nó lạnh lùng:

- Sao hôm nay bố về nhà sớm thế. Bố quên gì à? Cô Lệ đuổi bố phải không?

Chị phục vụ là một người phụ nữ đã gần 60 tuổi, có nét đôn hậu, hơi buồn, vội vàng ngăn Ly:

- Ly, cháu không được nói thế với bố.

Lân không dám phản ứng với con gái vì rất sợ nó giận:

- Các em đâu?
- Chúng nó đi bơi từ lúc hơn năm giờ.
- Bố dạo này bận quá, phải đi xa liên tục...

Ly bĩu môi:

- Con biết bố đi xa đến đâu rồi. Xem tivi thấy chả có mấy tối là không thấy có bố. Bố ơi, bố có phải thuê tiền để họ đưa bố lên tivi

không?

Lân cười nhăn nhó:

– Cái con bé này, đáo để quá. Bố đang làm công trình lớn nhất cho tỉnh, việc họ tuyên truyền là nhiệm vụ của họ.

– Con thấy bố nói trên tivi cứ như diễn viên, cũng biết làm điệu bộ.

Thấy con gái bắt chuyện, Lâm vui hơn. Hắn kéo con vào lòng, hít một cách thèm thuồng lên mái tóc của Ly. Thấy những giọt mồ hôi rịn ra trên trán Ly, Lâm hôn con rồi khẽ nhắm những giọt mồ hôi.

Chị phục vụ thấy cảnh đó cũng hơi mùi lòng:

– Tối nào cả ba đứa cũng nhắc cậu, mong cậu về. Tối hôm qua, chúng nó còn xem bói bài Tây để xem lúc nào bố về.

Lâm nghe vậy và rùng mình. Bỗng dưng Lâm nói về cương quyết:

– Con ạ, chỉ vài ba tháng nữa, cái phần việc lớn xong, bố sẽ về ở hẳn nhà.

– Con không tin. Bố không ở nhà đâu có phải vì bận việc, mà vì... vì cái con mụ yêu tinh ấy.

Lâm cụt hứng, không dám phản ứng. Lâm lấy tiền đưa cho người phục vụ, chị bảo:

– Hôm nọ, tiền cậu đưa, còn nhiều lắm.

– Sao, không tiêu à?

– À, cái Ly bảo mỗi ngày chỉ được chi cho mỗi người là 10.000 đồng. Cháu nó muốn tiết kiệm vì thấy cậu vất vả quá.

Rồi chị vào nhà bê con lợn đất to ra:

– Bác cháu tôi đã gửi tiết kiệm vào đây được khối tiền rồi.

Ly ôm con lợn:

– Bố tưởng bố cứ kiếm tiền được mãi như thế này. Nhờ lúc bố không làm ra tiền, chúng con cũng chưa làm ra thì... thì có con lợn đây rồi.

Lân bật cười, lấy ra một sấp đôla:

– Bố cho con bỏ lợn.

Ly cầm những tờ 100 đôla, ngần ngừ mãi rồi mới bỏ vào lợn. Lân vào nhà mở tủ lấy ra bản tử vi của mình và xem. Cả Ly và người phục vụ cũng đứng ngó. Nét mặt Lân tươi dần. Người phục vụ hỏi:

– Cậu xem thấy thế nào?

– Năm nay vất vả nhưng mà tốt.

– Làm ăn thì có bao giờ nhàn hạ đâu. Không mỗi chân tay thì mệt đầu óc.

Lân cất bản tử vi vào túi rồi lại đi. Ly nhìn theo bố chưng hửng.

Trưa hôm đó, Hoàng đưa Lân đến nhà một ông thầy xem tử vi nổi tiếng. Trên ô tô, Hoàng bảo:

– Dao sắc không gọt được chuôi, anh xem cho người khác thì được, chứ xem cho mình chắc gì đã đúng.

– Có lẽ như vậy. Tôi cũng nghe tiếng ông Tùng xem tử vi giỏi lắm.

– Ngày trước, có một ông cỡ to lắm, được đề bạt bộ trưởng. Vợ đem tử vi đến cho lão ấy xem. Lão ấy phán xanh rờn là chớ vội ăn mừng. Chưa nhậm chức đã “đi” đấy. Bà vợ sợ quá, về đến nhà, chuẩn bị đi làm lễ dâng sao giải hạn thì ông ấy đang họp, tự dưng lăn quay ra chết. Hóa ra ông ấy bị bệnh tim mà không biết.

Xe dừng lại ngoài đường lớn, Hoàng đưa Lân đi vào một ngõ nhỏ. Vòng vèo rẽ chỗ nọ, chỗ kia, phải mất đến mười lăm phút mới đến được nhà ông Tùng.

Đó là một ông già khoảng trên 70 tuổi nhưng nom còn quắc thước, tráng kiện và ánh mắt tinh nhanh. Ông đang ngồi đọc sách chữ Hán.

Thấy Hoàng, ông ngẩng đầu lên. Hoàng mau mắn:

– Cháu chào ông ạ! Đạo này ông khỏe không?

– Chào anh. Nhờ giới tôi vẫn khỏe.

– Thưa ông, hôm nay cháu đưa sếp của cháu tới, ông xem giúp vận hạn thế nào?

Hoàng và Lân đặt phong bì tiền lên bàn thờ, thắp hương vái thành kính rồi ngồi xuống cạnh ông Tùng. Lân mở cặp lấy ra bản tử vi, nhưng tất cả các sao đều viết bằng chữ Hán.

Ông Tùng nhìn qua rồi ngó Lân chăm chăm:

– Anh có phải là con trai ông giáo Hàn không?

– Dạ, ông biết thầy cháu.

– Tôi nhìn chữ trên bản tử vi này, tôi đoán là anh. Ngày xưa, tôi và thầy anh cùng học với nhau, cùng hoạt động bí mật... Thầy anh là người đa tài, học thức uyên thâm. Tiếc rằng ông cụ không gặp may. Tôi nhớ rồi, khi anh mới sinh, thầy anh không có nhà, bà nội anh đặt tên cho anh sai với ý của thầy anh. Ông cụ dặn nếu đẻ con trai thì tên đặt tên là Trần Văn Hùng, nếu đẻ con gái thì đặt là Trần Thị Thu Hương. Nhưng riêng chữ Hương thì phải là chữ Hương của lúa chín, chứ không phải hương là... mùi thơm. Mắm tôm người ta cũng còn khen là thơm cơ mà... Nhưng khi sinh, bà nội anh đã đặt cho anh là Trần Hùng Lân. Cái tên nghe rất là vui, là vang, nhưng bố anh thì bảo tên đó “sái” lắm.

Lân cảm động:

– Thế là ông đã có thời rất thân với thầy cháu.

– Thầy anh giỏi hơn tôi rất nhiều. Tôi học được ở ông cụ rất nhiều. Hồi ông cụ mất, tôi đang ở xa, mãi sau này mới biết. Tiết thanh minh vừa rồi, tôi đi thắp hương cho các cụ và có qua mộ thầy anh. Tại sao anh để trâu dẫm sạch một góc nhà mà không sửa lại. Mộ bị vỡ phần đầu, phải làm lại ngay không là họa đến nơi đấy!

Lân giật mình:

– Cháu vô tâm quá. Thanh minh vừa rồi, cháu có đến thắp hương nhưng không để ý.

– Các anh bây giờ hay để ý đến cái gì to tát kia. Mà thôi, tôi xem cho nhé.

Nói rồi ông Tùng chăm chú nhìn bảng tử vi, ngón tay ông chỉ vào vị trí cái sao rất linh hoạt. Rồi một hồi rất lâu sau, ông nhìn thẳng vào Lân:

– Anh năm nay có bộ sao Sát - Phá - Tham chính chiếu. Đây là bộ sao võ cách, chủ về việc phải đấu tranh, phải chém tướng đoạt thành, phải cứng rắn thì mới thành công. Nhu nhược lúc này là tự mình phá hỏng mình. Tuy nhiên, may rủi liên kề, nếu anh chịu thua, đừng lao vào cuộc đấu thì yên thân hơn.

Lúc trở về, trên ô tô, Lân bảo Hoàng:

– Sáng nay tao xem, cũng thấy đúng như thế. Lùi bước, nhu nhược là thua đấy.

– Anh bây giờ còn phải sợ gì “bố con thẳng nào”. Đứa nào hỗn, lão, đứa nào cản đường, cứ cho nó đi. À, có việc này, anh phải cẩn trọng với mẹ Hồng.

– Mẹ ấy làm sao thế?

– Nó tập hợp tất cả những chứng từ chi tiêu của anh, thống kê toàn bộ các hợp đồng mà anh đã ký cho bọn “bê phảy”, cộng với lại một số đơn tố giác anh để gửi lên Ủy ban Kiểm tra Trung ương.

– Nó làm việc ấy từ bao giờ?

– Sáng nay em mới biết.

– Hừ, mẹ này! Cây muốn lặng mà gió chẳng dừng.

Kim đồng hồ trong phòng trực ban của quản giáo khu C chỉ 23 giờ.

Trong phòng giam, Phan Hồng Hải vẫn quỳ trên nền xi măng và miệng vẫn khấn lầm rầm điều gì đó.

Ngoài cửa, Trung tá Vân đứng lặng lẽ. Thi thoảng ông lại nhấc rất khẽ cánh cửa tò vò lên nhòm vào.

Trong buồng giam của Trần Hùng Lân. Hấn vẫn nằm bất động trên sàn. Tay phải nắm chắc nửa lưỡi dao cạo râu, mắt nhìn trừng trừng lên ngọn đèn điện đỏ đục.

“Tôi không hiểu rằng trong cuộc đời của một con người, có giai đoạn nào mà người ta có thể kiếm tiền một cách dễ dàng như tôi trong thời gian làm tổng giám đốc ngân hàng ấy không. Tôi không biết mình đã kiếm được bao nhiêu tiền: Nào là tiền từ các công ty biểu, tiền từ chênh lệch giá trong các hợp đồng mua bán vật tư, nguyên liệu; từ cái bên “bê phẩy” chi lại. Tiền Việt thì ít, nhưng tiền đôla thì nhiều.

Có tiền, tôi mua một khu nhà mới cho các con tôi; tôi mua bảo hiểm tích lũy an khang cho mỗi đứa gần ba trăm triệu - mà số tiền đó, tôi đóng ngay một lần. Tôi mua năm ngàn mét đất trên đường Láng - Hòa Lạc và xây dựng ở đó một căn nhà tuyệt đẹp, rồi thuê ba người trông nom. Hằng tuần, tôi và Lệ lên đó nghỉ ngơi. Căn nhà đó còn là nơi tôi tiếp đón các quan chức và biểu tiền cho họ. Thế vẫn chưa đủ, tôi còn mua cho Lệ một căn nhà trên Hà Nội, để sau này cô ấy mở cửa hàng; mua một căn nhà biệt thự tại khu đô thị Nam Thăng Long.

Có đồng tiền trong tay, tôi trở thành kẻ có quyền lực ghê gớm.

Mỗi lần tôi về quê nội, cán bộ tỉnh, huyện, tiếp đón tôi long trọng hết mức, bởi vì tôi đã góp cho tỉnh hơn một tỉ để xây trường học.

Tôi là chủ tịch của Hội Khuyến học; Hội Bảo vệ trẻ em không nơi nương tựa; Hội Tài năng trẻ tin học; Hội chữ Hán - Nôm... của tỉnh.

Ông Lâm, Bí thư tỉnh ủy rồi Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc tỉnh, mỗi lần đi xuống cơ sở là đều rất muốn có tôi đi cùng. Bởi một lẽ, tôi có tiền. Bí thư cần mấy tính tặng cho một trường học ư? Có ngay. Tôi mua. Chủ tịch Mặt trận Tổ quốc cần tặng cho Hội Người cao tuổi của một huyện nào đó mười xuất quà; có ngay; tôi xuất tiền.

Tôi chi tiền như thế tiền mình nhặt được, in được. Có thứ, tôi yêu cầu bộ phận tài vụ phải hợp lý hóa chứng từ; có thứ tôi tự lấy tiền túi. Dĩ nhiên, người xưa có câu “của người phúc ta”, tôi đã làm như vậy”.

“Sau khi Công ty Anh Thư bị sụp đổ, hầu hết phần việc của họ được giao cho Tổng công ty Nam Sơn 03, và thế là tôi càng có nhiều tiền. Nhưng tôi lơ mờ biết rằng có một người kiếm tiền còn nhiều hơn tôi, ăn bản hơn tôi đó là Hoàng, nhưng tôi không để ý bởi tôi đang rất cần anh ta. Ở tổng công ty, mọi người hầu hết đều sợ tôi, duy chỉ có một người tôi phải sợ, đó là Trưởng phòng Tài chính Vũ Thị Minh Hồng. Cô ấy là một người phụ nữ tốt nhưng khắc bạc, cực đoan và điều kỳ lạ là cô ta coi việc giữ tiền cho Nhà nước như giữ tiền trong ví của mình... Một buổi chiều, khi mọi người ra về hết, Hồng lên phòng làm việc của tôi...”.

Hồng nói, mắt nhìn vào Lân không chút e ngại:

– Anh Lân ạ, bây giờ tôi muốn nói chuyện với anh hơi lâu một chút, anh có thời gian không?

Lân hơi chột dạ vì cảm thấy sẽ có điều không bình thường xảy ra tiếp theo, nhưng vẫn ung dung:

– Hôm nay tôi sẽ bỏ buổi đi đánh cầu lông để chúng ta nói chuyện với nhau. Nhưng có điều này, tôi mong muốn cô chấp nhận.

– Anh cứ nói, nếu như điều đó tôi thấy được.

Lân mở tủ, lấy ra một túi trong đó có mảnh lụa vàng rất đẹp:

– Tôi nghe nói là cô chuẩn bị làm lễ mừng Thượng thọ cho bà vào tuổi 80. Hôm đó, nếu cô mời, chắc chắn tôi sẽ đến. Nhưng bây giờ, tôi xin được gửi biếu bà cụ tấm lụa này. Cô chấp nhận chứ.

Hồng không chút đắn đo:

– Cám ơn anh, tôi xin nhận và sẽ thừa lại với mẹ tôi. Hôm đó, tôi dự tính chỉ làm đơn giản, mời con cháu, nội tộc gia đình. Ở cơ quan, tôi cũng không mời ai, bởi vì mời người này mà không mời người kia thì áy

náy. Hơn nữa, mình không mời thì không sao, mời mà họ không đến thì buồn, mà họ thì cũng không thoải mái vì còn công, còn việc.

– Cô cầu toàn quá! Văn phòng công ty cô không mời cũng phải, nhưng nên mời bộ phận tài vụ và mời anh Quân.

– Vâng ạ, có lẽ nên thế. Bây giờ tôi muốn trao đổi hết với anh về mấy vấn đề: Trước hết đó là việc anh chi tiêu sai nguyên tắc. Anh có biết số tiền anh chi mà không thể quyết toán được đã lên đến bao nhiêu không? Hơn bốn tỉ đồng rồi. Đó là chưa kể số mà chúng tôi đã cố hợp pháp hóa cho anh bởi tôi biết rõ tiền đó, anh chi vào những mục đích đúng, ví như hỗ trợ các cháu khiếm thính, các cụ cao tuổi; đi công tác với đồng chí bí thư.

Thứ hai, tôi phải cảnh báo để anh biết là các công ty “bê phảy” mà anh ký hợp đồng, họ đang lừa anh đấy. Họ ăn cắp vật tư, họ ăn cắp tiền công, họ làm đường một cách gian dối chưa từng thấy. Mới mấy trận mưa đầu mùa mà ba cây số đường đi lên xã Nam Thắng hỏng hết; lũ mới về một chút mà cây cầu qua suối Nà Ủ đã xô trệ...

Hồng càng nói càng hăng, càng đánh thép, và dường như trước mặt cô không phải là ông tổng giám đốc mà là một kẻ tội phạm, một gã học trò. Hồng không biết rằng, trong lúc cô đang hùng hồn nói với Lân thì, Hoàng và Thi đứng bên ngoài cửa nghe chăm chú.

Nhưng cả hai không hề biết rằng trước đó, Lân đã cho lắp camera bảo vệ ngoài cửa vì thế ngồi ở bàn, Lân liếc nhìn vào màn hình và thấy hết.

Hoàng nghe Hồng nói và giật mình thon thót, còn Thi thì bĩu môi, chê bai Hồng. Từ ngày Thi chiếm được cảm tình của Lân và được điều về phòng kế toán, Thi lên mặt với tất cả mọi người.

Lân chờ cho Hồng nói xong, vẫn với thái độ từ tốn, Lân hỏi:

– Tôi rất tiếc là đến hôm nay cô mới nói cho tôi biết những sự thật này. Tất nhiên những điều cô nói, không phải là đúng hết. Mấy hôm vừa

rồi, cô cũng là thành viên trong đoàn kiểm tra cơ mà?

– Thừa anh, chúng ta bị lừa hết. Ông Hoàng đã bố trí trước ở những điểm sẽ tới kiểm tra, kể cả những đoạn đường mà anh cho đào lên để kiểm định. Mấy ông già bản, mấy ông cán bộ xã đều ngậm miệng ăn tiền. Anh biết ngày công của bà con, các công ty trả bao nhiêu không: không quá bảy ngàn một công.

Nghe đến thế, Hoàng thấy không thể dừng được, hấn định gõ cửa, nhưng Thi vội ngăn lại, thầm thì vào tai:

– Hãy coi như không biết chuyện này, như vậy sẽ tốt hơn cho anh.

Hoàng nghe lời và lại áp tai vào cánh cửa nghe.

Lân năn nỉ:

– Cô phải hiểu cho chúng tôi, muốn có công có việc cho anh em thì phải quà cáp biểu xén. Cấp trên bây giờ họ cũng khôn lắm. Mỗi công trình cắt cho mình, là họ phải có từ hai đến năm phần trăm. Đó là luật bất thành văn. Mình không biểu, không xén thì có thằng khác nó làm, mà nó làm là nó thắng. Cô tưởng thằng Thư có được ngần ấy hợp đồng là trả giá ít ư? Cô biết chuyện cuốn sổ của nó rồi. Trong việc này, tôi mong cô hãy bình tĩnh, hết sức kiềm chế. Chỗ nào không xử lý được bằng các nguyên tắc tài chính, chúng ta cùng bàn bạc. Tấm lòng của tôi đối với cô thế nào, cô hiểu rồi đấy. Tôi rất trọng cô.

– Cám ơn anh. Nhưng tôi cũng phải nói thật. Đây không phải là lần đầu tiên tôi nói với anh... Nhưng anh nghĩ là nếu anh có thể che lấp được cả mặt trời thì anh nhằm đấy. Tuần tới, tôi sẽ chuyển cho anh toàn bộ sổ chứng từ không thể quyết đoán được, tùy anh xử lý. Chào anh và rất cám ơn anh đã cho quà mẹ tôi.

Nói rồi, Hồng cầm túi vải trên bàn quày quả đi ra.

Hoàng và Thi nhanh chóng đi ra phía cầu thang rồi quay ngược lại. Hoàng hỏi to:

– Chào chị Hồng. Anh Lân có nhà không chị?

– Có! - Hồng trả lời cộc lốc rồi đi thẳng.

Lân đang ngồi thờ ở ghế, thấy hai người hắt nhếch mép:

– Thế nào, hai vị nghe đủ cả rồi chứ?

Hoàng đóng kịch:

– Nghe gì cơ ạ? Em và Thi vừa đến thì thấy cô Hồng đi xuống cầu thang.

– Đừng nói dối. Hai người đứng ngoài cửa nghe suốt từ đầu đến giờ còn gì.

– Đâu có, anh cứ đùa em.

Lân cười nhạt và chỉ cho Hoàng thấy chiếc màn hình to hơn quyển sổ để trong góc bàn. Lân ngồi làm việc, liếc nhìn vào màn hình là biết ai đến và có cách cư xử cho hợp lý. Hoàng tái mặt, còn Thi thì lúng túng không biết ăn nói thế nào. Lân cười nhạt, an ủi:

– Nhưng mà rất khen cho cách xử sự của hai người. Hãy coi như không biết gì. Hoàng ở đây ta bàn với nhau về chương trình công tác tháng tới.

Thi nghe vậy và hiểu ngay là mình không nên có mặt. Cô ta nói:

– Em định lên hỏi anh xem giải cầu lông của công đoàn tỉnh sắp tới, em đăng ký đánh đôi với anh có được không.

Lân gạt phắt:

– Không cầu lông cầu lá gì cả. Việc ngập đến cổ thể này, thời gian đâu. Cô có vẻ ham thể thao quá nhỉ. Xem bên Sở Thể dục có việc nào không thì xin sang bên đó.

Thi thấy Lân nổi nóng, vội vàng chào rồi đi ra. Hoàng cười, nói với theo:

– Chớ có để bụng đấy nhé - Nói rồi, Hoàng quay sang Lâm - Anh bức với nó làm gì. Mà xem ra, cô nàng này mê anh đấy.

– Gái thì thiếu gì. Con thầy, vợ bạn, gái cơ quan... Ba thứ ấy là chớ có đụng vào. Nào, ông nghe hết cả rồi, phải tính thế nào bây giờ.

– Tử vi của anh xem đúng quá. Phải chém tướng đoạt thành mới giành thắng lợi.

Hoàng hẹn gặp Hải tại một quán cà phê rẻ tiền. Hoàng dúm cho Hải một phong bì tiền:

– Ông Lâm gửi cho mày. Mọi việc thế nào rồi?

– Cho đến giờ này thì vẫn ổn. Theo chiến hữu của em ở Phòng Cảnh sát hình sự cho biết thì công an đã bắt nhầm một gã nào đó và phải thả ra rồi. Vụ án đang đi vào bế tắc.

– Anh Lâm đang lo lắm.

– Lo cái gì?

– Không phải, định rót cho mày ba trăm triệu để lập công ty mới rồi sẽ thử cho mày làm một số công trình. Điều này mày quá biết rồi còn gì?

– Sao có gì trục trặc ư? - Hải hỏi với vẻ lo lắng.

– Đúng thế. Con mụ Hồng tuyên bố sẽ kiện ông Lâm và tố cáo tất cả các khoản chi tiêu ngoài kế hoạch, rồi tất cả những chuyện làm ăn của tổng công ty.

Hải vẫn mắt:

– Sao ông Lâm không tống cổ con mụ ấy đi. Thiếu cha gì người thay.

– Mày nghĩ như trẻ con. Đây có phải là doanh nghiệp tư nhân đâu mà thích đuổi ai thì đuổi. Muốn kỷ luật một người, họp đủ mọi cấp, xét lên

xét xuống. Mụ Hồng làm trưởng ban có làm gì sai mà đuổi

– Mụ ấy không sai thì phải làm cho sai chứ.

– Làm thế nào? Lại còn hàng đồng chứng từ kia nữa. Mụ ấy mà đem nộp lên thanh tra thì tao là thằng đầu tiên chết, tiếp theo là ông Lân.

Hoàng nhìn Hải và thăm dò thái độ của hắn. Hải lại hậm hực:

– Ngần này thằng đàn ông mà lại thua con mụ không chồng.

– Nữ nhân nan hóa, đàn bà là không dạy được. Mà thấy trên đời, dữ như con hổ, lạnh lùng như con rắn, con trăn, ngu như con lợn... vậy mà con người vẫn dạy nó làm xiếc được. Nhưng mà đã thấy thằng đàn ông nào dạy được... được con vợ chưa? Mụ Hồng lại là gái không chồng!

– Con mụ này thì không đến mức phải như thằng Túc.

– Tất nhiên, anh em tao chỉ dựa vào chú thôi đấy. Mà nên tính thế nào cho phải thì tính. Tuy nhiên, muốn làm gì cũng phải hỏi anh Lân trước đã.

– Được rồi, em xem mấy thằng đệ tử thế nào. Bọn thằng Khánh biến hết rồi.

– Thế thì tốt. Mà phải giữ gìn lắm mới được. Chớ có nói chuyện điện thoại lung tung, đi với gái ít thôi. Rượu cũng đừng uống quá. Anh em tao chỉ trông vào mỗi mà.

– Anh yên tâm đi. Thằng Hải này cũng từng vào tù rồi. “Phi nhà tù bất thành lãnh tụ”.

– À, còn việc xây nhà trên Hà Nội của chú mà thế nào?

– Thấy đang đào móng. Nhưng em phải bán đi một trăm mét đất thì mới có tiền xây.

– Chớ... chớ bán. Đất là một, vợ là hai, phải giữ cho chặt. Thiếu bao nhiêu cứ cho anh biết.

– Dạ, nếu các anh giúp được em thì tốt quá.

– Sáng mai, anh đưa chú trước mười ngàn đô. Vừa có cái để làm móng nhà, vừa để chú lo việc mộ Hồng. Anh nhắc lại, với mộ này, chú nghĩ cách làm sao càng êm, càng tế nhị càng tốt.

Lân và Hoàng ngồi với nhau ở hồ câu. Lân nghe Hoàng nói là đã nhờ Khải “giải quyết” Vũ Thị Minh Hồng mà thấy bàng hoàng.

Lân nói băng quơ:

– Không còn cách nào khác à?

– Anh bảo còn cách gì? Với mộ này, đổ anh dùng chức, dùng tiền mua chuộc được mộ ấy đấy. Em đã ở với mộ ấy lâu rồi, em biết rõ.

– Thăng Hải định làm gì?

– Em chưa biết, nhưng quan điểm là nhẹ nhàng, tế nhị... không để xảy ra hậu quả lớn và công an không phải để ý đến.

Lân vẫn thần thờ. Hoàng động viên:

– Anh cứ yên tâm đi. Tối nay Thăng Hải sẽ cho biết cách cụ thể.

Lân hoàn toàn không còn tâm trí để ý đến câu nói đó của Hoàng. Phao lịm xuống nhưng Lân không giật. Hoàng tỉnh ý, nói:

– Anh sợ gì. Việc này, anh không có liên quan gì đến. Anh không biết, không nghe thấy là được.

– Tao vẫn thấy ghê ghê thế nào ấy. Từ sau vụ Thăng Túc, không đêm nào tao ngủ ngon giấc.

Có tiếng xe máy dừng ngoài đường. Cả hai quay ra thì thấy Hải đi xe ôm đến. Có điều hôm nay trông Hải lạ lắm. Hắn ăn vận lịch sự. Áo trắng, cravat, đeo cặp kính trắng không số. Tay sách chiếc cặp nhỏ.

Lân nhìn Hải và bật cười:

– Chú mày đóng giả trí thức trông “phê” lắm.

– Thừa hai ông anh, tòa án chuẩn bị phát mại tài sản của Công ty Anh Thư. Sáng nay em phải đến gặp ông chánh tòa kinh tế để đàm phán.

– Kết quả thế nào?

– Bất luận nhiều ít, em cứ gửi bác chánh tòa hai chục phần trăm.

Phao lại chìm, Hoàng vội hét:

– Giật đi.

Lân giật mạnh nhưng muộn. Lưỡi câu văng lên, mắc vào cành cây. Lân kéo thử mấy lần, không được. Hải tặc lưỡi:

– Gỡ không được thì cắt mẹ nó đi. Đáng gì bộ lưỡi lục...

– Cái gì cũng bằm cũng cắt thì không được. Phải gỡ đã.

– Thì ông anh gỡ đi. Chỉ có mà trèo lên cây thôi, mà cây này cành giòn lắm không khéo còn ngã lộn cổ xuống hồ. Đưa kéo đây, em cắt cho.

Rồi Hải lục túi cần câu của Lân, lấy ra chiếc kéo nhỏ, hẩn ngân nga:

– Không gỡ được thì cắt... Phải không ông anh. Thay ngay bộ lục mới chỉ hết 5 phút. Tắm đang vào rồi kìa.

Hẩn cắt phụt dây dù. Lân lấy bộ lưỡi câu mới, thay nhanh thoăn thoắt và thả cần.

Phao tụt xuống, Lân giật. Đầu cần cong veo. Lân thả câu. Tiếng máy câu rít lên rong róc.

– Thấy chưa? - Hoàng đế vào - Bỏ cái mất nhỏ, được cái lợi lớn, đó là nghệ thuật đấy ông anh ạ.

Bỗng Hoàng giật mình:

– Bỏ mẹ, đến giờ rồi.

– Mày đi đâu? - Lân vẫn rong cá và hỏi.

– Em hẹn con bồ ở khách sạn. Đến muộn là mặt nó lại sưng vù như bị ong đốt. Anh và chú ở đây nhé.

Rồi không cần chờ thái độ của Lân ra sao, Hoàng vội vã ra xe ô tô lái đi luôn.

Lân lôi được con cá lên bờ. Đó là một con trắm có dễ đến 3 kilô. Bỏ cá vào túi xong, Lân lại buông cần và hỏi Hải:

– Thằng Hoàng nói hết với em rồi chứ gì?

– Dạ!

– Thôi thì như chú vừa nói rồi. Cái gì không gỡ được thì phải cắt. Mà tính giúp anh chỗ mụ Hồng. Nó về hừ sớm hay mất sức là tốt nhất.

– Chuyện đơn giản mà anh. Em nhờ thằng đệ tử trên Hà Nội.

– Sao lại ở Hà Nội?

– Nó càng qua nhiều cầu càng tốt. Thằng ở Hà Nội lại dùng thằng ở Nam Định; thằng ở Nam Định mới dùng thằng ở tỉnh mình, hoặc chúng trực tiếp làm. Như vậy, mắt xích càng dài càng dễ chặt. Có tổn hơn một chút nhưng an toàn. Bọn nghiện hút bây giờ đầy ra, chỗ nào chả có. Vài ba chục triệu là xong ngay thôi.

– Có chút tiền ở trong túi cần câu. Chú cầm lấy, lo việc. Sau này anh không quên chú đâu.

Hải ra mở túi cần câu, lấy ra một cọc tiền loại 100.000 đồng rồi lễ phép:

– Em đi nhé.

– Ủ, có gì thông báo cho Hoàng. Không được gặp anh nữa nghe chưa.

Hải đi rồi, Lân ngồi câu một mình. Thi phóng xe máy đến.

Lân giật mình:

– Sao em biết anh ở đây?

– Em mấy lần trông thấy anh ở chỗ này. Hôm nay thấy sắc mặt anh không vui, lại không thấy anh ở cơ quan, em đoán anh chỉ ra đây.

– Có việc gì mà tìm anh.

Thì lấy ra một lá đơn đánh máy vi tính khoảng ba trang:

– Hôm nay, lúc mẹ Hồng đi lên Sở Tài chính họp, em lần mò mở được mật khẩu máy tính của mẹ ấy và lấy được lá đơn này. Anh đọc đi.

Lân buông cần, đọc lá đơn “Kính gửi Ủy ban Kiểm tra tỉnh ủy”.

“Chúng tôi là Hoàng Văn Quân, Phó tổng Giám đốc Tổng Công ty Xây dựng miền núi Nam Sơn và Vũ Thị Minh Hồng, Trưởng phòng Tài chính - Quản trị của tổng công ty, làm đơn này báo cáo với các đồng chí về sai phạm của anh Trần Hùng Lâm, Tổng giám đốc Tổng công ty trong quản lý tài chính và điều hành đơn vị...”.

Lân đọc xong lá đơn của Hồng và thần thờ. Hồi lâu sau, Lân đưa lá đơn cho Thi:

– Cô ấy gửi đi chưa?

– Chưa ạ. Em nghe mục ấy nói là chờ tuần tới, khi họp chi bộ đảng sẽ chất vấn anh. Sau đó mới gửi lên Ban Kiểm tra.

Thi ngồi xuống bên cạnh Lân, lấy khăn tay âu yếm lau mồ hôi rịn ra trên trán Lân.

– Anh ngại gì mục ấy! Toàn công nhân tổng công ty này bảo vệ anh. Thử hỏi trước khi anh về, đã có ai làm cho đời sống công nhân khá như bây giờ không. Chi tiền sai nguyên tắc vài trăm triệu thì có ý nghĩa gì?

Lân thấy khó chịu với Thi nhưng thấy cô ta cũng có tình cảm với mình nên Lân chỉ khẽ nói:

– Em đừng nói nữa. Nào, em có sáng kiến gì không? Anh thấy cô ta nói không sai nhiều đâu. Chỉ có điều là... là bản chất thì không phải vậy.

Thi ngẩn người:

– Theo em, anh nên gán cho bà Hồng tội kéo bè kéo cánh, gây rối làm mất đoàn kết nội bộ và kỷ luật cách chức đi.

– Vấn đề là lá đơn này kia?

Thi im lặng. Lân cười đau khổ:

– Thôi, em về đi. Cứ để cô ấy mang lá đơn này ra hội nghị vậy.

– Anh cho em ở đây với anh.

Lân bảo:

– Em về đi. Anh còn câu ở đây đến tối. Anh muốn yên tĩnh... À này, em phải rất cẩn thận đấy nhé. Nếu cô Hồng biết em lấy cắp được mật khẩu thì rắc rối to đấy.

– Anh không phải lo - Thi vùng vằng - Trình độ tin học của em thì bà Hồng chỉ xách dép. Em không nghĩ anh lại vô tâm như vậy.

Lân hoàn toàn hiểu Thi đang nói gì và muốn gì, nhưng bây giờ không còn tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện khác. Một nỗi lo sợ mơ hồ ập đến. Lân hiểu hơn ai hết là chuyện gì sẽ xảy ra nếu như lá đơn của cô ta và ông Phó tổng Giám đốc Quân được gửi lên cấp trên. Tỉnh ủy, ủy ban đang phát động chiến dịch chống tham nhũng. Nếu việc này bị lộ, đây là cái cớ lớn nhất để họ hất cẳng ông Hiến và lôi Lân ra trị để làm gương.

Hải lên Hà Nội, hắt ra khu xóm liều ở phường Chương Dương gặp một số gã đao búa, ngày xưa đã từng ngồi tù với hắn. Khải đưa cho nó xem hai tấm ảnh của Hồng. Một bức chân dung và một bức Hồng đứng cạnh xe máy, chụp rõ cả biển số.

– Ông muốn con mẹ này ra sao?

– Về mất sức sớm.

– Quá đơn giản. Ông chi bao nhiêu?

– Nhưng với điều kiện, mày không làm mà qua một hoặc hai cầu nữa.

– Không phải dạy đĩ vén váy. Nào, chi bao nhiêu?

– Một ngàn rưỡi.

– Thêm năm trăm nữa cho chắc.

– OK. Tao đưa trước một ngàn đôla.

Hải đưa cho gã kia một ngàn đôla.

Gã đao búa đó lại gặp một nhóm ba tên nghiện hút ở tỉnh. Chúng bàn nhau:

– Con mẹ này nợ người quen của tao hai trăm triệu, cứ cù nhầy không trả, chúng bay giúp tao cho nó bài học.

– Ở mức nào?

– Không chết, nhưng sống cũng thành tật.

– Bao giờ cần?

– Càng nhanh càng tốt.

– Được thôi. Bọn tao đang đói.

Gã đưa cho mỗi thằng một trăm đôla và nói thêm:

– Sẽ có thưởng xứng đáng.

Buổi chiều, khi hết giờ làm việc, mọi người ra về cả, cơ quan vắng tanh vắng ngắt, chỉ còn mấy anh bảo vệ chơi cầu lông ở ngoài sân.

Hồng và Phó tổng giám đốc Quân đang bàn chuyện cơ quan. Quân tỏ thái độ cương quyết:

– Cô thì cứ hay giữ nguyên tắc. Việc gì mà phải chờ họp chi bộ... Cô tưởng cha Lâm tôn trọng tổ chức Đảng ở đây lắm ư? Không có đâu. Cô cứ đưa đơn đây, tôi và cô cùng ký rồi chuyển lên Ủy ban Kiểm tra tỉnh ủy.

– Anh đừng vội. Việc gì chúng ta phải khiêu kiện vượt cấp. Cứ đảng hoàng đưa việc sai phạm của ông Lâm ra cơ quan. Nếu vẫn không thay đổi, chúng ta gửi lên trên. Vội vàng làm gì?

– Cô đã mấy lần cảnh báo cho tay Lâm rồi?

– Hai lần. Anh ấy có vẻ sợ.

– Sợ thì sao không tìm cách bỏ tiền túi vào mà đền. Cô biết lão ấy ăn trong dự án này bao nhiêu tỉ rồi không? Theo anh em tính toán thì phải hơn một chục tỉ rồi.

– Con số ấy chưa chính xác đâu. Phải là gấp đôi như thế.

– Thôi được rồi, tôi nghe cô. Họp kiểm điểm đảng viên 6 tháng đầu năm, chúng ta sẽ đưa vấn đề này ra. Hôm đó, tôi sẽ cho mời đại biểu Ban Cán sự Đảng khối công nghiệp xuống.

– Đúng thế. Mình là đảng viên không việc gì mà phải đi tố giác sau lưng.

Thấy Hồng chuẩn bị mũ đi xe máy, ông Quân hỏi:

– Những chứng từ quan trọng cô để đâu?

– Em để trong tủ này - Hồng chỉ vào chiếc tủ gỗ nom ọp ẹp và được khóa bằng chiếc khóa Việt - Tiệp đã cũ. Ông Quân lắc đầu:

– Không được. Thế này không an toàn. Tôi nói cho cô biết, cha Lân và thằng Hoàng không vừa đâu. Chúng nó nham hiểm lắm! Tôi sợ là nếu nó biết được cô lưu giữ được các chứng từ quan trọng, ai dám đảm bảo chúng không dám đánh cắp. Tay Phú, Trưởng ban Bảo vệ là đệ tử ruột của thằng Hoàng.

– Anh bảo nên làm thế nào bây giờ. Em cũng lo mất chứng từ lắm.

– Cô để tôi giữ cho. Tôi có két sắt.

– Không được, làm như vậy sai nguyên tắc. Nếu lộ ra, lão Lân có cớ để trị chúng ta. Thôi, em cứ mang về nhà cất cho chắc ăn. Rồi em sẽ đem đi photo thêm. Bản chính em giữ, bản photo ai cần em gửi.

Ông Quân đồng ý:

– Cô làm thế cũng phải.

Nói rồi ông Quân ra sân chơi cầu lông với mấy tay bảo vệ. Hồng mở tủ, lấy ra hai cặp hồ sơ chứng từ dày cộp. Cô bỏ hết vào một cặp da đen

to, để vào giá để hàng trước xe máy và đi về.

Ra đến cổng, thấy có hàng dưa hấu ngon, Hồng dừng xe mua một quả nhỏ. Nhà cô cách cơ quan khoảng hơn năm cây số nhưng lại phải đi mất gần cây số trên đường đê. Những ngày nắng ráo thì không sao nhưng vào ngày mưa, nhất là vào dịp mưa phùn gió bắc thì khổ vô cùng. Đất trên mặt đê nhão nhoét và dẻo như bột cứ quện chặt lấy bánh xe. Mùa này đang vào mùa lũ, nước sông lúc nào cũng đỏ ngầu, chảy cuồn cuộn. Người mới đi đường đê nếu nom dòng sông chảy mùa lũ cũng hãi lắm. Nhưng không hiểu sao Hồng lại rất thích dòng sông mùa lũ. Hồng hoàn toàn không để ý là phía sau cô khoảng hơn trăm mét, có hai gã đang đi theo.

Ra khỏi thành phố, Hồng đi về nhà trên con đường đê đang còn trơn trượt vì trời mới mưa hôm trước. Nước sông đang lên, chảy cuồn cuộn và đỏ ngầu như bát đất. Hồng đi rất chậm và có đoạn trơn quá suýt bị đổ xe.

Khi còn cách làng khoảng một cây số thì đoạn đê bị phá mất con trạch nên đường càng xấu. Hồng nghe còi xe xin vượt, cô đi sát vào bên phải. Chiếc xe máy chở hai gã thanh niên vượt lên. Khi ngang đầu xe của Hồng, tên ngồi sau đạp vào bánh trước của xe cô. Hồng mất lái lao luôn xuống dòng sông đang chảy xiết. Cô bơi rất kém hơn nữa lại đang đội mũ đi xe máy nên chỉ giây lát, cô bị cuốn mất hút.

Gã ngồi phía sau xe nhảy xuống, ôm chiếc cặp lên và chúng mau chóng biến luôn.

Tại phòng cảnh sát điều tra của công an tỉnh. Trần Hùng Lân, cùng Quân, anh Trưởng ban Bảo vệ và một người là em của Hồng đang trình bày lại việc cô bị mất tích với Trần Quang Vũ.

Lân nói:

– Cô Hồng là một cán bộ rất có năng lực và được anh em tín nhiệm. Năm trước, tôi quyết tâm đề bạt cô ấy làm Phó tổng giám đốc nhưng cô ấy một mực từ chối. Hiện nay, tổng công ty đang ngập việc, không có một người như cô ấy quả là gay go.

– Vâng, chúng tôi cũng biết chị Hồng - Vũ nói - Chúng tôi đề nghị các đồng chí tạo điều kiện cho các điều tra viên làm việc.

– Ông cử bao nhiêu người xuống cũng được - Lâm nói với Vũ rồi quay sang nói Quân - Anh gọi điện về báo cho toàn bộ Phòng Tài chính quản trị, văn phòng tổng công ty; cả Ban Giám đốc nữa, không ai được đi xa và phải hợp tác với cơ quan điều tra.

Người em của Hồng khóc sùi sùi:

– Đêm qua, chị ấy không về mà mẹ em cả đêm cứ ra hè ngồi chờ. Bây giờ biết nói với mẹ em thế nào đây?

Lâm nói luôn:

– Anh Quân giúp tôi. Anh cùng mấy chị em về an ủi, động viên bà cụ.

Trần Quang Vũ cử hai tổ cán bộ điều tra lao vào việc tìm kiếm Hồng.

Một tổ đến lấy lời khai của các nhân viên trong phòng. Niêm phong tủ của cô.

Một tổ cùng cảnh sát hình sự đi lần lại đoạn đường Hồng đã đi. Họ hỏi những người chạy xe ôm; những người bán quán dọc đường.

Một nhân viên bảo vệ khai với điều tra viên:

– Lúc chị Hồng về, em còn thấy chị ấy mua một quả dưa hấu... Chị ấy đội mũ bảo hiểm. À, em nhớ rồi, chị ấy có một chiếc cặp đen rất to, để ở giá để hàng.

– Chiếc cặp đó màu gì?

– Màu đen. Loại ấy có thể nhét vừa sổ sách, tài liệu, lại thêm một bộ quần áo. Cán bộ chủ chốt của cơ quan này, ai cũng có.

– Mọi hôm chị Hồng đi làm có mang cặp không?

Một cô nhân viên nói chen vào:

– Không, chưa bao giờ em thấy chị ấy dùng chiếc cặp đó. Các loại sổ sách, tài liệu, không bao giờ chị ấy mang về mà cất hết ở chiếc tủ kia.

Cô ta chỉ vào chiếc tủ đã bị niêm phong.

Trong khi đó, một tổ điều tra đi con đường đê. Họ đi xe máy rất chậm và dòm xuống phía sông.

Bỗng một điều tra viên reo lên và chỉ xuống chân đê, có một vệt cỏ bị cày lên. Mọi người đổ xô lại

– Các ông xem này, có phải vệt xe đổ không?

– Có vệt dầu đây?

Một điều tra viên hét to, ngăn hai điều tra viên khác:

– Tất cả lùi lại, không được đến đây. Đồng chí gọi khoa học hình sự đến ngay.

Buổi tối ở nhà Trần Quang Vũ. Anh tắm cho đứa con tật nguyền của mình xong rồi mặc quần áo cho nó. Thục bận làm cơm, thi thoảng chị lại quay ra hỏi anh:

– Vụ cô Hồng mất tích thế nào rồi anh?

– Rất có khả năng cô ấy bị mất tay lái, lao xuống chân đê và bị nước cuốn đi. Qua khám nghiệm hiện trường thì rất có thể xảy ra như vậy.

– Trưa nay, có chị Thế, vợ anh Dự, Giám đốc Sở Đầu tư - Tài chính đến đây xin gặp anh.

Vũ mặc quần áo cho con và hỏi:

– Chị ấy có nói gì không?

– Chỉ nói là xin gặp anh thôi. Chị ấy có đưa một túi quà, bảo là cho thằng cu nhà mình, em dứt khoát không nhận.

– Em làm thế là phải. Sắp tới sẽ còn có nhiều người đến gặp em... Tuyệt đối em không được tiếp ai và không được nhận bất kỳ thứ gì họ mang đến, dù đó chỉ là một túi hoa quả.

Thực dọn cơm xong, chị bảo:

– Anh uống rượu đi, em cho con ăn.

– Không, để anh. Em biết không, mỗi khi đi công tác, không về được, đến bữa chỉ nhớ mỗi việc cho thằng còi ăn thôi.

Nghe chồng nói thế, Thực mỉm cười:

– Hôm nọ, anh Lâm xem tử vi cho anh, bảo là số anh có con gái đấy... Anh tính xem thế nào?

– Hay... hay... em đi lấy chồng, đẻ con ra rồi mang về cho anh nuôi cho. Anh bị nhiễm chất độc nặng như thế. Có đẻ nữa thì chỉ khổ em, khổ con thôi - Vũ nói đùa vợ.

– Anh ăn nói hay nhỉ. Sao anh không đi lấy vợ, biết đâu chả hợp số hơn với em ư. Anh Lâm bảo mệnh em khắc anh. Vợ khắc chồng là khắc ngược, là không hợp lẽ, là trái mệnh tự nhiên. Theo lẽ giới là lính phải sợ quan. Tôi phải sợ vua, vợ phải sợ chồng... Nhưng đây mệnh vợ khắc chồng là rất dở!

– Vợ vẫn! Toàn chuyện nhảm nhí. Thế Lâm đến đây lúc nào?

– Anh ấy tới lúc hơn ba giờ và mang cho anh cái này.

Thực mở tủ, lấy ra một cục sừng to bằng hai bao diêm:

– Anh Lâm đưa cho anh chỗ sừng tê giác này. Anh ấy bảo mài ra, chịu khó uống. Sừng tê giác tẩy chất độc tốt lắm. Ở Hà Nội, có anh gì là Tổng

biên tập báo cũng bị nhiễm chất độc da cam như anh, uống hết có một lạng mà người đã hết lở loét ở chân.

Vũ cầm cục sừng tê giác, lắc đầu:

– Em cứ gói cất vào tủ.

– Anh uống đi, anh Lân bảo hồi năm ngoái, gửi mua được ba lạng ở châu Phi, chia cho anh một nửa.

– Em biết chỗ này bao nhiêu tiền không?

– Chắc phải một hoặc hai triệu.

– Gấp ba chục lần cái hai triệu của em.

Thục tròn mắt:

– Đắt thế cơ à? Em mà biết thế thì cũng chả dám nhận.

Có tiếng gõ cửa. Thục ra mở cửa và thấy ông Quân, Phó tổng giám đốc Nam Sơn.

– Chào cô Thục. Cô làm ơn cho tôi gặp anh Vũ.

– Dạ, mời anh vào nhà. Anh Vũ nhà em đang cho cháu ăn cơm.

Ông Quân vào, nhìn thấy cảnh Vũ cho đứa con tật nguyền ăn cơm, ông thở dài:

– Đúng là mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi nhà mỗi cảnh. Chú em tôi, cũng đi bộ đội năm 68 ở vùng Khe Sanh. Cũng bị nhiễm chất độc da cam. Đẻ ba đứa con thì tàn tật cả ba. Mẹ cha cái thằng Mỹ, thế mà lắm lúc còn lên giọng giả nhân, giả nghĩa!

Vũ để Thục cho con ăn rồi mời ông Quân uống nước. Ông rụt rè:

– Hôm nay tôi đến muốn nói với anh một điều này, rất mong anh giữ kín cho. Nếu lộ ra, thì có khi số phận tôi cũng như cô Hồng thôi.

Vũ ngạc nhiên:

– Có chuyện gì ghê gớm thế? Anh nói vậy là cô Hồng bị sát hại ư?

- Tôi... Tôi không biết tại sao cô ấy lại lao xuống sông?
- Nhưng đã có manh mối gì đâu, đấy mới chỉ là phỏng đoán.
- Tôi linh cảm thấy điều đó. Nói thật với anh... Nhưng anh có đảm bảo cho tôi không?

Vũ nhìn thẳng vào ông Quân:

- Nếu anh tin tôi thì anh nói, còn nếu có điều gì nghi ngại, anh có thể gặp đồng chí Giám đốc hoặc bất cứ ai mà anh tin tưởng.
- Mấy đêm nay tôi không ngủ được. Thôi tôi đặt số phận mình vào tay anh, mặc dù tôi biết anh rất thân với anh Lân.
- Vâng, chúng tôi chơi với nhau từ bé.
- Tôi có biết điều đó.
- Nhưng lấy danh dự của một sĩ quan công an, tôi đảm bảo với anh rằng, những điều anh sắp nói với tôi tới đây, bất luận là điều gì, thì tôi phải có trách nhiệm bảo vệ anh.
- Bảo vệ tôi thì đơn giản, bởi cá nhân tôi không là cái gì cả, nhất là khi tôi không nắm giữ bí mật nữa. Cô Hồng bị giết là vì cô ấy nắm quá nhiều bí mật.
- Nhưng căn cứ vào đâu mà anh bảo cô Hồng bị giết.

– Vào... vào linh cảm và vào logic sự việc. Nói thật với anh, tôi và cô Hồng đi làm đơn tố cáo toàn bộ hành vi tham nhũng của anh Lân trong Dự án Nam Sơn 03 này. Đơn đã viết rồi, chúng tôi cũng đứng tên. Tài liệu chuẩn bị đã đủ... Nhưng cô Hồng muốn mọi việc phải đàng hoàng, cho nên chưa gửi đơn, mà sẽ đưa ra cuộc họp chi bộ sắp tới. Nếu anh Lân nhận thấy khuyết điểm mà sửa chữa thì chúng tôi thôi tố cáo, bởi lẽ cũng thấy anh Lân là người dám nghĩ dám làm.

Toàn bộ chứng từ liên quan đến hành vi tham nhũng của anh Lân cô Hồng cất trong tủ. Nhưng vào chiều hôm cô ấy mất tích, tôi lại bảo cô ấy

phải cất cẩn thận... Tốt nhất là đem cất dấu ở đâu đó. Và có lẽ cô ấy đã cho hết chứng từ vào chiếc cặp da đen mà công ty mua cho mỗi cán bộ chủ chốt. Cô Hồng chưa bao giờ dùng... Nhưng lúc cô ấy dắt xe ra về, tôi trông thấy chiếc cặp đen để ở giá để hàng giữa. Tôi nghĩ là có lẽ tài liệu cô ấy đã cho vào cặp.

– Chiếc cặp ấy có đặc điểm gì khác không?

Ông Quận đưa chiếc cặp đen của mình cho Vũ:

– Giống hệt chiếc này. Không khác gì.

– Các tài liệu đó anh đã xem chưa?

– Tôi có được đọc. Số tài liệu đó gồm các hợp đồng gốc mua bán vật liệu xây dựng, vật liệu làm đường, thiết bị máy móc; một số hợp đồng với các “bê phảy”; các lệnh rút tiền do anh Lân ký...

– Nếu muốn có các bản hợp đồng ấy thì khó gì?

– Không, thường là có hai loại hợp đồng. Một cái ký riêng với nhau. Đó là bản hợp đồng thật. Có mua thật, bán thật, và trả tiền thật. Bản này chỉ có vài ba người biết và thường là hủy ngay sau khi công việc kết thúc, nó giống như một giấy làm tin. Còn hợp đồng luôn giữ là hợp đồng giả. Giá trị của hợp đồng này cao hơn rất nhiều so với số tiền thực chi, thực thu. Nói đơn giản thế này, ví dụ bên A thuê bên B làm 10 cây số đường. Tổng trị giá là hai tỉ đồng. Nhưng thực chất bên B chỉ được 1,5 tỉ, đó là bản ghi trong hợp đồng “ma”. Còn hợp đồng công khai thì số tiền phải là đúng 2 tỉ hoặc hơn nữa vì họ vẽ ra đủ thứ phát sinh.

Vũ trầm ngâm suy nghĩ. Những trò làm hợp đồng ma để rút tiền Nhà nước kiểu này anh không lạ gì. Nhưng điều ông Quân nói làm anh choáng váng .

Ông Quân nhận ra thái độ của anh. Ông nói:

- Anh cứ cho kiểm kê, tôi sẽ biết số tài liệu đó còn hay không?
- Vậy nếu là hợp đồng ma thì tại sao cô Hồng không phản ứng từ đầu?
- Đó mới là chuyện tế nhị. Lỗi để xảy ra việc này là cả của chúng tôi. Bởi vì chúng tôi chấp nhận làm, với mục đích ban đầu là có thêm tiền để ngoài sổ sách của công ty và như vậy đời sống của anh em khá lên. Thực tế thì có khá thật, nhưng với số tiền kiếm chui được thì chả đáng kể. Một điều nguy hại nữa là chất lượng các công trình tồi tệ không tưởng tượng được.
- Vậy là theo nhận định của anh, có thể cô Hồng bị giết là vì những bí mật này.

Ông Quân chưa kịp trả lời thì đã có tiếng của Lân oang oang:

– Ông Vũ có nhà không?

Thục mau mắn:

– Anh Lân đấy à? Nhà em có... chờ em mở cửa nhé.

Ông Quân mặt tái nhợt. Vũ tinh ý, anh bảo:

– Anh cứ yên tâm, tự khắc tôi biết cách nói. Anh hãy bảo là đến hỏi tình hình cô Hồng.

Cùng trong lúc đó, tại một ngôi nhà tồi tàn ở ngoại ô. Hai gã lưu manh chuyên nghiệp đã giết Hồng đến gặp kẻ đã thuê mình. Hắn có cái tên rất đầu gấu: Bình “củi”. Chúng mang theo bao dứa đựng chiếc cặp đen. Hai kẻ giết mướn nhìn đại ca bằng con mắt sợ hãi. Bình “củi” nói giọng lạnh tanh:

– Sao bây giờ chúng bay mới về đây?

– Thừa anh, theo lệnh ban đầu của anh, chúng em phải đi trốn, xem tình hình như thế nào - tên cao, gầy, có bộ mặt lưỡi cày áp úng.

– Tại sao mục Hồng chết.

– Dạ... dạ, chúng em không ngờ... mục ấy lao xuống sông, chỗ ấy nước sâu, xoáy, mục Hồng lại đội mũ bảo hiểm.

– Thế chúng bay nhặt cái cặp này về làm gì? Mang chiếc cặp này, nếu công an họ hỏi thì có phải tự buộc dây vào người không.

– Dạ, chính là thấy cái cặp đẹp quá - Gã béo lùn nói.

– Trong đó có gì?

– Chúng em xem kỹ rồi, chỉ có toàn tài liệu và hợp đồng kinh tế thôi.

– Lẽ ra chúng mày phải phạt vì không làm đúng theo yêu cầu của tao. Thôi, hai đứa biến đi, mỗi thằng một ngả. Đây, mỗi thằng cầm lấy ngàn này.

Hắn lấy ra một cọc tiền loại 100.000đ, xẻ cho mỗi đứa một ít theo kiểu chia ba mà không đếm:

– Mỗi đứa một phần, còn lại của tao. Chọn phần nào cũng được.

Hai đứa kia lấy tiền rồi chào và len lén ra đi. Bình “củi” mở chiếc cặp, lấy ra mấy xấp tài liệu, đọc lướt rồi nhếch mép mỉm cười.

Trở lại nhà Trần Quang Vũ. Lân thấy ông Quân, hẩn nghi ngờ, nhưng không để lộ ra mặt mà vui vẻ:

- Có tin gì về cô Hồng chưa?

– Chưa Lân ạ. Anh Quân cũng vừa đến và hỏi về chuyện này.

Lân than thở:

- Vắng cô ấy mới có hai ngày mà chuyện tiền nong ở cơ quan cứ loạn cả lên. Theo Vũ thì chuyện gì đã xảy ra.

Vũ chưa biết nói thế nào bởi lẽ anh là một cán bộ điều tra, cho nên không bao giờ anh nói những điều mà cảm thấy chưa chắc chắn.

Ông Quân đứng lên:

– Anh Lân ở đây chơi với anh Vũ, tôi xin phép về trước.

Lân dặn:

– Anh Quân này, sáng mai tôi phải về Hà Nội họp ở Bộ Nông nghiệp. Cậu Hoàng thì đến nơi đang hoàn thiện con mương. Anh ở nhà quán xuyến mọi việc và anh cử một tổ để phục vụ các anh điều tra. Dành hai chiếc ô tô để các anh ấy sử dụng.

Vũ vội ngăn lại:

– Không cần thiết đâu. Chúng tôi có đủ phương tiện rồi.

– Ông khách sáo bỏ mẹ. Hỗ trợ, giúp đỡ công an tìm ra thủ phạm thì có làm sao mà phải câu nệ - Lân nói bổ bã.

Ông Quân nói:

– Anh Lân nói đúng đấy. Việc tìm cho ra nguyên nhân sự mất tích của cô Hồng sẽ làm cho cán bộ, nhân viên tổng công ty yên tâm hơn. Chúng tôi sẽ tích cực phối hợp với các anh để làm rõ vụ này.

Ông Quân đi rồi, còn lại Lân và Vũ. Chị Thục dọn mâm rồi hỏi:

– Hai anh ngồi uống với nhau chén rượu đi.

Lân cười khà khà, nhưng trên nét mặt vẫn phảng phất một nỗi lo âu nào đó. Vũ cũng vậy, gương mặt đượm nỗi buồn.

– Chúc sức khỏe ông? - Lân nâng ly - Hôm nào ông nhận quyết định đề bạt trưởng phòng, với tư cách là bạn cũ, tôi sẽ chiêu đãi ông.

– Ông đừng làm gì cả. Thi thoảng đến đây với tôi là quý rồi. Dạo này các cháu thế nào?

Nghe hỏi vậy, Lân thần người hồi lâu rồi chép miệng:

– Từ ngày mẹ nó mất đi, tôi thì... thì vướng vào cái Lệ, ông biết rồi, thành ra cũng sao nhãng việc nhà. May mà có một bà chị họ lo lắng cho... Được cái con bé Ly nó nghĩ già trước tuổi, cho nên cũng tạm yên tâm.

– Bọn trẻ bây giờ nó ghê lắm. ông phải chú ý giữ gìn, đừng để tổn thương tâm hồn chúng nó. Vừa rồi, có hai vụ trọng án do bọn trẻ vị thành niên gây ra, chung quy cũng là từ gia đình tan vỡ, con cái bị vất ra ngoài đường.

Ngừng một lát, Vũ nhìn thẳng vào mắt Lân, nói rất dịu dàng như thể người anh nói với em:

– Hôm nay tôi muốn nói với ông một việc này, nếu không đúng hoặc chưa đúng hẳn, chúng ta có thể tranh luận.

Lân hơi chột dạ:

– Ông cứ nói đi?

– Chuyện của tổng công ty ông - Vũ ngừng lại rồi tiếp - Người ta đồn đại, nói về ông rất nhiều. Có nhiều chuyện, nhiều việc, nhưng vấn đề lớn nhất là ông và một vài người trong công ty đã bày ra lắm mưu kế để ăn tiền trong Dự án Nam Sơn 03. Hôm nay đây, với tư cách là bạn bè với

nhau, tôi muốn ông trả lời: Có hay không việc ấy và nếu “có” thì “có” ở mức độ nào?

Nghe Vũ nói, Lân như người ngủ mê sức tỉnh. Trong thoáng chốc, Lân lấy lại được bình tĩnh. Nhưng Vũ không phải là vừa. Những suy nghĩ thoáng qua trong đầu Lân anh đã đọc được và khẽ thở dài. Lân tự rót rượu một ly đầy cho mình, uống hết rồi lạnh lùng:

– Họ nói đúng đấy. Tôi có “ăn”...

Lân im lặng bỏ lửng câu nói. Vũ kiên nhẫn chờ đợi và nhìn như xoáy vào Lân, ánh mắt ấy làm Lân không chịu nổi.

– Sao ông nhìn tôi như một thằng tội phạm thế. Đúng là tôi có ăn từ Dự án Nam Sơn 03 nhưng ông thử đi tìm khắp đất nước này xem, có dự án nào mà không bị ăn bớt ăn xén, công trình nào mà không bị nâng giá hoặc bị rút bớt vật tư...

Vũ nhếch mép cười vì anh thấy Lân đã bắt chuyện:

– Điều ấy tôi hiểu.

– Ông làm sao hiểu được nỗi khổ của những thằng doanh nghiệp như chúng tôi. Ông tưởng cứ ngồi đấy mà chờ có dự án, chờ có công ăn việc làm cho mình à? Phải vẽ ra dự án, rồi có dự án thì phải chạy công trình... mà làm gì có chuyện chạy bằng mấy chai rượu, vài con gà, mấy cân gạo nếp! Tiền hết. Vấn đề “đầu tiên” để giải quyết mọi vấn đề tiếp theo là “tiền đâu?”.

– Tôi không quan tâm đến việc các ông phải chạy chọt thế nào. Cái mà tôi lo là liệu ông có yên không?

Lân trợn mắt rồi cười ngạo nghễ:

– Cám ơn sự quan tâm của người anh em. Ông hỏi tôi có yên không là nghĩa thế nào? Tức là có ai dám đụng đến tôi, pháp luật có sờ đến tôi không chứ gì? Ông cứ yên tâm đi. Tôi không làm gì để tự rước họa vào thân và tôi tin là không ai dám đụng đến tôi.

Vũ hơi khó chịu trước thái độ quá tự tin, ngạo mạn của Lâm:

– Nghĩa là ông nghĩ ông rất trong sạch và ông... ông rất khỏe?

– Trong sạch thì tôi không dám, bởi nếu chỉ nguyên tắc kinh tế, đem cái văn bản pháp quy về quản lý kinh tế có cách đây hàng chục năm rồi áp vào hoàn cảnh hiện nay thì tất cả các giám đốc đều đáng vào tù và một nửa đứng dựa cột. Tôi có nghĩ mưu kế lấy khoản nợ đập khoản kia, lấy chỗ thừa bù chỗ thiếu, bỏ cái nhỏ, lấy cái lớn... Trước hết cũng là vì công nhân và sau đó, tất nhiên là vì tôi.

Bỗng nhiên, Lâm nghiêng răng nói chậm như nhắc từng chữ:

– Có một số kẻ chọc ngoáy tôi, định tập hợp hết các tài liệu về tôi, tố cáo lên trên. Với ông, tôi nói thật, có hai người tôi đã thấy, đã biết, đó là người đang bị coi là mất tích kia và ông Quân. Nhưng giờ có mắt ông ạ!

Nghe Lâm buông ra câu lạnh lùng đó, Vũ thoáng rung mình. Lát sau, anh nói nhỏ:

– Ông ạ, tôi có cảm giác là vụ án thằng Thư và vụ mất tích cô Hồng này, hình như có nhiều điều rất không đơn giản. Đằng sau đó còn ẩn chứa điều gì ghê gớm hơn nhiều.

Lâm lạnh người khi nghe Vũ nói vậy. Anh ta hỏi:

– Vụ thằng Thư đến đâu rồi?

– Nói thật với ông, tôi không tin thằng Thư lại ngu dại đến mức đem hêrôin đi bán. Trước kia thì có, nhưng lần này có lẽ không phải.

– Thế còn bản danh sách những người đã nhận tiền của nó?

– Bản danh sách ấy đáng tin cậy.

– Vậy ông tính thế nào?

– Chúng tôi sẽ tiếp tục xác minh và làm rõ rồi báo cáo lên trên. Việc xử lý sẽ do ba cơ quan Công an, Viện Kiểm sát và Tòa án quyết định.

– Tôi lại tin rằng, việc ấy sẽ chìm xuống.

Vũ nhếch mép cười mỉa mai:

– Có rất nhiều người mong muốn được như vậy. Nhưng ông cứ yên tâm, đằng sau lưng chúng tôi còn rất nhiều người trung thực.

Lân lại rót rượu cho mình và cho Vũ rồi ngửa cổ uống cạn. Cách uống rượu của Lân làm cho Vũ ngạc nhiên.

– Sao hôm nay ông uống bốc thế?

– Có hai trạng thái để người ta uống được nhiều rượu. Đó là khi rất buồn hoặc khi rất vui.

– Vậy bây giờ ông đang vui hay buồn?

Lân không trả lời và bỗng nhìn Vũ chăm chú, hồi lâu sau, Lân hỏi băng quơ:

– Nếu bây giờ tôi phạm tội mà cấp trên giao cho ông trực tiếp điều tra thì ông nghĩ sao?

Vũ bật cười, nhưng rồi anh nghiêm nghị:

– Với ông ư? Tôi sẽ cho điều tra đến nơi, đến chốn và rất kỹ, rất thận trọng. Nếu có thể, tôi sẽ bới tội của ông từ khi ông còn đi câu cá trộm. Người khác, tôi có thể tha, nhưng với ông... đừng đùa với cảnh sát điều tra đấy nhé.

Vũ nói rồi cười lớn. Lân cũng bật cười rồi đứng dậy:

– Toàn nói gở mồm ông nhỉ. Thôi, tôi về đây.

Vũ tiễn Lân ra ngoài. Anh bá vai Lân:

– Bạn bè sống với nhau, không làm hại nhau thì dễ, nhưng không làm ngượng nhau thì khó lắm đấy ông ạ.

Tại nhà ông Thạc.

Viên thuốc lắc uống hồi chập tối khiến ông như thành con người khác. Ông đi lại lờng lộn trong phòng ngủ.

Ông đứng trước gương, chải đầu rồi cười nhả nhổ... ông thấy ông trẻ lại đến hàng chục tuổi. Rồi ông mở nhạc rất to và ông nhảy một mình. Bỗng nhiên ông chợt tỉnh và vội vàng vặn bé volum. Rồi ông lấy đôi cáp nghe ra chụp vào đầu và vặn volum to hết cỡ. Ông đứng và uốn éo, lắc lư.

Nhưng chỉ được vài phút, ông thấy như Lân đang đứng đấy lù lù trước mặt mình, rồi lại như thấy cảnh Lân bị trói vào cọc bắn... nét mặt ông đờ đẫn. Ông lại tháo cáp nghe, vặn tắt nhạc và nằm vật ra ghế xích đu.

“Trời ơi! Hình như tôi điên mất rồi. Chúng nó đã cho tôi uống thứ thuốc quái quỷ gì thế này. Lúc này tôi còn vui vẻ, yêu đời thế cơ mà... Làm thế nào để tống khứ cái chất thuốc này ra khỏi người tôi bây giờ...”.

Ông vùng dậy, lấy điện thoại di động gọi cho một người bạn là bác sĩ:

– Alô, bác sĩ Triệu đấy à!

– Dạ, em chào anh!

– Này... tôi hỏi ông chút việc. Đã nhỡ uống thuốc lắc rồi thì làm thế nào?

– Ai uống. Bọn trẻ nó nhảy nhót cả đêm, nghe nhạc như đâm vào đầu nó mới uống thuốc lắc.

– Ờ... ờ, thằng cháu họ tôi. Nó uống hồi chập tối.

– Nó uống viên xanh hay viên hồng.

Ông Thạc vẫn còn tỉnh trí. Ông giả vờ gọi:

– Này, bác sĩ hỏi mày uống viên xanh hay viên hồng? - Rồi im lặng vài giây, ông nói:

– Nó bảo uống viên xanh.

– Thế là còn nhẹ đấy. Bây giờ anh bảo nó uống thật nhiều sữa tươi vào. Đã uống thuốc lắc là không muốn ăn, không ngủ được. Anh bảo nó ra đường, chạy thật lực. Chạy cho đến khi nào không chạy được nữa thì thôi. Đó là cách tổng thuốc ra khỏi cơ thể nhanh nhất.

– Vậy à. Cám ơn anh!

Ông Thạc gật gù rồi mở tủ lấy ra bộ đồ thể thao. Và khi ông nhìn thấy chiếc túi đựng vợt chơi tennis dựng ở góc nhà thì ông run lên như phát sốt...

Ông lại nằm vật ra và lại như thấy Lân hiện ra, cười hềnh hếch, vai đeo chiếc túi đựng vợt tennis.

...Hôm đó, vào một buổi chiều. Lân đến nhà ông. Thật may, bà Thạc đi vắng chỉ có mình ông ở nhà.

Ông Thạc nhìn Lân gật gù:

– Ông già nói gì với mày chưa?

– Chưa ạ!

– Hừ, tao đang phải báo cáo Chính phủ về việc tại sao lại để Dự án Nam Sơn tăng thêm hai chục tỉ.

– Thế giá cả tăng thế này... xăng dầu tăng, sắt thép, xi măng tăng...

– Mày đùa tao đấy à? - Ông Thạc quắc mắt. Lân sợ hãi:

– Cháu xin lỗi chú.

– Người ta đang nghi tao cùng chúng mày bàn bạc, nâng giá trị của một số công trình trọng điểm để rút tiền chia nhau. Mày cứ bàn với tay Giám đốc Sở Kế hoạch, làm thế nào cho hợp hóa thì làm.

– Dạ, cháu hiểu. Thưa chú, như hôm nọ đã nói trước với chú. Trong việc này, công lao của chú rất lớn, chúng cháu không bao giờ dám quên. Cũng biết chú giải quyết nhiều việc, hôm nay cháu đến có chút ít để chú dùng.

Ông Thạc nhìn lơ đãng, xa xăm:

– Cũng phải có chút ít thật. Nhưng mà tao cũng ngại lắm. Bây giờ tai vách mạch rừng. Thằng Thư biểu ai chỉ vài chục ngàn cũng ghi sổ.

Thấy một tay Lân thọc vào túi áo. Ông bỗng nhìn chòng chọc vào một cách nghi ngờ rồi cười nham hiểm:

– Mà thôi, cháu cứ về đi. Bao giờ làm ăn được, tổ chức bữa cơm mời những người đã giúp mình đến uống chén rượu mừng là tốt rồi.

Lân đỏ người định nói gì thì ông đã xua tay:

– Thôi, cháu về đi, chú phải đi chơi thể thao đây - Ông đứng lên và nói to hơn mức bình thường - Cố mà làm ăn cho tốt phải đặc biệt chú ý đến chất lượng công trình có tính chất vĩnh cửu như mương dẫn nước, đập tràn, cầu cống. Chú chấp nhận tăng giá trị dự án cho tỉnh cũng là để mong có được chất lượng cao... Về mà bảo ban nhau làm cho tốt nhé.

Rồi ông bỏ mặc Lân ở phòng khách, đi thay quần áo thể thao và xách chiếc túi đựng vợt tennis đã cũ rách.

Ông giơ chiếc túi cho Lân xem:

– Nghe nói anh sắp đi Úc, sang đó nếu có thể, mua giúp chú một cây vợt Wilson và cả túi nhé. Chú gửi tiền anh sau.

Thái độ của ông làm cho Lân ngơ ngác không sao hiểu được.

Lân ra ô tô, Hoàng hỏi ngay:

– Sao anh ra sớm thế!

– Ông ấy đuổi như đuổi chó mày ạ. Lạ lắm, mọi khi mình biểu cái gì, ông ấy có bao giờ từ chối đâu. Lần này, dứt khoát không nhận mà lại còn

cao giọng chỉ bảo nữa.

– Trong nhà có khách không?

– Không, thế mới lạ chứ.

Hoàng nhú mày suy nghĩ hồi lâu rồi hỏi thêm:

– Ông ấy có đặt vấn đề gì thêm không?

– Không, ông ấy chỉ nói là khi nào đi Úc thì mua hộ cái vợt Wilson và chiếc túi. Mà là mua hộ đấy nhé.

Hoàng tỉnh quái hiểu ngay:

– Năm ngày nữa, anh mua túi đem đến và bỏ đạn vào đó. Hôm nay ông ấy làm như vậy sợ anh đem theo máy ghi âm đấy

Lân giật mình:

– Bỏ mẹ, có lẽ thật. Ông ấy nhìn tao lạ lắm. Mà tao cũng dở, cứ đút một tay vào túi áo?

– Thôi, phải sửa sai ngay. Năm ngày nữa, anh đến ngay tại sân tennis đưa cho ông ấy giữa thanh thiên bạch nhật.

Đúng năm ngày sau, vào một buổi chiều thứ Bảy, Lân mua chiếc túi đựng vợt và cả một cây vợt mang nhãn hiệu Wilson với giá hơn 100USD. Lân gói cả một cục đôla với tổng số 200.000USD cho vào trong túi vợt, rồi phóng ô tô lên Hà Nội.

Cách nơi ông Thạc hay chơi khoảng 3 cây số Lân gọi cho ông Thạc.

– Chú à, cháu Lân đây.

– Lân hả - Ông Thạc đang ngồi nghỉ giải lao giữa hai trận đấu - Ông nói oang oang khiến mấy người xung quanh phải chú ý - Mày đi Úc về bao giờ đấy.

– Dạ, cháu mới về. Cháu mua vợt cho chú rồi. Cháu mang đến nhé.

– Hay quá, mày mang ngay đến sân. Tao chơi khai trương luôn.

- Dạ, vâng, cháu tới luôn bây giờ. Cháu đang ở Hà Nội mà.
- Tốt lắm, chú chờ.

Ít phút sau, Lân mang vọt vào sân và đưa cho ông Thạc. Ông rút cây vọt ra ngắm nghía. Mấy người cùng chơi xúm đến xem. Ông hất hàm hỏi Lân:

– Hết bao nhiêu, chú gửi tiền anh?

Lân gãi tai:

– Cháu biếu chú...?

Ông Thạc nghiêm mặt:

– Không được, mày lấy đâu ra lắm tiền thế. Mày mua vọt xịn cho chú là được rồi.

Lân nhanh trí:

– Thôi thế thì để cháu mang hóa đơn tới... lát nữa cháu cầm lại.

– Được! Xã hội văn minh, tình ái có thể lãng nhãng, nhưng tiền nong phải dứt khoát. Thế mày đi Úc vui không?

– Dạ, cũng được ạ. Sang giải quyết mấy việc về mua thiết bị xây dựng rồi cháu về luôn. Thôi xin phép chú.

– Anh về nhé. Chú cảm ơn.

Ông Thạc tiễn Lân ra ngoài. Ông hỏi nhỏ:

– Mày có nhét gì trong đó không?

– Chú... dạ, chú đừng cho ai xem! Cháu đi chú ạ. Bố cháu mời chú chủ Nhật này về trang trại của cháu ở Hòa Lạc để bàn ít việc.

– Chủ Nhật hả. Được rồi, mười giờ nhé!

Ông Thạch quay trở vào, rồi cầm cây vợt lên ngắm nghía. Một anh chàng chơi tennis hỏi:

– Bác cho em xem cây vợt một tí.

Ông Thạch đưa vợt cho anh ta. Bằng con mắt lọc lõi, am hiểu, anh ta xem xét thoáng qua rồi lắc đầu:

– Vợt “đều”, nhưng là loại “đều” tử tế.

– Anh nói thế là sao? Vợt này nó mua ở Úc đấy.

– Có thể ở Úc, nhưng là vợt Tàu, nhái mác Wilson. Nhưng với những người chơi nghiệp dư, lại nghiệp dư nửa mùa như bác cháu mình thì vợt này là được rồi.

Ông Thạch cười gượng gạo, nhét cây vợt vào túi rồi ngồi chơi thêm một lát rồi ra về. Ông cầm túi vợt lên nhà, mở ra và lùa tay vào trong khoảng rồi lôi ra bọc tiền. Ông mở ra, xếp từng cọc lên bàn, ngắm nghía với vẻ mãn nguyện. Tất cả có 20 cọc cả thảy. Ông mở ngăn kéo bàn định cất đi thì cánh cửa xịch mở. Cô con gái ông xông vào. Trông thấy đồng tiền, cô ả vòng tay ôm lấy bố, hôn lên má ông. Ông Thạch tay xoa đầu con gái, một tay gạt tiền vào ngăn kéo.

Cô ả liếc thấy:

– Con đã lấy của bố đâu mà phải cất nhanh thế. Tiền ai biếu đấy hả bố?

– Tốt nhất là con không trông thấy, không biết.

– Con có muốn trông đâu, nhưng nhớ mất rồi.

– Mấy hôm nay cô học hành thế nào?

– Ngon rồi. Ông thầy chủ nhiệm ăn phải bùa mê của con, bây giờ thích bao nhiêu điểm cũng được.

Rồi cô ả nũng nịu:

– Bố ơi, nhiều tiền thế này, bố để làm gì. Con muốn đổi chiếc “a còng” lấy chiếc Spacy 1.

– Mà tiêu tiền như bò ngốn rơm nếp.

– Con có dám xin lương của bố đâu?

Ông Thạc thở dài:

– Con ơi, con tưởng đây là của bố cả ư? Phải chia năm sẻ bảy con ạ. Nhiều người bây giờ học toán giỏi lắm. Duyệt xong một dự án là họ biết sẽ có bao nhiêu và đó là luật bất thành văn con ạ.

– Con biết chứ, nhưng mà... nhưng mà bố cho con đổi xe nhé.

– Được, con để xe chiếc “a Còng” này ở nhà, bố bảo anh Tú đem đi đổi cho.

– Tự con chọn xe thì sướng hơn.

Nói rồi, ả vườn tay lấy luôn một cọc tiền 10.000USD và chạy biến luôn.

...Ông Thạc thù người ra khi nhớ lại việc nhận tiền của Lân. Rồi chỉ được một thoáng nét mặt ông lại như bình tĩnh. Ông quyết tâm chạy bộ theo lời bác sĩ để cho rã thuốc lắ. Nhưng vừa mở cửa ra, thấy gió lạnh kèm theo mưa, ông rùng mình rồi đóng cửa lại. Ông chạy lên tầng thượng, trên đó có để một chiếc máy thể dục đa năng, ông chạy trên máy và vẫn hát nho nhỏ. Khuôn mặt sáng bừng lên đầy vẻ yêu đời.

Ông không để ý thấy bà vợ len lén đi lên và lặng lẽ đứng nhìn ông hồi lâu. Rồi bà lại rón rén đi xuống và khi vào phòng, bà úp mặt xuống gối khóc nức lên từng hồi.

Tại nhà Trần Hùng Lân. Kim đồng hồ chỉ 11 giờ đúng.

Đại tá Trần Công xem đi xem lại hai mảnh giấy mà Vũ và Ly viết vào đó. Ông cười đau khổ:

- Bây giờ bác dành cho cháu toàn quyền quyết định việc này.
- Cháu đã quyết rồi, nhưng bác phải hứa với cháu một điều.
- Cháu cứ nói: Bác sẽ cố gắng thực hiện lời hứa ấy với cháu.
- Không phải cố gắng mà “hứa”!
- Cháu ơi! Có những điều bác có quyền quyết định đâu?
- Bác là Giám đốc Công an tỉnh, quyền trong tay bác.
- Cháu nhầm rồi. Bác có quyền, rất nhiều quyền, nhưng đó là những quyền đã được quy định.

Ly thở dài ngao ngán và quay sang nhìn Vũ cầu cứu. Anh hiểu ý:

- Báo cáo anh, việc này... anh để em chịu trách nhiệm.

Đại tá Trần Công nhú mào, rồi ông thở một hơi dài như muốn tổng hết nỗi băn khoăn trong người ra.

- Thôi được, cháu cứ nói ra. Nếu bác hèn nhát, không quyết định được thì bác Vũ sẽ làm.

– Vâng ạ! - Ly nói xong rồi đến ban thờ châm hương cắm vào tất cả các bát hương. Riêng bát hương của Lân, cô cắm ba nén và rồi chấp tay đứng trang nghiêm, nước mắt chảy dài trên gò má xanh xao.

Hồi lâu sau cô quay lại:

- Thưa bác, bây giờ chúng ta đi đào số tiền đó lên và cháu sẽ mang đến nộp cho Hội đồng Thi hành án. Cháu muốn bác giúp cháu điều đó để cho bố cháu ra đi được thanh thản và chị em cháu cũng được thanh thản.

Trần Công lặng người rồi ông kéo Ly vào lòng, vuốt tóc Ly:

– Bác hiểu. Được, việc này bác đồng ý. Bác quyết, bác chịu trách nhiệm.

Nói rồi ông lấy điện thoại gọi trực ban:

– Đồng chí cho tôi một tổ cảnh sát cơ động, năm người, mang đèn pha, cuốc, xẻng, đi hai xe và chờ tôi ở công an tỉnh. Mười phút nữa phải có mặt.

Rồi ông lấy điện thoại di động gọi cho ông Viện trưởng Viện Kiểm sát:

– Anh Tri đấy ạ. Có một việc rất quan trọng liên quan đến chuyện thi hành án ngày mai. Tôi sẽ vào trại giam sau một giờ nữa vì còn phải đi lấy một vật chứng quan trọng. Anh có thể thu xếp vào trại được không?

– Có phải việc của tử tù Phan Hồng Hải không?

– Trời ơi, sao anh biết?

– Anh Vân gọi điện cho tôi và có đề nghị với tôi là sáng mai đến để nghe xem tay này khai thêm những gì?

– Đúng vậy. Nhưng cũng còn một việc nữa là cháu Ly, con Trần Hùng Lân đưa chúng tôi đến lấy số tiền mà Lân đã giấu.

– Anh cứ đi. Tôi sẽ báo cho anh Thiều Chánh án và cùng tới một thể.

Nghe vậy, Đại tá Trần Công cười rạng rỡ:

– Thế thì tốt quá. Tôi sẽ đi với anh Trần Quang Vũ tới chỗ giấu tiền.

– Nơi đó có xa không?

– Vừa đi vừa về khoảng gần sáu chục cây số anh ạ.

– Nếu vậy anh để Vũ đi với các đồng chí khác. Tôi với anh vào trại luôn có được không, như thế tiết kiệm được thời gian.

Giám đốc Công nhìn Vũ rồi quả quyết gật đầu:

– Dạ được. Tôi sẽ qua đón anh và cả anh Thiều nữa.

Đại tá Công quay sang Vũ, nói như ra lệnh:

– Bây giờ đồng chí sẽ qua công an tỉnh rồi chỉ huy tổ cảnh sát cơ động đến nơi chôn tiền. Tôi cùng đồng chí Viện trưởng Viện Kiểm sát và Chánh án sẽ vào trại giam trực tiếp hỏi tên Hải.

Huyền hỏi:

– Thế còn chúng em. Chả lẽ anh không cho đi ư?

– Tôi đồng ý. Nhưng bây giờ mọi người cứ ở nhà. Lát nữa Vũ qua đón.

Rồi ông xoa đầu Ly:

– Cháu cứ yên tâm. Bác không phụ tấm lòng của cháu đâu.

Trên ô tô trở về Công an tỉnh, Trần Công hỏi Vũ:

– Nhiều người nhận xét rằng cậu là người lạnh lùng, cứng rắn, nhưng qua lần này tôi mới rõ cậu là người có tấm lòng của kẻ sĩ.

– Em không dám nhận chữ kẻ sĩ cho mình, nhưng trong việc này, em tự thấy không phải hổ thẹn với lương tâm và với bạn bè.

– Theo cậu thì lát nữa tên Hải sẽ khai ra điều gì?

– Hẳn sẽ khai ra ai mới là kẻ chủ mưu chính trong hai vụ trọng án.

– Tại sao là “chủ mưu chính”.

– Vâng, Trần Hùng Lân cũng có vai trò rất quan trọng trong hai vụ án đó, nhưng không phải là người quyết định. Lân có cay cú, có bức tức về tên Thư, về cô Hồng, nhưng chỉ mong muốn là làm thế nào đó để triệt họ, chứ không muốn họ chết.

– Điều đó Lân tâm sự riêng với cậu.

– Tôi đọc được suy nghĩ của Lân qua những lần hỏi cung. Nhưng Lân dứt khoát nhận tội về mình cũng là bởi anh ta còn một chút tự trọng.

– Vậy theo cậu, án tử hình đối với Lân có là nặng quá không?

– Không nặng mà đúng. Bởi nếu không có hai vụ trọng án kia thì riêng tội tham ô và cố ý làm trái của Lâm cũng đã đáng án tử hình rồi. Chỉ có điều là... có điều anh ta còn chút nhân cách. Mà đối với những người có nhân cách thì cái chết đôi khi là sự giải thoát tốt nhất.

– Trở lại điều cậu vừa nói, ai mới là “kẻ chủ mưu chính”?

– Đó là Hoàng.

– Cái gì? Là Hoàng, Phó tổng giám đốc Nam Sơn? - Ông Công ngạc nhiên thật sự khi nghe thấy Vũ nói như vậy.

– Vâng, không có Hoàng thì Trần Hùng Lâm chẳng làm được trò trống gì, kể cả việc tìm cách rút tiền Nhà nước.

– Nhưng hẳn chỉ bị kỷ luật và buộc thôi việc...!

– Hẳn khôn hơn chúng ta tưởng rất nhiều và rất biết cách che giấu. Nhưng cái chính giúp cho hắn thoát sự trừng phạt của pháp luật là do sự im lặng của Lâm và ảo tưởng được thoát tội tử hình của Phan Hồng Hải.

– Những điều đó cậu biết từ lâu rồi?

– Có nhưng việc biết mà không thể nói được và cũng có những việc mới biết cách đây vài giờ.

Xe về đến công an tỉnh và đã thấy có một chiếc xe chở quân cùng một xe chỉ huy chờ sẵn ngoài cổng. Anh đại úy chỉ huy báo cáo với Trần Công:

– Báo cáo Giám đốc, toàn đội đã có mặt đầy đủ theo lệnh của đồng chí.

– Bây giờ đồng chí Trần Quang Vũ sẽ chỉ huy và giao nhiệm vụ cho các đồng chí trên đường đi. Nhưng có một điều đồng chí phải quán triệt cho anh em là tuyệt đối giữ bí mật. Khi trở về đơn vị, đồng chí cho tách riêng số chiến sĩ này ra, không cho họ tiếp xúc với bất cứ ai. Chờ đến trưa mai thì tôi sẽ có chỉ đạo.

– Báo cáo rõ!

Trần Công nắm chặt tay Vũ:

– Chúc cậu thành công. Nhớ cho luôn cô Huyền và cô Thúy đi cùng.
Câu chuyện tối nay thật như tiểu thuyết.

– Hy vọng là một cuốn tiểu thuyết kết thúc có hậu.

Tại phòng trực ban của quản giáo khu C. Kim đồng hồ chỉ 11 giờ đúng.

Phan Hồng Hải quỳ một hồi lâu, thấy đầu gối đau quá, hấn liền nằm xuống. Nhưng chỉ được vài phút, hấn lại vực dậy và lại hướng về phía tây quỳ xuống, hai tay chắp trước ngực một cách thành kính.

Tại phòng trực ban, Trung tá Vân, nét mặt có phần tươi tỉnh hơn đang ngồi nói chuyện với quản giáo Tự thì trưởng Giám thị Hùng tới. Anh nói:

– Giám đốc tới bây giờ đây.

Tự ngạc nhiên:

– Sao hôm nay thủ trưởng vào sớm thế? Mà mọi khi có bao giờ ông ấy tới trước khi thi hành án đâu nhỉ.

Trung tá Vân hiểu ngay ra vấn đề, ông cười ý nhị:

– Có lẽ không chỉ anh Công đâu, phải còn vài ba người nữa.

Anh Trưởng giám thị ngạc nhiên:

– Anh biết cả rồi phải không?

– Tôi đoán thế - Ông Vân lấp lửng - Kiểu này, không khéo buổi thi hành án thăng Lân và thăng Hải sẽ được hoãn.

Quản giáo Tự thốt lên:

– Thế cũng hay. Nhưng theo anh, hoãn vì lý do gì?

– Xuất hiện tình tiết mới có thể làm thay đổi nội dung vụ án - Ông nói rồi nhún vai với điệu bộ rất Tây và thoáng chút hào hoa. Quản giáo Tự thích thú:

– Bố già xem ra vẫn còn lẳng lơ lắm. Ngày xưa bố yêu có nhiều không?

– Không, rất ít, nhưng khoảng hai chục năm nay thì lại hơi nhiều.

Nghे ông nói rất thật thà, anh Trưởng giám thị thắc mắc:

– Thế bà chị để yên ư?

– Nói thật với các cậu, con gái, à mà không, phụ nữ đến với mình thường có ba lý do. Thứ nhất là, tớ cũng không đến nỗi nào, sức khỏe thì tốt, quá tốt nữa là đằng khác, nói năng cũng dịu dàng, dịu dàng đến mức có cô bảo nghe anh nói chuyện dịu dàng đến... không chịu nổi. Thứ hai là, nhiều chị cũng muốn tò mò, tìm kiếm cảm giác mạnh vì được yêu một lão chuyên môn trói tử tù vào cột. Có người khi chưa gặp tớ thì sợ, nhưng gặp rồi và trót yêu một tý rồi thì chỉ muốn cưới ngay. Đàn bà đại dột thật. Và thứ ba là, chính họ cũng đang cần người chăm sóc, mặc dù biết sự chăm sóc ấy chỉ là thoáng qua. Nhưng người tâm lý nhất lại chính là vợ tớ. Bà ấy biết rất rõ nhưng mặc kệ và suốt ngày chỉ lo chăm sóc cháu nội, cháu ngoại. Hơn nữa, bà ấy cũng để cho tớ yêu lẳng nhăng một tý cho cuộc đời đỡ nặng nề.

Quản giáo Tự chép miệng:

– Hóa ra anh còn sượng thật. Vợ em thì lại khác. Chỉ thích chồng bỏ nghề về mở cửa hàng buôn bán.

Một anh lính trẻ đeo cấp hàm hạ sĩ chạy vào, nói bằng giọng quan trọng:

– Báo cáo thủ trưởng, Giám đốc Công an và ông Viện trưởng Viện Kiểm sát, rồi cả ông Chánh án tòa án tỉnh tới ạ. Không biết có chuyện gì mà thấy ai cũng có vẻ căng thẳng lắm.

Anh trưởng giám thị hơi cau mặt:

– Cậu thì cứ hay quan trọng hóa vấn đề. Sau này cậu có đi học thêm, tôi dứt khoát đề nghị trường không cho cậu học khoa điều tra.

Nói rồi anh kéo Trung tá Vân đi về phòng khách.

Phan Hồng Hải vẫn quỳ và miệng thì lầm nhảm cầu khẩn. Có tiếng mở khóa cửa lạch cạch. Hải vùng đứng dậy, lao ra cửa. Hắn nói líu cả lưỡi:

– Cán bộ ơi, đem tôi đi bắn đấy à?

Quản giáo Tự mở xong khóa cửa, anh bĩu môi:

– Ngày thường sao nói năng anh hùng thế mà hôm nay, chưa gì đã vãi đái ra là sao?

Hải không để ý tới câu nói mỉa mai của Tự mà lại hỏi:

– Mang em đi bắn bây giờ à?

Tự chìa đồng hồ cho hắn xem:

– Mới hơn mười một giờ. Ai thi hành án vào lúc này. Cứ yên tâm đi. Nếu thật thà là được sống đấy.

– Em được gặp ai để khai thêm bây giờ?

– Tất cả những ai có trách nhiệm cao nhất về việc của mày. Nhưng mà tao nói thật. Đúng là sáng mai bắn mày đấy. Có điều là vì nguyên

vọng của mày, nên các ông tới để nghe xem mày khai thêm điều gì. Nếu thông tin không mới, không có giá trị gỡ tội cho mày thì sẽ làm thủ tục bắn ngay đấy.

Nét mặt Hải hồng hào trở lại. Hấn nói tự tin:

– Em mà khai ra điều này thì sẽ chấn động cả tỉnh?

– Này, mày đừng có nói phét. Thế tại sao trước tòa thì cứ câm như hến, lại còn vỗ ngực “xin tòa cho xử mức án đúng với tội của bị cáo” - Câu cuối, Tự nói mỉa mai.

Một cảnh sát bảo vệ còng tay Hải lại và đưa đi. Hấn nói với Tự:

– Cán bộ có thuốc cho em xin một điếu.

– Không có. Lát nữa lên trên kia xin ông chánh án ấy. Ông ấy nghiện thuốc nặng.

Nghe nói đến “chánh án”, Hải giật nảy mình, ngơ ngác:

– Chánh án gặp em làm gì? Cán bộ ơi, bắn em thật à? Bắn sớm à?

– Thằng hâm. Ai nói dối mày làm gì. Mọi người đang muốn nghe mày khai thêm cơ mà.

– Được, em sẽ khai, khai hết.

Hải được dẫn vào phòng khách của trại giam. Tại đây, đã có Giám đốc Công an tỉnh, Đại tá Trần Công; ông Lê Quang Hòa, Viện trưởng Viện Kiểm sát; ông Vũ Quang Thiều, Chánh án Tòa án nhân dân tỉnh, Trưởng giám thị trại tạm giam và mấy sĩ quan công an nữa.

Chánh án Vũ Quang Thiều là người béo, hơi lùn, có cái lưng gù gù nom rất quái tượng. Nhìn ông thấy cái gì cũng tròn. Khuôn mặt tròn, cái đầu bạc quá nữa tròn và người cũng tròn ung ung. Tuy nhiên cái làm mọi người phải chú ý đến ông đó chính là cặp mắt linh hoạt lạ thường và ánh mắt thoát vui, thoát nghiêm.

Thấy ông chánh án châm thuốc hút, Hải nuốt nước bọt thèm thườn. Ông Thiệu nhìn thấy và châm cho hănh một điếu. Hănh rít ngay một hơi dài tưởng vỡ lồng ngực rồi nói:

– Cháu cảm ơn bác.

Mọi người im lặng nhìn hănh hút thuốc. Lát sau, ông Chánh án nói:

– Sức khỏe của anh thế nào?

– Dạ thưa cán bộ, tốt ạ.

– Đầu óc tỉnh táo chứ?

– Dạ, rất tỉnh táo ạ.

– Thế bây giờ anh nghe cho kỹ đây. Trước hết, tôi phải nói thật với anh là Chủ tịch nước đã bác đơn xin tha tội chết của anh, vì thế Hội đồng Thi hành án của tỉnh quyết định sáng mai sẽ thi hành án đối với anh và hai người nữa, trong đó có Trần Hùng Lân.

– Dạ, cháu biết ạ.

– Anh biết từ bao giờ?

– Cháu biết từ lúc chấp tối.

– Sao anh biết?

– Dạ, các phạm nhân tự giác nghe đài, thấy thông báo là Chủ tịch nước đã bác đơn, lại buổi chiều có người thấy bác Vân ra tĩa cãnh hồng, biết là sáng mai có thi hành án. Chúng nó gọi cho cháu.

Giám đốc Trần Công cau mày:

– Ai gọi cho anh?

– Dạ thưa, cứ buồng nọ gọi buồng kia, bằng cách gõ tín hiệu. Cháu đã ở tù một lần nên học được cách gõ, cách nghe.

Ông Chánh án ngắt lời:

– Thôi, cũng không sao. Tôi nói lại, sáng mai sẽ thực hiện bản án đối với anh. Nhưng theo cán bộ của trại giam và đồng chí Giám đốc Công an tỉnh cho biết thì anh có nguyện vọng được gặp chúng tôi để xin khai những điều quan trọng mà anh vẫn còn giấu giếm. Trước khi nghe anh nói, chúng tôi phải nhắc lại với anh điều này: Nếu những lời anh khai không có gì mới hơn so với những điều đã trình bày trước tòa và là những thông tin vô bổ, nhằm kéo dài thời gian sống cho mình thì... - Ông ngừng nói và nhìn đồng hồ - Anh cũng chỉ sống không quá đến 5 giờ sáng ngày mai. Như vậy là anh còn 5 tiếng đồng hồ nữa. Bởi vì hơn 3 giờ sáng là làm thủ tục thi hành án rồi.

Phan Hồng Hải nhũn cả người, hắt lắp bắp:

– Dạ thưa cán bộ, cháu xin khai hết ạ. Người chủ mưu và vạch kế giết thẳng Túc và chị Hồng không phải là Lâm đầu ạ. Anh Lâm chỉ biết thôi.

Trong đêm mưa gió mịt mù, đoàn xe của Trần Quang Vũ lao đi vùn vụt. Trong một chiếc xe U-oát, ở hàng ghế sau Ly ngồi ở giữa, Thúy và Huyền ngồi hai bên.

Đường quê Trần Hùng Lâm khá tốt nên có lúc đoàn xe chạy với tốc độ 80km/giờ. Ai cũng cảm thấy nhanh nhưng chỉ có Vũ và Ly là thấy chậm. Trong thâm tâm, Vũ rất muốn là việc đào thấy số tiền lớn này, cộng với

sự khai báo thành khẩn của Phan Hồng Khải thì may ra Lân có thể thoát chết.

Ly ngồi lặng im và thật lòng cô cũng mong muốn là việc mang số tiền đó đến nộp ngoài lý do đã nói với mọi người là muốn được sống trong sự thanh thản thì cô còn có một ước muốn cháy bỏng là được nhìn thấy bố. Cô biết không cách nào có thể gặp được bố nếu như không có một cái cớ như vậy. Ngày xưa, khi còn đang học lớp 11, một hôm Ly đang học thì có đứa bạn viết cho Ly mấy dòng chữ: “Bố cậu đang phải lòng một mụ cave. Mụ ấy tên là Lệ”. Đọc xong những dòng chữ ấy, Ly ức đến nghẹt thở. Cô mang về đưa cho mẹ và thật bất ngờ, mẹ cô nói: “Mẹ biết việc này rồi”. Nghe mẹ nói dừng dừng như không, Ly tròn mắt ngạc nhiên.

Mẹ nhìn cô bằng ánh mắt bao dung và thánh thiện vô cùng: “Con ơi, bố con chịu vất vả vì mẹ con mình bao nhiêu năm nay rồi. Nếu như bố con có vui thú tẻ nhạt với một người phụ nữ nào khác thì cũng là lẽ thường tình. Mẹ con mình là phận gái!”. Rồi mẹ cô nghiêm nghị nhìn con: “Mẹ cấm con có thái độ khác thường với bố. Bố con là người tốt, rất tốt và không phải người phụ nữ nào cũng may mắn lấy được người như bố con đâu”. Ly thắc mắc: “Mẹ bảo bố là người tốt. Tại sao bố lại không chung thủy với mẹ?”. Bà cười dịu dàng: “Có giải thích cho con thì lúc này con cũng chưa hiểu được. Sau này con lấy chồng, con sẽ biết”. Ly bĩu môi: “Chồng con mà như thế, con cho “chia tay hoàng hôn” ngay”. Mẹ cô lại cười: “Đừng nói trước con ơi”.

Từ ngày mẹ mất, Ly trở thành người chủ gia đình thực thụ, vừa lo quản lý tiền nong, vừa lo dạy dỗ kèm cặp hai em. Bố thì vài ngày đáo qua nhà một lần và lần nào cũng đưa tiền. Bố lại còn muốn mua xe máy cho Ly và em cô nữa, nhưng cô không đồng ý. Số tiền bố đưa chi tiêu, rồi tiền mừng tuổi, tiền cho sinh nhật, tiền thưởng học sinh giỏi... có được bao nhiêu, Ly đem gửi tiết kiệm hết. Thế mà cũng được hơn sáu chục triệu. Nhiều lúc Ly oán trách bố. Nhưng cứ mỗi lần định nói thì Ly lại nhớ lời của mẹ và thế là cô chỉ dám nhìn bố. Ánh mắt của Ly làm cho bố sợ hãi và có lần bố đã bảo: “Con có ánh mắt giống y như mẹ”. Nhưng

cũng không phải lần nào Ly cũng nhịn được và đã có khi nói xấc với bố. Nhưng đáp lại thái độ của Ly, bố chỉ im lặng.

Từ ngày bố bị bắt và cho đến lúc ra tòa rồi bị kết án tử hình, Ly thấy ân hận vô cùng vì đã có những lúc hắt hủi bố, có lúc còn dám nói cạnh nói khoe tri chiết. Vì thế, cô chỉ mong và làm mọi cách để được gặp bố trước khi bố phải ra đi. Cô có rất nhiều điều muốn nói với bố khi được gặp nhau, nhưng lựa chọn mãi, cô thấy rằng chỉ nên nói: “Bố ơi, con thương bố lắm”, thế là đủ.

Những ý nghĩ về bố, về mẹ cứ như dòng sông cuộn chảy trong ngực Ly. Nước mắt cô bỗng dưng trào ra. Cô úp mặt vào vai Thúy, khóc rung lên từng chập. Bất chợt, Thúy cũng khóc. Chị nói nghẹn ngào:

– Cô có lỗi với bố cháu, với các cháu. Lát nữa, cô xin được gặp bố cháu và để cô xin lỗi bố cháu.

Tiếng khóc của hai người làm cho Vũ nao lòng. Trong khi đó, Huyền vẫn giữ được thái độ bình thản, đây là điều làm cho Thúy lạ lùng, bởi cô biết Huyền có được cuộc sống đầy đủ như bây giờ chính là từ Lân.

Đoàn xe dừng lại trước ngõ nhà Lân. Ly lấy chìa khóa mở cổng. Cả khu nhà lạnh lẽo, hoang vu bốc lên mùi ẩm mốc.

Ly nhanh nhẹn đưa Vũ và mọi người đến chỗ gốc cây mít và chỉ xuống vạt đất, nói chắc chắn:

– Chỗ này.

Vũ ra lệnh cho tổ cảnh sát cơ động:

– Các đồng chí đào đi.

Trời vẫn mưa sùi sụt. Đất ngấm nước mềm bục ra nên anh em đào rất nhanh. Một cảnh sát cuốc vào phải vật cứng, cán cuốc dội trở lại làm tê cả cổ tay anh ta. Nhìn anh lính trẻ nhăn nhó vì đau, Vũ bật cười:

– Đúng là lính cậu. Hình như không bao giờ phải tăng gia sản xuất thì phải?

– Có đất đâu mà tặng gia hả anh. Chúng em cũng thích được tặng gia như bộ đội lắm nhưng không có đất.

Các chiến sĩ xúm lại, thận trọng moi đất và lôi lên chiếc chum sành, miệng chum vẫn còn bọc nilon. Vũ bấm đèn pin vào và thốt lên:

– Anh mở ra xem.

Khi những lớp nilon được gỡ hết, Vũ bấm đèn pin vào và thốt lên:

– Đúng rồi.

Tại phòng khách của trại tạm giam.

Phan Hồng Hải sắc mặt đã tươi tỉnh hơn. Hắn nói với giọng pha chút ngạo mạn:

– Điều thứ nhất tôi xin khai, nhưng tôi đề nghị ngay sau đây các cán bộ cho tôi được trực tiếp đi.

Ông Chánh án Vũ Quang Thiều nghiêm giọng:

– Anh chỉ được khai và khai trung thực những điều anh còn giấu giếm. Còn sau đó, anh có những đề nghị gì, chúng tôi sẽ xem xét. Và tôi nhắc lại, anh hãy khai thật thận trọng, chính xác, bởi vì nó liên quan đến sự sống chết của anh đấy.

Lời ông Chánh án nhắc nhở làm Hải lại thấy run sợ. Hắn hít một hơi dài như thể lấy thêm can đảm rồi đồng dặc:

– Tôi biết kho tiền của Trần Hùng Lân. Anh ta đã giấu ở đó một số tiền rất lớn.

Ông Chánh án hơi mỉm cười và liếc nhìn Đại tá Trần Công. Thấy anh cũng gật đầu, ông Chánh án nói dừng dừng như không:

– Tưởng gì, tôi nói luôn để anh biết nhé. Trần Hùng Lân chôn tiền dưới gốc cây mít ở nhà quê. Nếu tôi nhớ không nhầm thì đó là cây mít mật. Và số tiền đó là...

Hải trợn mắt, hoảng sợ:

– Không... không ai biết được đâu?

– Hay là anh ta còn giấu ở một kho khác. Lát nữa anh sẽ được thấy số tiền đó. Điều anh vừa khai, chỉ có giá trị tham khảo. Nhưng mà tại sao anh biết và tại sao bây giờ anh mới khai?

Hải lúng búng định nói thì Trần Công giơ tay ngăn lại:

– Lát nữa anh sẽ giải thích điều ông Chánh án vừa hỏi. Nhưng bây giờ, chúng tôi muốn nghe anh khai rõ: Ai là kẻ chủ mưu trong những vụ giết tên Túc và cô Hồng?

Lần này thì Hải không suy nghĩ lâu la, hăn vội nói ngay:

– Thưa các cán bộ, đó là ông Hoàng, Phó tổng giám đốc Nam Sơn ạ.

– Anh ta chủ mưu như thế nào? Bàn bạc với ai? Anh hãy khai thật chính xác - Đại tá Công nhìn thẳng vào Hải bằng ánh mắt lạnh lùng pha chút đe nẹt.

– Vâng, thưa các cán bộ, tôi xin trình bày hết sự thật và nếu cán bộ không tin thì cứ cho gọi ông Hoàng đến đây.

✱ ✧ ✱

Kim đồng hồ trong phòng trực ban của quản giáo khu C chỉ 11 giờ đúng.

✱ ✧ ✱

Tại phòng giam, Trần Hùng Lân nằm nghiêng, tai áp xuống sàn và lắng nghe tiếng chân chuột chạy vội vã phía ngoài cổng, tiếng chúng cắn nhau chí chóc.

“Tôi sắp không còn được nghe những âm thanh cuộc sống nữa rồi. Không biết dưới cũi âm có những loại âm thanh gì? Người đời bảo trần sao, âm vậy... Thế thì khủng khiếp quá! Ở trên trần đã bon chen, hỗn loạn, đã ầm ĩ náo động mà dưới âm cũng thế thì trốn đâu cho thoát bây giờ. Không hiểu giờ này các con tôi đang ngủ hay thức. Chúng nó có biết là rạng sáng ngày mai tôi phải vĩnh viễn ra đi không. Đời tôi đã gây tội lỗi nhiều, tôi chỉ muốn lấy cái chết - tự mình chết - để chuộc lỗi với các con, với mọi người.

Tôi biết mình sẽ sụp đổ và thoáng nghĩ đến cái chết ngay từ hôm uống rượu ở nhà Vũ trở về? Đó là hôm tự tôi đến mừng sinh nhật Vũ, trong khi chính Vũ cũng chẳng bao giờ quan tâm đến ngày sinh của mình

Thấy Lân khệ nệ ôm một gói to tới nhà và gọi rất to, Vũ ra mở cửa và ngạc nhiên:

– Ông lại mang cái gì tới thế này?

– Bà ấy đâu?

– Cô ấy đang nấu cơm.

Lân vào nhà, gọi Thực:

– Bà chủ đâu rồi, đỡ hộ tôi cái này nào?

Mặc cho hai vợ chồng Vũ ngơ ngác, Lân lấy các thứ trong túi ra bày lên bàn: Một chai rượu Hennessy màu đỏ tươi, một con gà quay, rồi hai hộp bánh kẹo. Lân lại rút trong túi ra một tấm ảnh chụp chung với Vũ ngày còn bé:

– Mà y có nhớ hôm tao với mà y đi chụp ảnh này không?

Vũ ngăn người, chưa kịp nói thì Lân đã giải thích:

– Hôm đó, tao câu trộm được hai con cá mè hoa ở ao hợp tác xã và bán được ba đồng. Thấy mà y bảo ngày hôm đó là ngày mà y đúng 12 tuổi, thế là tao rủ mà y đi chụp ảnh ở hiệu ảnh nhà ông phó Thìn. Hai ngày sau mới có ảnh và tao đưa cho mà y một tấm. Ngày sinh của mà y, tao ghi đây... - Lân chìa tấm ảnh cho Vũ xem.

Vũ cảm động:

– Tao nhớ rồi. Không ngờ mà y còn giữ tấm ảnh này.

Lân cười ha hả:

– Tao tình cờ lục tủ, thấy tấm ảnh này, thế là đi kiếm chai rượu và mua thêm tí chút đồ nhậu đến mừng sinh nhật mà y.

Rồi Lân hỏi Thực:

– Thế cô không làm sinh nhật cho Vũ à?

Thực cười gượng:

– Hồi mới cưới nhau, có tổ chức được một lần, nhưng sau đó anh ấy cấm vì không thích.

– Ra vậy, đúng là thẳng hăm. Thôi, hôm nay tao tổ chức, mà y có đồng ý không?

Thấy thái độ của Lân đầy hào hứng như vậy, Vũ chỉ còn biết cười trừ. Một loáng sau, mâm rượu được bày ra. Lân tự tay rót rượu:

– Nào, chúc mừng sinh nhật lần thứ bốn bảy của mà y và cả của tao nữa. Nếu so đo, tao còn nhìn mặt trời trước mà y ba tháng.

– Thế thì anh Vũ phải gọi anh Lân bằng anh rồi. - Thực nói chen vào.

– Chúc sức khỏe mà y. Thú thật là tao rất ngại sinh nhật và hôm nay mà y nhớ và đến, tao... tao rất cảm ơn mà y.

– Lại khách sáo rồi. Này, nhưng mà tôi mệnh Kim - Lân lại thay đổi cách xưng hô cho bớt suồng sã - Tôi mệnh Kim, sinh vào giữa mùa hè, dở hơi lắm.

– Dở thì ông cũng làm đến Tổng giám đốc còn gì. Nếu không dở, chắc làm Bộ trưởng.

– Làm Bộ trưởng dễ hơn làm Tổng giám đốc ông ạ, vì làm chức càng to thì quyền càng lớn, nhưng trách nhiệm thì lại không tương xứng.

– Ông đùa đấy à?

– Thì ông thấy quá rõ, đã có mấy Bộ trưởng mất chức vì kém cỏi đâu? Họ có rất nhiều lý do để biện bạch cho mình và cái tội dễ trút nhất là do lãnh đạo tập thể. Mà thôi, không nói chuyện chính trị. Uống đi. Hôm nay phải uống say đấy nhé.

– Rồi, hôm nay uống say.

Được vài tuần rượu, Lân bốc đồng và ngâm nga:

– Mà có câu thơ của Bạch Cư Dị trong bài Khuyên tửu không? “Diện thượng kim nhật lão tạc nhật. Tâm trung túy thì thắng tỉnh thì...”... Thấy cái mặt mình ngày hôm nay già hơn ngày hôm qua. Khi ta say, lòng ta sáng hơn lúc tỉnh... Tuyệt vời chưa? Nhưng hai câu sau nữa mới ghê: “Tử hậu đôi kim đài dĩ trụ. Bất như sinh tiền nhất hồ tửu”... Khi chết rồi, vàng có chất cao đến vũ trụ. Cũng không bằng lúc sống có được hồ rượu.

Nói rồi Lân cười ha hả và ngửa cổ uống cạn. Vũ cũng nổi hứng:

– Thế cho nên sau này cụ Nguyễn Du mới ảnh hưởng Bạch Cư Dị mà có câu thơ: “Sinh tiền bất tận tôn trung tửu. Tử hậu thùy kiêu mộ thượng bôi” - Khi sống mà không uống hết rượu trong bầu, chết rồi, ai tưới rượu lên mồ cho.

– Phải gọi là tưới rượu lên... “lên mả” mới đúng từ quê mình.

Đang lúc vui, có chuông điện thoại. Thục nhắc máy:

– Dạ... Anh gặp anh Vũ ạ. Vâng, anh làm ơn chờ tý chút.

Rồi Thục đưa máy cho Vũ:

– Phòng cảnh sát hình sự gặp anh.

Vũ cầm máy:

– Alô, tôi Vũ đây... Thế à? Tốt quá. Đồng chí cử một tổ theo dõi hăng thật chặt. Tôi sẽ ký lệnh bắt ngay. Mà nếu thấy hăng định chạy trốn thì cứ tìm cách giữ lại đã.

Vũ đặt máy, quay sang Lân:

– Uống với ông ly nữa, tôi lại phải đi đây.

– Bắt ai à?

– Anh em tìm ra kẻ giết thẳng Túc rồi.

Lân nghe Vũ nói xong, sắc mặt thay đổi hẳn. Sự thay đổi đó, không lọt qua được mắt Vũ.

Vũ cười lớn:

– Sao trông sắc mặt ông lạ thế. Sức khỏe có vấn đề gì à?

– Không, nhưng tự dưng tôi nghĩ không khéo có ngày nào đó, ông lại hỏi cung tôi thì kinh nhỉ?

– Làm kinh tế mà cứ phóng tay tiêu tiền như ông, chuyện ấy cũng không phải là đùa đâu. - Vũ nói nửa đùa nửa thật - Nào ông có hải khi tôi phải điều tra ông không?

Lân ngẫm nghĩ rồi lại rót rượu:

– Tôi sợ gì? Vũ ơi, ông cứ yên tâm đi, nếu tôi có tội, tự tôi sẽ xử lấy tôi. Thôi, tôi cũng đi về đây, cho ông còn làm nhiệm vụ.

– Ông phải rất cẩn thận trong công việc đấy. Tôi mới được đọc một báo cáo của Công an huyện Nam Hưng rằng, rất nhiều đoạn đường mà ông bán cho bọn “bê phảy” làm, đã hỏng hết rồi. Hôm nọ, đoàn cán bộ

của Tỉnh ủy do Bí thư Lâm đi công tác, họ thấy nhiều đoạn đường làm vô cùng cầu thả và có người đã đề nghị cho lập đoàn thanh tra.

– Tôi cũng có nghe việc đó. Tuần tới, tôi cho đi kiểm tra...

– Ông phải rất chú ý điều này nữa: Ông không được điều hành tổng công ty theo kiểu gia đình chủ nghĩa và tự ông quyết hết mọi việc. Ông coi cán bộ cấp phó của ông như những người tội tở để ông sai vặt và có lúc ông nói với họ bằng giọng gia trưởng, độc đoán... Bây giờ ông đang mạnh, họ im lặng, hơn nữa họ cũng dựa vào sự quyết đoán ào ào của ông để kiểm chác, cho nên họ cứ mặc kệ để ông bơi giữa dòng sông đang mùa lũ. Nhưng lúc ông đắm chìm, họ bỏ mặc đấy.

Nghe Vũ nói với giọng rất nghiêm, Lâm cũng lắng nghe một cách nghiêm túc:

– Nói như vậy, có nghĩa là ông đã biết rất nhiều về chỗ tôi.

– Không gọi là nhiều được, nhưng cũng không phải là ít. Và với tất cả những điều tôi biết, thì tôi bắt đầu lo cho ông đấy.

– Ông có thể nói cụ thể hơn được không?

– Không phải bỗng dưng mà cô Hồng và ông Quân cùng đứng đơn tố cáo ông. Cô ấy là người tốt, biết vì cái chung, ông Quân thì trình độ có hạn, quản lý, chỉ huy cứng nhắc nhưng cũng là con người trung thực và bấy lâu nay, cán bộ, nhân viên rất quý hai người này, nhưng họ lại không phục. Đơn giản thôi, muốn để cấp dưới phục thì mình phải giỏi, nhưng để họ quý thì phải là người có tâm. Vậy tại sao họ tố cáo ông? Nếu họ tố ông mười điều mà trong đó chỉ cần đúng một nửa thì cũng là gay cho ông rồi. Tất nhiên, hiện nay ông đang có cái ô rất to là ông Hiền. Nhưng liệu ông ấy còn làm được bao lâu? Cùng lắm là hết khóa Hội đồng nhân dân lần này và như vậy chỉ còn không quá nửa năm nữa. Đã có người bảo là “tại sao lại phải đi chợ chiều” rồi đấy.

Vũ ngừng lại nhìn thẳng vào mắt Lâm:

– Với tất cả tình bạn hữu, ông hãy nói thật cho tôi điều này?

– Ông cứ hỏi?

– Có đúng là ông cho thằng Hải vay tiền để góp vào Công ty Anh Thư không?

– Đúng. Hai trăm triệu.

– Và ông muốn dùng thằng Hải để phá Anh Thư?

Lân cúi đầu, trả lời yếu ớt:

– Không... không phải thế.

– Vậy nếu đặt câu hỏi nghi vấn rằng ông và thằng Hải đã bày mưu tính kế làm cho Anh Thư sập, để ông nhận lại các công trình của hãn và đem bán cho các “bê phảy” thì ông nghĩ sao?

Lân khẳng khái:

– Không có chuyện đó. Chẳng qua là vì thằng Hải vốn chơi với ông già, nay nó khó khăn, tôi giúp nó. Nhưng mà ai đơm đặt ra vậy?

– Tôi lại thấy sự đơm đặt đó có vẻ logic đấy.

– Ông nghi cả tôi?

– Tôi rất sợ phải nghi bạn bè... Nhưng bây giờ thì tôi sợ.

Lân thở dài:

– Rồi thế nào thì sự thật cũng được bày ra. Ông cứ yên tâm làm bốn phận của anh công an. Thôi, tôi về đây.

Lân lại rót thêm chút rượu uống hết rồi ra về. Tối cống, Lân quay lại nắm tay Vũ:

– Ông nhớ mài chỗ sừng tê giác ấy mà uống. Quý lắm đấy. Cố mà uống cho đều. Phải kiểm lấy đứa con tử tế ông ạ. Ông uống hết đi, nếu thấy có hiệu quả, tôi mua thêm cho mà uống.

Thấy Vũ im lặng về xúc động Lâm tưởng Vũ sợ vì nhận quà, Lâm vỗ vai:

- Này ông bạn, cứ yên tâm đi. Thằng Lâm này không hối lộ bạn đâu.
- Ông nghĩ sai rồi. Tôi xin nhận. Rất cảm ơn ông.

“Tôi không thể ngờ rằng buổi gặp gỡ đó, những chén rượu uống với Vũ hôm đó lại là lần cuối cùng. Nghe Vũ nói, tôi biết Vũ đã hiểu quá nhiều về tôi, nhưng có những điều không phải hẳn cứ biết mà nói ra được. Thầy tôi đã dạy cả hai chúng tôi rằng: “Đối với cấp trên, biết mười thì nói năm. Đối với bạn bè, biết mười thì nói ba và đối với vợ con, biết mười, chỉ được nói một”. Cuộc sống là cả một sự chịu đựng lẫn nhau mà.

Từ sau đêm ấy, tôi và Vũ đã trở thành hai người đối đầu nhau một cách không khoan nhượng.

Sáng hôm sau, khi tôi đang ngủ thì có điện thoại di động...”.

Lân uể oải gỡ tay Lệ đang quàng qua cổ mình. Lệ càu nhàu:

– Đã bảo tắt điện thoại đi mà không nghe. Ai gọi sớm thế không biết.

Lân liếc nhìn vào máy và hơi nhú mày khi nhìn thấy một số máy lạ.

– Alô, tôi nghe đây!

– Xin lỗi, ông Lâm đấy ạ!

– Vâng, tôi Lâm đây. Ai ở đầu dây đó.

– Tốt nhất là ông không cần biết tôi là ai. Chỉ nên biết là tôi đang sở hữu một vật rất quan trọng, đó là chiếc cặp da đen của người đàn bà mà ông... có lẽ là ông đã thuê người giết.

– Này, thẳng chó, tao không biết mày ở đâu nhưng có giỏi thì đến ngay Cơ quan Công an mà tố giác.

– Ông đừng nóng, nên nghe cho kỹ: Trong chiếc cặp đó có một lá đơn tố cáo ông và kèm theo rất nhiều tài liệu liên quan đến việc làm ăn của ông...

Lân tái mặt, nhưng vẫn nói cứng:

– Tao biết lá đơn ấy rồi. Mà có cần tao cho thêm một bản.

– Thế à. Thôi vậy, tôi xin lỗi ông. Nhưng mong ông cứ nghĩ kỹ. Tôi sẽ gọi là cho ông sau. Chào!

Lân buông máy thần thờ. Nghe cái giọng nói của kẻ vừa gọi thì rõ ràng đây không phải là đứa bình thường. Phải là đứa có bản lĩnh, có máu lưu manh và từng trải lắm mới có thể nói với người khác ngất ngưỡng như vậy. Cái cặp... trời ơi, hóa ra là tài liệu lại nằm hết trong cái cặp.

Lân run lên sợ hãi khi nghĩ số tài liệu đó lọt vào tay công an. Lệ hỏi:

– Chuyện gì mà anh lo lắng thế! Ai gọi vậy.

Lân sầm mặt:

– Cô đừng hỏi tôi nữa.

– Ở hay...

– Hay ho gì!

Lân sảng giọng rồi vùng dậy mặc quần áo và vội vàng xách cặp ra đi.

Lân vừa xuống nhà, Lệ vội lấy điện thoại gọi cho Hoàng:

- Anh à! Có chuyện to đấy. Ông Lĩnh vừa có thằng nào gọi điện thoại đến nói là có chiếc cặp chứa tài liệu gì đó. Ông Lĩnh nổi nóng chửi nó và đi rồi... Vâng, thái độ sợ hãi lắm, lo lắng ra mặt.

– Chuyện vật ấy mà. Mua simcard mới, em gọi cho anh theo số này nhé...

Nói thế nhưng Hoàng đứng nghệt mặt ra. Đôi mắt Hoàng bỗng dưng thay đổi rất nhanh từ thoáng chút sợ hãi đến lóe ra những tia sáng độc ác,

quyết đoán. Hoàng gọi điện thoại cho Phan Hồng Hải:

– Anh đây... mà vẫn vẫn ngủ à?

Tiếng của Hải khê nong:

– Đêm qua phải làm công tác từ thiện với một em... Mệt quá!

– Mà dậy ngay và chạy tập thể dục. Tao chờ ngoài góc hồ.

– Đi ngay à?

– Đi ngay, có việc không hay rồi đấy.

Hoàng nói rồi cúp máy. Hải định đi nhưng rồi chân chừ và gọi điện cho Lệ. Không úp mở gì cả, Hoàng hỏi luôn:

– Đạo này hải sống với em thế nào?

– Sao bỗng dừng lại hỏi thế. Ghen à? - Lệ hơi sảng giọng nhưng rồi lại xuống nước - Em vẫn bình thường. Hải hứa mua ô tô cho em. Xe Camry ba chấm, số tự động. Em mới thi lấy bằng lái xe rồi.

- Rõ là đồ tham tiền. Nhưng nếu được, thì chuyển đang ký tên người nào tin cậy, đừng đứng tên của em.

– Sao thế, có chuyện không hay à?

– Đừng hỏi nhiều. Em có định sống với anh sau này không?

– Anh hỏi gì thế. Em muốn về sống với anh ngay sáng nay.

– Thế thì tốt. Tưởng mê nó thật rồi?

– Đừng hòng nhé.

– Chịu khó chờ anh nhé. Nhớ nghe lời dặn đấy.

Hoàng mặc quần soóc, áo phông như một người đi tập thể dục rồi phóng xe máy đến hồ thành phố, nơi buổi sáng đông nghịt người tập thể

dục. Hắn để xe máy vào một chỗ kín đáo và ra ghế đá ở gốc cây lộc vừng sát mép hồ ngồi chờ. Khoảng 5 phút sau Hoàng liếc nhìn thấy Hải đang uể oải chạy đến. Chờ cho Hải chạy gần tới, Hoàng quát khê:

– Hải!

Như bị điện giật, Hải dừng tấp lại, ngơ ngác nhìn quanh và khi thấy Hoàng, hẩn lừ lừ đến. Hoàng nói ngay:

– Sao tao dặn mày phải kiếm bọn làm ăn tử tế, vậy mà mày chẳng nghe gì cả.

– Làm ăn gì? Anh cứ nói thẳng ra, úp úp mở mở?

– Mày ngu lắm. Vụ con Hồng, mày làm thế nào mà để chúng nó lấy được cái cặp. Sáng nay nó gọi điện đến lão Lân và đòi chi tiền.

– Thì chúng nó cũng có muốn cho mụ ấy đi tàu suốt đâu. Nhưng mụ ấy ngã xuống sông, đầu thì đội mũ bảo hiểm, lại không biết bơi... Còn cái cặp là sao?

– Mụ Hồng có mang theo tài liệu để trong một chiếc cặp đen. Ai cũng nghĩ là chiếc cặp đó cùng với chiếc xe máy bị nước lũ cuốn mất, nhưng không ngờ đám đệ tử của mày nhặt về... Mang họa từ chiếc cặp đó đấy.

– Tưởng gì, chuyện đó để em lo. Anh Lân sợ lắm à?

– Sợ chứ sao lại không.

– Bọn nó đòi bao nhiêu?

– Chưa biết. Nhưng mày bằng mọi giá phải lấy chiếc cặp về, còn nếu không, cho đốt sạch đi. Tốn bao nhiêu cũng phải làm. Chiếc cặp đó mà lọt vào tay công an thì tao cũng đứt đấy.

– À, thảo nào ông anh cũng hoảng. Nhưng mà anh nói kỹ hơn, trong đó có những tài liệu gì?

– Đó là các hợp đồng kinh tế mà tao cũng tham gia ký... mà thôi, mày chỉ cần biết thế. Nhớ lo giải quyết gấp đi.

Rồi Hoàng đưa cho Hải một cọc tiền loại 100.000đ:

– Chỗ này để chuộc à?

– Mà y cứ lo, hết bao nhiêu, bảo tao. Nhưng mà này, nếu việc không ổn, đừng nói với lão Lân đấy. Cha này nhát chết lắm. Tính tình lại hay bốc đồng, nghệ sĩ chả ra nghệ sĩ, “gùng” sĩ cũng chả ra “gùng” sĩ... Hay thay đổi lắm.

– Được rồi. Em sẽ tính ngay.

Nói xong, Hoàng lại đi về nhà và pha trà uống.

Lân đến cơ quan và đi lại lờng lộn trong phòng một lúc lâu. Cô nhân viên phục vụ mới mang đồ ăn sáng lên, Lân cũng không nuốt nổi. Lân bấm máy gọi cho Hoàng:

– Ông đến ngay đây, có việc khẩn cấp cần bàn với nhau.

Hoàng bật máy, giả vờ ho khù khụ:

– Em ốm quá, sốt suốt đêm qua. Việc có gấp không anh.

– Có đấy. Chuyện liên quan đến cái cặp của cô Hồng. Ông đến đây ngay, hay tôi đến ông nào?

Thấy Lân nói kiên quyết như vậy, Hoàng đành đồng ý nhưng hăn láu cá:

– Hay anh đến em thì tốt hơn. Cơ quan mình bây giờ rách chuyện lắm.

– Được rồi. Mười phút nữa, anh đến.

Thế là trong lúc chờ Lân đến, Hoàng vội vàng lấy dầu gió ra bôi vào gáy, vào cổ. Hăn trợn mắt lên suy nghĩ rồi lấy ra chiếc máy ghi âm, kiểm tra lại cẩn thận rồi đặt dưới bàn uống nước, lấy băng dính gắn vào.

Khi Lân đến, Hoàng mở cửa ra đón với điệu bộ như ồm thật. Lân ngồi ngay vào bàn, tự rót nước lọc ra uống rồi nói ngay:

– Không hiểu bọn thằng Hải làm thế nào mà chiếc cặp lại lọt vào tay mấy thằng giang hồ đó.

Hoàng giả vờ ngạc nhiên:

– Cặp nào hả anh?

Lân nhìn Hoàng trừng trừng:

– Mà hay nhỉ, chiếc cặp mà nghe nói mục Hồng nhét hết cả những tài liệu liên quan đến chuyện làm ăn của mình vào đó.

– Thế thì sợ cái gì? Kệ cha chúng nó. Theo em, anh báo cho công an, họ gô cổ chúng nó lại.

– Mà nói hay nhỉ - Lân nói rất vô tư bởi vì không hề gợn nghĩ là Hoàng đã tìm cách thoát thân trước - Tao cứ nghĩ là thằng Hải phải biết cách, ai ngờ nó lại làm như vậy.

Hoàng đưa đẩy:

– Anh là đại ca của nó. Từ xưa, nó chỉ biết nghe anh. Bây giờ, anh bảo nó đi tìm về. Với bọn lưu manh, chỉ cho nó ít tiền là xong thôi.

Lân vẫn vô tư:

– Ai ngờ được chúng nó lại chơi mạnh tay thế. Lại cả vụ thằng Túc nữa. Nghe nói công an vồ được một thằng trong nhóm đi giết thằng Túc rồi.

– Thế thì gay đấy. Anh gặp thằng Hải chưa?

– Chưa, anh muốn bàn trước với chú.

– Theo em, anh nên gặp thằng Hải để hỏi cho ra nhẽ. Cần thì chi thêm cho nó ít đạn để nó giải quyết.

– Mình đã cho nó bao nhiêu là tiền...! Thôi, chú gặp thằng Hải, hỏi nó xem sao, chứ anh gặp nó bây giờ cũng chưa hẳn đã hay.

– Vâng, em sẽ cố gắng. Nhưng mà thằng này khó nói lắm. Nó cứ coi em như là thằng gián điệp ấy. Nó cảnh giác với em lắm. Hôm ngoài bờ hồ, mấy lần nó ra hiệu cho em đi để nó nói chuyện với anh.

Có điện thoại di động của Lân:

– Alô, Lân nghe đây.

– Báo cáo anh, Cơ quan Công an đến đề nghị cho mở niêm phong tủ của chị Hồng và kiểm tra tài liệu ạ.

– Được rồi, bảo anh Quân ở nhà thay mặt Ban Giám đốc làm việc với họ.

Lân tắt máy, thở dài:

– Tự dưng tao cứ thấy lo...

– Anh sợ gì bố con thằng nào. Nếu công an muốn bới chuyện, anh bảo ông già, nhắc khéo lão Công một câu, là xong.

– Mà nhớ tìm gặp thằng Hải nhé. Tao đi đây.

Lân nói rồi lại vội vã ra đi. Chờ cho Lân đi khuất hẳn, Hoàng lấy chiếc máy ghi âm, tua băng, nghe lại và gật gù.

Tại văn phòng của Vũ Thị Minh Hồng, Cơ quan Cảnh sát điều tra dưới sự chỉ huy của Thiếu tá Cường, Đội trưởng Đội Điều tra trọng án và có sự tham gia của cán bộ Viện Kiểm sát tiến hành mở niêm phong tủ riêng và máy tính của Hồng. Ông Quân và Lân đứng lặng lẽ theo dõi và nhìn trên gương mặt mỗi người đều lộ vẻ lo lắng khác nhau. Khi một cán bộ điều tra mở máy tính của Hồng và dùng đĩa mềm copy lại tất cả những dữ liệu trong máy mà cô đã lưu, thì Huyền Thi đứng nhìn bằng

cặp mắt có phần đặc ý. Anh cán bộ điều tra vốn là một kỹ sư tin học đã không khó khăn lắm để xác định là khá nhiều tài liệu trong máy tính đã bị xóa. Anh hỏi Thi:

– Máy của chị Hồng có nối mạng với máy chủ của tổng công ty không?

– Dạ, có. Nhưng không một máy nào có thể xâm nhập được vào máy của chị Hồng bởi vì chị ấy rất hay thay đổi mật khẩu. Chị Hồng cũng đã đi học lập trình tin học cho nên giỏi về vi tính lắm.

Ngần ngừ suy nghĩ một lát rồi anh nói với Cường:

– Báo cáo anh, riêng chiếc máy tính này, đề nghị anh cho mang về đội. Em cần có thời gian để xác định máy này có bị người lạ xâm nhập hay không. Hiện nay, trong máy có một loại virus rất lạ, mang tên “kẻ hủy diệt”. Nếu ta không cẩn thận, con virus này sẽ xóa hết tất cả những thông tin còn lại trong máy.

Cường trao đổi với anh cán bộ Viện Kiểm sát và họ nhanh chóng thống nhất. Hộp CPU của máy được tháo ra và niêm phong. Các tài liệu cũng được đánh số, niêm phong lại và cho đầy ba bao tải.

Lân hỏi Thiếu tá Cường:

– Tại sao lại phải mang hồ sơ tài chính của cô ấy đi. Chả lẽ cái chết của cô ấy liên quan đến kinh tế à?

– Báo cáo đồng chí Tổng giám đốc - Cường lễ phép - Theo quy định của luật điều tra thì khi mà nguyên nhân gây ra vụ án chưa được làm sáng tỏ thì chúng tôi phải thu thập tất cả những tài liệu, chứng cứ. Anh cứ yên tâm, khi nào mở hồ sơ để nghiên cứu, chúng tôi sẽ thông báo cho tổng công ty và tất nhiên là công ty cũng phải cử người giúp chúng tôi.

– Chuyện ấy thì tất nhiên rồi.

Cường vui vẻ:

– Anh không biết chứ nhiều khi từ một vụ án tưởng như đơn giản, nhưng đến khi lần ngược lại lôi ra được bao nhiêu chuyện. Giống như vụ án tham nhũng ở Công ty Kinh doanh bất động sản Nam Sơn hai năm trước. Từ một vụ trộm vặt, mà chúng tôi phát hiện ra cả một đường dây tham ô lớn của công ty, liên quan đến cả Ban Giám đốc. Gần hai chục tỉ bị họ “xơi” chỉ trong 5 năm.

Lân cười gượng gạo rồi nói một câu dài bơi:

– Vì cái việc này mà các anh mất công mất sức nhiều quá. Tôi nghe nói đã thuê mấy chục thuyền câu tìm xác cô Hồng mà vẫn chưa thấy.

– Vâng, anh thấy vào mùa lũ, nước chảy như ngựa lồng thế này. Đã có vụ chiếc xe U-oát của huyện đội Nam Hưng, khi qua cầu treo, mất lái, lao xuống sông mà đến bây giờ không biết bị vùi lấp ở đâu.

– Các anh cố gắng giúp, chúng tôi cũng chỉ mong tư tưởng anh em ổn định sớm. - Nói rồi Lân đưa mắt ra hiệu cho anh cán bộ Văn phòng.

Anh cán bộ cầm một phong bì tiền khá dày đưa cho Thiếu tá Cường. Lân nói:

– Các anh vất vả vì chúng tôi quá, tổng công ty có chút gửi các anh bồi dưỡng thêm.

Cường nhả nhận từ chối:

– Cảm ơn các anh. Chúng tôi xin nhận, nhưng các anh cứ giữ cho. Khi nào án từ xong xuôi, có nhận bồi dưỡng cũng đỡ áy náy.

Khi tổ điều tra đi rồi, Lân lên trên phòng và thần thờ không biết làm gì. Có tiếng gõ cửa, Lân uể oải:

– Mời vào.

Huyền Thi vào, cười ý nhị:

– Sao anh có vẻ lo lắng thế?

– Thế em bảo không lo sao được.

Thi đến bên Lân, lả lơi:

– Chàng tổng giám đốc ời, không phải nghĩ cho nhiều. Cảnh sát có lần kiểu gì thì cũng không ra được những dữ liệu đã bị xóa đâu.

– Em làm lúc nào vậy? Mà làm thế nào? - Lân ngạc nhiên.

Thi nhìn Lân âu yếm:

– Vì anh, em sẽ làm được tất cả. Thật ra, phá khóa mật khẩu của chị Hồng không khó lắm. Em và một đứa bạn là hacker cao thủ đã làm việc này.

– Nhưng máy cô Hồng bị niêm phong từ lâu rồi cơ mà?

– Tay em niêm phong, nhưng em chưa chỗ khởi động máy ra. Và khi máy được bật lên thì giải quyết các vấn đề kỹ thuật chỉ còn là thời gian thôi. Em phải mất ba đêm đấy. Anh đền gì cho em nào?

Lân thấy nhẹ người:

– Có chắc không?

– Sao lại không chắc. Em còn cho cài một vi rút, đúng là mang tên “kẻ hủy diệt”. Mọi cố gắng để lấy dữ liệu trong ổ cứng sẽ bị hủy diệt ngay, nếu ai động vào nó.

Lân không kìm được mình, kéo Thi lại hôn nhẹ lên má.

– Chiều tối nay chúng mình đi ăn cơm nhé.

Lân không trả lời mà mở ngăn kéo đưa cho Thi một xấp đôla:

– Em cầm lấy và cảm ơn bạn em hộ anh.

– Thế còn em?

– Anh không quên đâu.

– Em nói trước là em không cần cái thứ này. Mà em cần anh, hiểu không, ông ngốc ạ.

Thấy Lâm hờ hững, Thi mỉa mai:

– Sao, sợ em Lệ à?

Lâm im lặng. Thi thùng thảng:

– Này, em nói cho mà biết, em không lạ gì bà chị cave chuyên nghiệp ấy đâu. Anh ngây thơ lắm, chị ta vẫn là người của em trai yêu quý của anh đấy.

– Cái gì?

– Vâng, anh chả có lần nói Phó tổng giám đốc Hoàng chả là em trai yêu quý của anh là gì? Có thích chứng cứ không thì hôm nào em cho xem hóa đơn những cuộc điện thoại từ máy của “em trai” gọi cho bà “chị dâu hờ”. Có “em trai” nào tâm sự với “chị dâu hờ” một tiếng đồng hồ không? Một ngày gọi cho nhau hai chục lượt thì là nói cái gì? Phải yêu nhau say đắm lắm mới nói dai được như thế.

Lâm ngờ ngàng:

– Em có đùa không đấy?

– Tin hay không, tùy anh. Nhưng đó là sự thật. Rồi anh sẽ thấy tất cả bộ mặt của đám đều giả đó. Thôi, em đi đây. Tối nay, đừng có tránh em đấy.

Thi nói rồi lại âu yếm hôn Lâm như thể đã yêu nhau lâu lắm và ông ẹo đi ra. Lâm gục đầu xuống bàn, đau khổ.

Tối hôm đó, theo lệnh của Hoàng, Phan Hồng Hải lên xóm liều ở Hà Nội, gặp lại gã mà hắn thuê mướn để giết Hồng - đó là Ba “hấp”, một gã

lưu manh chuyên nghiệp. Gã kia đang uống rượu, với một ả gái điếm, thấy Hải, hăn nhăn nhở:

– Thế nào ông anh. Nước Sông Hồng lên to cũng tốt nhỉ.

Hải đưa mắt cho hăn ra hiệu đuổi cô ả đang ngả ngớn trong lòng hăn. Ba “hấp” cười khì, hôn lên đôi má của ả:

– Đây là người mà thằng em còn tin hơn cả bản thân mình đấy!

– Nhưng tao không thích.

– Cũng được thôi - ả cong cớn - Không thích à? Có thằng đàn ông nào lại không thích gái.

Ả vùng vằng đứng dậy ra ngoài. Hải hỏi ngay:

– Chiếc cặp da đen của con mụ ấy đâu?

– Cặp đen nào?

– Cặp của mụ Hồng, trong đó đựng một số tài liệu quan trọng.

– Thằng em không hề biết. Em thề độc với anh.

– Mày kiểm tra ngay cho tao. Lấy lại bằng được chiếc cặp đó.

– Chờ em tí chút.

Hắn lấy điện thoại di động gọi cho ai đó:

– Alô, anh đây. Mà bảo bọn chúng nó đem chiếc cặp đen nhất của mục gì... mục gì... đó đưa đến đây. Có thưởng đấy.

Không hiểu từ đâu dây đẳng kia, chúng nói gì nhưng gã lưu manh thay đổi ngay thái độ từ khệnh khạng sang lo lắng:

– Hử... nó mang đi đâu? Trốn mất rồi à...? Tìm cho ra ngay... được rồi, tao xuống.

Rồi hắn ta tắt máy nói với Hải.

– Thăng Bình “củi” ở Nam Định chỉ huy làm vụ này. Thăng Bình đã giữ chiếc cặp và biến đi đâu mất từ chiều hôm qua.

– Nó gọi điện cho xếp tao để tổng tiền.

– Thăng này chơi không được. Việc gì đi việc đó, sao lại dám làm bậy thế. Anh cứ yên trí, em sẽ lần ra nó. Nhưng... - Hắn lấp lửng rồi nhìn Hải. Chẳng lạ gì với những trò này, Khải bảo ngay:

– Mà mang chiếc cặp và toàn bộ tài liệu về đây, tao thưởng đậm.

– Bao nhiêu?

– Hai ngàn.

– Thêm chút đi.

– Một phần tư nữa.

– Xong! Mà này, ngộ nhờ nó coppy thì làm thế nào?

Hải thờ người, suy nghĩ. Đúng là số tài liệu này nếu đã bị copy thì chả còn giá trị gì nữa. Hấn vót vát:

– Mà nói với thằng Bình “củi”, nên chơi quân tử. Chứ như thế, không xong với tao đâu. Mà tao nghe nói mày với Bình “củi” là chiến hữu tử tế lắm cơ mà.

– Xưa là thế; hôm qua là thế, nhưng hôm nay... - Hấn nhún vai, lắc đầu.

Hải dúm cho hấn ít tiền:

– Cầm tạm chỗ này. Tao sẽ không quên mày đâu.

– Ông anh cứ tin ở thằng em này.

Hải ra về và trên đường đi bộ ra đường lớn để đi ô tô, hấn không ngờ là đã có hai trinh sát hình sự của Công an tỉnh Nam Sơn bám theo.

Tại phòng họp của Giám đốc Công an tỉnh. Ban Chuyên án MT285 họp dưới sự chủ trì của Đại tá Trần Công.

Trần Công đưa mắt nhìn một lượt rồi hỏi Vũ:

– Hình như còn thiếu ai nhỉ?

Vũ đếm người rồi lắc đầu:

– Báo cáo thủ trưởng, đủ cả.

Giám đốc Công bồng cười và chỉ vào một chiếc ghế trống:

– Tôi quên mất là anh Luân không tham gia chuyên án này. Thường khi anh ấy vẫn ngồi đây. Nào bây giờ chúng ta bắt đầu. Trước hết, đề nghị Đội điều tra Trọng án báo cáo kết quả đấu tranh với tên Hanh.

Thiếu tá Cường, đội trưởng đứng lên:

– Báo cáo đồng chí Giám đốc và các đồng chí. Bằng hàng loạt biện pháp nghiệp vụ, chúng tôi đã dựng được bằng nhóm tội phạm hoạt động theo kiểu xã hội đen do tên Khánh “ma cô” làm trùm và trong đó có tên Đồng Quang Hanh. Hanh là một tên từng có một tiền án về tội trộm cắp tài sản của người nước ngoài. Sau khi ra tù, hắn nhập vào băng của tên Khánh. Hôm vụ án tên Túc bị giết xảy ra, ba nhân chứng đã thấy hắn đi cùng với hai tên khác vào trong nhà nghỉ và lúc vào mặc áo khác, lúc ra mặc áo khác. Sau màn kịch bắt nhảm đồng chí Tài, thì tên Hanh định ninh là đã có người “thế mạng” thay cho Khánh và đã khoe với một cơ sở của Phòng Cảnh sát hình sự. Chúng tôi đã bắt Hanh về tội gây thương tích cho người khác và cho các nhân chứng bí mật nhận dạng. Các nhân chứng đều nhận diện chính xác tên Hanh trong số bốn người đưa ra để họ nhận dạng.

Lúc đầu, tên Hanh rất ngoan cố nhưng khi thấy chúng tôi chứng minh được sự bất minh về thời gian của hắn cũng như nhiều chứng cứ khác thì hắn đã nhận là cùng tên Khánh “ma cô” và hai tên nữa là Hải “bùn” và Sơn “lợn” đi giết Túc. Nhưng hiện nay, tên Khánh và Hải “bùn” cùng Sơn “lợn” đã bỏ trốn ngay khi nghe tin tên Hanh bị bắt. Hắn mô tả lại hành động giết tên Túc là phù hợp với kết quả khám nghiệm tử thi.

Trần Quang Vũ xin phát biểu:

– Báo cáo Giám đốc, đêm hôm qua, anh em đã lần tìm ra được nơi tên Khánh lẩn trốn. Chúng tôi đã cử một tổ đi Hòa Bình để bắt hắn rồi ạ.

– Tốt lắm - Giám đốc Trần Công khen ngợi - Còn bây giờ Phòng Cảnh sát hình sự báo cáo kết quả xác minh vụ ma túy.

Đồng chí Trung tá, Phó trưởng phòng Cảnh sát Hình sự đứng lên:

– Báo cáo đồng chí Giám đốc và các đồng chí. Thực hiện kế hoạch của Ban chỉ đạo Chuyên án, chúng tôi đã xác minh, dựng lại toàn bộ lịch trình của chiếc xe BMW của tên Thư trong 5 ngày trước đó. Đáng chú ý nhất là vào sáng Chủ nhật, Túc lái xe đưa vợ thủ trưởng đi siêu thị. Đến

siêu thị, để xe ngoài đường thì xe bị hết hơi bánh trước. Sau đó, vợ Túc là Ngọc Anh đi xe taxi về còn Thư gọi xe cứu hộ đến đưa tới cửa hàng Champion. Tại đây, đã thay hai chiếc lốp trước, còn chiếc bị thủng thì vá lại và để làm lốp sơ cua.

Chúng tôi đã xác minh kỹ và thấy có những bất minh là tại sao chỉ có thay lốp, vá lốp mà hết gần hai giờ đồng hồ, trong khi với ngân ấy công việc, chỉ cần làm trong khoảng 30 phút. Thứ hai là chỉ huy tốp thợ hôm đó là tên Khánh “ma cô”. Đây là điều lạ vì từ xưa đến nay tên Khánh không bao giờ quan tâm đến việc thợ thuyền làm mà phó mặc cho một người là chú họ của hắn quản lý. Khánh “ma cô” ngày xưa đã có hai tiền án, một tiền sự về tội gây rối trật tự công cộng, cướp có vũ khí và bị giam cải tạo chung với Khánh ở trại giam số 4. Hai tay thợ trực tiếp làm lốp hôm đó tên là Dũng và Khang thì không ai biết đi đâu nữa. Qua đấu tranh với Ngọc Anh thì rõ hơn một điều là trước đây, vào khoảng từ năm từ 1995 đến 1997, Thư có buôn ma túy từ Lai Châu về. Nhưng đến năm 1998, khi đường dây ma túy do tên Nguyễn Văn Tám bị phá thì Thư thôi luôn và từ đó không bao giờ hắn bàn đến ma túy nữa.

Qua tài liệu trình sát, Phạm Hồng Hải đã vay tiền của Trần Hùng Lân để góp cổ phần với Công ty Anh Thư. Hắn được tên Thư khá tin cậy, nhưng chưa giao cho việc lớn. Khi Thư bị bắt, Hải tỏ thái độ bình thản, mặc dù nguy cơ mất số tiền góp vốn là khá lớn. Vợ Thư cũng cho biết là Thư giao cho Hải đi mua một chiếc ô tô con rồi mang đi biếu ai đó.

Giám đốc Công gior tay ngắt lời:

– Chỗ anh Vũ đã tìm ra nơi chúng mua xe chưa?

Trần Quang Vũ:

– Báo cáo anh đã có kết quả rồi ạ. Chúng mua một xe Toyota Cressida, ba mươi lăm ngàn USD ở salon ô tô Vĩnh Cửu. Nhưng chỉ ba ngày sau, một thanh niên đã mang xe bán lại, với giá hai mươi tám ngàn. Chủ salon là Vĩnh, người này cũng đã có thời bị đi tù cùng Hải.

Giám đốc gật đầu rồi ra hiệu cho đồng chí Phó phòng nói tiếp:

– Báo cáo thủ trưởng, tôi trình bày tiếp về cái mối quan hệ của Phan Hồng Hải. Trước khi xảy ra vụ giết tên Túc, Hải có gặp Khánh “ma cô”, gặp cả Bình “củi” và hôm kia, hắn gặp một tên đao búa có hạng ở Hà Nội là thằng Ba “hấp”. Đây là gã lưu manh chuyên nghiệp có tiếng ở khu vực quận Hoàn Kiếm. Hắn có ba tiền án và nhiều tiền sự. Lần mới nhất là hắn bị đi tù bốn năm về tội chống người thi hành công vụ. Hiện nay, nghe trình sát hình sự của Công an Hoàn Kiếm cho biết thì hắn cầm đầu một băng chuyên bảo kê bến bãi và đâm thuê chém mướn. Chúng tôi cũng đã xác minh được là chính Hải người gọi điện thoại cho Khánh “ma cô” vào buổi trưa hôm Túc bị hại và trước đó, Túc và Hải có nói chuyện với nhau.

Giám đốc Trần Công nói với Vũ:

– Đồng chí gọi Thượng tá Bình, Trưởng phòng Cảnh sát hình sự của Công an Hà Nội cho tôi nói chuyện.

Vũ bấm máy điện thoại gọi Bình rồi đưa máy cho Công.

Giám đốc Công:

– Alô. Bình đấy à. Tớ Công đây.

– Xin chào anh!

– Có việc gấp này, Bình giúp cho chúng tôi rồi tôi sẽ có văn bản gửi Ban Giám đốc sau. Hiện nay, Thằng Ba “hấp” ở xóm liễu, phường Chương Dương...

– Chúng tôi biết tên này rồi.

– Vâng, thế thì tốt quá. Đề nghị anh cho trình sát giám sát mọi di biến động của nó giúp chúng tôi với. Tôi sẽ cử hai trình sát xuống...

– Được thôi. Không có vấn đề gì. Thời gian gần đây, tên này có nhiều hoạt động khá trắng trợn. Chúng tôi cùng Công an Hoàn Kiếm đang có kế hoạch về hắn đây.

– Thế thì hay quá. Rất cảm ơn anh Bình.

Giám đốc Trần Công tắt máy rồi quay sang nói với mọi người:

– Việc kiểm tra hồ sơ của chỗ cô Hồng, đề nghị Phòng Cảnh sát kinh tế cử cho một tổ, chọn các đồng chí am hiểu về các hợp đồng kinh tế và phối hợp với Tổng Công ty Nam Sơn để làm. Tôi cam đoan với các đồng chí là nếu nghiên cứu kỹ chỗ hồ sơ này, kết hợp với những đơn thư tố giác của cán bộ, công nhân viên đã gửi cho ta, chắc chắn sẽ phát hiện ra nhiều vấn đề.

Trung tá Tình, Trưởng phòng Cảnh sát kinh tế:

– Báo cáo Giám đốc, tôi được biết là Thường vụ Tỉnh ủy đã có ý kiến yêu cầu thành lập đoàn thanh tra, để thanh tra tất cả các công trình của Dự án Nam Sơn 03. Như vậy chúng ta có nên cứ để cho thanh tra họ làm, nếu họ phát hiện thấy sai phạm và đề nghị Cơ quan Công an khởi tố điều tra thì thuận hơn. Như thế sẽ tránh được tiếng là công an hình sự hóa các vấn đề kinh tế.

– Tôi biết việc lập đoàn thanh tra. Nhưng chúng ta cứ lảng lảng làm, với mục tiêu là làm sáng tỏ việc chị Hồng mất tích. Việc thứ hai là đồng chí Trần Quang Vũ tập trung lực lượng, cùng với cảnh sát hình sự khẩn trương truy bắt ngay tên Khánh “ma cô”, tên Ba “hấp”, và lần cho ra hai tên đã vá lốp xe.

Giám đốc liếc thấy Vũ đang dăm chiêu suy nghĩ, anh hỏi:

– Sao, đồng chí Vũ đang tính toán điều gì vậy?

Vũ mỉm cười gượng gạo rồi dẫn đo:

– Báo cáo Giám đốc và các đồng chí, tôi... tôi có linh cảm rằng, việc mất tích của chị Hồng là có liên quan đến các vấn đề kinh tế và liệu có khả năng này xảy ra không: Chị Hồng bị sát hại với mục đích là giết người, triệt khẩu?

Trung tá Tình cười, nói ngay:

– Tôi cũng đã nghĩ như vậy. Theo nguồn tin từ một số cơ sở thì Tổng Công ty Nam Sơn đang có rất nhiều chuyện bê bối và không ít người đã cho rằng trong Dự án Nam Sơn 03 này, Ban Giám đốc đã “ăn” khoảng gần ba chục tỉ.

– Được, việc đó chúng ta sẽ phải làm sáng tỏ.

Cuộc họp giải tán. Giám đốc Công nói với Tình và Vũ:

– Hai đồng chí ở lại cùng với tôi bàn thêm mấy việc.

Rồi Giám đốc Công đóng cửa lại và nói:

– Việc của Nam Sơn sẽ vô cùng rắc rối. Chuyện tham ô, tham nhũng trong dự án này chắc chắn là có và không nhỏ. Và nhận định của hai đồng chí là có cơ sở. Nhưng cũng chính vì vậy mà tôi rất băn khoăn...

Ông nói đến đó rồi bỏ lửng. Bỗng ông nhìn thẳng vào Vũ:

– Tôi băn khoăn là về chỗ đồng chí Vũ. Cả tỉnh này ai cũng biết Vũ và Trần Hùng Lâm là bạn bè nối khố với nhau và Vũ lại từng là học trò của ông giáo Hàn. Vậy nếu để đồng chí Vũ trực tiếp điều tra vụ án này, có trở ngại lắm không?

Vũ và Tình im lặng. Giám đốc nói tiếp:

– Từ ngày Vũ về Phòng Cảnh sát Điều tra đến giờ, đồng chí đã tỏ ra là một cán bộ điều tra có nghiệp vụ cao, nhưng quan trọng là sự trung thực, liêm khiết và quy tụ được anh em. Cho nên không phải bỗng dưng mà đại hội Đảng bộ Phòng CSĐT vừa rồi, Vũ trúng phiếu cao nhất và được bầu là Bí thư Đảng ủy. Trong quy hoạch cán bộ, Vũ cũng được giới thiệu đề bạt Phó giám đốc Công an tỉnh với số phiếu rất cao. Vì thế khi lập Ban Chuyên án, Ban Giám đốc hoàn toàn tin tưởng vào đồng chí và cho đến bây giờ, quá trình điều tra vụ án đã chứng tỏ quyết định ấy là đúng. Tuy nhiên, vụ án đã có xuất hiện những tình tiết mới, đòi hỏi chúng ta phải mở rộng án và có những quyết sách mới trong quá trình điều tra. Đối tượng rất quan trọng trong vụ án này sẽ lộ diện dần dần đó

là Trần Hùng Lân... Để đồng chí Vũ tiếp tục điều tra vụ án này, nếu có gì xảy ra thì rất dễ mang tiếng là do Vũ có quan hệ thân quen nên đã cố tình bỏ lọt người, lọt tội. Hơn nữa, nếu như đối tượng là Trần Hùng Lân thì có thể gây khó xử cho đồng chí Vũ và là chỗ thâm giao... Nhưng rút đồng chí Vũ ra thì ngại rằng trong nội bộ sẽ có sự nghi kỵ lẫn nhau rằng vì sao lại như thế? Vì vậy, tôi thấy rất khó xử cho nên mới muốn trao đổi riêng với hai đồng chí.

Tình nói ngay:

– Anh nghĩ xa thế là phải, nhưng theo tôi, cũng không đến nỗi phải lo quá xa như thế. Trước mắt, cứ để anh Vũ làm Phó ban thường trực, sau này khi mở rộng án, nếu thấy Trần Hùng Lân có dấu hiệu phạm tội buộc phải khởi tố điều tra thì ta sẽ tách ra một mảng và giao cho đồng chí khác phụ trách. Đồng chí Vũ sẽ điều hành chung. Hơn nữa, tôi nghĩ là anh Công với trách nhiệm là Trưởng ban thì hoàn toàn có thể điều chỉnh và quán xuyến quá trình điều tra.

Vũ vẫn nín lặng. Giám đốc Công nói:

– Tối đây, tôi phải tham gia một chuyên án lớn do Tổng cục An ninh chủ trì, vì thế công việc sẽ rất nhiều và chắc chắn là không thể dành nhiều thời gian cho vụ án này. Vì vậy, tôi muốn giao nhiệm vụ Trưởng ban Chuyên án này cho đồng chí khác.

Nghe Giám đốc nói vậy, cả Vũ và Tình đều nghĩ là ông đã có chủ ý chọn người khác. Vũ thông thả:

– Rất cảm ơn anh đã thông cảm cho tôi trong quá trình điều tra vụ án này. Về mối quan hệ giữ tôi với Trần Hùng Lân, đúng là bấy lâu nay chúng tôi có quan hệ bạn bè tốt với nhau và Lân cũng đã giúp đỡ gia đình tôi trong lúc khó khăn. Cách đây vài ngày, trong lúc ngồi uống rượu với nhau, tôi cũng đã cảnh báo Lân về những hiện tượng bất thường trong Tổng Công ty Nam Sơn và anh ấy tỏ ra rất vững vàng. Chuyện “ăn uống” chia chác trong Dự án Nam Sơn 03, tôi cũng nghĩ là có, nhưng ở mức độ nào thì chưa rõ và như vậy, Lân không thể không có trách nhiệm.

Còn những việc khác như có thể liên quan đến cái chết của Vũ Thị Minh Hải, tôi tin rằng Lâm không liên quan. Còn trong xã hội hiện nay, các mối quan hệ đan xen nhau, các lợi ích kinh tế chông chéo rất phức tạp, cho nên không cán bộ điều tra nào tránh khỏi các mối quan hệ khi điều tra vụ án.

– Đồng chí nói vậy, tôi hiểu. Nếu tôi giao cho đồng chí làm Trưởng ban Chuyên án thì đồng chí có dám nhận không?

Vũ đứng dậy, khẳng khái:

– Tôi xin nhận, nhưng... nhưng!

– Đồng chí cứ nói.

– Nhưng tôi ngại anh Luân sẽ nghĩ thế nào? Anh ấy là Phó giám đốc chỉ huy cảnh sát, vì vậy việc này nếu anh Luân làm Trưởng ban thì thuận lợi hơn.

– Tôi quên chưa nói với các đồng chí về anh Luân. Lãnh đạo Bộ đã có lệnh điều động anh Luân về Cục Cảnh sát bảo vệ. Tháng sau phải thực hiện nhiệm vụ ở đơn vị mới rồi.

Vũ và Tình ngơ ngác:

– Sao điều động cán bộ mà làm bí mật quá, không ai biết gì?

– Thế tại sao các đồng chí không nghĩ rằng tại sao bấy lâu nay, mỗi khi điều động cán bộ của lực lượng vũ trang lại cứ phải làm ầm ĩ, phải hỏi hết ý kiến người này, người khác, ban nọ ngành kia... Sự dân chủ đó có phải đã là tốt hay không?

Giám đốc Trần Công chìa tay cho Vũ một cách trịnh trọng, nhưng lại nói thân tình:

– Anh tin ở em.

Vũ nín lặng và chỉ mỉm cười tỏ ý quyết tâm.

Ông Hiến gọi Trần Hùng Lân đến nhà và không chờ Lân giải bày, ông nói gay gắt:

– Anh làm ăn thế nào mà để loạn cả lên thế. Tôi đã dặn anh từ lâu là phải cẩn thận, đừng có quyết ẩu... Bây giờ hàng chục công trình của anh đều hư hỏng. Hôm qua họp Thường vụ Tỉnh ủy, các anh ấy nói về việc của anh, tôi muốn đào lỗ mà chui. Bây giờ quyết định lập đoàn thanh tra, anh làm thế nào thì làm.

– Bố đừng lo. Đúng là có một số công trình chất lượng chưa đảm bảo, nhưng con sẽ lấy tiền chưa thanh toán cho các bên “bê” để sửa chữa. Coi như đó là tiền bảo hành.

– Họ đồn là anh đã ăn trong dự án này mấy chục tỉ? Việc đó thế nào?

– Tại sao lại nghe mồm thiên hạ. Bố cứ để cho thanh tra họ làm, có gì sai, con chịu.

– Anh chịu thì là lẽ đương nhiên. Nhưng còn chúng tôi đây... ăn làm sao, nói làm sao? Thiên hạ người ta để yên cho à?

Vợ ông Hiến thấy ông gay gắt, bèn can:

– Thôi, đã có gì mà ông cứ gay gắt với nó.

Cô con gái ông cũng xen vào:

– Sao bố mắng anh Lân nặng thế. Làm kinh tế bây giờ ai mà chả có sai? Vừa rồi, thanh tra các công ty Nhà nước ở tỉnh, tất cả đều có sai phạm, bố đã phải phát biểu trên truyền hình rồi còn gì.

Ông Hiến đuối lý, bèn quay sang nói với Lân:

– Anh định thế nào đây. Có tay công an trông chờ được thì lại điều đi nơi khác rồi.

– Ai hả bố?

– Thăng Luân, Phó giám đốc được điều về Cục Cảnh sát bảo vệ, tăng cường cho Tây Nguyên.

– Phía công an, con có thằng Vũ rồi, bố không phải lo.

– Mà tin được thằng ấy à? Đó là đứa không vừa đâu.

– Không vừa là thế nào?

– Máy vụ án tham nhũng vừa rồi ở tỉnh, có dính đến vài quan chức cấp sở, tỉnh thì cũng muốn cho êm đi để xử lý nội bộ, nhưng nó dứt khoát không nghe và đưa truy tố bằng được.

– Nhưng với con thì phải khác.

– Tôi biết anh là bạn bè với nó, nhưng thời buổi này... Liệu có ai dám hy sinh cho bạn bè không nhỉ? Hơn nữa, nó chỉ là cấp thừa hành, trên nó còn giám đốc...

– Bố nhắc chú Công khéo khéo một chút là ổn ngay.

Có chuông điện thoại di động, Lân mở máy:

– Alô... cô Thi à? Sao... ai báo. Cô gọi anh Quân tới cơ quan ngay và Trưởng phòng Hành chính, Trưởng phòng Bảo vệ nữa.

Lân tắt máy, nói với ông Hiến:

– Công an vừa báo là tìm thấy xác cô Hồng rồi. Trôi về tận Thái Bình.

Ba “hấp” phóng xe máy đi Nam Định để gặp Bình “củi”. Nhưng hăn không ngờ là đã bị các trinh sát hình sự bám theo. Hăn đến một sới bạc. Đó là một ngôi nhà khá to, có tường cao bao kín xung quanh và ngay từ ngoài ngõ đã có mấy đứa trẻ được chủ sới thuê gác. Ba “hấp” gửi xe ở một quán nước ngoài đường, và đó cũng là nơi dặt mồi đánh bạc. Cô gái bán hàng không lạ gì Ba “hấp”, ả đóng đưa:

– Anh đi đâu mà biệt tăm thế. Đàn ông các anh sao mà dễ hứa, dễ quên.

– Hôm nay em có chỗ cho anh nghỉ lại không?

– Sao lại không có. Nhưng này, nói dối em làm gì? Chắc mới kiếm được món nào, nên đến đây kiếm vận may chứ gì?

– Cũng có ý như thế. Em có thấy thằng Bình “củi” ở đây không?

– Đang ngồi trong đó. Mấy hôm nay, hăn đỏ lăm. Ngày nào cũng được dăm triệu.

– Em vào gọi nó ra đây cho anh được không?

– Hăn đang say máu, hơi khó đấy.

– Cứ rí tai, nói là có anh đến chơi.

– Nhưng mà thưởng cho em cái gì?

– Cứ yên tâm đi. Thưởng cho em cả tình lẫn tiền là được chứ gì.

– Thế cái gì trước?

Ba “hấp” nhếch mép và quắc mắt:

– Biến thành chim gõ kiến từ bao giờ đấy hả. Có đi không thì bảo.

Biết không thể đùa được với Ba “hấp” ả bèn vọt vát:

– Chưa gì đã nổi nóng. Đêm nay em cho biết tay. Trông hàng cho em nhé.

Nói rồi ả ngúng nguẩy đi vào trong nhà chứa bạc.

Ngoài đường, các trinh sát vẫn kín đáo theo dõi Ba “hấp”.

Bình “củi” đang ngồi chơi sóc đĩa. Hắn đã được khá nhiều tiền cho nên cũng đang muốn chuồn. Thấy cô ả vào, hắn sáng mắt lên:

– Có gà mới à?

Cô ả rí tai Bình:

– Ba “hấp” đến tìm anh?

Bình giật mình:

– Nó đâu rồi?

– Đang chờ ngoài quán.

Bình bỏ chiếu bạc, ném cho mỗi người chơi năm chục ngàn:

– Anh phải đi có việc. Lại quả cho các chú.

Mấy gã chơi bạc nhao nhao lên:

– Này, chơi kiểu gì đấy hả. Định đem tiền về xây nhà à?

– Hôm nay sao chuồn sớm thế. Con Hạnh kia, mà y dụ dỗ đại ca đi đâu thế.

Bình “củi” trợn mắt:

– Tao phải đi có việc. Im mồm cả đi.

Ra ngoài sân, Bình “củi” bảo cô ả tên là Hạnh:

– Cái cặp em vẫn giữ đấy chứ?

– Vẫn giữ.

– Cần thận, chớ có hở mồm ra với ai đấy, giữ được nó là có món lớn. Công an đang đi lùng gắt lắm.

– Hay em copy lại một bản.

– Lộ mất. Cứ từ từ đã. Bây giờ em bảo thằng Ba là tối nay gặp nhau. Nó cứ biến đi đâu đó. Em đưa cho nó một cái sim card, anh sẽ gọi lại cho nó.

Nói rồi, Bình lấy xe máy, phóng theo đường ngõ nhỏ và đi mất hút.

Hạnh quay ra gặp Ba “hấp”:

– Anh Bình bảo công an đang lùng bắt. Bây giờ gặp không được, chờ đến tối.

– Tôi gặp ở đâu?

Hạnh lấy trong ví ra một chiếc sim card điện thoại di động:

– Tối nay, anh ấy sẽ gọi lại cho anh theo số này. Bây giờ đi kiểm chỗ nào mà nghỉ.

Ba “hấp” nhìn đồng hồ thấy mới có gần ba giờ chiều, hần lâu bầu:

– Đi đâu bây giờ. Anh ngủ lại trên gác của em được không? Mệt quá!

Hạnh ngần ngừ một lát rồi tặc lưỡi:

– Cũng được, nhưng mà anh ngủ một mình thôi nhé. Tối tính sau?

– Không phải giờ mặt nhanh như thế. Đang “trên bảo dưới không nghe đây”.

Hạnh đưa Ba lên tầng hai và bảo: Vào giường của em mà nằm. Em xuống trông hàng đây.

Phía ngoài đường, các trinh sát rất ngạc nhiên khi thấy Ba ở lì trong đó. Một trinh sát lấy điện thoại di động báo cáo Vũ:

– Báo cáo anh, thằng Ba “hấp” đã ở trong quán cà phê và không thấy ra nữa.

– Liệu nó có nghĩ là bị lộ và trốn mất rồi không?

– Không ạ. Xe máy nó vẫn để ở đó.

– Các đồng chí để một người canh, còn một người vào báo cáo anh Phan, Phó giám đốc Công an Nam Định, xin anh ấy cho lực lượng hỗ trợ. Nếu phát hiện ra hân gặp Bình “củi”, bắt ngay cả hai tên.

– Báo cáo rồi!

Ba “hấp” nằm trên giường của Hạnh nhưng hân không sao ngủ được. Hân đưa mắt nhìn căn nhà và bỗng sáng mắt lên khi thấy một cánh cửa tủ quần áo của Hạnh chưa đóng kín. Hân vùng dậy khẽ mở cánh cửa tủ và nhìn đồng váy áo treo đầy mắc, hân tò mò lục lọi và chợt như điện giật khi tay hân chạm phải một chiếc cặp. Hân nhấc chiếc cặp đen ra và mỉm cười đắc ý. Chiếc cặp có khóa số, hân loay hoay không mở được. Thấy trên bàn có con dao gọt hoa quả của Thái Lan, hân bèn dùng dao rạch đáy chiếc cặp và lôi ra những tập tài liệu. Đúng lúc đó thì cánh cửa bật mở. Hạnh sững người khi thấy Ba đang giở xem tập tài liệu. Hạnh há miệng định kêu thì nhanh như chớp, Ba tóm được, lôi phắt Hạnh lên giường và gí dao vào cổ cô:

– Cô em kêu một tiếng thì buộc anh phải xử lý đấy. Ai đưa chiếc cặp này?

– Dạ, anh... anh Bình.

– Anh cũng đang tìm gặp nó để hỏi về việc này đây. Không ngờ lại được thấy nó ở đây. Thôi, bảo thằng bình thông cảm. Anh phải mang chỗ giấy lộn này về trả cho chủ của nó. Nó đã mất công cất giữ, anh không quên.

Hắn móc túi lấy ra một xấp tiền loại 50.000 đồng ném lên người Hạnh và ra lệnh:

- Có chiếc áo khoác nào không?
- Trong tủ ấy. Anh ơi... anh mà mang chiếc cặp đi, thì em chết với thằng Bình!
- Anh gọi điện ngay cho nó bây giờ. Em vô can. Nó định giở trò gì, cứ bảo anh.

Ba vội vàng nhét tài liệu vào thắt lưng rồi lấy chiếc áo khoác mặc ra ngoài. Trước khi đi, hắn còn hôn Hạnh một cái:

- Dạo này trông em ngon quá. Hôm nào lên Hà Nội với anh nhé - Nhưng rồi hắn giở mặt ngay - Mà này, chớ có bấm báo với hắn vội đấy nhé. Nửa tiếng nữa mới được gọi. Cứ bảo hắn là không hiểu sao anh biết chiếc cặp giấu ở đây... Vậy nhé.

Ba xuống nhà, nấp trong cửa, kín đáo nhìn ra. Hắn chột chột dạ khi thấy một người đi xe máy, đội mũ cối đứng bên kia đường và liếc nhìn vào quán cà phê. Ba mím môi suy nghĩ rồi tặc lưỡi. Hắn mở khóa xe, nổ máy và lao vút đi như tên bắn.

Anh cảnh sát hình sự trong vai người chạy xe ôm vội vàng nổ máy xe đuổi theo. Nhưng Ba đã mất hút.

XIX

Anh cảnh sát hình sự đuổi theo không được, dừng lại lấy điện thoại di động gọi cho trình sát cùng đi, khi đó đang trao đổi với Chỉ huy Phòng Cảnh sát hình sự của Công an Nam Định:

- Thằng Ba “hấp” chạy mất rồi. Nó từ nhà con Hạnh lao ra và phóng như điên. Tôi đuổi theo không được.
- Cậu quay lại ngay nhà Hạnh, chặn ở cửa.

Mấy phút sau, một tổ cảnh sát hình sự ập đến quán cà phê. Hạnh đang ngồi trên tầng hai, tay mân mê chiếc cặp bị rạch đáy. Khi thấy mấy người ập đến, ả biết ngay đó là công an. ả vội vàng giấu cặp vào tủ rồi xuống nhà. Các trinh sát gườm gườm nhìn Hạnh bằng con mắt đe nẹt. Một anh dọa:

– Thằng Ba “hấp” vừa làm gì cô mà sao nó bỏ chạy nhanh thế.

Hạnh trơ tráo:

– Hắn giải quyết xong cái việc của đàn ông rồi thì chuồn!

Một cảnh sát hình sự của Công an Nam Định nói sảng:

– Nói đùa thế là đủ rồi, thằng Ba làm gì ở đây. Lúc nãy cô vào sòng bạc gặp Bình “củi” rồi hả. Nói cho cô biết, thằng Ba và cả thằng Bình đều đang bị công an truy lùng... Còn cô, có muốn nhập kho lần nữa không thì bảo.

Hạnh ấp úng:

– Thì đúng là anh Ba có đến... chỉ hỏi thăm em ra tù rồi, sống thế nào thôi!

Thấy chiếc máy điện thoại, một cảnh sát nói:

– Cho gọi nhờ nhé.

Anh nhắc máy lên và phát hiện ra dây điện thoại đã bị cắt. Anh quắc mắt hỏi:

– Tại sao phải cắt máy? Thằng Ba cắt phải không?

Một cảnh sát nói như ra lệnh:

– Chúng tôi đang cùng Công an Nam Sơn đi săn lùng Ba “hấp”. Nó đã ở nhà cô hơn một giờ đồng hồ... Thôi, bây giờ mời cô về Phòng Cảnh sát hình sự, chúng tôi muốn làm rõ một số điều. Nào, đóng cửa lại.

– Thôi, em xin các anh. Em xin nói thật là anh Ba “hấp” đến nhờ em đưa đi gặp Bình “củi”. Em vào sòng bạc nhà lão Trụ thì thấy Bình ở đó,

nhưng nó không gặp mà bảo chờ đến tối.

– Hẹn nhau ở đâu?

– Bình chỉ nói là Ba “hấp” cứ ở chỗ nào đó, tối sẽ sang tìm nhau.

– Ba “hấp” có điện thoại về không?

– Em không rõ.

– Trong sợi bạc có đồng không?

– Chỉ có năm, sáu người.

Một cảnh sát hình sự nói bức bối:

– Cái lão Xuân Tụ này, chứng nào tật ấy. Mới bị phạt vì tội gá bạc tuần trước mà vẫn không biết sợ. Tuần tới lại phải cho lập trạm gác dân phòng ngay lối vào nhà lão ấy.

Một cảnh sát hình sự nhìn nét mặt Hạnh rất lo lắng. Anh nói:

– Không chỉ có thế đâu. Tại sao hắn lại phải chạy như ma đuổi ra khỏi đây. Tại sao hắn lại cắt dây điện thoại.

Hạnh ấp úng:

– Em... em không biết.

– Hừ, không biết... Thế thì hãy cứ về phòng. Tôi nói cho cô biết, nếu chúng tôi bắt được thằng Bình “củi” và Ba “hấp”, nó khai ra vai trò của cô thì đừng có trách. Thằng Linh, người yêu của cô chỉ tháng sau là ra trại thôi. Nó mà biết cô vẫn tăng tịu với Ba “hấp” thì đòi ra cái lạt đấy.

Hạnh không ngờ, câu nói đó đã được đánh đúng điểm yếu của Hạnh. Cô ta sợ hãi:

– Em xin... em xin các anh bí mật cho. Chẳng có gì đâu... Thằng Bình gửi cho em một chiếc cặp da đen. Anh Ba đi lùg và do em giấu trong tủ áo, lại quên đóng cửa tủ, thế là anh ấy thấy! Chiếc... chiếc cặp đây ạ.

Hạnh chỉ lên gác hai. Rồi Hạnh dẫn anh em cảnh sát hình sự lên và lấy chiếc cặp ra:

- Hẳn lấy trong này những gì?
- Dạ, toàn tài liệu, hợp đồng gì đó.

Mấy cảnh sát hình sự kéo nhau xuống dưới nhà bàn bạc điều gì đó rồi gọi Hạnh xuống:

- Thế này, bây giờ đến lượt cô phải gắng giúp chúng tôi đây.
- Gắng thế nào ạ?
- Chúng tôi sẽ cho hai nữ cảnh sát đến đây với cô. Thứ nhất là để bảo vệ cô khỏi bị thằng Bình “củi” trả thù. Thứ hai là... là sẽ có mấy việc khác.

Hạnh tặc lưỡi:

- Thế cũng được. Nhưng mà không được bắt em đấy nhé.
- Cũng còn tùy thuộc vào việc cô có chịu hợp tác với chúng tôi không.

Ba “hấp” phóng xe về Hà Nội. Hẳn vào một trạm điện thoại công cộng gọi cho Phan Hồng Hải:

- Tối nay ông lên đây. Lấy hết cái năm tài liệu về, nhưng mà phải chuộc đấy!

Phan Hồng Hải mắt sáng lên:

- Phải chuộc cơ à. Được thôi, nhưng mà đừng có coppy đấy nhé!
- Không ai làm trò mèo ấy đâu. Thêm một ngàn nữa.
- Tao sẽ tính toán với mày sau. Tiền tao có phải vỏ hến đâu?

– Tiền của ông anh thì không là vô hên, nhưng của sếp anh thì còn nhiều hơn vô hên đấy! Thằng em đang đói. Đúng thế nhé. Chào!

Tối hôm đó, một kế hoạch bắt Phan Hồng Hải và Ba “hấp” đã được đích thân Trần Quang Vũ chỉ huy.

Từ chập tối, các anh đã bố trí lực lượng mai phục quanh ngôi nhà của Ba “hấp” ngoài xóm liều.

Ba “hấp” thì lại vô cùng chủ quan và nghĩ chắc chắn không dại gì thằng Bình “củi” lại làm to chuyện. À giang hồ cùng sống với hăn cùng cúc nấu cơm rồi dọn mâm.

Ba “hấp” nhìn mâm cơm thấy có đĩa thịt chó luộc, cá kho, rau muống, hăn cười thích chí:

– Nấu cơm ăn thế này, cứ như vợ chồng ấy nhỉ?

À giang hồ bữu môi:

– Gớm, mấy hôm nữa, gặp con khác, nó cho ăn cũng lại như vợ chồng chứ?

– Thôi nào, lấy chén xuống đây uống rượu với anh.

Rồi hăn ngân nga:

– “Đêm nay mới thật là đêm. Ai đem trăng sáng tãi lên vườn chè”.

À giang hồ ngạc nhiên:

– Anh thành nhà thơ từ khi nào đấy? Hôm nay sao lại hứng chí thế!

– Thì kiếm được món tiền kha khá... Anh đưa em đi du lịch nhé!

– Du với chả lịch mà làm gì? Em đang cần vốn mở một cửa hàng ngũ trưa thư giãn đây. Vốn ít mà hay đáo để. Hôm nọ em đến thăm con bạn làm chủ quán thư giãn ở gần Ngã Tư Sở. Vốn bỏ ra có vài chục triệu,

lượng nhân viên không phải trả, ngày kiếm dăm trăm nghìn ngon như ăn óc chó. Mà đến ngủ trưa với gái, toàn mấy lão quan chức tóc “bán dâm” thôi.

Thế rồi bữa cơm tối của cặp tình nhân trai tứ chiếng, gái giang hồ diễn ra thật ấm áp và thanh bình. Cơm xong, Ba “hấp” ngã người lên chiếc ghế xích đu bệt đã cũ rích:

– Em đi mua ấm trà về uống đi. Mà này, mua thêm một bao ba số nữa nhé. Lát nữa có khách quý đến, cũng phải tiếp đón cho đàng hoàng.

– Ai vậy?

– Rồi khắc biết. Nhưng mà này, nhớ giữ mồm giữ miệng đấy nhé!

– Không phải nhắc. Gớm, đàn ông các anh, cứ năm xu rượu vào là khai tông tặc.

Nói rồi ả ngưng nguẩy ra đi. Từ một vị trí quan sát, Vũ ra hiệu cho một trinh sát bám theo ả.

Phan Hồng Hải lái ô tô lên đến Hà Nội thì trời đã tối mịt và hãn hoàn toàn không biết là có ba trinh sát đi hai xe máy luôn bám theo.

Hải để ô tô ngoài đường lớn rồi đi bộ vào nhà Ba “hấp”. Tuy nhiên, trên đường đi, thỉnh thoảng hãn lại dừng, cảnh giác ngó trước ngó sau. Các trinh sát mai phục kín đáo gọi bộ đàm thông báo cho nhau:

– Tổ 1 báo cáo: Đã phát hiện thấy “sói”. Hãn đi một mình.

– Tổ 2 báo cáo, đã phát hiện thấy “sói”.

Trần Quang Vũ ra lệnh:

– Chờ cho hãn vào nhà các tổ áp sát, chờ lệnh tôi.

Hải ngang nhiên vào nhà Ba “hấp”. Ba đang nằm ghế, nhồm dậy:

– Ông đi với ai đấy?

– Một mình. Đưa ngay tập tài liệu cho tao?

Ba “hấp” giơ tay, ra hiệu cho Hải hãy thông thả:

– Chờ tí, con bồ em nó cất trong tủ.

– Nó đi đâu?

– Mua thuốc lá. Về ngay đấy mà.

Bên ngoài các trinh sát tiến dần đến ngôi nhà. Trần Quang Vũ cũng có mặt để chỉ huy anh em. Vũ hiểu hơn ai hết là thành bại của chuyên án này, phụ thuộc vào kết quả bắt Ba “hấp”. Nếu chúng trốn thoát hoặc có sơ xảy gì thì hậu quả không biết thế nào mà lường.

Mọi người ém sát nhà Ba “hấp”, đúng lúc đó, cô vợ hờ của Ba “hấp” đi mua trà, thuốc về. Ắ nhìn thấy có hai người đang đứng ngoài, vốn tính cảnh giác, ả gào to:

– Ai làm gì ngoài cửa nhà tôi thế!

Anh trinh sát đi sau ả vội lao tới đè sấp ả xuống, nhưng không kịp. Ắ gào lên thất thanh:

– Cướp... Cướp! Ối làng xóm ơi, cướp!

Ba “hấp” rút con dao chọc tiết lợn lao ra cửa, nhưng ngay lập tức hấn bị hai trinh sát quật ngã. Trần Quang Vũ lao vào nhà, Phan Hồng Hải chưa kịp phản ứng thì Vũ đã đồng dục:

– Phan Hồng Hải, anh đã bị bắt.

Hải ngơ ngác:

– Tôi... Tôi bị bắt vì tội gì?

– Có tội đấy!

Ba “hấp” và cô vợ hờ được dẫn vào nhà. Lúc này, bà con đổ đến rất đông. Mấy gã lưu manh đứng ngoài hò hét, kích động. Một gã nói to:

– Bọn cướp giả danh công an. Đánh bỏ mẹ chúng nó đi!

– Đánh đi... xông vào bà con ơi!

Gã đang hò hét bỗng giật bản mình khi thấy có bàn tay nặng trĩu đặt lên vai. Hắn quay lại, hóa ra là một cảnh sát hình sự của công an phường, anh cảnh sát lạnh lùng nói:

– Mày xông vào đánh đi. Xông vào!

Hắn rút cổ:

– Em... em nhớ mồm - Nói rồi, hắn gào to - Công an thật bắt Ba “hấp” đấy, không phải cướp đâu!

Anh cảnh sát hình sự véo tai hắn lôi ra:

– Không phải việc của mày. Đi ra chỗ khác.

Phan Hồng Hải nhìn Vũ trường trường. Vũ hỏi Ba “hấp”:

– Tập tài liệu lấy ở quán cà phê Hạnh đâu?

Ba “hấp” giật mình:

– Làm gì có tài liệu nào?

– Này, muốn nặng tội thêm hả? Tập tài liệu đâu?

Đến nước này thì Ba “hấp” biết có giấu cũng không được:

– Nhà em... nhà em cất trong tủ!

Một trinh sát đẩy ả đến bên tủ và lệnh cho ả mở tủ. Cả tập tài liệu giấu dưới đồng quần áo được lôi ra. Hải nhìn thấy tập tài liệu, hắn gục đầu xuống, người run như phát sốt.

Có tiếng gõ cửa. Lân buông thông:

– Tôi không có nhà.

Nhưng cánh cửa vẫn mở. Huyền Thi, mặt tươi hơn hớn, đến bên Lân và giật mình:

– Anh ồm đấy à? Sao trả lời gì lạ vậy? - Rồi Thi dài giọng nhắc lại - Tôi không có nhà! Định tránh em à?

Thấy Thi, Lân hơi dịu lòng lại. Lân ra hiệu cho Thi chốt cửa rồi nói, giọng uể oải:

– Em nghe tình hình thế nào?

– Sao anh lo quá thế. Tại sao hôm qua em gọi điện cho anh mà anh tắt máy. Em biết lúc này anh đang có nhiều việc phải lo... Em muốn được bên cạnh anh.

Lân thở dài:

– Sự nghiệp của anh sắp sụp đổ rồi. Em cũng không nên đến anh nữa, kéo sau này khó cho em.

– Em sợ gì. Hãy biết ngày hôm nay là ngày hôm nay. Em muốn chiều nay anh xếp hết mọi việc lại, đi với em. Đầu óc sẽ thư thái hơn.

Lân uể oải lắc đầu:

– Chiều nay thì không được. Bên cảnh sát điều tra họ đã hẹn làm việc rồi, có gì để tối nhé.

– Cũng được. Em sẽ thu xếp lấy một nơi yên tĩnh.

– Em đi Hòa Lạc, đến nhà của anh để chuẩn bị. Mà này, em nói có người muốn mua lại chỗ đó à?

– Vâng, ông Giám đốc Ngân hàng Cổ phần Đầu tư Xây dựng.

– Ông ấy trả bao nhiêu?

– Khoảng hai tỉ.

– Em bán đi. Nếu được, em sẽ có một phần tư.

Thi sáng mắt lên, nhưng vẫn bình tĩnh, kiềm chế:

– Em không cần... Em chỉ mong anh qua khỏi đại hạn này thôi. Anh đang rất cần tiền cơ mà.

Nghe Thi nói với giọng thật thà như vậy. Lân cảm động:

– Không ngờ cuộc đời anh đến lúc này còn có em.

Nói rồi, Lân ôm lấy Thi và như mong muốn cô ta che chở.

Lân chủ trì buổi họp của Ban Giám đốc với các cán bộ chủ chốt. Lân đảo mắt nhìn quanh, thấy vắng Hoàng, anh ta hỏi ông Quân:

– Anh Hoàng đi đâu mà chưa tới.

Một cán bộ đứng lên báo cáo:

– Báo cáo Tổng giám đốc, anh Hoàng bị tai biến mạch máu não, đang cấp cứu tại Bệnh viện Bạch Mai trên Hà Nội ạ.

– Sao, tai biến mạch máu não... Có nặng không? - Lân hỏi lại với giọng thẳng thốt

– Dạ, hôm qua chúng tôi đưa lên bệnh viện, nói không rõ tiếng, chân trái bị liệt và tay trái run, không cầm nắm được gì?

– Thế hiện nay ai chăm sóc cho anh ấy ở bệnh viện?

– Công đoàn đã cử ba người lên trông rồi ạ.

Lân gật đầu tỏ ý hài lòng rồi thở dài:

– Đã bảo ăn nhậu ít thôi, nhưng có nghe đâu. Lúc nào cũng bảo là khỏe lắm, khỏe lắm. Bệnh tật nó có chữa ai đâu?

Rồi Lân đồng dục:

– Nào, chúng ta bắt đầu buổi họp đột xuất này.

Ông Quân, từ lúc đầu đến giờ, gương mặt luôn lộ vẻ căng thẳng và khi Lân vừa dứt lời, ông Quân đứng phắt dậy:

– Trước khi đồng chí... à, anh Lân vào nội dung chính, tôi xin phép tất cả được đọc một lá đơn, rồi sau đó, anh Lân sẽ phát biểu.

Lân tỏ vẻ khó chịu:

– Đơn gì vậy?

– Để tôi đọc rồi các đồng chí khắc biết.

– Nếu là đơn tố cáo cá nhân, đề nghị anh cứ gửi thẳng cho các cấp có thẩm quyền.

– Không, tôi muốn trước khi lá đơn này được gửi đi, mọi người trong cơ quan phải được biết. Tôi là một đảng viên, tôi chịu trách nhiệm trước tổ chức về phát ngôn của mình.

Lân nổi nóng:

– Anh Quân, có phải anh định mượn buổi họp hôm nay để thực hiện ý đồ cá nhân của anh không?

Lúc này ông Quân cũng không vừa:

– Vậy tôi hỏi anh, tôi là một đảng viên, một cán bộ lãnh đạo của công ty, việc tôi đọc đơn của tôi trước tập thể là sai hay đúng; là được phép hay không được phép. Tại sao một việc làm minh bạch như vậy lại bị ngăn cản.

Lân xuống giọng:

– Tôi không ngăn cản anh, nhưng anh biết đấy, trong lúc này, tổng công ty ta đang đứng trước rất nhiều khó khăn; lòng anh em đang xao động. Nếu có chuyện gì nghiêm trọng hơn, chúng ta hãy bình tĩnh xem xét, không nên làm rối thêm tình hình. Tôi đã nói thế, xin tùy anh.

Một cán bộ đứng lên:

– Tôi đồng ý với anh Lân. Việc đọc đơn thư ngay tại cuộc họp này là không nên, bởi lẽ nội dung đơn có thể không đúng hoàn toàn, nhưng cũng có thể chưa đúng hết và có những vấn đề đúng về hiện tượng nhưng chưa đúng về bản chất. Những lời phát ngôn nhất lại là ở một người giữ cương vị như anh Quân, dù thế nào cũng sẽ gây dư luận trong tổng công ty. Và trong lúc này, chưa chắc đã có lợi. Tôi đề nghị anh Quân cứ gửi đơn lên các cấp có thẩm quyền. Anh đã đứng tên trong đơn, không dấu giếm, đó chính là đã thể hiện sự trung thực của một đảng viên rồi.

Ông Quân thờ người ra và thấy ý kiến có lý. Lân thở dài rồi nói:

– Thôi, anh Quân đã nói như vậy, tôi đề nghị anh cứ đọc đơn tại đây. Và tôi chỉ mong bất luận thế nào, các anh chị cũng đừng làm phức tạp thêm tình hình. Anh cứ đọc đi, tôi và mọi người xin nghe.

Ông Quân nhếch mép cười rồi rút lá đơn dài đến ba trang giấy khổ A4 và được viết tay:

– Lá đơn này chỉ có một bản, tôi viết tay - Ông ngừng lại, nhấp ngụm nước rồi cao giọng.

– Cộng hòa xã hội chủ nghĩa Việt Nam. Độc lập tự do hạnh phúc. Đơn tố cáo hành vi tham nhũng và chủ mưu giết người triệt khẩu của ông Trần Hùng Lân, Tổng giám đốc Tổng Công ty Xây dựng miền núi Nam Sơn...

Ông Quân đọc rõ từng chữ và mỗi từ ông đọc, cứ như súng bắn... Cả phòng họp bàng hoàng, kinh ngạc.

Tại Bệnh viện Bạch Mai. Hoàng đang đi dạo trong sân bệnh viện, một người là cán bộ công đoàn nhưng thực chất là một người rất thân của Hoàng đi bên cạnh. Hoàng nói:

– Tao phải giả vờ ốm nặng cũng là để tránh những chuyện không hay đang xảy ra ở tổng công ty. Bí mật này, sống để dạ, chết mang đi, cậu phải nhớ đấy.

– Dạ, em hiểu.

– Tao đã chi đậm để bác sĩ làm cho bộ hồ sơ bệnh tật rồi. Ngay sau đây, tao sẽ làm đơn xin về mất sức. Việc lão Lân làm, lão ấy phải chịu.

Rồi Hoàng thở dài:

– Tao đã nhiều lần khuyên lão Lân là phải cẩn thận khi chọn bọn “bê phảy”, nhưng lão ấy có nghe cho đâu. Vì thế, nhiều hợp đồng, tao không dám ký nháy. Nhưng lão ấy bất chấp tất cả... Đồng tiền nó ghê gớm thế đấy. Mờ mắt hết.

– Em nghe đồn là chính ông Lân thuê thằng Hải giết chị Hồng?

– Tao có nghe nói, nhưng chưa rõ. Có thể lắm chứ. Bà Hồng định làm đơn tố giác ông Lân là có thật, còn chuyện ông ấy có dám thuê người giết không thì phải chờ công an.

– Nhưng mà Trưởng Phòng cảnh sát điều tra lại là bạn chí thân với ông Lân.

– Là bạn thân mới chết! Nếu là người không có quan hệ, thì có thể dùng tiền, dùng các mối quan hệ khác tác động. Nhưng đã là bạn bè, dùng tiền thì không được, mà án tại hồ sơ, làm sao mà tay Vũ dám chống lại ông Công. Nếu Vũ không làm nghiêm, dư luận cho là vì tình bạn mà để lọt tội. Còn nếu làm đúng luật thì thiên hạ sẽ cho là cha Vũ bất nhân, bất nghĩa. Lúc khó khăn, ông Lân giúp đỡ từng tí, thậm chí cho cả từ cái

quạt máy. Vợ ông Vũ đi đẻ, ông Lân đứng ra nhận làm chồng để ký giấy... Thế mà bây giờ lại nở điều tra bạn mình. Đây mới là nước cờ cao tay của Ban Giám đốc.

– Anh phân tích giỏi quá. Thảo nào, trong lúc này, anh mượn bệnh viện làm nơi ẩn náu.

Hoàng cười khùng khục.

– Anh cứ yên tâm. Em sẽ kiếm cho anh một con bé “chân dài đến nách”.

Miệng thì nói chuyện liến thoắng nhưng mắt Hoàng vẫn liếc nhìn ra cổng với vẻ rất cảnh giác. Hoàng thấy một chiếc ô tô màu đen rẽ vào cổng bệnh viện và phát hiện ngay ra xe của Lân. Hoàng vội bảo:

– Mày để tao ngồi ở ghế. Lão Lân đến đấy. Cứ nói là tao nặng lắm và đang buồn bực trong người.

Nói xong Hoàng ra ghế đá ngồi, ngheo đầu, mệt mỏi. Gã đệ tử đứng sau lưng bóp vai cho Hoàng với vẻ ân cần.

Lân và hai cán bộ nữa của văn phòng mang theo một túi to hoa quả và sữa đi vào. Một người trông thấy Hoàng ngồi ghế, reo lên:

– A, đây rồi. Gớm, đã bò ra được sân rồi cơ à?

Hoàng vẫn ngheo đầu, nói đúng giọng của người bị rứt lưỡi do tai biến mạch máu não:

– Các... các anh... cảm ơn!

Lân lắc đầu ái ngại khi thấy cặp mắt đờ đẫn của Hoàng, chân trái thông thượt và tay trái cứ rung rung:

– Nặng thế này cơ à? Có ăn uống được gì không?

– Dạ, ăn được tí cháo - Người đang được cử chăm Hoàng trả lời.

– Họ cho thuốc gì rồi?

– Sáng nay mới truyền “Xê-rê-bờ-rô-li-xin”. Họ bắt nằm bất động, nhưng anh ấy cứ đòi ra đây. Em phải xin bác sĩ mãi mới được. Vừa ra được năm phút.

Anh ta nháy Lân ra rồi kéo ra xa và thì thào:

– Hơi khó qua đây. Từ sáng đến giờ ông ấy cứ thấy buồn bực trong người. Bác sĩ nói nếu liệt nửa người thì còn là may mắn.

Lân lắc đầu:

– Chán thật, đúng lúc này thì lại đổ bệnh - Rồi Lân nắm tay Hoàng, nhìn thẳng vào mắt anh ta, hỏi thông thả - Ông có nhận ra tôi không?

Hoàng giương cặp mắt ngây dại, gật đầu.

– Ô... ông là ... La... ân! To... ông... đến!

Nói rồi Hoàng lại run bắn lên. Lân chán nản xua tay:

– Đưa cậu ấy vào phòng ngay.

Lân gọi điện thoại xin gặp ông Thạc nhưng ông ấy cứ phải đi họp, từ chối không tiếp. Lân đến nhà Huyền. Thấy Lân, Huyền tỏ vẻ mừng rỡ:

– Lâu lắm rồi mới được gặp anh! Sao trông anh mệt mỏi vậy?

– Tổng công ty đang lắm chuyện quá. Chắc em biết hết rồi.

– Em biết cả rồi. Mà sao ông Quân tệ thế, lại vu cho anh tội chủ mưu giết người. Bây giờ anh cứ ở đây, em nấu cơm ăn đã. Em gọi anh Thạc tới nhé, có gì bàn bạc dễ hơn.

Lân đang mong được gặp ông Thạc, nghe nói vậy, vội đồng ý ngay. Huyền gọi điện thoại cho ông Thạc. Trong lúc này, ông Thạc đang ở nhà và tiếp ông Nam, Phó chủ tịch tỉnh Nam Sơn. Có tiếng chuông điện thoại di động, ông Thạc liếc, nhìn số máy rồi cao giọng:

– Alô, tôi nghe đây.

– Anh à, anh đang làm gì đấy! - Tiếng của Huyền thẽ thọt. Ông Thạc hơi cau mày:

– Xin lỗi ai ở đầu dây đấy hả?

Nghe cái giọng này Huyền biết là ông Thạc đang có khách hoặc vướng chuyện gì đó không tiện nói chuyện. Nhưng cô cũng không vừa:

– Anh không thích nói chuyện, không thích gặp thì cứ nói. Việc gì mà phải không dám nhận, lại còn hỏi “ai ở đầu dây”? Hay đang trong vùng phủ váy của cô nào vậy?

Ông Thạc nhăn mặt khi nghe cái giọng đáo để đó, nhưng ông lại cao giọng ngay:

– Tôi đang có việc bận, lại để lúc khác nhé. Có gì tôi gọi lại sau.

Nói rồi ông vội vã tắt máy. Ông quay sang ông Nam:

– Nghe anh nói, bây giờ tôi mới thấy sự việc nghiêm trọng đến như vậy. Tôi vốn tính cả tin, cứ nghĩ nó là con ông Hiến nên tạo điều kiện cho nó phát triển, ai ngờ nó làm ăn thế này. Anh vừa nói kết quả thanh tra sơ bộ đã có gì?

– Một nửa số công trình không đảm bảo chất lượng. Số lượng vật tư, thiết bị khai khống so với thực tế tính thành tiền là hơn bốn chục tỉ; riêng phần chi tiêu không giải trình được của Trần Hùng Lân là mười tỉ...

Ông Thạc chỉ vào túi vợt tennis để góc nhà:

– Hừ, thế mà “ông cháu yêu quý” biếu tôi được mỗi túi đựng vợt kia. Không khéo mấy hôm nữa bị bắt nó lại khai là biếu tôi cả căn nhà...

– Điều đó thì không loại trừ. Nhưng mà... em biết. Anh là người như thế nào, cả tỉnh em ai lạ gì. Ai cũng nhớ vụ thăng Quỳ ở Sở Kế hoạch và Đầu tư mang lên biếu anh hai ngàn đôla, bị anh mắng cho, đuổi về nhưng rồi vẫn bảo vệ cho hắn lên chức phó giám đốc.

– Nói thật với anh, ngồi cái ghế như của tôi, chỉ cần làm đúng lương tâm, trách nhiệm của mình, anh em người ta làm được, họ cảm ơn là cũng đủ thoải mái rồi. Chứ còn nghĩ mưu, nghĩ mẹo kiếm tiền thì chóng giàu đấy nhưng mà không bền.

Ông Nam nói:

– Em nói thật với anh. Vụ thằng Thư bị bắt vì mang hêrôin, dứt khoát có bàn tay thằng Lân.

– Nhiều người nói với tôi như vậy. Nhưng cứ để công an làm xem sao?

– Sẽ chìm xuống thôi. Tay Trần Quang Vũ, Trưởng phòng Cảnh sát điều tra là bạn chí cốt với thằng Lân.

– Cũng có thể. Công an bây giờ tiêu cực nhiều quá, nhất là cứ bị lợi dụng hình sự hóa mấy việc dân sự để kiếm chác.

Tại nhà Huyền. Trần Hùng Lân thăm thì khi nghe Huyền nói lại về thái độ của ông Thạc.

– Có khi ông ấy biết anh ở đây.

– Không đâu, nhưng chắc chắn là có khách quan trọng nên ông ấy mới giả cách như vậy. Được, nếu định giở mặt thì đừng có trách em.

– Thì em làm gì được ông ấy.

– Bao năm nay, em biết anh phải cung phụng ông ấy như thế nào chứ. Ngôi nhà này, tiện nghi này cũng là của anh. Em là đứa đàn bà, vì cùng đường mà phải chấp nhận sống với ông ấy... nhưng em biết thế nào là phải, thế nào là trái chứ. Anh bị nạn mà ông ấy quay lưng lại với anh thì không xong với em đâu.

Lân ngăn lại:

– Em nghĩ như vậy là an ủi anh phần nào rồi. Em hãy quên mọi chuyện đi. Đừng bao giờ nghĩ là anh đã giúp em được gì. Bây giờ, mọi

người đang quay lưng lại với anh. Tất cả... tất cả đều hết cả rồi.

Tại Phòng Cảnh sát điều tra, Ban Chuyên án họp dưới sự chủ trì của Trần Quang Vũ.

– Hôm nay, đồng chí giám đốc đi Hà Nội họp. Tôi được ủy quyền họp với các đồng chí. Trước hết, đề nghị đồng chí Cường cho biết kết quả hỏi cung tên Ba “hấp” và tên Hải.

Thiếu tá Cường đứng lên:

– Báo cáo anh, Ba “hấp” đã khai là hãm nhận lời với Phan Hồng Hải nhằm “dạy cho chị ta một bài học”, với mục tiêu là đánh cho bị thương nặng, mất sức lao động, nhưng không để chết. Sau đó Ba “hấp” đi thuê lại Bình “củi” ở Nam Định, còn Bình “củi” làm thế nào thì hãm không biết. Tuy nhiên, khi Hải cho biết là tay chân của Bình “củi” đã lấy chiếc cặp và yêu cầu Trần Hùng Lân nộp tiền thì Hải đã bắt Ba “hấp” phải đi lấy lại chiếc cặp của chị Hồng.

Cường vừa nói tới đó thì cánh cửa bật mở. Một đồng chí sĩ quan bước vào:

– Báo cáo anh, Tổ công tác và công an Nam Định đã bắt được tên Bình “củi” ạ!

– Bắt lúc nào? - Vũ hỏi ngay.

– Dạ, mờ sáng hôm nay. Đang trên đường dẫn về đây ạ.

– Hay lắm. Thế này là vụ án sẽ rõ ngay. Còn việc truy bắt thằng Khánh “ma cô” đến đâu rồi.

Đồng chí Trung tá, Phó phòng Cảnh sát hình sự đứng lên:

– Báo cáo anh, tên Khánh đã trốn vào Đắk Lắk. Tin cơ sở cho biết thì hãm đang ở huyện Krông Búk. Nhưng do tình hình Tây Nguyên đang

phức tạp, công an các địa phương phải tập trung giải quyết điểm nóng cho nên chưa có thời gian truy tìm hãn.

– Hiện nay, ta đang có một tổ ở Đắk Lắk phải không?

– Vâng, anh em đi đã mười ngày. Hôm qua vừa gọi điện xin ra vì hết sạch cả tiền rồi.

– Đồng chí nói anh em rút về huyện Ea H’leo mà ở, tôi sẽ đề nghị đồng chí trưởng huyện giúp đỡ. Chúng ta phải tính chặn đường nó nếu nó chuồn sang Gia Lai

Một điều tra viên thắc mắc:

– Sao anh biết nó sang Gia Lai.

– Tôi đã mấy chục năm ở Đắk Lắk nên có buôn làng nào mà không biết đâu. Nếu nó ở Krông Búk, từ đó đi sang Gia Lai, sang Kon Tum rồi về Khánh Hòa, Phú Yên rất dễ. Còn nếu như chúng lại rút về Buôn Ma Thuột thì chả phải là tự nhiên lại chui vào rọ hay sao. Đồng chí tăng cường một tổ nữa lên Đắk Lắk giao cho đồng chí Tài chỉ huy, quyết không để tên Khánh trốn thoát. Tình hình Tây Nguyên đang phức tạp, đã có vài cuộc gây rối mang màu sắc chính trị của một số bà con các dân tộc Tây Nguyên, nghe theo lời bịp bợm của gã Fulrô Ksor Kok lưu vong. Vì vậy, chắc chắn bọn Khánh sẽ không dám đi lại nhiều mà rúc vào ở nơi nào đó. Tại Krông Búk, có hai nông trường cao su. Nơi ấy tập trung nhiều bà con của tỉnh ta. Rất có thể thằng Khánh đã ẩn náu ở những chốn này.

Vũ quay sang Thiếu tá Cường:

– Thế còn Phan Hồng Hải khai thế nào?

– Hải thì chỉ khai rằng, do hắn biết cô Hồng định kiện Lân, nên hắn dùng bọn lưu manh đánh cho cô ấy chỉ bị thương mà không dám đi kiện nữa. Nhưng không ngờ bọn đệ tử quá tay.

– Vậy còn mối quan hệ giữa hắn và Trần Hùng Lân?

– Hắn chỉ nói là do lo lắng việc cô Hồng kiện Lân nên đã làm vậy. Ngoài ra, hắn chưa khai thêm gì.

– Nói thế trẻ con cũng không nghe được - Vũ bực bội - Các đồng chí tập trung điều tra và đấu tranh với hắn theo hướng này: Thứ nhất, vì sao hắn làm đệ tử cho Trần Hùng Lân? Thứ hai: Trần Hùng Lân đưa tiền cho hắn góp cổ phần với Anh Thư là nhằm mục đích gì? Số tiền đó là cho hay là vay. Nếu vay thì có giấy tờ gì không? Thứ ba là phải đặt dấu hỏi: Có phải việc tên Thư mang hêrôin là màn kịch do Hải hoặc là do ông Lân bày ra để hại Thư và từ đó thu tóm hết phần các công trình của Anh Thư không. Để làm rõ những việc liên quan đến Trần Hùng Lân, đề nghị Phòng Cảnh sát kinh tế cho làm rõ nguồn gốc 2ha đất và ngôi biệt thự của Trần Hùng Lân trên Hòa Lạc.

Buổi họp tan, mọi người đã về hết, Trần Quang Vũ ngồi thừ ra một mõi. Trước mắt anh hiện lên những hình ảnh tốt đẹp về Trần Hùng Lân: “Lân ơi là Lân. Mà giết bạn mà rồi! Mà bảo tao phải làm thế nào bây giờ...!”.

Vũ nhắc máy điện thoại gọi cho Lâm:

– Alô, ông Lâm đấy à? Trần Quang Vũ đây - Vũ nói với giọng xúc động.

– Chào ông! Sao khi nào thì ông bắt tôi đấy?

– Tôi cũng chưa biết - Vũ chợt thấy cay cay ở sống mũi. Anh cố kìm nén - Chỉ có điều là tôi muốn gặp ông.

– Theo tôi thì không nên vì ông đang được cấp trên tin cậy và tôi đang là kẻ bị nghi ngờ. Tôi còn biết là trong mấy cuộc họp vừa rồi, ông đã đặt dấu chấm hỏi lớn về tôi trong việc liên quan đến cái chết của cô Hồng. Ông làm tôi hơi ngạc nhiên đấy ông bạn cố tri ạ. Dù sao thì chúng ta cũng nên sòng phẳng với nhau một điều. Việc của ông, ông cứ làm, tôi làm nên tội, tôi chịu.

– Dĩ nhiên là như thế. Nhưng tôi vẫn thấy chúng ta phải gặp nhau. Tôi muốn nghe ông nói, với tư cách là những người bạn.

– Với tư cách là bạn bè, tôi đề nghị ông một việc và rất mong ông không từ chối.

– Ông cứ nói, nếu được, tôi chấp nhận.

– Không, ông phải hứa không được từ chối.

Trần Quang Vũ im lặng hồi lâu, anh không trả lời. Đầu dây đằng kia Lâm cũng im lặng. Vũ hít một hơi dài, lấy lại can đảm, nói rành rọt từng chữ:

– Tôi đồng ý, tôi không từ chối.

– Chắc chắn chứ!

– Chắc chắn!

Lâm nói, vậy thế này, nếu tôi bị bắt, tôi muốn chính ông hỏi cung tôi. Và tôi chỉ trả lời với ông, chứ không với bất cứ ai khác.

Một tổ bốn người gồm cảnh sát hình sự và điều tra do Đại úy Tài chỉ huy lên đường đi Đắk Lắk. Tài là người có khuôn mặt và vóc dáng rất giống Khánh “ma cô”, như ta đã biết. Trong khi đó, tại Đắk Lắk, Khánh “ma cô” đã biết rõ là Công an Nam Sơn đang dốc sức truy lùng vì vậy hẳn đã nghĩ ra một nơi ẩn náu rất “an toàn”, đó là... vào nhà giam.

Hắn đi về thị xã Buôn Ma Thuột. Hắn đến một cửa hàng đối diện với công an phường và đứng ở đó. Khi thấy một người dân đi xe máy đến cửa hàng, chờ lúc anh ta vừa dựng xe xong, Khánh “ma cô” lao vào đẩy anh ta ngã xấp và cướp xe máy. Người bị cướp kêu to:

– Cướp... Cướp xe! Bắt lấy!

Khánh “ma cô” đè máy nhưng không nổ. Hắn cuống cuống đạp cần đề... Máy vẫn không nổ, Khánh vút xe định chạy nhưng không kịp nữa. Từ bên kia đường, các cảnh sát lao ra và chỉ trong nháy mắt, hắn đã bị quật ngã.

Anh Thiếu tá, Phó công an phường trực tiếp hỏi cung Khánh:

– Tên anh là gì?

– Dạ, Lê Văn Bình.

– Quê quán, chỗ ở thường trú.

– Dạ, em ở xã Mù Sang, huyện Phong Thổ, tỉnh Lai Châu ạ...

Nửa ngày sau đó, Khánh “ma cô” được đưa vào trại tạm giam với tội danh “cướp tài sản của công dân”.

Hai tổ điều tra đi săn lùng tên Khánh gặp nhau tại Buôn Ma Thuột và ai cũng buồn rười rượi. Đại úy Tài thở dài:

– Lạ nhỉ, hần biến thành chim hay sao mà bắt vô âm tín.

– Cảnh sát hình sự của Đắc Lắc cũng mất nhiều công mà không biết nó ẩn náu nơi nào - Một cảnh sát nói.

Một anh khác đề nghị:

– Xin các anh báo cáo chỉ huy phòng cho rút về thôi. Đi lâu quá, tiền nong hết sạch cả. Công an huyện họ có nuôi cho mãi được đâu.

Tài xua tay:

– Tiền bây giờ thì tạm ổn, các cậu không phải lo. Chúng ta hãy cố thêm một tuần nữa nếu không được thì tính kế khác. Trưa nay có người chiêu đãi một bữa rồi.

– Ai vậy?

– À, ông bạn tớ, bây giờ làm trưởng công an phường. Ông ấy hẹn khoảng năm giờ chiều qua công an phường rồi đi nhậu luôn.

– Em nghe nói công an ở đây uống rượu ác lắm - Một anh nói lo lắng
- Em sợ rượu phát khiếp.

– Ôi dào, cậu cứ lo vớ vẩn. Tối nay cũng nên say một bữa cho hết phiền muộn đi. Biết đâu sáng mai mở mắt ra lại thấy thằng Khánh ngồi uống cà phê cùng quán với mình.

Chiều hôm đó Tài dẫn mấy anh em qua công an phường thăm bạn. Trưởng công an phường đang bận họp. Anh chàng trực ban đeo quân hàm trung sĩ nhìn Tài chòng chọc. Ánh mắt của anh ta khiến Tài ngạc nhiên. Anh rút thẻ công an ra:

– Này, đồng chí... sao nhìn tôi lạ thế. Giấy tờ của tôi đây. Tôi đến gặp anh Tư Quy, Trưởng Công an phường. Là bạn cũ với nhau và có hẹn rồi.

Anh trung sĩ cầm tấm thẻ công an, nhìn ảnh rồi nhìn Tài so sánh kỹ lưỡng. Rồi anh thốt lên:

– Sao có người giống nhau thế nhỉ?

Tài giật nảy mình:

– Ai, có ai giống tôi?

– Mới tuần trước có một thằng cướp xe máy bên kia đường, bị chúng em bắt được, nó... nó giống anh quá chừng.

– Nó tên là gì - Tài hỏi dồn - Bây giờ nó ở đâu?

– Nó tên là Bình, đang bị giam ở trại tạm giam của công an thành phố. Ảnh của nó kia kìa.

Trung sĩ chỉ ra tấm biển thông tin, trên đó dán ảnh những tên mới bị bắt. Nhìn thấy ảnh tên Khánh “ma cô”, Tài cười sảng sặc:

– Ôi giới ơi... tưởng mày trốn đi đâu, sao số mình may thế nhỉ. Hơn trúng số độc đắc.

Mấy anh em đi cùng vui lây. Anh trung sĩ ngơ ngác:

– Có chuyện gì mà mấy anh vui dữ vậy?

– Chả là thế này - Tài giải thích - Cái thằng các vừa ông bắt được đấy là một tên lưu manh chuyên nghiệp. Hắn phạm tội giết người, chúng tôi đang đi truy lùng hắn. Mất nửa tháng rồi mà chưa ra. Hóa ra nó chọn nơi ẩn náu lại là... chân cột đèn.

– Sao lại là chân cột đèn. Hắn bị bắt cơ mà - Anh trung sĩ ngây thơ hỏi.

– Cậu có thấy chân cột đèn bao giờ cũng có khoảng tối không - Tài giảng giải - Thằng Khánh “ma cô”, tên nó là Khánh chứ không phải là Bình đâu. Biết đang bị truy thế là nó chọn nơi ẩn náu an toàn nhất chính là vào trại giam. Cậu thử nghĩ xem, có thằng lưu manh nào ngu tới mức lại đi cướp ngay ở cửa công an phường không?

Anh trung sĩ à lên rồi gật đầu.

Tài nói thêm:

– Ngón võ này nhiều tên tội phạm đã áp dụng. Tất nhiên là chúng phải sử dụng tên giả, giấy tờ giả.

Tài chợt nhớ ra điều gì, anh nói với cậu trung sĩ:

– Đồng chí gọi về trại giam xem hắn còn ở đó không.

Anh trung sĩ bấm số điện thoại gọi cho trực ban trại tạm giam:

– Chúng tôi ở Công an phường Hai đây. Đề nghị anh cho biết tên Lê Văn Bình, bị bắt vì tội cướp tài sản riêng công dân... Vâng, quê hắn ở xã gì đó, nhưng thuộc huyện Phong Thổ, tỉnh Lai Châu... Hắn còn trong trại không ạ?

Đầu dây đàng kia không hiểu trả lời thế nào nhưng thấy anh trung sĩ cứ vâng dạ liên tục. Rồi anh đặt máy, quay lại nói với Tài và mấy anh em:

– Hắn vẫn đang trong trại, phòng số 7. Anh em nói hắn yêu đời lắm. Suốt ngày hát “cuộc đời vẫn đẹp sao”.

Vừa lúc đó, Trưởng công an phường xuất hiện. Anh ôm lấy Tài mừng rỡ:

– Lâu lắm mới gặp người anh em. Tối nay đi nhậu xong, ông phải ở đây với tôi nhé.

Tài cười:

– Rất cảm ơn ông và anh em ở đây đã giúp chúng tôi bắt được tên tội phạm nguy hiểm.

– Cái gì, bắt được ai?- Anh Trưởng công an phường ngạc nhiên.

– Thằng cướp xe tuần trước đó. Hắn là tên đang bị chúng tôi lùng bắt vì tội giết người. Biết hắn ở Đắk Lắk, nhưng anh em tìm không ra, ai ngờ nó chọn trại tạm giam làm nơi trú thân.

Anh Trưởng công an phường vỗ lẽ:

– Thảo nào, tôi cứ thắc mắc là tại sao một tên đi cướp xe của người ta nhưng lại ngớ ngẩn đến mức chọn ngay cửa công an phường làm nơi gây án? Thế mới biết bọn tội phạm bây giờ lắm võ thật. Nhiều bài bản nghiệp vụ anh em mình học ở trường, xem ra lạc hậu khá nhiều so với thực tế rồi.

Ngay sau đó, đồng chí Trưởng công an phường dẫn Tài và mấy anh em vào trại tạm giam. Tên Khánh “ma cô” được dẫn ra. Và khi trông thấy hân, anh Trưởng công an phường cười ha hả:

– Ồi giờ ời! Có lẽ cậu phải về hỏi ông già xem thế nào? Sao lại giống nhau thế nhỉ.

Còn tên Khánh thì cũng phì cười:

– Chỉ vì giống anh mà tôi bị bắt, chứ nếu không thì...

– Thì sao - Tài hỏi ?

Tên Khánh lúng túng rồi nói bừa:

– Thì còn lâu mới tìm thấy tôi.

Tài rút điện thoại di động gọi về cho Trần Quang Vũ:

– Báo cáo anh, đã bắt được tên Khánh “ma cô”... Không ạ, do công an phường ở đây bắt hộ.

Buổi tối tại nhà ông Hiến. Ông Hiến đang ngồi ăn cơm, nét mặt nặng trĩu lo âu. Bà vợ không hiểu ông đang lo lắng điều gì, bà an ủi:

– Thôi ông ạ, mình đã gây dựng cho nó như thế nhưng nó không biết giữ gìn, lỗi ở nó, chứ đâu ở mình.

– Bà không biết hậu quả sẽ là như thế nào đâu. Thanh tra sơ bộ mà đã thấy nó làm thất thoát hàng chục tỉ đồng, chưa kể nó còn chi tiêu lạm

công quỹ hàng chục tỉ nữa. Nhưng bàn dân thiên hạ, ai cũng bảo vì nó là con tôi... là con tôi. Thật không ngờ cuối đời, mình lại bị cái họa này.

Cô con gái xen vào:

– Bố ơi, sao con nghe còn thấy ghê gớm hơn thế kia.

– Ghê cái gì?

– Nghe nói anh ấy là chủ mưu giết người.

– Sao, nó chủ mưu giết người - Bà Hiến kinh hãi, mắt lộ vẻ thất thần.

Ông Hiến thủng thẳng:

– Có nghe nói việc này. Chiều nay tôi cũng đang định hỏi Giám đốc Công an tỉnh, nhưng nghĩ cũng ngại. Trước đây thì không sao, bây giờ mình hỏi lại nghĩ mình chạy án.

Có tiếng chuông gọi cửa.

Cô con gái ông Hiến ra mở cửa và khi thấy Lân, cô đứng sững lại, nhưng rồi lại mở rộng cửa cho Lân vào.

– Bố có nhà không em?

– Có, ông đang buồn bực vì chuyện của anh đấy.

– Ông bực lắm à?

– Rất bực. Ông nói anh chả ra gì. Theo em...

– Theo em thì anh không nên vào nữa phải không?

– Tùy anh.

Nghe nói vậy, Lân liền quay lưng đi thẳng. Bóng Lân đi trong mưa phùn lùm lùm, lùm lùm.

Hải bị bắt và chuyển vào giam trong trại của quân đội. Trần Quang Vũ phải cho làm như vậy vì anh sợ ở trại tạm giam của công an tỉnh, có khi xảy ra thông cung. Nhưng khi bản cung đã cơ bản hoàn tất, anh cho

chuyển hẳn về nhốt trong trại tạm giam của công an tỉnh. Một buổi sáng, trong lúc chia cơm, một gã phạm nhân bảo Hải:

– Mà y xin đi khám bệnh. Đang có tổ y tế đến khám đấy. Sẽ có thông tin cho mà y.

Một lát sau, khi quản giáo tới, Hải ôm bụng nhăn nhó:

– Thưa cán bộ, em đau bụng quá.

– Đau từ bao giờ?

– Dạ, từ đêm qua.

– Có đi ngoài không?

– Dạ... dạ không, nhưng chỉ nôn thôi. Em không ăn được gì!

– Thôi được. Đi ra khám. Đang có tổ y tế của công an tỉnh khám bệnh, anh ra khám luôn.

Phan Hồng Hải được dẫn ra ngoài nơi tổ y tế đang khám bệnh da liễu cho phạm nhân. Anh quản giáo nói với anh bác sĩ:

– Anh khám hộ cho thằng này với. Nó kêu đau bụng từ hôm qua.

Anh bác sĩ lườm Hải rồi hất hàm:

– Cứ ngồi kia đã.

Nói rồi anh tiếp tục khám cho một gã phạm nhân khác đang bị bệnh chốc đầu. Một cô y tá còn trẻ lại gần Hải:

– Anh tên là gì?

– Khải, Phan Hồng Hải?

– Anh có quen ai tên là Hoàng không?

– Có à. Anh ấy có thư à?

– Có, ở trong túi thuốc. Lát nữa sẽ nhận.

Khám xong cho gã chốc đầu, anh bác sĩ gọi Hải:

– Anh kia, lại đây. Sao, đau bụng thế nào?

– Dạ, thưa cán bộ, em bị đau từ tối qua. Nhưng chỉ đau giữa mổ ác thôi ạ. Lúc này đau quá không ăn được gì.

– Có bị đau dạ dày, hành tá tràng bao giờ không?

– Dạ, không ạ.

Anh bác sĩ chỉ cần nghe có vậy rồi hý hoáy viết đơn thuốc và nói:

– Ra bàn kia lấy thuốc.

Hải cầm giấy ra bàn thì đã thấy cô y tá đưa cho túi thuốc nhỏ.

Hải đem về phòng giam đổ ra và thấy có một ống giấy nhỏ như đầu đũa. Hải len lén mở ra xem và nhận ra chữ của Hoàng: “Khai là đệ tử ruột của Lân và mọi việc do Lân sai khiến. Nhiều người muốn bảo vệ Lân thì coi như chú an toàn. Mọi việc có người lo cho chú. Tòa kết án thế nào cũng được, không phải lo lắng. Đã chuẩn bị cho chú 50.000USD. Đừng lo gì cả. Khai sai là không ai cứu được chú đâu. Đừng nói là có quan hệ với anh. Chúc chú may mắn”.

Khải đọc xong mảnh giấy rồi vo lại nhét vào miệng.

Tiến trình của vụ án và những sự thật ngày càng được hé mở làm Trần Quang Vũ choáng váng. Anh đau khổ đến mất ăn mất ngủ. Một bữa cơm, thấy chồng nhai cơm như nhai rơm, Thục ái ngại:

– Anh làm sao thế? Mấy hôm nay có chuyện gì mà lo lắng đến rộc người đi vậy.

– Anh mệt thôi - Vũ nói lảng. Nhưng Thục là người tinh ý, chị nói ngay:

– Chắc anh buồn phiền vì chuyện anh Lân có phải không. Em thấy báo chí đăng những chuyện tham nhũng của anh ấy lớn như vậy, chắc

không thoát tội.

– Đúng là không thoát được.

– Thì anh phải tìm cách cứu anh ấy chứ. Chả lẽ để anh ấy chết đuối mà không vớt.

Vũ ngồi thần thờ không biết nói với vợ ra làm sao nữa.

Có tiếng chuông gọi cửa. Vũ chạy ra xem ai và anh sững người khi thấy ông Hiến, Chủ tịch tỉnh và con gái. Anh lúng túng vì không ngờ được là Chủ tịch tỉnh lại đến nhà mình. Linh cảm cho anh biết chắc chắn là ông phải hạ cố tới đây là vì chuyện Trần Hùng Lân.

– Em mời anh vào nhà.

– Cậu ngạc nhiên quá phải không. Từ ngày cậu về tỉnh, chưa bao giờ cậu tới chơi nhà tôi, kể cả vào những ngày lễ, chắc ghét tôi lắm phải không? - Ông Hiến nói với giọng đùa cợt. Rồi ông chỉ con gái, giới thiệu - Con gái tôi, tên là Châu, cháu đang học Đại học Báo chí năm thứ ba.

Vũ càng ái ngại hơn khi thấy Châu mang theo một gói quà. Ông Hiến bảo:

– Mình có chuyện hơi dài muốn trao đổi với cậu, cho nên đóng cổng lại, đừng tiếp khách có được không.

– Dạ, được ạ.

Vợ chồng Vũ vội vàng dọn bàn, pha nước tiếp khách. Ông Hiến ngó vào buồng trong, thấy thằng bé dị tật nằm mềm oặt trên giường, ông chép miệng, thở dài:

– Không có cách nào phục hồi cho cháu được khá hơn ư?

– Chúng em cũng chạy chữa nhiều nơi rồi, nhưng không có kết quả gì.

– Hai tháng nữa, khánh thành trung tâm chăm sóc nuôi dưỡng trẻ em bị dị tật, cậu nên gửi cháu vào đó. Như vậy cũng sẽ đỡ vất vả hơn.

– Dạ, em cũng định thế, nhưng nhà em không đồng ý. Cô ấy bảo, nhà có mỗi mình nó, không chăm được hay sao mà phải gửi đi trại. Nom nó thế nhưng mà tình cảm đáo đẽ. Thấy bố đi làm về là cười toe toét. Nhà em thì lại ghen và bảo nó chỉ biết yêu bố...

Vũ nói đến đấy thì bỗng dừng nghẹn lời. Ông Hiền hiểu nỗi xúc động trong lòng anh. Ông nói:

– Lần đầu đến thăm cháu, tôi có chút quà...

Châu đưa túi quà cho chị Thục. Vũ đưa mắt cho Thục, chị hiểu ý:

– Sao bác cho cháu nhiều thế này. Thôi em xin bác hộp sữa. Còn những thứ này, em xin gửi lại bác.

Ông Hiền nghiêm mặt:

– Cô không được làm thế. Đây là tôi cho cháu, chứ có cho anh chị đâu mà từ chối. Chắc cậu Vũ ngại là tôi mang quà đến rồi nhờ vả chứ gì... Yên tâm đi. Tôi là Chủ tịch tỉnh cơ mà.

Nghe ông nói vậy, Vũ đành nín lặng, anh khẽ mấp máy:

– Chúng em xin cảm ơn bác.

Ông Hiền ngăm nhìn ngôi nhà tuềnh toàng của vợ chồng Vũ:

– Nhà này có lẽ mấy chục năm rồi chưa sửa.

– Dạ vâng ạ. Năm ngoái em cũng dọn lại cái mái, nhưng thầy em mất cho nên chưa làm được.

Ông Hiền thở dài:

– Nhìn ngôi nhà này thì đủ biết vợ chồng cậu sống bằng chính đồng lương của mình. Nghe nói cô ấy vẫn phải đánh máy kiếm thêm phải không?

– Dạ, vâng.

Ông Hiến lặng im hồi lâu. Hai ngón tay nhỏ, trắng xanh cứ vân vê cái chén uống nước màu xanh nom như bôi phẩm. Rồi ông khẽ khàng:

– Hôm nay, tôi muốn gặp cậu là để nghe cậu nói cho tôi những thông tin chính xác về vụ án tham nhũng ở Tổng Công ty Nam Sơn và những gì liên quan đến thằng Lân.

– Anh đã hỏi thì em cũng không dám giấu. Vụ tham nhũng trong Dự án Nam Sơn 03, thanh tra đã có kết quả sơ bộ và hoàn chỉnh văn bản để báo cáo. Nhưng với tất cả những gì mà Thanh tra đã làm, chưa kể phần tài liệu của công an thì cũng đã đủ để khởi tố điều tra vụ án đối với Ban Quản lý Dự án, mà trong này, vai trò chủ yếu là của Trần Hùng Lân. Điều này chắc Chủ tịch đã biết quá rõ. Nhưng nếu chỉ dừng lại ở đó thôi thì còn là may, đằng này, Lân còn phạm nhiều tội khác. Hiện nay, các đối tượng như Phan Hồng Hải, Ba “hấp”, Khánh “ma cô” đều khai rằng chúng đã được Lân thuê để giết hại cô Hồng với mục đích ngăn chặn không cho cô tố cáo. Cơ quan điều tra đang xác minh và làm rõ những lời khai này. Theo logic thì những lời khai này là có cơ sở.

Ngừng một lát, Vũ nói tiếp:

– Hôm qua, từ trong bệnh viện, tay Hoàng Phó tổng giám đốc đã gửi đến cơ quan điều tra một đoạn băng ghi âm. Hẳn đã ghi lại cuộc nói chuyện giữa Lân với hẵn về cái chết của cô Hồng. Nếu chỉ nghe đoạn băng này không thì vai trò của Trần Hùng Lân là quá rõ ràng.

Vũ cười khẩy:

– Điều đáng buồn là không hiểu tại sao tay Hoàng lại làm một việc

ghê tởm đến như vậy.

Ông Hiền sững người:

– Trời ơi, thế mà bấy lâu nay tôi cứ tưởng hai đứa chúng nó là một. Anh định xử lý thế nào?

Vũ hỏi lại ông:

– Thưa anh, nếu anh vào cương vị em, với những chứng cứ như vậy thì phải làm thế nào?

Ông Hiền bàng hoàng nói:

– Bấy lâu nay, thật lòng tôi cũng coi nó như con và tìm mọi cách gây dựng cho nó. Thế này thì nó giết tôi. Anh là bạn nó, anh có cách nào không?

Vũ nói:

– Em nói thật với anh, đã bao đêm nay em không ngủ được chỉ vì nghĩ đến việc thằng Lân. Không có gì đau đớn bằng khi bạn bè với nhau lại phải ngồi đối thoại trong nhà giam. Không có gì đau đớn bằng hai thằng cùng học với nhau một thầy, đã có lúc từng ăn cơm chung với nhau một niêu, đã từng sống với nhau bằng tình bè bạn theo đúng nghĩa tốt đẹp nhất. Em biết nói làm sao với thầy Hàn bây giờ.

Ông Hiền có vẻ thông cảm với tâm trạng của Vũ:

– Thôi đành vậy, nó làm nên tội nó phải chịu, nhưng tôi cũng xin anh có cách nào giúp cho nó được chút nào hay chút đó.

Tại nhà ông Thạc. Kim đồng hồ chỉ 12 giờ kém 15.

Ông Thạc vẫn chưa hết cơn thuốc lắc. Ông vẫn thong thả đi bộ trên chiếc máy tập thể dục. Mặc dù mồ hôi vã ra như tắm, nhưng ông vẫn mồm mỉm cười một mình.

Bà Thạc len lén đi lên nhìn thấy ông nửa điên nửa dại như vậy lại lắc đầu rồi đi xuống.

Bà ngồi dưới phòng khách nhìn lên đồng hồ và thấy giờ này con gái vẫn chưa về. Bà sốt ruột gọi vào máy điện thoại di động của con. Nhưng đáp lại chỉ là tiếng lạnh lạnh của cô nhân viên bưu điện: “Số máy này hiện nay không liên lạc được...”. Tự nhiên bà thấy nóng lòng nóng ruột không chịu được, bà lại chạy lên phòng ông Thạc đang tập thể dục. Bà giữ tay ông Thạc lại:

- Này ông, hôm nay làm sao thế, giờ này vẫn tập thể dục?
- Thấy trong người bức bối khó chịu thì đi bộ cho nó toát mồ hôi ra.
- Ông có biết những nơi con bé nhà mình hay đến không? Ông thử gọi tìm xem tại sao giờ này nó chưa về?

Ông Thạc thở dài, lấy khăn lau mồ hôi, lẩm bẩm:

- Con với cái mất dạy. Thăng lớn đi đăng thăng lớn, con bé đi đăng con bé. Nhà này cứ như nhà trọ. Thích đi lúc nào thì đi, thích về lúc nào thì về. Làm sao mà biết chúng nó ở đâu bây giờ. Bà gọi di động không được à?

- Nó tắt máy.
- Thế thì bố tôi cũng chả tìm ra chúng nó.

Ông Thạc thủng thảng đi xuống nhà. Bà theo sau chì chiết:

- Ông cứ chiều chúng nó cho lắm vào. Nó đòi cái gì là được cái nấy. Mới mua xe Spacy, lại đòi đổi xe @, rồi không khéo ngày mai ngày kia lại đòi ô tô, chạy theo đuôi chúng nó thì sống làm sao nổi.

Ông Thạc phát bần:

– Bà có im đi cho tôi nhờ không. Bấy lâu nay đêm nào chúng nó chả đi đến sáng.

– Nhưng hôm nay tôi nóng ruột lắm.

– Ruột bà thì đã bao giờ mát đâu.

Bà Thạc bỏ vào phòng của mình đóng sầm cửa lại.

Cũng trong thời gian đó, tại một quán cà phê, Hà con gái ông Thạc và khoảng một chục thanh niên nam nữ nữa đang ngồi bá vai bá cổ nhau. Một ả lên tiếng:

– Sắp lễ hội 100 năm Sapa, đi chơi được một chuyến thì hay quá.

Một gã nói:

– Đi thì khó cái gì? Chỉ cần vài trăm nghìn một người là chơi vô tư.

Hà bĩu môi:

– Vài trăm ngàn... lên đấy ăn sẵn luộc à?

Một ả đưa ra sáng kiến:

– Này tại sao chúng mình không đem một con @ đi đặt lấy mười triệu, làm một chuyến du lịch cho xả láng.

Cả bọn ào lên:

– Hay, sáng kiến hay.

– Nhưng mà chọn xe nào?

Thế rồi Hà cũng hòa theo:

– Đúng đấy! Bây giờ ra chọn xe.

Cả bọn kéo nhau ra ngoài đường, ở đó đã có 5 chiếc xe @ xếp hàng. Một gã bảo:

– Vậy lấy xe nào?

Nghe hẳn nói thế, cả bọn im lặng bởi chắc chắn chẳng đứa nào muốn mang xe của mình đi đặt cả.

Rồi Hà bảo:

– Bây giờ thế này. Ta tổ chức đua xe, đứa nào thua thì mang xe ấy đi đặt.

Một ả ngân ngữ:

– Tao chả dám đâu. Ông già tuyên bố rồi, chỉ cho con xe này là cuối cùng. Tháng trước, ông ấy đã bỏ ra 50 triệu đi chuộc cho tao. Nhỡ bây giờ phải đi chuộc nữa thì có mà chết.

Một gã thanh niên lờm nguýt:

– Này em ơi việc gì mà phải lo sợ thế. Ông già em có mỗi mình em là càn vàng lá ngọc, muốn gì mà chả phải chiều. Ông ấy tiền đê chết người, một vụ tết người ta đến biếu cũng phải được dăm trăm triệu thì con xe này là cái đình gì.

Hà tặc lưỡi:

– Đứa nào không muốn thì đứng ra bên ngoài - Hà châm điếu thuốc hút rồi lại nói tiếp - Nhưng mà đua kiểu này: Chị em mình sẽ là xế còn mấy cậu ngồi sau cổ vũ nhé.

Thế là cả bọn lại rú lên tán thưởng. Một gã bảo:

– Thế có cho bọn anh ôm chặt không?

– Chặt thế nào cũng được, sợ gì. Nhưng chỉ được đua trong 2 cây số thôi nhé.

Thế là cả bọn lên xe và nghênh ngang dàn hàng ra giữa đường.

Xe nổ máy. Năm đứa con gái cầm lái còn năm thằng con trai ngồi đằng sau. Một gã cho tay vào miệng huýt sáo. Cả năm chiếc xe lao vút đi.

Chiếc xe của Hà vọt lên nhanh nhất và khoảng cách giữa Hà với cả bọn xa dần. Nhưng khi qua một ngã ba có một chiếc xe tải vùn vụt lao đến, Hà luống cuống phanh gấp và lại bóp phanh trước. Chiếc xe cắm đầu xuống đường quăng đi. Hà bị văng vào gốc cây, dây lên đành dạch.

Tại nhà trực ban của quản giáo khu C. Kim đồng hồ đã chỉ 12 giờ đúng.

Trên phòng khách, Phan Hồng Hải đã kể hết về những mưu mô của Hoàng cho các thành viên trong ban xử án nghe. Hắn nói xong. Nét mặt trở nên nhẹ nhõm hơn.

Ông Chánh án đưa mắt nhìn mọi người rồi ông bảo:

– Các đồng chí đưa hắn sang phòng bên.

Hai cảnh sát bảo vệ dẫn Hải đi.

Ông Chánh án Thiệu hỏi mọi người:

– Các đồng chí thấy lời khai của hắn thế nào?

Đại tá Trần Công dẫn đo:

– Tôi nghĩ rằng hắn đã nói thật. Bởi lẽ, nhiều lần đồng chí Vũ nói với tôi rằng, bên điều tra hoàn toàn không tin là chỉ có Trần Hùng Lân chủ mưu giết người. Lân không phải là kẻ nham hiểm và cũng không phải là kẻ táng tận lương tâm, mặc dù trong những lời nói của Lân nếu như quy vào tội chủ mưu thì cũng không phải là oan. Nhưng các anh xem, khi người ta bực lên thì với kiểu cách nói ngôn từ đa nghĩa của người Việt mình nhiều khi lại khác. Chẳng hạn, một người nào ghét tôi họ có thể nói rằng: “Tôi không muốn nhìn thấy mặt ông ấy nữa, ông ấy chết đi càng

sớm càng tốt...” hoặc có thể nói: “Ông ấy phải giết, phải bắt”... thì điều đó cũng không có nghĩa đó là những mệnh lệnh. Để làm sáng tỏ điều này cần phải có một sự chứng minh logic là những ngôn từ đó nếu được coi là một chỉ thị thì nó đã được áp dụng vào những trường hợp nào, đã có tiền lệ chưa. Theo tôi các đồng chí chờ Trần Quang Vũ về đây.

Ông Viện trưởng Viện Kiểm sát cũng tán thành ý kiến của Đại tá Công.

– Tôi nhất trí với ý kiến anh Công. Những anh em ở Viện đã trực tiếp tham gia điều tra vụ án này cũng nhiều lần nói với tôi rằng, họ rất nghi ngờ về vai trò của Hoàng. Nhưng chỉ có điều là tại sao Lâm lại nhận hết tội về mình.

Đại tá Công nói tiếp:

– Hiếu Trần Hùng Lâm có lẽ không ai hơn cậu Vũ. Tôi tin rằng cậu ấy sẽ có lời giải đáp cho câu hỏi này.

Đoàn xe của Trần Quang Vũ lao vùn vụt về hướng trại giam.

Vũ ngồi ở ghế trước và luôn miệng giục anh lái xe:

– Cậu chạy nhanh hơn chút nữa được không.

Anh lái xe nói:

– Đường mưa trơn, em sợ. Cũng chỉ mười lăm phút nữa là về đến nơi thôi mà anh.

Huyền, Thúy và Ly ngồi ở ghế sau. Ly ôm khư khư chum tiền. Thúy ôm lấy đầu Ly ngả vào vai mình:

– Cháu đừng cảm lắm. Thôi thế này cũng là an ủi cho bố cháu phần nào.

Ly hỏi:

- Cô ơi, liệu họ có cho cháu gặp bố không?
- Cô tin là bác Công không nói sai với cháu.

Huyền đang rất dăm chiêu suy nghĩ điều gì đó, thái độ im lặng của cô từ lúc lên đường đi đào chum tiền đến giờ khiến cho mọi người thấy khó hiểu những lúc này chẳng ai tiện hỏi. Bỗng nhiên, Huyền đập vai Vũ:

- Vụ án này thế là kết thúc rồi hả anh Vũ?

Vũ quay lại nhìn Huyền ngạc nhiên:

- Coi như kết thúc từ lâu rồi chứ cô.

Huyền hừ một tiếng, rồi nói như thể muốn trút nỗi ầm ức trong lòng:

- Anh có nghĩ đến một đường dây tội phạm trong vụ này không?

Vũ quay hẳn lại:

- Cô mới nghĩ ra điều gì mới ư?

– Không. Điều làm em ngạc nhiên là tại sao trong vụ án này lại có những người được đứng ngoài.

- Theo cô đó là ai?

Huyền nói dần từng tiếng:

- Đó là thằng cha Hoàng và... ông Thạc!

Nghe Huyền nói vậy thì tất cả xe đều kinh ngạc. Thúy nhắc nhẹ Huyền:

- Kia Huyền, em bình tĩnh lại đi.

Huyền nói lạnh lùng:

– Em bình tĩnh chứ và hiện em rất bình tĩnh. Em bình tĩnh đã quá lâu rồi. Bình tĩnh đến nhu nhược, đến hèn mạt. Mấy năm nay, em sống bằng tiền của anh Lân. Nhà của em đang ở, đồ đạc em đang dùng, tiền nong em đang chi tiêu, tất cả là của anh Lân, mặc dù người đưa cho em là ông Thạc. Đó là tiền anh Lân phải hối lộ ông Thạc. Nếu không có tiền của

anh Lân cung phụng ông Thạc bao nhiêu năm nay, thử hỏi ông ấy có dành cho Công ty Nam Sơn những phần việc lớn không. Ông ấy dám nâng tổng trị giá dự án lên hơn một chục tỉ nữa đâu có phải là chuyện vô tư.

Vũ nói:

– Những điều cô nói, có những cái chúng tôi biết nhưng không đủ chứng cứ. Vả lại, đụng đến một người như ông Thạc đâu có phải đơn giản. Nhưng thôi, chuyện này chúng ta nên chấm dứt ở đây.

Huyền lắc đầu:

– Không, không thể chấm dứt ở đây được. Lát nữa, khi gặp Hội đồng xử án em sẽ nói.

Vũ ngăn lại:

– Nếu em kiên quyết giữ ý định phanh phui sự thật về ông Thạc thì cần phải có chứng cứ hết sức cụ thể và em còn thời gian để làm việc đó nếu em quyết tâm.

Trong phòng giam Trần Hùng Lân ngồi nhòm dậu. Trong tay vẫn cầm chắc lưỡi dao cạo. Lân hé mắt dòm qua khe cửa tò vò. Trời đã hết mưa. Gió lạnh đầu mùa luồn qua khe cửa hẹp làm cho Lân thấy tỉnh táo hẳn. Rồi Lân áp tai vào vách cửa sắt lắng nghe. Từ nơi xa xôi nào đó vẳng đến tiếng chuông đồng hồ. Lân đếm từng tiếng và biết đã 12 giờ.

“Bây giờ đã đến lúc tôi phải ra đi. Chỉ còn 3 tiếng đồng nữa thôi, chắc hẳn người ta sẽ dựng tôi dậy để làm thủ tục đưa ra pháp trường. Không biết lúc này các con tôi đang ngủ hay thức và chúng nó có biết rằng đây là những giờ cuối cùng của bố nó không. Nếu như bây giờ tôi được sống thì có lẽ tôi cũng không đủ can đảm để nhìn mặt những đứa con mình,

mà vì tôi chúng đã phải chịu nhục nhã, chịu đau khổ trong suốt những năm tháng qua”.

Lân quay trở vào bê bình nước lên uống đến căng bụng.

“Lúc này tôi chỉ muốn gặp một người, đó là Trần Quang Vũ. Tôi biết rằng, Vũ dứt khoát phải biết việc sáng mai tôi phải ra pháp trường và có lẽ anh ấy cũng đau khổ lắm. Tôi không thể quên được lời của Vũ trong cái lần gặp nhau ở nhà anh ấy: “Bạn bè không hại nhau thì dễ, nhưng không làm ngượng nhau thì khó lắm”.

Lân nhớ lại lần gặp Vũ sau khi bị bắt được mấy hôm. Sáng hôm ấy, Trần Hùng Lân trong phòng giam thì một quản giáo vào gọi:

– Anh Lân ra đi lấy cung.

Lân uể oải khoác thêm chiếc áo rồi chìa tay cho anh quản giáo dùng còng số 8 khóa lại rồi theo anh đi lên phòng hỏi cung.

Vừa bước vào phòng, Lân đã nhìn thấy Trần Quang Vũ cùng một cán bộ điều tra nữa và một nhân viên Viện Kiểm sát đang ngồi chờ.

Lân đồng dạc:

– Chào các cán bộ.

Anh cán bộ điều tra đi cùng Vũ chỉ ghế cho Lân ngồi xuống, rồi nói với anh quản giáo:

– Đồng chí mở khóa cho anh Lân.

Anh quản giáo ngạc nhiên, nhìn mọi người dò hỏi bởi anh biết rõ rằng, theo quy định những bị can trong các vụ trọng án thì ngay cả lúc hỏi cung cũng phải khóa tay. Và đối với những đối tượng hung hãn, có khi còn phải khóa cả chân.

Hiếu ánh mắt của anh quản giáo, Trần Quang Vũ gật đầu đồng ý. Anh quản giáo mở khóa cho Lân. Rồi Vũ nói với hai người cùng đi:

– Hai đồng chí hãy ra ngoài. Tôi muốn tâm sự với anh Lân một lúc.

Mọi người ra ngoài hết, cửa phòng đóng lại.

Vũ và Lân nhìn nhau im lặng. Vũ rất muốn nói điều gì nhưng không thốt được nên lời.

Lân cũng hiểu nỗi khó xử trong lòng Vũ và chủ động:

– Cán bộ cho tôi được xưng hô với cán bộ như thế nào đây.

Vũ nói nặng nề:

– Tùy mày. Nhưng tao muốn chúng mình cứ gọi nhau như ngày xưa.

Nghe Vũ nói vậy, Lân òa khóc. Lân khóc nức nở, khóc như một đứa trẻ. Và Vũ cũng chảy nước nước mắt. Hồi lâu sau. Lân lấy áo lau nước mắt rồi nói:

– Tao biết mày đã phải khổ vì tao như thế nào. Tao thành thật xin lỗi mày vì những điều tao đã làm cho mày phải ngượng vì có một thằng bạn như tao.

– Mày nói điều ấy làm gì.

– Tao làm nên tội, tao phải chịu đó là lẽ đương nhiên. Đời tao đã mắc nhiều sai lầm nhưng bây giờ tao sẽ không sai lầm nữa.

– Mày không muốn mắc sai lầm nữa bằng cách nhận hết tội về mình ư? Mày làm thế để làm gì. Tao hiểu mày và tao biết rằng sau những việc làm của mày đó là ai. Nhưng nếu mày không nói thì liệu có ích gì đây.

Lân cúi mặt thở dài:

– Vũ ơi, nói thêm để có ích gì. Tao đã được những người tử tế nâng đỡ và được cả những kẻ lưu manh giúp sức để lên được cái ghế Tổng giám đốc. Những người tử tế xấu hổ vì tao đã đành. Nhưng những kẻ vẫn được coi là cùng hội cùng thuyền với tao thì lại muốn giết tao và đó là

những người tao vốn rất tin cậy. Sự phản bội đó là điều làm tao đau đớn nhất.

– Vậy chả lẽ mày để những kẻ phản bội đó được nhởn nhơ hay sao?

Lân cười đau khổ:

– Làm sao mà chúng nó có thể nhởn nhơ được.

Lân ngừng nói, đứng dậy:

– Mà nhớ cụ Nguyễn Trãi có câu này không: “Họa phúc hữu môi phi nhất nhật” - Cái họa, cái phúc không phải tự dưng mà nó đến mà nó có từ căn nguyên trước đấy. Tao gây họa tao phải chịu tội trước còn chúng nó cũng sẽ không thoát họa đâu. Người hại không bằng trời hại, Vũ ạ.

Vũ lắc đầu:

– Điểm này tao không đồng ý với mà. Tao đã đọc hết những bản cung của mà và tao rất buồn rằng mà vẫn không đủ can đảm để giúp chúng tao.

Lân cười ngạo nghễ:

– Tao biết con đường bây giờ của tao là ra pháp trường. Theo mà thì có đáng không?

Vũ nhìn thẳng vào mắt Lân:

– Đáng! Và rất đáng.

– Cám ơn lời nói thật của mà. Nhưng hôm nay tao muốn hỏi mà một điều là tại sao mà không dám trực tiếp hỏi cung tao mà cứ giao cho cấp dưới. Trước đây mà đã hứa với tao rằng mà sẽ hỏi cung tao cơ mà.

Vũ cúi mặt im lặng hồi lâu rồi nói:

– Mà tha lỗi cho tao đã không giữ lời hứa. Nhưng quả thật tao không đủ can đảm để ngồi hỏi cung mà, hỏi thẳng đã từng là bạn mình từ thuở còn ấu thơ. Mà hiểu điều ấy cho tao chứ.

Lân lặng lẽ gật đầu, rồi nói tiếp:

– Tao cầu xin mày hai việc. Thứ nhất, bất luận sau này tòa xử án thế nào. Nếu có phải tử hình thì đó là lẽ đương nhiên, còn nếu không tao cũng sẽ tìm cách từ giã cõi đời này. Mày đừng tìm cách ngăn cản.

Vũ giơ tay ngăn lại:

– Thế tại sao mày không từ giã cõi đời này từ trước khi bị bắt.

– Khi đó tao cũng đã nghĩ đến nhưng lúc ấy tao chưa nhìn thấy sự phản bội của những thằng, những con mà tao từng yêu quý. Còn điều thứ hai tao muốn mày hứa với tao là đừng bỏ rơi ba đứa con tao. Tao giao nó cho mày.

Nói rồi Lâm quỳ xuống vái Vũ ba vái.

Vũ hốt hoảng đỡ Lâm đứng dậy:

– Tao hứa với mày sẽ coi chúng nó như con.

Một tháng sau khi khởi tố bị can và bắt Trần Hùng Lâm, Cơ quan Cảnh sát điều tra đã hoàn tất bản kết luận điều tra. Trước khi cho chuyển sang Viện Kiểm sát để đưa đám tội phạm này ra truy tố trước pháp luật. Giám đốc Trần Công mời các cán bộ trong Ban Chuyên án đến họp. Giám đốc Trần Công nói:

– Về kết luận của cảnh sát điều tra đối với vụ án Nam Sơn 03, các đồng chí còn có ý kiến gì không?

Trung tá Tình, Trưởng phòng Cảnh sát kinh tế phát biểu:

– Báo cáo Giám đốc và các đồng chí. Theo như kết luận điều tra này thì chúng ta đã làm rõ được hành vi phạm tội của Trần Hùng Lâm, Phan Hồng Hải và các đối tượng khác. Tuy nhiên, có một điều tôi vẫn băn khoăn, đó là việc toàn bộ số tiền mà Lâm đã mang hối lộ nhiều quan chức thì chưa được làm rõ. Mà số tiền này đâu có phải ít, hơn 5 tỉ. Theo tôi,

chúng ta cho tiếp tục mở rộng vụ án, đấu tranh với các đối tượng đã bị bắt, đặc biệt là đối với Trần Hùng Lâm để tìm cho ra những ai đã ăn số tiền đó.

Trần Quang Vũ nói:

– Thưa các đồng chí, chúng tôi cũng đã nghĩ rất nhiều về việc này nhưng cảm thấy là không thể làm được bởi vì Lâm ngoan cố không chịu khai. Những tài liệu trình sát về Lâm biểu tiền ông Thạc và hàng chục người nữa thì lại không đủ chứng cứ, hơn nữa... - Vũ ngừng nói, dẫn đo suy nghĩ - lãnh đạo tỉnh cũng không muốn chúng ta đi sâu hơn. Điều này, anh Công chắc chắn quá hiểu.

Giám đốc Công gật đầu:

– Lãnh đạo Bộ Công an cũng đã yêu cầu chúng ta phải mở rộng vụ án tìm cho ra những kẻ đã ăn hối lộ của Trần Hùng Lâm, nhưng tỉnh thì không muốn, điều đó cũng dễ hiểu. Thôi chúng ta đành xử lý theo kiểu dĩ hòa vi quý vậy. Tất cả tài liệu chúng ta đã có được về những quan chức đã nhận tiền của Lâm, của tên Thư hãy chuyển hết cho Ban Kiểm tra Tỉnh ủy rồi cấp trên yêu cầu thế nào, chúng ta làm theo như vậy.

Giám đốc Trần Công có điện thoại di động:

– Alô, tôi Trần Công xin nghe đây.

– Anh Công đấy à, vụ Trần Hùng Lâm đã có kết luận điều tra chưa.

Nhận ra người đang nói với mình là ai, Trần Công giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng:

– Báo cáo anh, chúng tôi đã có dự thảo kết luận điều tra và đang hoàn chỉnh để có thể chính thức gửi sang Viện Kiểm sát.

– Các anh làm thế nào thì làm, đừng có làm rối thêm tình hình ở tỉnh. Hiện nay đang có một loạt các dự án đầu tư nước ngoài vào tỉnh ta. Nếu các anh cứ làm to chuyện lên, rồi đặt dấu hỏi nghi ngờ về đội ngũ lãnh

đạo chủ chốt của tỉnh thì còn ai dám đầu tư vào đây nữa. Ném chuột là quan trọng nhưng không để vỡ đồ mới là cần thiết hơn....

– Báo cáo anh chúng tôi điều tra và đã được sự giám sát từ đầu của Viện Kiểm sát cũng như đã xin ý kiến chỉ đạo của các cấp...

– Có những cái phải tế nhị, khi các anh xin ý kiến chỉ đạo thì ai chả nói là phải làm đúng người đúng tội và mọi người phải công bằng trước pháp luật nhưng anh phải nhìn thấy đằng sau đó hậu quả sẽ là cái gì.

– Vâng, chúng tôi hiểu.

– Không, theo tôi thì anh đã cố tình không hiểu và cả cậu Trần Quang Vũ nữa. Làm công an đừng nên có suy nghĩ như kiểu bác sĩ nhìn đầu cũng thấy vi trùng. Tôi nói thế tùy các anh tính toán.

Người đối thoại đằng kia tắt máy một cách thô bạo.

Giám đốc Trần Công ngồi phịch xuống ghế, thờ người. Trung tá Tình hỏi:

– Ai nói chuyện với anh thế?

Ông Công cười nhảu nhó:

– Cậu thấy tôi đã phải đứng để báo cáo thì chắc chắn là cấp trên của anh em mình rồi.

Rồi ông tiếp tục nói với giọng cương quyết:

– Vụ việc này chắc chắn sẽ không dừng ở đây đâu. Các đồng chí phải hiểu rằng, khi chúng ta đụng đến những người như Trần Hùng Lâm, nếu như anh ta chỉ bị buộc tội chủ mưu giết người thì sẽ không có ai dám đứng ra ngăn cản, chạy chọt. Nhưng khi đụng đến kinh tế thì có nghĩa là không chỉ riêng Lâm mà còn nhiều người khác. Cho nên họ phải bảo vệ Lâm cũng là để bảo vệ cho chính họ. Trong lúc này, các đồng chí phải đoàn kết, tuyệt đối giữ nguyên tắc bí mật đối với các tài liệu đã khai thác được, đặc biệt là đối với báo chí. Tôi mà phát hiện được ai cung cấp tài liệu cho nhà báo thì dứt khoát sẽ kỷ luật thật nặng.

Đại tá Công ngừng lại, nhìn một lượt khắp mọi người, ánh mắt ông dịu hẳn đi:

– Gánh nặng lúc này đang đè lên vai đồng chí Vũ chứ không phải là tôi. Tôi mong các đồng chí ở đây hiểu điều đó và có sự thông cảm chia sẻ với Vũ.

Rồi ông hỏi tiếp:

– Việc xác minh ngôi nhà ở Hòa Lạc của Lân đến đâu rồi?

Trung tá Tình đứng lên:

– Báo cáo anh ngôi nhà và mấy héc- ta đó đã được bán rồi.

– Ai bán? Và bán cho ai?

– Lân đã ủy quyền cho cô Thi, là nhân viên của công ty bán toàn bộ khu đất và tòa biệt thự đó. Chủ nhà mới mua là ông Chủ tịch Hội đồng quản trị Ngân hàng Cổ phần xây dựng, với giá tiền là 2 tỉ đồng.

– Vậy cô Thi đó hiện nay ở đâu?

– Báo cáo anh, không biết cô ta đi đâu nữa.

Trần Quang Vũ đứng lên nói tiếp:

– Theo những tài liệu chúng tôi có được, khi vụ việc xảy ra, Lệ đã ôm một mớ tiền của Lân và cũng đã đi đâu mất. Còn cô Thi thì có lẽ đã yêu Lân thật sự và cũng đã giúp Lân khá nhiều việc trong đó có việc mở khóa mã máy tính của cô Hồng và xóa đi những dữ liệu trong đó.

– Vậy tại sao không bắt ngay.

– Báo cáo anh, đến ngày hôm qua thì bộ phận khoa học hình sự mới khẳng định được điều này và khi chúng tôi cho người đi tìm thì Thi đã biến mất.

Giám đốc nhìn như xoáy vào mắt Vũ:

– Đồng chí nghĩ thế nào về việc cô ta bán đất rồi ôm tiền bỏ trốn.

– Báo cáo anh, tôi nghĩ là cô ta muốn giúp Lân chẳng. Nếu cô ta lừa Lân lấy số tiền đó thì chúng ta cũng đành chịu. Còn nếu như cô ta có ý định muốn giúp Lân giữ lại một phần tài sản thì chắc chắn sau này cô ấy sẽ gặp các con của Lân.

Một cán bộ điều tra cười:

– Làm gì có chuyện như tiểu thuyết ấy. Nó mà ôm được 2 tỉ thì có khi bây giờ đang ở một nước nào đó rồi. Tôi không tin có đứa con gái nào lại đi giữ tiền hộ một người như Lân trong trường hợp này.

Giám đốc Công nhìn anh ta vẻ không bằng lòng:

– Cậu đừng nói thế, có nhiều điều chúng ta không thể tưởng tượng được về con người đâu.

Cuộc họp tan. Vũ đi xe máy về nhà. Thục đón anh với vẻ mặt buồn rười rượi. Vũ hỏi:

– Em làm sao thế?

Thục nói ngay:

– Sau vụ này, anh xin ra khỏi công an đi. Em không thể chịu nổi nữa.

– Chuyện gì vậy? Có ai xúc phạm đến em à?

– Bấy lâu nay em không nói là cũng muốn để anh thanh thản mà làm nhiệm vụ. Nhưng đến sáng hôm nay thì không chịu nổi nữa.

Rồi Thục kể lại cho anh nghe câu chuyện xảy ra sáng hôm đó.

“Buổi sớm chị đang cho thằng bé ăn thì có người gõ cửa. Thục ra và thấy có hai người, một nam một nữ đều đã đứng tuổi. Thục ngỡ ngàng:

– Xin lỗi anh chị hỏi ai?

– Chị cho tôi gặp ông Vũ - Người đàn bà nói với giọng cáu bẳn.

Thục khó chịu, nhưng cố kìm nén:

– Nhà tôi đến cơ quan nếu anh chị có việc gì cần xin mời đến trụ sở.

Người đàn bà quắc mắt:

– Thôi được, ông ấy đi vắng thì tôi nói với chị. Ông ấy sống thất nhân thất đức thế là đủ rồi đấy. Có một thằng con tàn tật như thế kia mà chưa sáng mắt ra hay sao mà còn tiếp tục làm những việc ác độc nữa.

Thục cũng nổi nóng ngay, chị trở tay vào mặt người đàn bà:

– Tôi không biết chị là ai nhưng tôi yêu cầu chị im miệng lại. Chồng tôi làm nhiệm vụ là theo trách nhiệm và lương tâm của anh ấy còn chuyện con tôi tàn tật thì không phải là cái chuyện đức hạnh gì ở đây.

Người đàn bà kia cũng không vừa:

– Anh chị ăn cháo đá bát mà không biết xấu hổ à. Trong cái nhà này có nhiều thứ mà của bạn ông Vũ sắm cho đấy, thế mà bây giờ để kiểm ghế leo cao, đã bán đứng cả bạn bè. Trời cũng có mắt, chị hãy nói với ông chồng chị rằng, nếu cứ cố nữa thì hồi không kịp đâu.

Nói rồi hai người bỏ đi ngay. Gã kia còn cố nói với:

– Cứ liệu hồn đấy, rồi chúng tao không tha cho đâu.

Thục kể lại câu chuyện cho chồng nghe xong, chị thở dài:

– Anh ạ, thôi việc anh Lâm, anh giao cho người khác đi. Dù sao anh ấy với anh cũng là bạn. Bây giờ phải điều tra nhau em thấy thế nào ấy.

Vũ an ủi vợ:

– Em đừng sợ, chắc là kẻ nào đó đã “cơm nặng áo dày” của Lâm đến chửi bới thế thôi. Em tưởng anh muốn điều tra vụ này lắm à? Phải đối mặt với Lâm, anh đau lòng lắm, nhưng biết làm thế nào bây giờ. Anh là người lính, em quá hiểu điều này.

– Mặc kệ anh, em không biết. Nhưng em không muốn anh điều tra vụ này nữa, dù sao vợ chồng mình cũng đã từng chịu ơn anh Lâm.

Vũ im lặng rồi nhẹ nhàng kéo vợ ngồi xuống phản. Anh vuốt mái tóc xơ xác, có sợi đã bị chẻ làm hai, làm ba mà thấy thương vợ vô hạn và trong lòng pha chút ân hận, tủi tủi. Vợ chồng sống với nhau gần ấy năm trời, đường con cái thì gian truân, cơ cực như vậy; cuộc sống thì cũng chẳng bằng ai. Tất cả trông vào đồng lương công an và lương hưu của vợ. Công bằng mà nói, làm cảnh sát điều tra, nhất là lại có được chút cương vị nho nhỏ thì cũng có đôi chút bổng lộc. Nhưng với anh, thường chỉ là những thứ quà cáp vào dịp lễ tết như chai rượu, hộp bánh... người nào chịu ơn thì biếu chút tiền. Trong thâm tâm, Vũ hoàn toàn tự hào về tư cách của mình rằng chưa bao giờ anh lợi dụng cái áo công an để kiếm tiền. Vũ khẽ thở dài:

– Nhưng em không biết rằng, Lân một mực yêu cầu chính anh phải hỏi cung anh ấy.

Thục vẫn cương quyết:

– Em không biết. Trong việc này chỉ riêng về đạo lý đã là không ổn.

Vũ vẫn nhỏ nhẹ:

– Về đạo lý, anh thấy không có gì sai. Khi mới phát hiện ra chuyện chi tiêu bừa bãi của Lân, anh đã khuyên anh ấy rất nhiều lần. Và ngay tại ngôi nhà này em cũng đã chứng kiến. Nhưng Lân hoàn toàn không coi sự cảnh báo của anh là cái gì cả. Rồi khi thấy có những dấu hiệu không bình thường ở tổng công ty anh đã nói cho Lân và chỉ vì những lời đó của anh mà Lân đã tỏ ra khó chịu. Lân bất chấp mọi lời khuyên của anh. Với trách nhiệm của mình và với tình cảm của mình đối với Lân, anh sẽ điều tra vụ án này một cách công bằng và đúng với lương tâm của anh.

Thục vẫn không nghe, cô vùng vằng bỏ đi vào bếp.

Vũ ngồi thờ ra rồi mở nồi lấy bát cơm nguội, vợ lấy tích nước với chan vào bát cơm ăn vội vàng rồi lại đi.

Nhưng anh vừa ra đến cổng thì đã thấy Thượng tá Luân từ trên chiếc xe u-oát bước xuống. Vũ vội chạy lại chào thủ trưởng cũ.

– Anh mới về ạ. Em nghe nói vừa rồi anh đang vất vả ở Tây Nguyên, tình hình vẫn phức tạp lắm hả?

– Không, bình thường thôi. Có điều một số đài báo nước ngoài cứ đưa tin theo kiểu kích động và vu khống cho nên những người không nắm được thông tin lại bị lừa. Cậu có vội không, tôi muốn nói chuyện một lát. Chiều nay tôi phải đi Hà Nội rồi.

Vũ hơi ngạc nhiên:

– Vâng, mời anh vào nhà.

Luân chợt ngần ngừ và hỏi lại với giọng pha chút mỉa mai:

– Liệu tôi vào có ảnh hưởng gì đến cậu không. Nghe nói dạo này cậu cảnh giác cao độ và dứt khoát không tiếp khách ở nhà...

Vũ cười nhăn nhó:

– Sao anh nói thế. Đây là với người lạ, mình không quen biết thì đúng là em không tiếp, nhưng với anh em, bạn bè, với đồng đội thì sao lại tránh. Thế mới biết thiên hạ đồn đại gồm thật.

Luân vào nhà, trông thấy Thục, anh khẽ thở dài:

– Lâu không gặp, thấy cô Thục lại có vẻ gầy hơn đấy.

– Tặng người em nó vốn thế mà.

– Không, nhưng mà sắc mặt cô xem ra có chuyện không vui.

Luân lấy trong túi áo ra một miếng mật gấu:

– Có miếng mật gấu bà con cho, cô cầm lấy, ngâm rượu rồi xoa bóp cho thẳng bé.

– Anh còn phải đi chiến đấu, anh giữ lấy phòng thân. Thằng bé nhà em có xoa bóp cũng chẳng ích gì - Thục từ chối khéo.

Luân nghiêm mặt:

– Tôi có hối lộ anh chị đâu mà cứ chối đây đẩy thế.

Nghe Luân nói vậy, Vũ vội vàng đỡ lấy miếng mật gấu:

– Dạ, em xin anh.

Thục mang nước vối ra mời rồi ý tứ đi ra ngoài để hai người nói chuyện.

Luân uống một ngụm rồi à lên:

– Hay quá, lâu lắm mới được uống nước lá vối. Cậu đã từng ăn cơm nguội chan nước vối ăn với cà muối chưa?

– Ôi, sao anh nhớ được món ấy nhỉ. Em vừa ăn xong đấy.

Luân dấm hai tay vào nhau:

– Còn cơm nguội không, cho tớ một bát... Tớ cũng đói, vả lại, mấy khi có nước vối thế này đâu.

Vũ lúng túng:

– Anh... anh để em chuẩn bị cơm?

– Không, tại sao cậu không cho tôi được hưởng một chút hương vị ngày xưa thế nhỉ. Cái gì ngon cũng giữ cho mình mà không chia cho bạn bè, thế là khôn quá đấy.

Thấy Luân bả lả nhưng thật lòng, Vũ cũng cười:

– Anh đã nói thế, em cũng không dám khách sao.

Nói rồi, Vũ vào bếp lấy ra một bát cơm, đĩa cà muối.

Luân lấy tích nước vối, chan cơm, gấp cà ăn ngon lành. Thành thạo, Luân ngừng ăn, xuýt xoa:

– Sướng quá, ngon quá. Lâu lắm rồi, có lẽ đến mấy chục năm mới được bữa thế này.

Thục chạy vào, thấy Luân ăn cơm, chị hốt hoảng trách Vũ:

– Sao lại để anh Luân ăn cơm thế này. Mình... mình thật là...?

– Không sao, tôi gặp may mới được bữa ngon thế này.

Luân ăn thật tình, loáng cái đã hết bát cơm. Anh chìa bát cho Vũ:

– Cho tớ xin bát nữa.

Thấy Luân như vậy, Vũ cũng vui lây:

– Anh ở trong Tây Nguyên, giá như em có dịp được vào, em đưa anh đi theo các phường thợ săn ở Buôn Đôn thì không có gì thú bằng.

– Bây giờ rừng Tây Nguyên làm gì còn thú. Nghe nói tại các khu vườn quốc gia cũng chẳng còn là bao. Mà cũng phải thôi. Loài người thì cứ sinh đẻ vô chừng thì các loài khác phải bị tiêu diệt.

Luân ăn xong, anh lau miệng rồi cười với vẻ mãn nguyện và nói:

– Giờ tớ muốn hỏi thật cậu về vụ án Trần Hùng Lân. Cậu chắc không lạ gì mối quan hệ giữa tôi với ông Hiến và với Lân. Đó là mối quan hệ thân tình... Mà cũng nói thẳng là trước đây Lân có giúp tôi một số việc trong xây dựng ngôi nhà. Vậy quan điểm xử lý của cậu là như thế nào?

Vũ thờ người, hồi lâu anh mới nói:

– Anh đã hỏi thì em cũng không thể không nói thật. Lân nó đã nhận hết tội rồi. Ngoài những tội như tham ô, cố ý làm trái thì cũng đã nhận hết trách nhiệm về cái chết của cô Hồng và lái xe Túc. Riêng việc chi tiêu, biếu xén khoảng hơn 5 tỉ đồng thì Lân im lặng. Cái gì đã rõ và Lân nhận thì chúng em đưa vào hồ sơ. Còn những việc khác, cứ để đấy. Tất nhiên là Ban Kiểm tra Tỉnh ủy cũng sẽ xem xét, xử lý một số cán bộ có liên đới trách nhiệm. Và chắc chắn anh Hiến, Chủ tịch tỉnh cũng sẽ bị kỷ luật.

Luân thở dài:

– Nếu bị kỷ luật thì cũng còn là may - Ngừng một lát, Luân nói tiếp - Cậu đã nói thế thì tôi cũng yên tâm. Cố gắng khoanh gọn vụ án lại, đừng cho bung ra nữa. Thời buổi bây giờ phức tạp, các lợi ích cá nhân đan xen, chông chéo nhau ghê lắm. Tôi làm điều tra mười mấy năm trời, tôi biết rõ lắm. Từ ngày về làm cảnh sát bảo vệ, đầu óc cứ nhẹ bẫng đi, cuộc sống thấy vô tư hẳn. Tôi cũng có hiểu biết đôi chút về vụ án này vì vậy, một lần nữa, tôi khuyên cậu, đừng cho mở rộng điều tra vụ án nữa. Tôi nói điều này chính là vì cậu đấy...

Tại nhà Hoàng, kim đồng hồ chỉ 12 giờ đêm.

Hoàng và Lệ vẫn cuốn lấy nhau như hai con trăn đang kỳ động dục.
Lệ cười rình rích:

– Hôm nay chắc uống thuốc phải không?

Hoàng cười hì hì:

– Thì bút bi hết mực rồi, cũng phải có thuốc chứ.

Lệ đẩy Hoàng ra:

– Thế thì tìm cái giấy nào trắng mà viết, con này là giấy xi măng rồi, viết lên hồng bút đấy.

Hoàng cười làm lành:

– Thôi mà em, dù sao thì chúng mình cũng phải mừng cho tai qua nạn khỏi. Còn vài giờ nữa thôi là mọi bí mật của những cuộc đời này sẽ vĩnh viễn chôn vùi.

Lệ bĩu môi:

– Chắc không?

– Sao lại không chắc. Nhưng mà có lẽ chúng ta phải đi nơi khác sống thôi, ở đây không được nữa rồi.

– Đúng như vậy đấy, em đi ra đường thấy khó chịu lắm. Hôm nọ con mụ hàng xóm ở đây lại còn cao giọng chửi cạnh chửi khoe.

Hoàng ngồi dậy cười sáng sủa:

– Ngày xưa có người bảo rằng, số anh là có quý nhân phù trợ, ngấm lại bây giờ mới thấy đúng thật. Trong vụ thằng Lân, nếu mình không tình đòn, giả vờ ốm, chui vào bệnh viện nằm mấy tháng và lừa được thằng Hải thì không khéo bây giờ cũng nhập kho.

Rồi Hoàng bước xuống giường quần một tấm chăn vào người và khoái chí nói:

– Thôi Lân ơi, cũng cầu mong cho mày được siêu thoát.

Rồi Hoàng bước ra cửa sổ mở cửa. Một cơn gió lạnh thốc vào và bỗng nhiên Hoàng thấy tối mảy tối mặt, nền nhà như bị sụp xuống. Hoàng vươn tay bấu lấy cửa sổ nhưng cánh tay không thể chạm được và Hoàng đổ sập xuống.

Trong khi đó, trên giường, Lệ trở mình ngáp một hơi rõ dài rồi lại chìm trong giấc ngủ...

Tại phòng khách của trại tạm giam, kim đồng hồ chỉ 12 giờ 30 phút.

Ly ôm chum tiền, cùng với Vũ, Huyền, Thúy vào phòng khách. Ly đặt chum tiền lên trên bàn:

– Đây là số tiền bố cháu đã giấu. Hôm nay cháu xin nộp cho các bác.

Nói rồi Ly ngồi thụp xuống khóc rung bần bật.

Chánh án Thiều đỡ Ly đứng dậy và cứ để cho cô gục đầu vào vai mình khóc tiếp. Ông ra hiệu cho mọi người im lặng và nói thầm thì:

– Cứ khóc đi con. Khóc nữa đi! Các bác rất cảm ơn con. Con đừng cảm quá.

Hồi lâu sau, Ly ngẩng đầu và nói:

– Các bác, các chú chấp nhận lời thỉnh cầu của cháu chứ?

Ông Viện trưởng Viện Kiểm sát gật đầu:

– Các bác đã nghe bác Công nói hết rồi và đồng ý cho cháu gặp bố.

Rồi ông ra lệnh:

– Đề nghị các đồng chí cho lập biên bản về số tiền này.

Đồng tiền đôla được bày lên bàn. Tất cả vẫn còn nguyên 20 gói.

Biên bản được lập xong, ông chánh án bảo đồng chí Trưởng giám thị trại giam:

– Anh thu xếp một phòng để cho cháu Ly và hai cô đây nghỉ ngơi. Chúng ta có mấy việc cần phải bàn gấp.

Chờ cho Ly, Thúy và Huyền theo anh Trưởng giám thị đi ra. Giám đốc Công đưa cho Vũ xem bản khai mới của Phan Hồng Hải. Vũ đọc xong, anh dấm mạnh tay lên bàn.

– Thăng khốn nạn, đến giờ nó mới mở mồm ra nói.

Tại phòng giam của Trần Hùng Lân. Lân ngửa cổ uống hết bình nước rồi nằm xuống sàn. Ngón tay trái và ngón trỏ vẫn cầm chắc nửa lưỡi dao cạo. Lân bỗng đứng dậy và đi ra cửa. Lân ghé mũi vào khe cửa và hít đến căng lồng ngực ngọn gió lành lạnh mang hơi ẩm. Trong làn không khí mới mẻ ấy, Lân cảm thấy như có thoang thoảng mùi hoa hồng từ vườn hồng trước cửa. Lân ghé mắt vào khe cửa và chợt giật mình vì thấy thấp thoáng như có người đứng canh ngoài cửa. Bóng người đó đứng bất động và rõ ràng là đang quay mặt vào phòng giam. “Có lẽ họ đến canh mình” - Lân thầm nghĩ và mỉm cười đắc thắng khi nghĩ đến một hai giờ nữa, họ mở cửa vào thì Lân đã đi xa, thật xa rồi. Lân quay vào rồi nằm xuống và khẽ lẩm bẩm: “Thôi, đã đến lúc ta phải đi đây. Vũ ơi, xin mày tha thứ cho tao và hãy nhớ lời tao cầu xin mày. Hãy coi chúng nó như con”.

Rồi Lân nhắm mắt lại và chích lưỡi dao cạo vào cổ tay trái và siết mạnh. Một cảm giác lạnh buốt nhói lên làm Lân phải cắn chặt môi dưới mới không để phát ra tiếng kêu.

Máu phụt lên thành vòi. Lân thả tay vào xô nước để bên cạnh...

Tại phòng khách của trại tạm giam. Kim đồng hồ chỉ 1 giờ sáng.

Ông Chánh án Nguyễn Quang Thiều đồng dặn:

– Căn cứ vào những lời khai mới của Phan Hồng Hải như vậy vụ án cần phải được làm sáng tỏ thêm nhiều điều. Vì vậy tôi đề nghị các đồng chí cho ngừng thi hành bản án tử hình sáng mai đối với hai phạm nhân Trần Hùng Lân và Phan Hồng Hải, đồng thời cho khởi tố bị can ngay đối với Lê Hoàng. Đề nghị các đồng chí cho biểu quyết.

Tất cả các cánh tay đều giơ cao.